

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRUE
GENTLEMEN
BOOK EIGHT

*A
Woman
of True
Honor*

New York Times
Bestselling
Author

GRACE
BURROWES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GERÇEK ONURLU BİR KADIN

GERÇEK CENTİLMENLER KİTAP SEKİZ

GRACE BURROWES

Gerçek Onurlu Bir Kadın Copyright © 2020 by Grace Burrowes

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kitap incelemesi. Bu hikayeyi herhangi bir torrent, dosya paylaşımı, ücretsiz kitap paylaşımı veya diğer korsan web sitesine yüklediyseniz veya buradan indirdiyseniz, bunu yazarın açık isteklerine karşı ve izni olmadan yaptınız ve bunu federal ve uluslararası yasalara aykırı olarak yaptınız. Lütfen korsan kullanmayın.

Baskı ISBN: 9781941419946

E-kitap ISBN: 9781941419939

*Birçok, birçok, birçok iyi adama.
Gerçek kahramanlar sizlersiniz.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Sonsöz

Sevgili okuyucularıma

Alıntı-Bir Rüyası Alıntı-Başka Adda

DükHanımefendinin Gerçek Oldu Bir

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı kardeşle büyüyen bir adamın pusuya düşürülmesi imkânsız olmalıydı. Valerian Dorning'in bahanesi, tipik bir kardeş çatışmasının bir çift yumruk içermesiydi ve onlardan kaçmakta ustalaşmıştı.

Bayan Emily Pepper'ın tercih ettiği silah bir çift dudaktı, hem de tatlı, yumuşak dudaklar. Valerian'ın vücudunda onun ateşinden kaçmak için hiçbir eğilim yoktu ve teslim olmak onurlu bir davranış olsaydı, en az on beş dakikalık kahramanca bir mücadeleden sonra barışçıl bir şekilde esaret altına girerdi.

Centilmenlik onuru, ne yazık ki onun için henüz kanıtlanmamıştı. "Bayan Pepper..." diye mırıldandı Emily daha da sokulurken. "Emily..."

Valerian'ın her karşılaştığında daha az nazik bir ifadeyle belirttiği gibi, genç ve biçimli bir kadındı. Şimdi, sırf akıl sağlığını korumak için ellerini onun üzerine koydu. Kadının pazuları onu kavramak için yeterince güvenli bir yer gibi görünüyordu ama kadın kollarını Valerian'ın boynuna doladı ve Valerian'ın elleri kadının kaburgalarının yanlarına indi.

Göğüsleri -daha da tatlı bir yumuşaklık- dokunuşundan sadece birkaç santim uzaktayken, kendine hakim olan adam bir sonraki ilçeye doğru dörtmala gitmekle tehdit ediyordu.

"Bayan Pepper, ."

Yine de öptü. Valerian görkemli, çılgınca bir an için onu öptü, bariz arzusundan ve vücudunun onunkine bastırılmış mükemmelliğinden zevk aldı. Emily Pepper'ı hayal etti,

Karanlıkta onu özölüyor ve onu hayalinden kovmak için değirmen havuzunda uzun, soğuk yüzmelere maruz kalıyordu.

Öpücük süsü verilmiş bu aptallık Valerian'ın gecelerini daha da azaplı hale getirecekti. Bayan Pepper'ın sırtında dolaşan elleri eşit derecede istek ve kararlılık gösteriyordu ve bir adam hiç kimse tarafından özellikle aranmamışsa, hele de canlı bir zihne, harika bir mizah anlayışına ve son derece nazik bir kalbe sahip güzel bir kadın tarafından, kolayca devrilirdi.

Arayış içindeki elleri güneye doğru ilerleyerek Valerian'ın poposunu enfes bir şekilde sıktı.

"Bayan Pepper." Tekrar yap. "Kendimizi unutmamalıyız."

Bunu tekrar yaptı ve Valerian İngiliz tahtında kimin kraliyet kışının oturduğunu unuttu. Arkasını kavradığında, kadınsı bolluğunu Valerian'ın göğsüne daha da yaklaştırdı ve uyarılmayı reddetme savaşı tam bir bozguna dönüştü.

Piknikten şapkası düşerken ayrılmak zorunda kalmamak için geri adım attı.

Bayan Pepper kollarını onun boynuna dolamış, nefesi Valerian'ın hayal gücünü yanlış yönle sevk eden yumuşak nefesler halinde geliyordu. Kurnazlıktaki eksikliğini telafi ediyordu. "Bunu bile beceremedim," dedi, bakışlarını Valerian'ın kravatına dikerek. "Gülmemeye , değil mi?"

Valerian'ın dikkatini Bayan Pepper'ın cazibesinin yükselip alçalmasından çekebilecek bir şey varsa, o da sesindeki mutsuzluk notasıydı.

"Pardon?" Neden saçları bu kadar yumuşak, okşayıcı bir kahverengi olmak zorunda? Neden parmaklarıyla ensesini okşarken aklına şiirler gelsin?

"Bekâr bir beyefendiyle çalıntı bir öpüşmeyi bile beceremiyorum. Dansım korkunç, kahkahalarım çok gürültülü. *Dorsetshire*'da bile asla kabul görmeyeceğim."

Valerian onun ellerini tuttu ve yarım adım daha geri çekildi. "Dorset'i Aşağı Kanada'nın bir eyaleti gibi gösteriyorsunuz. temin ederim, komşularınızın hepsi size büyük saygı duyuyor." Babasının parasına büyük saygı duyuyorlardı. Valerian'ın görebildiği kadarıyla

Yerel soylular Bayan Pepper'ın kendisinden *ne anlam çıkaracaklarından* pek emin değillerdi.

Aptallar.

"Yaz toplantısına katılmayacağım." Ellerini bıraktı ve Summerton malikânesinin bahçesine kadar uzanan ormana bakacak şekilde döndü. "Alay konusu olmayı reddediyorum."

"Kimse sana gülmeye cesaret edemez." Tabii ki güzel temellerinin üzerine düşmediği sürece. Valerian'ın kendisi de kardeşlerinden biri tarafından çelme takılarak düşmüştü ve meyhanecinin yumruğunun ne kadar neşeli olabileceğini çok iyi biliyordu.

Ayrıca, kör edici baş ağrıları.

"Yüzüme karşı gülmezler. Dereye doğru bir gezintiye çıkalım mı Bay Dorning?"

Ormanda birlikte dolaşmak pek uygun değildi, ancak diğer konuklar da ağaçların altından dolanan gölgeli yolların tadını çıkarıyordu. Bu vesileyle dış mekânların ön plana çıkması gerekiyordu ve Valerian'ın kardeşinin yeni eşiyle birlikte yaşadığı malikâne her mevsim güzeldi.

Valerian kolunu uzattı, Bayan Pepper elini onun dirseğinin kıvrımına soktu ve sakın bir yürüyüşle yola koyuldular.

"Toplantıya katılmazsan seni özleyeceğim." Kısmi bir gerçek. Valerian her bekârın, dulun ve yaverin onunla birlikte ayağa kalkışını izlemeyi özlemeyecekti. Yine de onun tüm bebeklere ve çocuklara gülümsemesini özleyecekti. Ayrıca bir hödüğün mizah girişimine gülmesini de özleyebilirdi, özellikle de onu eğlendiren hödük kendisiyse.

Bayan Pepper'ın içten bir kahkahası vardı, sıcak kalpliliği ve neşeli bir ruhu yansıtan bir kahkaha. Aynı zamanda sinirliydi ve Valerian onun bu özelliğini de en az mizah anlayışını sevdiği kadar seviyordu. Çok fazla kadın hiç kırılmamış gibi davranıyor, çok fazla erkek de kadınların kurgularına inanmakla yetiniyordu.

"Cesur davranıyorsun," dedi. "Eğer toplantıda olmazsam, genel kanı komşularım için fazla iyi olduğumu düşündüğüm yönünde olacak. Onlarla kötü bir başlangıç yapıyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Yılın başlarında Emily'nin babası Osgood Pepper, borç batağındaki yerel bir malikâneyi satın almıştı. Emily, babasının ölümünden sonra kendisine miras kalacak birçok mülkten biri olan malikânenin tadilatını denetliyordu.

"Yerel halk da senin hakkında ne yapacağını bilmiyor." Valerian'ın pantolonundaki kargaşa tanıdık bir ağrıya dönüşüyordu ve zihnini Bayan Pepper'ın sosyal durumuna çevirmesi ağrıyı anlamsız bir özleme indirgemesine yardımcı oldu. "Taşra hayatı şehirde alıştığınızdan daha yavaş ilerler. Burada kaderiniz Almack'ın yerinde birkaç Çarşamba gecesi yapılan toplantılarla belirlenmez. Topluma uyum sağlamak için zamanınız var."

"Yaz toplantısına katılmazsam, sonbahar öylece gelebileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Ya da kış, ya da gelecek bahar... Gerçi yaz toplantısı bazı açılardan en iyisidir."

"Neden?"

"Çünkü nişanlar genellikle ilkbahar toplantısında ilan edilir ve yaz, kur yapan çiftlerin caka sattığı zamandır. Hava genellikle çoğu insanın toplantıya yürüyerek gidip gelmesini sağlayacak kadar güzeldir ve tüm iş daha rahat, samimi bir sahiptir. Umarım gelirsiniz."

Birçok Dorning çocuğundan biri olarak Valerian belli beklentilerle büyütülmüştü. Önce babası, şimdi de ağabeyi Casriel Kontu unvanına sahipti ve bu da Dorning'leri mahallenin en rütbeli ailesi yapıyordu. Dorning Malikânesi komşularını her yıl bir yaz şenliğinde ve bir Noel açık evinde ağırlıyordu ve Dorning kardeşlerin dans edilen her etkinlikte duvar çiçekleriyle birlikte ayağa kalkmaları bekleniyordu.

Bir Dorning'den, beş parasız bir bekâr Dorning'den bile misafirperverlik beklenirdi. *Özellikle* de böyle bir adamdan, çünkü bu, verebileceği birkaç değerli şey arasındaydı.

Bugün çimenli kıyılar arasında sakın bir şekilde akan dereye ulaşılar. "Beni neden öptünüz, Bayan Pepper?"

Bir ya da iki yüzyıl önce yardımsever birinin su kenarına yerleştirdiği banka oturdu. "Neden seni öpmeye *çalıştım*?"

"Girişimin başarılı olduğunu söyleyebilirim. Size katılabilir miyim?" Bank gölgede duruyordu ve derenin karşısındaki manzara Dorning arazisindeki güneşli bir otlaktı. Kısraklar otları kırıyor, kuyrukları ara sıra uçuşan sineklere çarpıyordu. Taylar annelerinin ayaklarının dibinde uyukluyor ya da süt sarhoşu kocaman kedi yavruları gibi birbirleriyle oynuyorlardı.

"Lütfen oturun," dedi Bayan Pepper eteklerini düzelterek. "Beyefendinin ilk tepkisi dehşet olduğunda bir öpücük başarılı sayılmaz. Özür dilemeliyim."

"Lütfen yapma. Öpüşme konusunda hiç tecrübem yok. Dansım çok daha güvenilirdir."

Onu gülümsetmişti ve bu... bu Dorset'teki tüm engellenmiş özlemlere değdi.

"Nasıl öpüşüleceğini bilmiyorum ve kır danslarını da bilmiyorum," dedi. "Babamın terbiye okulları ve mürebbiyeleri balo salonu danslarını öğrenmemi sağladılar, tıpkı iyi kötü Fransızcam olduğu ve süslü bir binicilik kıyafetiyle etek uçlarıma takılmadan dolaşabildiğim gibi. Bu eğitim şu anda karşılaştığım zorluklar için yetersiz."

Bayan Pepper pek iyi bir binici sayılmazdı. Valerian bunu kendi gözleriyle görmüştü ve balo salonu dansı da en iyi ihtimalle fena sayılmazdı.

"Danslar öğrenilebilir," dedi, "kırsal yaşamda çok belirgin olan binicilik sanatları da öğrenilebilir. Ne de olsa Fransızca öğrenmişsin."

"Fransızca'yı ben *öğrenmedim*, Bay Dorning. Uzmanların elinde yıllarca çalışarak kelime kelime öğrendim. Mürebbiyelerimin çoğu bir cit kızının çok zeki olamayacağı sonucuna vardı ve ben de en azından dil konusunda onlarla aynı fikirdeydim."

Beni neden öptün? Bunu ona bir daha soramazdı ama ağzından çıkan saçmalığı da açıklayamazdı.

"Her toplantıdan önceki dört hafta boyunca her Çarşamba akşamı dans dersleri düzenliyorum. Gençler birbirleriyle ayağa kalkmak için bir bahane arıyor ve pek azımız ilk valsimizi kalabalık bir dans pistinde denemek istiyoruz." Bu dersler için bağış esasına göre ücret aldığını ona söylemeye cesaret edemedi.

Kimse bir şey ödemek zorunda değildi, ama ödeyebilecek durumda olanlar kavanoza birkaç bakır koyuyordu. Paraya ihtiyacı vardı, ancak komşularının çoğunun paraya daha fazla ihtiyaç duymasına bir kötü hasat uzakta iken ödeme konusunda ısrar edecek kadar umutsuz değildi.

"Kendimi sınırlı bir şekilde göstermemi mi öneriyorsunuz?"

"Daha genç komşularımızla biraz eğlenmenizi öneririm, onlar daha az gizli ve ciddi olma eğilimindedir. Biraz erken gelin, ben de sizi başlatayım. Valsi tek bir partnerle çalışabilirsiniz ve diğer danslar için sadece dört çift gerekir. Ancak kır dansları genellikle sıra halindedir ve bu da onları birlikte öğrenmek anlamına gelir."

"Kıçımın üstüne düşmeme izin vermeyecek misin?"

Sorusu son derece ciddiydi. "Garantisi yok Bayan Pepper. Herkes düşebilir -ben de düştüm- ama kalkmanıza yardım edeceğime söz veriyorum."

"Dans pistinde mi düştün?"

"Tüm şirketin önünde yere yığıldım. Kardeşim Hawthorne bana yardım etti" -Hawthorne'un botu Valerian'ın düşüşünü hızlandırmış olabilir, tabii ki tamamen kazara- "bana birkaç kez vurdu ve grubun geri kalanı gibi gülen partnerime doğru beni itti. Ondan sonra dans pistini fethetmeye karar verdim." Misafir odasını ve bir erkeğin tavır ve davranışlarıyla yenilebileceği her türlü savaş alanını da.

"," dedi ayağa kalkarak. "Bu eğitimler için size katılacağım ve eğer varsa, ne gibi ilerlemeler kaydedebileceğimizi göreceğiz."

Açık büfenin hazırlandığı bahçeye geri döndüler ve Valerian'ın sorusuna hâlâ bir cevap bulamamıştı: Kız onu neden öpmüştü?

"Çarşamba öğleden sonra seni almaya geleyim mi?" diye sordu.

"Lütfen. Sürüş becerilerim de dans yeteneklerim kadar istekli. Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekleyeceğim, Bay Dorning." Ani bir reverans yaptı ve onu çeşmenin yanında bıraktı.

"Margaret ondan hoşlanıyor." Bu yorum, o günkü toplantının ev sahibi olan Valerian'ın kardeşi Hawthorne'dan geldi. "Margaret'in çok seçici bir yapısı var. Tanık olun, benim mütevazı ve yakışıklı halimle evlendi."

"Masum bir kardeşe sinsice yaklaşmayı ne zaman bırakacaksın?"

"Şüphesiz kardeşim bir hanımefendinin gidişine o kadar dikkatle odaklanmayı bıraktığında, diğer her şeyden habersiz hale gelir, yine de Bayan Pepper'ın güzel bir formu olduğunu kabul ediyorum."

Dorning kardeşlerin en uzun boylusu ve en kaslısı olan Hawthorne, özünde bir çiftçiydi. Emily'nin özelliklerini o kadar tarafsız bir şekilde değerlendiriyordu ki, bir yaşındaki bir düvenin iyi yaylanmış namlusuna hayranlık duyuyor olabilirdi. Konu sevgilisi Margaret ve onunla birlikte büyüttüğü iki küçük kız olduğunda ise, hiç de tarafsız değildi.

Valerian, "Hanımefendinin kır danslarıyla ilgili birkaç tavsiyeye ihtiyacı var," dedi. "Bunları sağlamaktan mutluluk duyarım."

"Mutlu görünüyorsun." Hawthorne kaslı kolunu Valerian'ın omuzlarına attı. "Aşırı neşeli görünüyorsun, coşku içinde çalkalanıyorsun, bunun bir *kanıtı-oof*."

Valerian ekmek sepetine sert dirsek atmış, bu da Hawthorne'un kolunu yerinden oynatarak istenilen etkiyi yaratmış ve Valerian'ın ruh halini düzeltmişti.

"Evlilik seni yumuşatmış, Thorne."

Hawthorne, "Yufka yürekli," diye cevap verdi, bakışları gülümseyen çilek sarısı karısına gitti.

Beni aşık kardeşlerden koru. "Sizi evlilik mutluluğunuzla baş başa bırakıyor ve bu keyifli buluşma için teşekkür ediyorum. Lütfen Margaret'a veda eder misin?"

"Onları kendin yap. İlk gidenlerden biri olmanızı gerektirecek kadar acil olan nedir?"

Valerian, hepsini ezbere bildiği halde ülke dansları üzerine çalışmak ve düşünmek için zaman istiyordu. Emily Pepper'ın öpücüğü, ihtiyaç duyulan bir beceriyi edinmek için başka bir girişim miydi?

Makul bir açıklama ve çok alçaltıcı bir düşünce.

"Ara sıra ilgilenmem gereken konular oluyor, Hawthorne. Örneğin el yazmamın cilalanması gerekiyor. Bu güzel öğleden sonra için tekrar teşekkürlerimi sunarım." Valerian son derece düzgün bir selam vererek uzaklaştı ve Dorning Hall'a giden patikaya girerken birkaç komşusuna veda sözleri söyledi. Güvenli bir şekilde

Ormana girdi ve böylece topluluğun görüş çıktı, dereyi geçti ve değirmen havuzuna giden patika boyunca adımlarını çevirdi.

Bu muhteşem yaz öğleden sonrasında bile su buz olurdu ya da en azından o sabah öyleydi.

"BAY DORNING bana dans etmeyi öğreteceğini söyledi." Emily bu açıklamayı, her zamanki gibi salonun penceresinin yanında oturmuş nakış işleyen Briggs'e yaptı.

"Nasıl dans edileceğini biliyorsunuz bayan." Bir şekilde bir kınama dünyasını ileten tarafsız bir gerçek ifadesi. Briggs yıllardır Emily ile birlikteydi ve Emily'nin bakış açısına göre uzun yıllardı.

"Bazı dansları biliyorum, doğru," dedi Emily, çünkü mümkün olduğunca Briggs'le aynı fikirde olmak her zaman en iyisiydi. "Almack's'ta ihtiyaç duyulan balo salonu danslarını biliyorum." Emily o büyük züppelik kalesine kabul edilmemişti. "Diğer danslar taşrada popülerdir."

Briggs, "Bir sürü zıplama, alkışlama ve dönme hareketi," dedi. "Bana sorarsanız pek asil değil."

Ki Emily bunu yapmamıştı. "Sen olmadan da katılabilirim." Emily nakıştan, dantelden ve örgüden bıkmış olmasına rağmen iş sepetini karıştırıyormuş gibi yaptı. Malikânenin bir hanımefendisinin, söz konusu malikânenin güzelleşmesi için, görünüşe bakılırsa, o hanımefendinin can sıkıntısından kafayı yiyene kadar iğnesiyle uğraşması bekleniyordu. "Eminim Tobias ve Caleb de gitmek isteyecektir."

"Sizce bir çift yüceltilmiş Londra memuru kırsal bir meclisle uğraşacak mı?"

"Onlardan bana eşlik etmelerini istediğimde başka seçenekleri olmayacak.

Onlar beyefendidir."

Briggs burnunu çekti ve bir iplik kopardı.

Tobias Granger ve Caleb Booth sırasıyla babamın sağ ve sol koluydu. Çocukluklarından beri onun için çalışmışlar ve her sıkıntısında yanında olmuşlardı. Emily, babasının vasiyetinde onlara cömert bir miras bırakıldığından emindi ve çeşitli işlerine -ve babasının kendisine- olan sadakatleri şüphe götürmezdi.

Ancak Briggs'e göre Tobias ve Caleb dolaylı da olsa para işleriyle uğraşıyorlardı ve bu da onları ticaret dışında sadece göstermelik beyefendiler yapıyordu. Mütevazı bir servetin içinde doğmuştu ve bu servet çarçur edildikten çok sonra bile yetiştirilme standartlarına bağlı kalmıştı.

"Bu ikisi bütün gün saçma sapan işlerle babanı rahatsız ediyorlar. Sanki kimse onlara kraliyet makamının nasıl işlediğini anlatmamış gibi."

"Hâlâ onunla birlikte ofisteler mi?" Akşam yemeği yaklaşmıştı ama Emily izin verseydi babam masasına bir tepsi koyacaktı.

"Siz bu sabah pikniğe gittiğinizden beri üçü de aynı şeyi yapıyor."

Emily çalışma sepetini yavaşça kapattı. "Ben şu anda bu evin kadın reisiyim, Briggs. Komşularımızla sosyalleşmem bekleniyor. Akşam yemeğinde görüşürüz." Briggs'in Caleb ve Tobias'ı neden babasının ofisinden kovmadığını Emily bilmiyordu. Büyük olasılıkla Briggs, Emily'nin pikniğe katılma kararını protesto ediyordu ki bu çok saçmaydı. Briggs saman nezlesini öne sürerek ona eşlik etmeyi reddetmişti, oysa gerçek hastalık muhtemelen kırsal eğlenceleri küçümsemektir.

Emily, Briggs'i koklama ve dikiş işleriyle baş başa bırakıp merdivenlerden bir üst kata çıktı. Çok mütevazı evlerde büyümüş, sonra da Londra'da mütevazı bir kasaba evinde yaşamış bir kadın için görkemli bir evde yaşamak alışılması zor bir durumdu.

Burada hizmetçiler, yemek saatlerinde sıcak yemekleri en azından ılık bir şekilde masaya getirmek için çaresizce merdivenlerden inip çıkıyorlardı. Mutfak evin yemek odasının karşı tarafında yer aldığına bu neredeyse imkansızdı.

Babam ne zaman emlak ofisinde çalışsa, bir uşak kapının dışında bekler, gerekirse kütüphaneden bir kitap ya da dosya getirmeye hazır olurdu. Hizmetçilerin sayısı o kadar fazlaydı ki Emily henüz hepsinin adını öğrenememişti ve kâhya, keten depolarından ne kadar daha yaz birası yapılması gerektiğine kadar her konuda günlük danışmalar bekliyordu.

"Ve ben bunların hiçbirini hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldandı Emily sahanlığı dönerken. Emily'nin Summerfield Evi'nde -ya da babamın malikâneye verdiği isimle Pepper Ridge'de- geçirdiği her hafta basamakların sayısı artıyor gibiydi ama uşaklara ya da hizmetçilere ayrılmış daha kullanışlı merdivenleri kullanmasına hiç gerek yoktu.

"Ve eğer hizmetçilerin merdivenlerinde bir uşak bulunursa, onu kovacağım." Briggs bu talimatı vermişti ama Emily kendisi sadece halka açık merdivenlere mahkûmken böyle cesur bir adamla nasıl karşılaşacaktı?

Merdivenlerin tepesine ulaştı ve soluklanmak için duraklamak zorunda kaldı. Yorgunluk onu sürüklüyordu - ana süitin yenilenmesi için planlar üzerinde çalışmak dün gece geç saatlere kadar sürmüştü - ve Summertown pikniğini programına sığdırabilmek için sabah erken başlamıştı.

"Her zamanki gibi yine kendimi aptal durumuna düşürdüm." Babamın ofisine doğru ilerledi, gülümsedi ve zıplayan bir adım attı.

Valerian Dorning'i öpmek istememişti ama adam orada, binici kıyafetleri içinde şahane görünüyordu, yolda tek başına, sakın bir düşünce anında yakalanan nazik bir beyefendi soğukkanlılığının resmiydi. Emily onu Londra'da dans ederken görmüştü, Mayfair'in genç kızlarının ona yönelttiği özlem dolu bakışları görmüştü. Erkeksi zarafetin kişileşmiş haliydi, zarif tavırları vardı ve sağduyusuna sonuna kadar güvenilebilirdi.

Ve üç kalp atışı *boyunca onu geri öpmüştü*. O anın zevki yüceydi, onu takip eden utanç ise cehennem gibiydi.

Beni neden öptünüz, Bayan Pepper? Emily gerçeği itiraf edememişti.

Emlak ofisinin kapısına vurdu ve içeri doğru ilerledi. Tobias ve Caleb, babamla birlikte çok sayıda defter, iki abaküs ve kalem talaşlarıyla dolu bir kalem tepsisinin bulunduğu okuma masasında oturuyordu.

"Dışarı," dedi Emily, "de. Baba, utanmalısın. Mülkten dışarı adımımı attım ve sen hastalanmana neden olan yöntemlere geri döndün. Buna izin vermeyeceğim."

Caleb orta boyuna, kumral saçlarına ve genel olarak iyi mizacına çok yakışan nazik gülümsemesini takındı. Uzun boylu, sarışın Tobias tahta boncukları abaküsün bir tarafından diğer tarafına savurmaya devam etti.

"Birazdan," diye mırıldandı. Genç kadınların çoğuna göre Tobias şüphesiz muhteşem biriydi. İskandinav renklerine, kahramanca yüz hatlarına ve bir İngiliz beyefendisinin zarif moda anlayışına sahipti. Ayrıca, ne yazık ki, bir buzhane kadar sıcak kalpliydi.

"Dışarı. *Şimdi*," dedi Emily olabildiğince tatlı bir sesle. "Baba, akşam yemeğinden önce dinlenmen gerekiyor."

Babam arkasına yaslandı. "Ama bu sadece..." Cep saatini çevirip açtı. "Ah canım. Tobias, Caleb, Emily'nin dediğini yapsanız iyi olur. Çok yaramaz çocuklar olduk."

Emily'nin gazabından kurtulma çabasıydı ama babamın komplocuları için kapıyı tutmaktan fazlasını yapamayacak kadar yorgundu. Babamın sağlığı önemli ölçüde iyileşmişti. Rengi daha iyiydi ve daha enerjikti ama hâlâ zayıf yapılıydı ve genç bir adam değildi.

Caleb ve Tobias mırıldanarak yollarına devam ettiler, Tobias kaşlarını çattı, Caleb mahcup bir selam verdi ve Emily'ye gerçek suçluyu azarlayabileceği açık bir alan bıraktı.

"Kendini çok daha iyi hissetmene sevindim, baba-"

"Ama yine de benim için endişeleniyorsun. Biliyorum çocuğum. bakalım. Benim olduğumdan daha kötü bir durumda görünüyorsun."

Teşekkür ederim baba. "Oturacak vaktim yok. İşçiler gitmeden önce ana süite bir göz atmalıyım. Gel, seninle yatak odana kadar yürüyeyim."

Babam koridorun karşısında, Emily'nin zemin kattaki eski odalarının karşısındaki bir dairede kalıyordu; bu da onu alt kattaki hizmetçilere olabildiğince yakın kılıyor ve merdivenleri fazla kullanmasına gerek bırakmıyordu. Bu düzenleme iyi bir fikir gibi görünse de, gerçekte babamın bir şeye ihtiyacı olduğunda -bir fincan çay, okuma gözlüğü- Emily'ye seslenip "şu cüppeli adamlardan birini" çağırması yeterli oluyordu. Emily bir üst kattaki odaya taşınmış, babama da hizmetçileri çağırması için bir el zili bırakmıştı.

O anın sesi kabuslarına giriyordu.

"İşinize gidebilirsiniz," dedi babam ayağı kalkarak. "Galler'deki bütün yünlere rağmen sana ayak uyduramadım. Kır havası adımlarını hızlandırıyor olmalı, değil mi?"

Londra'nın kömür dumanı Emily'yi hiç bu kadar içten çağırmamıştı. "Burada yapılacak çok işim var baba, ama seninle bir an bile yürüyemeyecek kadar değil."

Defterlere özlem dolu bir bakış gönderdi ve Emily'ye kolunu uzatarak kaderine doğru zarıfçe ilerledi. "Bir erkek olmalıydın."

Babam sık sık yaptığı bu yorumu bir iltifat olarak algılamıştı ama bunu her söylediğinde Emily biraz daha derin bir yara alıyordu. Asla bir erkek olve erkek olmayı dilemekten daha iyi bir akla sahipti.

"Sen, Tobias ve Caleb ne üzerinde çalışıyordunuz?"

"Sussex'teki o huysuz markiden satın aldığım ticaret gemisinin ambarını yeniden tasarlıyorum. Caleb haklıysa, denge kaybı olmadan kargo kapasitesini önemli ölçüde artırabiliriz."

"Tobias ne diyor?"

"Caleb'in bir aptal olduğunu, tabii ki Tobias'ın hakaretleri konusunda her zaman kibar olduğunu."

Ve Tobias zaman zaman haklıydı. "Malzeme almaya başlamadan önce usta bir gemi ustasının fikrini alabilir misin baba?"

"Sanırım , değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla ne Caleb ne de Tobias yelkenli bir gemiye ayak basmadı. İyi niyetliler ama uzmanlıklarının sınırları var."

"Huh." Babam dairesinin önünde durdu. "Bu bizim küçük sırrımız olsun, olur mu? Bana bir gemi ustası bul o zaman, planlara bir göz atsin."

"Elbette baba." Pepper Ridge, Weymouth ve Bournemouth'a o kadar yakındı ki bir gemi ustası bulmak fazla çaba gerektirmiyordu. "İyi dinlen, akşam yemeğinde görüşürüz."

Babam durakladı, eli kapının mandalındaydı. "Boş vaktin olduğunda seninle konuşmak istediğim bir konu var ama şimdilik bu kadar. Belki de ana süiti incelemeyi bitirdiğinde de biraz kestirmelisin Emily."

Emily onun iki ay önceki kadar kemikli olmayan kolunu okşadı. "İyi bir fikir baba *bana* ne zaman zaman ayırabilirsen, istediğin herhangi bir konuyu tartışmaktan mutluluk duyarım."

Babasının onunla işle ilgili bir konuyu tartışmak istemesini çok isterdi. Sigorta sözleşmeleri onu büyülerdi, halefiyet dili tam bir zevkti ve tasfiye edilmiş zararlarla ilgili terimler onu saatlerce eğlendirebilirdi. Bu zorluklarla karşılaştırıldığında, bitki envanterinden, bira hesaplamalarından, tadilatta çalışan baş marangozun ortaya koyduğu zorluklardan, Briggs'in koklamalarından ve keskin nişancılığından bahsetmeye bile gerek yok, tamamen sıkılmıştı.

Cook'un hangi sorun neyle iyi gideceğine ya da bazı peynirlerin neden bazı meyvelerle servis edilemeyeceğine dair bitmek bilmeyen açıklamaları da sıkıcı olmaya başlamıştı ve Emily usta bahçıvanın güller üzerine kafa yormasına karşı tüm sabrını yitirmişti.

Yüzünde bir gülümseme daha belirdi ve usta marangozla ilgilenmeye hazırlandı ama aynı zamanda Valerian Dorning'in kollarında geçirdiği o değerli anları hatırlamak için sahanlıkta bir an durdu.

Gerçek şu ki, onu en az savunulabilir nedenden ötürü öpmüştü: Onunla tanıştığı ilk andan itibaren *sadece öpmek istemişti*. Görevler, ödevler ve yükümlülüklerle dolu bir denizde, çekici ve alımlı bir beyefendiyle paylaşılan çalıntı bir öpücük, Emily'nin önünde güneş ışığı ve kuş cıvıltılarından daha tatlı bir hoşgörü gibi belirmişti.

Ve Valerian Dorning de onu öpmüştü. Kısa ve nazikçe, ama öpmüştü.

İKİNCİ BÖLÜM

Casriel Kontu Grey Dorning evlilik hayatına o kadar alışmıştı ki, kontesi eski kayınvalidesini ziyarete gittiğinde, doğduğundan beri Casriel'in evi olan Dorning Malikânesi ona hiç de sıcak gelmemişti. Beatitude ona "evin kendisine ait olmasının" tadını çıkarmasını söylemişti.

"Sanki yapabilirmişim gibi," dedi Valerian'ın şu anda oturduğu kulübenin kapısına vurarak. "Tüm hayatım kardeşlerimin yanında geçti ve şimdi onlar beni terk ediyor."

Valerian kapıyı kendisi açtı. "Bu tamamen haksızlık. Bizi ya evlenmeye teşvik ettiniz ya da sürgün ettiniz. Yine de sizi evimde gibi ağırlayacağım. Oak'tan haber var mı?"

Ailenin ressamı Oak, restorasyona ihtiyacı olan bir resim koleksiyonu olan Hampshire'lı bir dul kadının yanında işe girmişti.

"Oak'tan mı? Hiçbir şey duymadım." Valerian Grey'i Oak'a yazmaya teşvik etmişti ama Grey'e göre Beatitude'a özlem duymak Oak için üzülmekten daha öncelikliydi. Son derece rahat olduğu için diğer aktivitelerde tercih ettiği atış ceketinin üzerinden geçti.

"Seni kimse giydirmiyor mu?" Valerian kollarını sıvazlayarak giysiyi kapının yanındaki askıya astı. "Orman tavuğu sezonunun haftalar öncesindesin."

"Rahatım. Kollarımı hareket ettirebiliyorum. Bu kadar güzel kokan ne?"

"Dana rosto. Yemekten önce bir şeyler içmek için vaktimiz var. Salonda gerçekten terk edilmiş hissediyor musun?"

Grey bir kardeşine bu kadarını asla itiraf edemezdi. Valerian'ın da söylediği gibi, küçük Dorning kardeşler dünyaya Grey'in kendi çizmelerinin ucunda, sevgiyle sırtlarına sürülerek gönderilmişlerdi.

Grey, uygunsuz gerçeklerle karşılaşan ağabeyler gibi, en az utanç verici gerçeğe sarıldı. "Hanımefendinin yokluğu şiddetle hissediliyor."

Valerian, yine de bir buket gündüz zambağıyla süslenmiş ve hafifçe mine çiçeği kokan küçük bir salona götürdü.

"Grey, benden sonra tekrar et: *Karımı özledim.*" "Böbürlenmene gerek yok."

Valerian'ın büfesinde sadece iki sürahi vardı, ikisi de iyi kristaldı ve neredeyse doluydu. "Lord hazretlerinin sinirlerini yatıştırmak için bir tonik," dedi bir kadeh bordo şarap uzatarak. "Sizi aşık olmuş görmek beni kederlendirmiyor, aksine sevindiriyor. Londra'ya, nakledilmeyi bekleyen masum bir adamın tüm coşkusuyla gittiniz. Karına sıırıslıkam aşık olarak kasıla kasıla geri döndün. İnsana umut veriyor."

Casriel kadehini kaldırdı. "Sağlığınıza ve her ne olursa olsun kendi umutlarınıza."

Valerian şarabını yudumladı. Grey gibi o da akşam yemeği için üstünü değiştirmemişti. Burası bir bekâr eviydi ve isterlerse masaya lanet olası çizmelerini giyerek gelirlerdi ama nedense bir taşra beyefendisinin gündelik kıyafeti Valerian'a çok daha *fazla* yakışıyordu. Manşetleri ve kravatında dantel dokunuşları vardı ve dokumaları çok güzeldi. Kol düğmeleri, kravat iğnesi ve saat zinciri üzerindeki tek altındı ama yine de mücevhersizliği zarafetini yansıtıyordu.

"İyi bir arkadaş ortamında iyi bir yemek yemeyi umuyorum," dedi Valerian. "Aile haberleri hakkında beni bilgilendirin."

Aslında Beatitude aile yazışmalarının merkez üssü haline gelmişti, çünkü hem Daisy hem de Jacaranda -Dorning kardeşlerin kız olanları- mektuplarına çok dikkat ediyorlardı. Jacaranda, kocası Worth Kettering'le birlikte Kasaba'da kalıyor ve böylece Sycamore ile Ash'e ve daha az da olsa Will'e göz kulak oluyordu. Daisy yerel bir beyle evlenmişti ve ara sıra Grey'in, Hawthorne'un, Valerian'ın ve Oak'ın işlerine burnunu sokuyordu.

"Önce sen beni yakala," dedi Grey, son derece rahat bir okuma koltuğuna gömülerek. "Daisy evinizde herhangi bir inceleme gezisi yaptı mı?"

Valerian ikinci koltuğa oturarak, "Daisy'ye Perşembe günleri telefon ediyorum," dedi. ", çocuk bakıcısının yarım gününde çocukları görebiliyorum. Kontesiniz ne kadar kalacak?"

"Çok uzun. Daisy'yi ziyaret etmeliyim. O haydutlardan biri benim vaftiz oğlum."

"Ve Daisy bizim küçük kız kardeşimiz. Şarabını iç, Grey."

Buraya gelmek bir hataydı. Malikâne ıssızdı -bunu kabul etmek gerekirdi, lanet olsun bu fikre- ama Valerian bu kulübede neredeyse yalnızlık içinde yaşıyordu ve yine de buraya bir ev rahatlığı havası vermeyi başarmıştı. İster kiracı kulübesindeki randevular, ister modaya uygun şakalaşmalar, ister ot biçme ekipleri, isterse de kan davalı üç kardeş olsun, her zaman rahat görünme ve meseleleri ele alma yeteneğine sahipti.

Valerian'ın kendi mülkü vardı, bir teyzesi tarafından kendisine miras bırakılmış derli toplu bir malikâneydi ama Salon'dan o kadar kısa mesafede bile oturmaktansa araziye kiraya vermişti.

Grey güzel bir kadeh şarabı yudumladı ve kalitesine içerledi. "Bu bağbozumunu nereden buldun? Oldukça iyi." Salon'daki günlük şaraptan daha iyi, muhtemelen Salon'daki şirket şarabından da daha iyi.

"Meyhanecinin karısı için Fransızca'dan bazı yemek tarifleri çevirdim. Sadece İngiliz yemekleri sunmaktan sıkıldığını söyledi, ben de ona kolay hazırlanan ve çok pahalı olmayan birkaç yemek bulmayı teklif ettim. Şarap onun için bir teşekkür jestiydi. Bir sonraki görevlerim İtalyan kremalı keki ve Fransız damla çikolatası tarifleri olacak."

"Otobüs yolcuları çalışmanızı takdir edecektir. Beatitude damla çikolatayı sever."

Valerian'ın gülümsemesi son derece nazik ve .

Grey şarabını yudumladı ve ayağa kalktı. "Karımı özlüyorum."

"Şüphesiz o da sizi özliyordur ve bu kavuşma büyük bir sevinç yaratacaktır. Bana yarınki davalardan bahset."

Beatitude'u evinde karřılama dűřűncesi çok sevindiriciydi. -on gűnden fazla olmayacađına sűz vermiřti- pazartesi sabahı salonda yapılacak oturumun beklentisi ise neredeyse kasvetliydi. Hangi aptal, eyaletin en űst dűzey ailesinin aynı zamanda mahallenin sulh yargıcını da periyodik olarak tedarik etmesi gerektiđine karar vermiřti?

Grey, "Sekiz kűűk kardeře sahip olmanın yargıcılık mesleđine uygun bir mizala sonuçlanacađı dűřűnűlebilir," dedi. "Bunun yerine yetiřtirilme tarzımın kűűk kavgalara karřı sabrımı tűkettiđini gűrűyorum. Korkarım Thomas Springer'ı çeyrek oturumlar için bađlamamalıydım."

"Saçmalık. Bir dul kadından çaldı ve bunu on altı yıl boyunca hiç yokluk ekmemiřken řaka olsun diye yaptı. Ailesi, davanın geri çekilmesi için yeterli tazminatı űdemeden űnce bir hafta kadar daha bekletmeli. Gençliđinde yaptığı bu tuhaflık, dűpedűz bir skandaldan ziyade bir utanç olarak kalacak ve siz de onu birkaç yıl sonra çok daha ciddi sonuçlardan kurtarmıř olacaksınız."

Dođru ve mantıklı bir űzet, aynı zamanda rahatlatıcı. "Babası fazla içiyor. Thomas'ın babasının dikkatini çekmeye çalıştığından řűpheleniyorum."

"Bu yűzden kıdemli Bay Springer'la bir çocuđun davranıřlarının onun űncűllerini nasıl yansıttıđı ve iyi bir baba űrneđinin bir delikanlıya miras kalabilecek en iyi hediye olduđu hakkında ciddi bir konuřma yapın. Sonra da dul eře yaklařıp telafi olasılıđını ima etmenizi isteyip sorun."

"Ben yargıcım. Kimseye yaklaşamam."

"İyi olup olmadıđını sormak için ona yaklařabilirsin Grey. Gűrűřmelere nezaret etmene gerek yok. Bunu ben yapabilirim."

Bu dava Grey'in son bir haftadır uykusuz kalmasına neden olmuřtu. Genç Tom Springer'ın gerçek bir zararı yoktu ama mantıklı da deđildi. Buna karřılık Valerian'ın űnerisi sađduyunun vűcut bulmuř haliydi.

Akşam yemeğindeki sohbetlerin çoğu yarınki davalarla ilgiliydi. Altı dava vardı ve Valerian İtalyan kremalı pastasını servis ederken Grey beşinden nasıl kurtulacağını çok iyi biliyordu.

"Jenny Switzer'a yöneltilen suçlamalarla ilgili herhangi bir öneriniz var mı?" Grey sordu.

Valerian Grey'in kadehini doldurdu ve arkasına yaslandı. "Hatırladığım kadarıyla, Squire Rutledge'a saldırdığı için kargaşa çıkarmakla suçlanıyordu?"

"Suratına iyi bir tokat indirdim. Çevredeki gerçekler tartışmalı."

"Hayır, değil," dedi Valerian, bir dilim kaşar kesip Grey'e uzatarak. "Rutledge zampara, yaşlı bir hödük. Hizmetçileri Londra'daki ajanslar aracılığıyla bulmak zorunda çünkü yerel kadınların hiçbiri kızlarının onun evinde çalışmasına izin vermiyor. Bir keresinde Daisy on dört yaşındayken ona asılmıştı."

"Biri bana bunu söylemeyi akıl etseydi, çıkar çatışması olduğunu belirtip davayı başka bir yere gönderebilirdim." Şarap peynirle mükemmel uyum sağlamıştı, çok tatlı değildi, bir parça efervesan, hoş bir akşamı sonlandırmak için güzel, hafif bir nottu, ancak Switzer davası hiç de hafif değildi.

Jenny on beş yaşındaydı. Hapse atılırsa ya da çeyrek seanslara gönderilirse durumu hiç de iyi olmazdı.

Valerian kendine biraz peynir servis etti. "Kargaşa suçu sadece yaralamayı değil, mağdurda kalıcı şekil bozukluğu veya sakatlık olmasını gerektirir, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Ash'in kanunları öğrenmesine yardım ettim. Birinin onu sorgulaması gerekiyordu. Sycamore herkesi ve her şeyi rahatsız etmekle meşguldü, Oak resim yapmaya gitmişti, Hawthorne çıplak elleriyle ağaç kütüklerini söküyordu . Jenny'nin vurduğu darbe iz bırakacak mı?"

"Onu zar zor tırmaladı, daha da acısı."

"O halde temelsiz olduğu için suçlamayı reddedin. Pepper Ridge'deki Bayan Pepper'a, çalışkanlığı ve sağlam ahlakıyla ün yapmış genç bir bayanın işe alınabileceğini bildireceğim. Böylece pazar günü ya da kilise avlusunda kavgacılar zor anlar yaşamayacaklar."

Pepper Ridge - eski adıyla Summerfield House - Dorning Hall'dan on milden daha uzaktı ve gerçekten de farklı bir kilise ve pazar kasabasını himaye ediyordu.

"Kargaşanın tanımından emin misin?"

"Kesinlikle eminim ve Rutledge her halükarda kralın adamıyla tartışmayacaktır. Onu tecavüz girişimiyle suçlamadığınız için şanslı."

"Bunu yapmış olsaydım, Jenny acı çekecekti ve hiçbir jüri onu mahkum edemeyecekti."

"Belki, ama Jenny'nin anlattıklarına hak ettiği değeri vermekte ve Rutledge'a yanlış davranışlarına müsamaha gösterilmeyeceğini söylemekte yarar var Grey. Jenny'ye karşı yapılan suçlamaları reddettiğinizde, genç bir hizmetçiyi kendini savunmaya kışkırttığı için Rutledge'ın içine Tanrı korkusu salın. Bu gece burada beklemek ister misin?"

Grey önümüzdeki bir hafta boyunca, boş koridorların saatleri uzatmadığı ve mızımız komşuların kavgaları ve utanç verici davranışlarıyla onu rahatsız edemeyeceği kulübede beklemek istiyordu.

"Kendimi eve götüreceğim. Bu son derece güzel bir pasta."

"Doğru yaptığımdan emin olmak için çevirdiğim tarifi denemek istedim. Aşçım/ev hizmetçim yarım gününün yanı sıra Şabat günü de boştu, bu yüzden mutfağı ben idare ettim."

"Bu yemeği *sen mi* pişirdin?"

"Yemek yapmayı severim ve Casriel Kontu'na Pazar yemeği olarak soğuk sandviç ve bira ikram edecek değildim." Valerian şarabın mantarını kapattı, kalan kekin dörtte birini bir kâseye paylaştırdı ve ayağa kalktı. "Yarınki çetin sınavı atlatman için biraz yiyecek." Düşünceli bir ev sahibinin yapması gerektiği gibi Grey'i ön kapıya doğru yürüttü.

"Bayan Pepper'dan söz etmiştiniz," dedi Grey. "O nasıl ?" Valerian kek ve şarabı bir kenara bırakıp Grey' paltosunu tuttu.

"Daha çok erken. Dorset Mayfair değil ve Pepper Ridge çok fazla ilgi gerektiriyor."

Ve bu anlamlı bir kaçamaktı. "Dünkü piknikte onunla yürürken görülmüşsünüz."

"Hawthorne çenesini kapalı tutamaz, Oak ise çok şey görür ve az şey söyler. Kardeşlerimizle kutsanmış durumdayız."

"Buradan sizin ve Bayan Pepper'ın birbirinize uygun olduğunuz sonucunu çıkarabilir miyiz?"

Valerian ona pastayı ve şarabı uzattı. "Ondan hoşlanıyorum, sanırım o da benden hoşlanıyor. Ben de hoş bir yemeği, dolaşmayı severim,

canlı bir keman melodisi. Müttefiklere ihtiyacı var ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Eve yürürken pastanın hepsini yememeye çalışın."

Grey'i gece havasına doğru selamladı ve Grey hâlâ Beatitude'u çok özlese de, acısı sabırlı bir ıstıraba dönüşmüştü. Kalan şarabın yarısı ve eve yürürken yediği birkaç lokma kek bu acıyı bile hafifletmişti.

Grey bir saat sonra yatmaya hazırlanana kadar, *sekiz sadık, sevgi dolu kardeşi olan* bir adamın müttefik istemenin nasıl bir his olduğunu nasıl bilebileceğini merak etmek aklına gelmedi.

PAZAR KREMASI bir savurganlıktı ama Valerian, Emily Pepper'ı Cumartesi günü Summerton pikniğinde bıraktığından beri kendini şımartan bir ruh hali içindeydi. Son zamanlarda neredeyse her gün yaptığı gibi değirmen deresine dalmış, sonra da Bayan Pepper'a kır danslarını öğretmeyi teklif ettiği için kendini tekmelemeye devam etmek üzere eve dönmüştü.

"Çünkü ben bir aptalım," diye mırıldanarak Pepper Ridge'e giden yolda ilerlemeye başladı.

Taslağına ilgi gösteren Londralı yayıncı sadece kibar davranmıştı. Notu neredeyse göstermelikti. Ne abonelikten, ne tefrika edilmekten, ne de -her şeyin canı cehenneme- paradan bahsediyordu. Sycamore, Valerian'ın Sycamore'un kulübünün yönetiminde yardımcı olabileceğine dair ipuçlarını ya görmezden gelmiş ya da kaçırmıştı ama Ash bu rolü gayet iyi yerine getiriyordu.

Valerian'ı portfolyosuz dans ustalığı gibi yüce bir makama bıraktı.

Yolun sonunda yükselen Pepper Ridge, dış görünüşüyle görkemli bir kır evinin en iyi örneğiydi. İyi giyimli bir bekârın boş ceplerinin güzel kıyafetleriyle çelişmesi gibi, evin içi de başka bir hikâyeye anlatıyordu.

Valerian atını teras merdivenlerinin dibinde durdurdu ve dizginleri seyise verdi. "Clovis bir kova suyun tadını çıkarabilir. Uzun sürmez."

"Çok iyi, patron. Gel , at."

Valerian erkenden gelmişti. İki kız kardeşi olduğu için, bir gezinti için giyinmek gerektiğinde genç bir hanımın zaman kavramını iyi biliyordu. Bayan Pepper'ın onu hemen kabul etmesi onu şaşırtmıştı.

Reverans yaptı, etek uçlarında ve korsajında fırfırlar ve volanlar uçuşuyordu. "Yapabilir miyim, Bay Dorning?"

Tanrı zavallı kadını korusun. "Almack's'ta bir akşam için harika olurdunuz." Elbisesi kollarının çoğunu ve dekoltesinin önemli bir bölümünü açıkta bırakıyordu - öğleden sonraki gayri resmi bir toplantı için uygun bir şey değildi - ve ağır bir şekilde toplanmış ve işlemeli iç çamaşırı, alt etekten yaklaşık altı inç yukarıya düşen ipek bir etekle kaplanmıştı.

Elbise hem çok fazlaydı hem *de neredeyse* yeterli değildi.

Bayan Pepper bir eliyle eteklerini düzeltti. "Almack'a gitmiyoruz."

"Dürüst olayım mı?"

"Birisi olsa iyi olur. Briggs bunun tam da iyi bir ilk izlenim bırakacak bir kıyafet olduğunu iddia etti."

"Yumuşak mavinin bu tonu çok hoş, malzeme muhteşem ve işçilik mükemmel."

"Acıma son verin Bay Dorning. Kötü bir seçim yaptım, değil mi? Dorset için kötü."

"Londra'daki resmi bir akşam yemeği için iyi bir seçim yapmışsınız." Gerçi böyle bir durum için bile bu kıyafet fazla abartılıydı ve pek de iç açıcı değildi. "Giysi dolabınıza bir göz atalım. Kırsal kesimde sosyalleşmek için daha uygun bir şeyler bulabileceğimize eminim. Tadilat nasıl gidiyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Bayan Pepper dantelli süsleri dalgalanarak merdivenleri hızla çıktı. "Her günün sonunda işe bakıyorum ve baş marangoz oldukça planlı ilerlediklerini iddia ediyor. Eğer öyleyse, çekiç sesleri ve testere sesleri duymam gerekmez mi?"

"Durmadan." Grey, Dorning Hall'un aile kanadını yıkmaya hazırlanıyordu ve bu çaba bile bitmek bilmeyen bir gürültüye neden oldu.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, "Ebeveyn süiti üç kapı aşağıda, solda," dedi. "Sessizliğe dikkat edin. Bu saatte

Öğleden sonra, işçiler genellikle bir tür şamata yapmak için can atarlar, ama günün çoğunda orada ne olup emin değilim. Eski duvar kâğıtlarını söktüler, yıpranmış halıları kaldırdılar, demirbaşları ve lambri kaplamaları söküp göturdüler ama bu neredeyse iki haftalarını aldı."

Bu hazırlık işleri listesi yetkin bir ekibin bir, belki de iki gününü alırdı. "Hadi içeri girelim, olur mu?" Valerian, ev sahibesi onu durduramadan ana süite doğru yürümeye başladı. "Dorning Malikânesi'ndeki çeyiz evimize geçen sonbaharda yıldırım düştü. Kurtarılabılır tuğla, taş, kereste, cam ve demirbaşların satışına nezaret ettim. Sizi temin ederim ki, tek bir oda grubunu yenilemek için yıkmak iki hafta sürmez."

Kapıyı çalmadan açtı ve zar oyununa benzeyen bir şeyi yarıda kesti.

"Mola mı veriyorsunuz beyler?"

"Öyleydik," dedi uzun boylu, zayıf, sarı saçları seyrelmiş bir adam, hiç acele etmeden ayağa kalkarak. "Öğleden sonra molası, olduğu gibi. İşinize dönün beyler. Siz kimsiniz efendim?"

Çocuklar etraflarına bakındıktan sonra bızlar, çekiçler ve çiviler çıkardılar.

Adamlardan biri Valerian'ın rastgele bir yer olduğundan emin olduğu bir yere çivi çakmaya başladığında Bayan Pepper, "Bu tartışmayı koridorda yapalım," dedi. Bayan Pepper süslü elbisesiyle etraftaki bakışları üzerine çekerek dışarı çıktı.

"Bay Dorning, size Bay Prentiss Ogilvy'yi tanıştırebilir miyim? Bay Prentiss Ogilvy.

Ogilvy, Bay Valerian Dorning."

"Dorning Hall'dan mı?" Ogilvy sordu.

"öyle. Anladığım kadarıyla son iki haftadır işteymişsiniz."

Dorning ismi Ogilvy'nin kibrini biraz olsun azalttı. "Aşağı yukarı. Bu eski evler aceleye gelmez, hep söylerim. Yine de hanımefendiye de söylediğim gibi iyi bir ilerleme kaydediyoruz."

Konuşması Dorset kırsalına ait değildi ve Valerian onun için çalışan adamlardan hiçbirini tanıımıyordu.

"Bay Ogilvy?"

Ogilvy, ana salondan gelen bir sesle irkildi. "Portsmouth yolu üzerinde. İş neredeyse oraya gideriz ve Bay Pepper bu işi başlatmak için çok hevesliydi."

"Peki bu ne zaman ?" Valerian sordu.

"Affedersiniz, efendim?"

"İşe ne zaman başlayacaksınız? Görebildiğim kadarıyla iki haftadır oturmuş, şüphesiz güzel bir Pepper Ridge birası yudumluyor ve bir günlük yıkımın bir haftada tamamlanacağını iddia ediyorsunuz. Belki de zar atarken öyle oluyordur."

Ogilvy onun tozlu yakalarını kavradı. "Bakın Bay Dorning, Ogilvy'ler Kraliçe Bess'in zamanından beri marangozluk ve duvar ustalığı yapıyorlar ve eğer yapı yıkılırken zarar görmeyecekse dikkatli olunmalı."

Ogilvy'nin nefesindeki bira Valerian'ın atını kaslı sağırsının üzerine devirebilirdi. "Bayan Pepper için halı ve demirbaşları elden çıkardınız. Elde ettiğiniz gelirin hesabını ne kadar dikkatli yaptınız?"

Ogilvy'nin bakışları, takdire şayan bir şekilde sessizliğini koruyan Bayan Pepper'a kaydı. "Hasılat, efendim?"

Önce İyi Kraliçe Bess'in çağrısı, şimdi de yankılanması. Adam sahtekar ve aptalın tekiydi.

"İmzaladığınız sözleşmenin sizi mal sahibi adına satılan her türlü hurda için hesap vermekle yükümlü kıldığından eminim. Komisyon almaya hakkınız var -gördüğüm en yüksek oran yüzde on beş- ama binayı yağmalamaya değil. Muhasebeniz nerede?"

"," -Ogilvy parmağını buruşuk boyunbağının içinde gezdirdi- "halılar falan henüz satılmadı. Daha iyi bir fiyat alabilmek için onları Portsmouth'a gönderdim."

"Kitapları da gönderdin mi?" Bayan Pepper hevesli bir neşeyle sordu.

"O kitaplar ahırda sandıkların içinde."

"Çünkü," dedi Valerian, "eski kitapları bir at ahırında saklamak, ahır kedilerinin verebileceği zararı saymazsak, farelerin, sıçanların ve diğer haşaratın dikkati dışında değerlerini koruyacağından eminim. İşinizin başına dönebilirsiniz, Bay Ogilvy."

Bay Ogilvy içeri girdiğinde, ana süitten gelen gürültü önce yükseldi, sonra gümbür gümbür bir gürültüye dönüştü.

Bayan Pepper eteklerini savurarak uzaklaştı. "Babama kısa sürede hazır olan bir ekibin pek de tavsiye edilmeyecek bir ekip olduğunu söyledim. Ona lanet olası sözleşmeyi okumasını söyledim, çünkü zamanım olmadı. Kurtarma gemisi Dorset'e gönderilecekti, yaklaşık yetmiş mil ötedeki gelişen bir liman kentine değil. Portsmouth'un İngiliz gemilerinin uğradığı tüm ticaret yollarına erişimi var. Orada kimsenin benim eski halılarıma ya da kapı sürgülerime ihtiyacı yok. Kurtarma işleminden elde edilecek gelirin bana ödeneceği konusunda *hiçbir fikrim* yoktu."

"Bayan Pepper?"

"Ogilvy'ye güvenmemem gerektiğini biliyordum. *Daha iyi biliyordum* ve kendi içgüdülerimi dinlemedim." Koridorda sinsice ilerledi ve paneline kuzu ve kaz oyulmuş bir kapının önünde durdu. "O havasız salonda oturdum ve Briggs'in bana hiç oynamaya niyetim olmayan ve en az on beş yıldır oynamadığı pall-mall'ın hakkında ders vermesine izin verdim. Sözleşmeleri okumakta iyiyimdir-çok iyiyimdir-ve da..." Alnını kapıya dayadı, rüzgâr aniden yelkenlerini indirdi. "Bağışlayın beni, çok sinirliyim."

"Öfkene bayılıyorum."

Öfke yanaklarına renk, gözlerine ateş saçıyordu. Öfke onun dikkatli tavırlarını ve kibar davranışlarının altında taşıdığı ince uyanıklığı kesip atıyordu. Belki de Valerian'ı bir tür öfkeyle öpmüştü, çünkü öpüşmek de onu canlandırırıyordu.

"Öfkeme hayran değilsin."

"Bir beyefendi asla bir tartışmaz, ama bu durumda tartışmak . Ogilvy konusunda ne yapılacak?"

"Hiçbir şey yapılmayacak. Babam bir kez daha ticari maceralarına karışmaktan çok memnun ve ben de evi düzene sokmakla meşgul olacağım. Ogilvy sadece bir ay sürecektir bir işi bir yılda bitirse bile babam buna ."

Kapıyı iterek açtı ve Valerian'ı altın ve gök mavisi fleur-de-lis duvar kâğıtları, lacivert kadife perdeler ve önceki yüzyılda popüler olan narin, süslü mobilyalarla döşenmiş bir oturma odasına götürdü.

"Giyinme dolabım yatak odasının içinden geçiyor," dedi. "Briggs benim özel daireme girdiğin için dehşete düşecek, ama o çok

Muhtemelen bu saatte kestiriyordur. Son zamanlarda sürekli dehşete düşüyor. Dorset onunla aynı fikirde değil gibi görünüyor."

Bayan Pepper'ın hareketleri hızlıydı, ses tonu da aynı derecede gerçekçiydi ama Valerian yine de sinirli bir kadının huzurunda olduğundan emindi.

"Zamanını evi yenilemekle mi geçirmek *istiyorsun*?"

"Ogilvy gibiler babamın parasını boşa harcarken bana tenezzül edip beni kandırabilsin diye mi? Sizin de belirttiğiniz gibi, burada bulunduğu iki hafta içinde çok az şey yaptı Bay Dorning ve bu evde iki düzineden fazla yatak odası var. Yıllarımı harcama düşüncesi... Hayır, günlerimi bu berbat konutu yenileme yetkisine sahipmişim gibi davranarak geçirmek istemiyorum."

Sadece üzgün bir kadın değil, öfkeli bir kadın. "Evi elinize almak istemiyorsanız, ne yapmak istiyorsunuz?"

Valerian onu takip ederek, yaklaşık bir metre karelik bir oda olan giyinme dolabına girmişti. İki duvarı sıra sıra elbiseler, diğer iki duvarı da sandıklar ve gardıroplarla kaplı olan bu alan gerçekten de kalabalıktı.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, iş konusunda çok becerikliyimdir, Bay Dorning. Son zamanlarda Caleb ve Tobias bu konuda benim gördüğüm işleri üstlendiler. Benim istediğim..." Bayan Pepper, hafif çiçek kokusunun gardırobunu kokulandıran lavanta keselerine karışacağı kadar yakın durdu.

"Evet?" Ne kadar yumuşak kahverengi gözleri vardı ve bakışlarında ne fırtınalar kopuyordu.

"Seni tekrar öpmek."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dorning ailesinin üyeleri çarpıcı gözleriyle tanınırlardı. Bazı kardeşlerin -Mily yarım düzine kadarıyla tanışmıştı- göz rengi düz maviden çok deniz salyangozu ya da çan çiçeğine yakındı. Diğerlerinde ise bu renk, kuzey yaz gökyüzünden bile daha parlak olan cerulean rengiydi.

Valerian'ın gözleri görkemli bir maviydi, mor renk çok hafifti, muhtemelen kıyafetine ya da ruh haline göre değişiyordu. Yine de renginden daha etkileyici olan bakışlarının gücüydü. Emily'ye baktığında, sakın ve tam bir odaklanmayla dikkatini ona veriyordu; bu da Emily'nin, istediği duyguyu iletmek için gereken süre boyunca ilgisini tamamen çektiğini gösteriyordu.

Daha da iyisi, gözleri kendi duygularına dair bir ipucu veriyordu. Emily bir öpücük daha istediğini söylediğinde, ne onunla alay etti ne de soğuk davrandı.

Hatta yüz ifadesi utangaçlaştı. "İpeklere, muslinlere, kadifelere ve dantellere göz gezdirerek yaptığınız bu açıklama beni çok gururlandırır da, benim gibi bir adamla paylaşılan bir öpücük hiçbir yere götürmez."

"Sizin gibi mi? Sen bir kontun oğlusun, bir beyefendisin, bir çeşit komşusun..." Kendi yakışıklılığını görmezden gelen ve her zaman dürüstlük ve namusla hareket eden yakışıklı bir şeytan.

"Bayan Pepper-Emily-benim *hiçbir beklentim* yok. Hiç yok."

Başka bir itirazda bulunabilirdi -*seni sadece bir arkadaş olarak önemsiyorum, senin ve benim soyumuz farklı tabakalardan, benim*

Sevgiler başka bir yerde meşguldür, bu kadar ileri tavırlı bir hanımefendi benim soyumdan bir erkeğe çekici gelmez ve Emily daha az şaşırdı.

"Bir kontun oğlunun umutlara ne ihtiyacı var?"

Soyluluk, varise bir nezaket unvanı ve büyük bir hürmet vererek büyük bir unvan veraseti gösterisi yapıyordu, ama Emily'nin gördüğü kadarıyla, hepsi oldukça iyi geçiniyordu. Subaylık komisyonları, devlet görevleri, zengin amcaların yanında çıraklık, diplomatik görevler - eğer bir iş iyi para getiriyor ve nüfuz taşıyorsa, genellikle bir aristokratın küçük oğlu o işe sahip oluyordu.

Soylular kendi başlarının çaresine bakar, ülkenin geri kalanı ise arta kalan toprak, imkan ve işlerle idare ederdi.

"Benim pozisyonumda," dedi Bay Dorning, "bir erkeğin beklentileri ya da bunların eksikliği onu tanımlar. Size dans pistinde özgür olmanızı sağlayacak rahat bir öğleden sonra elbisesi bulalım mı?"

"Öğleden sonra elbiseleri bu bölümde." Emily arkasındaki rafı işaret etti, bir düzine güzel uzun kollu, mütevazı kreasyon yan yana asılıydı. "Ben maviyi tercih ederim."

"O zaman mavi rengi montajın kendisi için saklayın. Buna ne dersiniz?"

Onun en sevdiği rengi seçmişti. "Briggs bu ahududu renginin benim için fazla dünyevi olduğunu söylüyor." Renk, olgun meyveler ya da muhteşem bir gün batımının son çizgileri gibi kırmızıya çalan bir mordu. Emily kumaşa aşık olmuştu, zarif dökümlü hafif bir pamuktu.

Bay Dorning elbiseyi raftan aldı. "Rengi neredeyse herkesi okşuyor. Bu tonda bir binici ceketim var ve onunla oldukça dikkat çekiyorum. Taşrada kimin hangi durumda hangi renkleri giyebileceği konusunda o kadar titiz davranmayız. Eğer bir pelerin giyilip büyürse ve güzel bir iç etek yaparsa, o zaman pratiklik Mayfair duyarlılıklarına gelir. Sizi aşağıda bekleyeceğim."

Selam verdi ve kapıya doğru ilerledi, sanki Emily ile Londra'daki bir müzikalde karşılaşmış gibi kendinden emindi.

"Peki ya öpücüğüm?"

Durdu, döndü ve ona yaklaştı. "Bu düşünce üzerinde düşünmeliyim -gerçeği isterseniz, kendime bununla eziyet etmeliyim- ama onurun yükümlülüklerini bencil yaygaralarla daha iyi bağdaştırana kadar

ölümlü bir adamın..." Onun yanağını öptü, yumuşak, lezzetli, yavaşça dudaklarını bastırdı. "İşte bir öpücük. Şimdi beni bir hanımefendinin isteklerini reddetmekle suçlayamazsınız."

Gülümsemesinde bir parça arsızlık vardı ve Emily az önce kendisiyle flört edildiğini fark etti. Nazikçe, kurnazca ve her zaman çok çekici bir şekilde.

"Defol git," dedi, elbisesini ona doğru savurarak. "Yoksa bizi geç bırakacaksın."

Hanımefendinin hizmetçisi Prattle, kısa süre içinde onu süslü elbisesini değiştirip Bay Dorning ile misafir salonunda yeniden bir araya getirdi.

"Acele etmeliyiz," dedi Emily. "Briggs beni bu kıyafetle yakalarsa, diğerini giymemi emredecek ve gerçekten geç kalacağız."

Bay Dorning kolunu uzattı. "Öyleyse ata binin Bayan Pepper, yoksa evdeki despot sizi moda zindanına atacak."

Briggs aile salonundan çıkıp koridorun ortasına yerleştiğinde neredeyse ön kapıya varmışlardı.

"Bayan Briggs." Bay Dorning ona nazik bir selam verdi. "İyi günler."

"Efendim." Ona başıyla onay verdi ve şaşkın bakışlarını Emily'nin elbisesine çevirdi. "Bu... üzerinde anlaşmaya varılmış olandan bu ayrılışa ne sebep oldu?

Plan?"

Sorunun kendisinden çok, ses tonu Emily'nin Bay Dorning'le gezintiye çıkmaktan aldığı zevki parçalamıştı. Kendisine asi bir kız öğrenci gibi hitap edildiğini duyacak olması yanaklarına sıcak bir utanç ateşi düşürdü.

"Elbise oldukça güzel, değil mi?" Bay Dorning söyledi. "Gardıropta asılı dururken pek bir etki yaratmayan ama doğru kadının üzerinde fevkalade çekici olan takımlardan biri. Asla korkmayın, Bayan Briggs. Yerel delikanlılar aval aval bakacak olsalar da, en iyi davranışlarını sergileyecekler, yoksa onlarla ciddi bir şekilde ilgileneceğim."

Bir yay çizdi ve Emily için kapıyı açtı.

"İyi günler, Briggs," dedi Emily. "Yemekten sonra görüşürüz." Ve bir anda kapıdan çıkıp Bay Dorning'in yanına, arabasına oturdu. "Neden kendimi hulklardan kurtulmuş gibi hissediyorum?"

Atı tırısı kaldırdı ve aracı aşağıya doğru yönlendirdi. "Çünkü o kadın kendine daha çok güveniyor."

olması gerekenden daha fazla yargıladı. Seni Almack'ın patroniçelerini etkilemek için giydirdi, köyün toplantı salonlarında zıplaman için değil."

"Briggs iyi niyetli." *Ama onu dinlemek beni aptal yerine koyardı.* "Londra'da, Bay Anthony Beerbaum'un davasını kabul etmem için beni zorladı. Ben reddettim ve o zamandan beri aramız bozuk."

Atı yumuşak bir şekilde yola doğru çevirdi. "Bay Beerbaum'u tanımıyorum."

"Dediğiniz gibi, kendi fikirlerine olması gerekenden daha fazla güvenen bir servet avcısı ve sonsuz bir fikir deposu var. Servet avcılarının fikirleri zengin olma eğilimindedir. Kaşlarımdan etek uçlarımdaki nakışlara kadar her şey hakkında düşünülmüş bakış açıları var."

"Çünkü," dedi Bay Dorning, "size ortak olurken paçalarınıza bakmaları, açıkça hakaret etmeden gözlerinin üzerinizde gezinmesine izin veriyor. Umarım her birini kırık ayak parmaklarıyla bırakmışsınızdır. Dizginleri ele almak ister misiniz?"

Kırık ayak parmakları mı? Saygısız bir bakışa verilecek uygun cevap bu muydu? *Ayak parmaklarını kırmak mı?* "Dans öğrencilerine kabalık yapan bir adamın ayak parmaklarını kırmayı mı öğretiyorsun?"

"Kesinlikle." Bunu tüm ciddiyetiyle söyledi. "Eldivenlerini mahvetmek istemiyorsan çıplak elle sürebilirsin ya da benimkileri giyebilirsin. Atın adı Clovis - Frankların kralı, Merovingian Hanedanlığı'nın kurucusu - ve tam bir centilmen."

Emily hâlâ bir erkeğin ayak parmaklarını kırma fikrine hayret ediyordu. "Araba kullanmayı bilmiyorum Bay Dorning. Babam emrime bir at arabası ve dört kişi verdi ama araba kullanmaya hiç ihtiyacım olmadı."

"Artık Dorset'tesin," dedi dizginleri bir eline alarak. "Eldivenlerimi al."

Emily'nin kendi eldivenlerini çıkarıp Bay Dorning'inkileri giymesiyle değişimi gerçekleştirdiler. Daha sonra Bay Dorning ona dizginleri nasıl tutacağını, atla nasıl iletişim kuracağını, böylece hayvanın tırıs yürüyüşünden yürüyüşe nasıl geçeceğini, bir dönüşü nasıl yönlendireceğini gösterdi.

Bay Dorning, "Mantıklı bir atta sürücünün yapacağı çok az şey vardır," dedi, "tıpkı iyi bir dans partneri gibi. Siz kendi ayaklarınızla ilgilenirsiniz,

Gerisini ortağınız halleder. Bence kırbaç konusunda doğal bir yeteneğiniz var Bayan Pepper."

"Dehşete kapıldım," dedi Emily, ama aynı zamanda heyecanlıydı da. "Clovis her an bir tavşandan ürkecek ve tarlaların arasından hızla geçip gidecek. Yere çakılacağız ve ben de kafamı bir kayaya çarpıp kıracağım."

Sadece yarı şaka yapıyordu.

"Clovis paniğe kapılırsa, ilk fırsatta arabadan atlayacaksın. Bileğinizi incitebilirsiniz ama kafanızı kırmazsınız. Kaçan bir at bazen bir binici tarafından kontrol altına , ama aynı hayvanı arkasında bir araba sürüklerken zapt etmek daha zordur. Köye doğru sola dönün."

İş biraz genişledi ama Emily dönüşü başardı. "Bunu sevdim. Taşradaki kadınlar kendi başlarına mı sürüyor?"

"Aşçınız için bal almak üzere evdeki çiftliğe yapacağınız bir gezi dışında her şey için yanınıza bir refakatçi almalısınız, ama evet. Taşradaki hanımlar kendi başlarına araba kullanırlar."

"Belki de ülke o kadar da kötü değildir."

"Londra'yı umursamadınız ve taşraya şüpheyle yaklaşıyorsunuz. Nerede olmak isterdiniz?"

Bay Dorning'in çoğu çıkışında olduğu gibi, bu soru da anlayışlıydı. "Şu anda tam olarak olmak istediğim yerdeyim, efendim." Atına yürümesini işaret etti ve sonra onu köyün ahırının önünde yumuşak bir şekilde durdurdu.

Bay Dorning Emily'yi aşağı indirdi ve ev sahibiyle ilgilendi. Yakınlarda bir yerde yalnız bir keman akort ediliyordu ve bir düzine insan çifter çifter yeşil alanda dolaşıyordu.

"Gerginim," dedi Emily. "Sadece dansım bir ayıninkinden daha az zarif olduğu için değil, aynı zamanda ne balık, ne et, ne de iyi bir kırmızı ringa balığı olmadığım için."

Emily kendini basmakalıp sözlere hazırladı: *Saçmalama, canım. Gecenin kadeh kaldıranı sen . Dansın mükemmel.* Hepsini duymuştu ve kendine bu iltifatların iyi niyetli olduğunu söylemişti.

"O halde kendiniz olun," dedi Bay Dorning. "Sadece kendiniz olun ve bu, bugün burada karşılaşacağınız her türlü zorluk için yeterli olacaktır."

Yeni bir tavsiyeydi ve Bay Dorning'de bu tavsiyeye uyduğundan şüpheleniyordu.

Elbette herkesi tanıyordu ve tanıştırma işini kusursuzca halletti. Sonra Emily dans figürlerinin adımlarını takip ederken Bay Dorning bastonuyla tahta döşemeye sabit bir ritim tutturdu ve kemancı dans melodisinin ağıt benzeri bir versiyonunu sundu.

Çok eğleniyorum. Genç Bay Woodmore Troke, Bayan May Cheaverton ile çarpışırken, seyircilerin "Dikkat et Woodie!" ve "Sola dön Maysie, yoksa seni kesin batırır!" uyarıları arasında aklına bu düşünce geldi.

Çift, her şeyden çok kahkahadan alabora olma tehlikesine karşı dik durdu. Tüm bunlar olurken Bay Dorning, dansçılar uygun bir tempoda hareket edene kadar güvenceler, dans adımları, ara sıra sinsi şakalar ve tavsiyeler verdi. Üç dans öğrendiler, ancak Emily dışında herkes ilkinin oldukça iyi biliyor gibiydi.

Ahıra dönme vakti geldiğinde Emily yorgundu, ama iyi anlamda yorgundu - değişiklik olsun diye.

"Bu dansların yapıldığını defalarca görmüşlerdir," dedi Bay Dorning, Clovis'i arabanın izlerine oturtup koşum tokalarını bağlarken. "Old Roger de Coverly genellikle açılış ya da kapanış dansıdır. Kanı harekete geçirir ya da alternatif olarak geceyi neşeli bir notla bitirir."

Görevliler başka müşterilerle meşguldü ve Bay Dorning atla sanki kendi seyisiymiş gibi ilgileniyordu.

"Kanım kaynıyor," diye yanıtladı Emily. "Bir akşamdan bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyorum." Yerel handa içtikleri kokteyl ve pastanın parasını Bay Dorning, kemancının ayaklarının dibine gizlice yerleştirilmiş bir kavanozdaki bozuk paralarla ödemişti. "Bu akşamki eğitiminiz için size ödeme yapmalı mıydım?"

At bir kulağını ileri geri oynatırken o hiç kıpırdamadan arabanın yanında durdu. "Kavanoz bağışlar için. Kemancıya biraz veriyorum, punç ve pastanın parasını ödüyorum ve nadiren fazla . Seni yukarı çıkarayım. Sürmek ister misin?"

Emily bankın üzerine tırmandı. "Ben yapardım. Eldivenlerini ödünç vermene gerek yok. Sorum garip miydi?"

Onun yanında yer alarak aracın sallanmasını sağladı. "Cevabım garipti."

Demek beklentisi yok derken bunu kastediyordu. *Hiç parası* olmadığını kastetmişti. Emily dizginleri eline aldı ve Pepper Ridge'e dönüş yolunu biliyor gibi görünen Clovis'e gıdıkladı. Yaz günbatımı çok güzeldi, akşam havası dans etmenin verdiği yorgunluğa iyi gelen bir panzehirdi.

Bay Dorning onu önüne bıraktığında Emily ona yakın durdu. "Daha önce söylediklerimde ciddiye dim."

"Pardon?"

"Bir geziden hiç bu kadar keyif almamıştım Bay Dorning. Gelecek hafta daha fazla dans öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Geri adım attı. "Ben de bunu dört gözle bekleyeceğim. Hizmetkârınız, Bayan Pepper." Elinin üzerinde çok düzgün bir şekilde eğildi ve yola çıkmadan önce ön kapıyı açmasını bekledi.

Kalbi hafifleyerek onun gidişini izledi. Parası yoktu ama sorunu çözmek bu kadar kolay olmamıştı, çünkü çuvalla parası vardı ve paylaşacak kimsesi yoktu. Merdivenleri çıkmadan önce küçük bir pirouette yaptı, Briggs'le, babamla ya da hizmetçinin son ev dramını anlatmasıyla uğraşamayacak kadar mutluydu.

Caleb Booth iki konyak doldurup birini Tobias'a götürürken, "OSGOOD NEREDEYSE eski haline döndü," dedi. "İşinden zevk aldığını ve bir kez daha emir verdiğini görmek güzel."

"Osgood Pepper'ın sağlığına." Tobias Granger kadehi kaldırdı, içtenlikle kadeh kaldırdı. Osgood bir çift pis çocuğu değirmen katından almış ve onları başarılı tüccarlar haline getirmişti. Elbette Osgood'un kendi başarısında onların da payı vardı ama ilk cömertlik Pepper'a aitti ve onlara karşı hâlâ cömertti.

"Sağlığına ve ülkede kalma kararlılığına." Caleb içkisinden bir yudum aldı. "Bu ani kırsallaşma eğiliminin geleceğini tahmin etmemiştim, Toby. Bu ev bir alay kurabilir."

Yatak odası ile yemek odası arasındaki mesafe sabah anayasası gibi."

Caleb her zaman yaptığı şeyi yapıyordu. Hassas bir konuya parmak ucuyla yaklaşırken neşeli sırdaş rolünü oynuyordu. Tobias bu stratejiyi sıkıcı buluyor ve Caleb'in planlarını ya kendine saklamasını ya da doğrudan açıklamasını tercih ediyordu.

"Osgood ne yapacağını biliyor Caleb ve şu anki öncelikleri bizim yararımıza, o yüzden fikirlerini buna göre uyarla."

Kütüphane biraz perişan olsa da muhteşemdi. Eski kitapların bir kokusu vardı.

-Vanilya ve deri, bakımsız eski kitaplarla dolu bir kütüphane daha. Halılarda biraz toz ve küf, biraz da geçmişe ait bir dokunuş vardı. Tavanda meleklerden, dalgalanan bulutlardan, altın trompetlerden ve beyaz cüppeli, dolgun, mızraklı bir kadından oluşan bir fresk bulunurken, baş penceredeki küre yetmiş yıl öncesine aitti.

"Tanrı'nın kendi çölünde kırlarda yaşamak nasıl işimize yarıyor?" Caleb küreye bir tur attırarak sordu.

Caleb'in ses tonu yumuşak, yüz hatları hoştu. Dünyaya neşeli ve hoşgörölü bir tavır sergiliyordu ve Tobias'ın bildiği kadarıyla Caleb neşeli ve hoşgörölüydü. Aynı zamanda kurnaz, hırslı, çalışkan bir iş adamıydı ama insanlar konusunda kumaş alıp satmak kadar zeki değildi.

Tobias, "Osgood Emily'nin soylu biriyle evlenmesini istiyor," dedi, "ya da eskiden öyle olduğunu iddia ederdi. Emily'ye satılık bir akran uygun değil ve bu konuda Osgood akıllıca davranıyor."

"O hoşgörölü bir baba," diye izin verdi Caleb. "Bunu biliyoruz. Ayrıca servet avcılarının hiçbirinin sevgili Emily'ye karşı bir şansı olmadığını da biliyoruz."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, ama sipahilerin ve baronetlerin de onunla hiç şansı yok."

Caleb uzun bir pencerenin kanadına yaslanmış, solmakta olan güneş kumral saçlarındaki ateşli ışıltıları yakalıyordu.

"Öyle olması için dua edebiliriz ama ben sana güvenmiyorum, Tobias. Bu taşralı beylerden bazılarının kasaba bronzları, bol miktarda imkanları ve etkileyici fizikleri var."

"Ama onlar taşralı beyler. Emily hayatının büyük bir bölümünü soylular arasında hareket etmeyi öğrenerek geçirmiştir. O

Burada boyundan büyük işlere kalkışıyor ve bunu biliyor. Biz onun sevgili, tanıdık dostları olacağız. Ona her yerde eşlik etmeye, küstah hödükleri savuşturmaya ve kırsaldan sıkılırsa ona başkentin ihtişamını hatırlatmaya hazırız."

"Son zamanlarda biraz keyifsiz görünüyor, ama sonra Osgood hepimizi korkuttu." Caleb arabanın önünden dışarı baktı, yüz ifadesi dalgındı.

Caleb Osgood'un solduğunu görmekten gerçekten mutsuz mu olmuştu, yoksa rahatlamış mıydı? Tobias, "Yüksükotu ilaçları hakkında biraz araştırma yaptım," dedi.

"Oh?"

"Bazen tedavi geçicidir. Bazen hasta bir süre rahatlar ve sonra damla belirtileri onu çok az bir uyarıyla alıp götürür."

Caleb pencere kanadının kenarını kullanarak kürek kemiklerinin arasını bir öküzün fidana vurması gibi kaşdı. "Öldüğümde, umarım küçük bir uyarı ile olur. Osgood'un yaşadığı gibi bir düşüş pek de onurlu sayılmaz." Son içkisini de geri fırlattı. "Emily'nin bizden birini seçeceğine hâlâ inanıyor musun?"

"Sahip olduğu tek şey biziz. Züppeler onu bir mantar olarak görüyor, züppeler onu bir züppenin prensesi olarak görüyor, züppeler parasına el koyma umuduyla oğullarını onun üzerine atıyor. Onu önemsiyoruz, onu tanıyoruz, onu anlıyoruz."

"Ondan hoşlandığımızdan bahsetmiyorsunuz."

Caleb görünüşe göre Emily'den hoşlanmaktan fazlasını yapıyordu. Tobias'ın bunun romantik bir aşk mı, fiziksel bir çekim mi, yoksa ikisinin karışımı eski moda bir açgözlülük mü olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama Caleb, Emily'yi genellikle başarısız rakiplerinin envanterlerine ayırdığı bir açgözlülükle izliyordu.

"Daha da önemlisi," dedi Tobias, "Emily bizden hoşlanıyor. Yakında eş olarak içimizden birini seçmenin avantajını görecektir." Bu durumda, o ve Caleb uzun zaman önce kaybedenin sahayı nezaketle terk etmesi gerektiği ve kazananın Osgood'un geniş mülkünü yönetme zamanı geldiğinde bu nezaketi hatırlayacağı konusunda anlaşmışlardı.

İlgili herkesin güvenliğini gözeten pragmatik bir plan, Osgood'un kendisinin de istediği şeydi.

Caleb, "Eğer biz bu kadar bariz üstün tercihlersek," dedi, "Emily'yi o yola kim sürüyor?"

Akşam yemeğine gelmemiştir, yemek taşrada çok erken bir saatte servis edilirdi ama o zaman da kadınlar çeşitli nedenlerle odalarına kapanabilirlerdi. Tobias pencereye gitti ve tek atlı bir arabanın merdivenlerin dibinde durmasını izledi. İzlerdeki hayvan parlak ve iyi yapılıydı ama biraz itici duruyordu. Beyaz çorapları yoktu, yelesinde örgü yoktu.

"Bu Casriel Kontu'nun kardeşlerinden biri," dedi Tobias. "Güzelce temizleniyorlar ama aralarında meşhur bir tencere bile yok."

"En genç olanı kasabadaki Coventry Club'ın sahibi. Bahse girerim bir ya da iki potu vardır."

"Bu en genci değil. Hepsinin adı bitkilerden geliyor. Hawthorne Dorning, uşaklarla yaptığım sorgulamaya inanılacak olursa, eskiden bu malikanenin hanımı olan kadınla evlendi. Yedek köpek eğitiyor ve grupta bir de ressam var. Dorning ailesi giderek yaygınlaşan bir hastalıktan muzdarip. Pencereden uzaklaş Caleb."

Dorning, Emily'nin elinin üzerine doğru eğildi ve ön kapı kapandığında mütevazı aracına tırmanıp uzaklaştı.

"Ama onunla nereye *gitti*?" Caleb kendine bir içki daha koyarak mırıldandı. "İyi geçirilmiş bir günden anladığı balık tutmak, kestirmek, bira içmek ve tazılarıyla sohbet etmek olan bir adamla neden bir yere gitsin? Bu taşralı tiplerin hiç hırsı yoktur."

"Bir yaz gününün sonunda keyifli bir araba yolculuğu bana, senin, benim ve Osgood'un buharlı dokuma tezgâhlarını daha verimli hale getirmek için yapılan mühendislik değişikliklerini dinlediğimiz bir akşam yemeğinden daha cazip geliyor. Emily sadece kırsal yaşamdan sıkıldı ve hödüklere karşı nazik olmaya çalışıyor. Eninde sonunda içimizden biri onu eş olarak alacak ve her şey olması gerektiği gibi olacak."

Caleb bu konuşmayla yatışmış görünüyordu ama brendisinin geri kalanını da içtikten sonra kütüphaneden çıktı, nereye gittiği belli olmayan bir adamdı. Emily'yi yakalamaya çalışacaktı.

Merdivenlerden inip başarısız olursa -bu günlerde zoraki bir yürüyüşten daha az hareket etmiyordu- ve onu yakalarsa gezintisinin ayrıntılarını ondan öğrenmeye çalışacaktı.

Buna karşılık Tobias, çoğu sabah kahvaltıya ilk inen Emily ile birlikte olacak kadar erken kalkıyor ve samimi bir karı kocanın sık sık yaptığı gibi, günün programı hakkında konuşmak için yarım saatleri oluyordu.

Emily, Dorning denen adamla bir gezintiden bahsetmemişti bile - Elderberry? Setwall? Adı *neydi*? Bu da Dorning'in arkadaşlığına hiç önem vermediğini doğruluyordu.

Tobias ihtiyatlı davranarak durumun böyle kalmasını sağlayacaktı.

Kardeşi Oak'a sarılıp veda ettiği gün Valerian'ın başına bir paradoks gelmişti. Oak, Hampshire'da cimri bir dul kadın için tabloları restore eden bir görev almıştı, hem cazibesini hem de sanatsal yeteneğini iyi kullanıyordu.

Sonuç olarak, yedi Dorning kardeşten sadece Valerian ve Casriel aile koltuğunda kalmıştı. Hayatının büyük bir bölümünde hödükler ve serseriler tarafından ezildiğini hissetmek ve aynı hödükleri ve serserileri çok özlemek ironisi acımasızdı.

Yedek Willow, bir kontun kızı olan Leydi Susannah Haddonfield ile evlenmişti. Willow köpekleri, köpekler de onu sevdiği için evlilikleri mutluluk ve yavru köpekler içinde geçiyordu. Neyse ki, iyi konumdaki birkaç aristokratın teveccühü, kibar sosyetenin Will'in köpekleri ve tazı eğitmeni olarak hizmetleri için abartılı ödemeler yapmayı sevdiği anlamına geliyordu.

Hukuk okumuş olan Ash, Sycamore'un kulübünde ikinci yetkili olarak Kasabadaydı. En gençleri olan Sycamore, fazla centilmenlik eğitimi almadan hayata atılmıştı ve görünüşe göre, akşam yemeği kulübü olarak iş yapan bir kumarhanenin sahibi olarak daha da iyi geliyordu.

Hawthorne, Dorning Hall'un engin botanik zenginliklerini ticari bir girişime dönüştürme görevini üstlenmiş ve bu süreçte Bayan Margaret Summerfield ile evlenmişti. Dorning Hall'la aynı sınırı paylaşan bir mülkünü teklif ettiler ve Hawthorne hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

Güzel salonunda oturan Margaret de hayatından oldukça memnun görünüyordu. "Hawthorne'a uğradığını söyleyeceğim Valerian, seni kaçırdığı için üzülecek. Biraz daha limonata?"

"Hayır, teşekkür . Gitmeliyim ama-"

"Valerian Amca!" Daha ayağa kalkamadan, Valerian buruşuk bir önlük giymiş küçük bir kızın saldırısına uğradı. Adriana kucağına tırmandı ve onu boynundan sıktı. "Bizi görmek için kreşe mi geliyordun?"

Daha ufak tefek, daha sessiz ve tavırları daha az güçlü olan Greta, mürebbiyesinin yanında, kapı aralığının gerisinde duruyordu.

"Gerçekten de öyleydin," dedi Valerian ayağa kalkarak. "Greta, iyi günler." Adriana'nın boynuna sarılmasıyla eğildi, bu Adriana'nın kıkırdamasına, Greta'nın gülümsemesine ve Margaret'in sabırlı bir mizah bakışına neden oldu. "Bir torba limon damlası yüklüyüm," diye devam etti, "ve cebimde gittikçe ağırlaşıyorlar. Keşke ellerim torbayı almak için boş olsaydı."

Adriana aşağı indi. "Artık özgürsün."

"Margaret?"

"Hepsinin *bir tane* olabilir."

Çantayı çıkarıp Adriana'ya uzattı, o da sineğin peşinden koşan bir alabalık gibi bir tatlı kaptı. Greta daha temkinliydi, genç mürebbiye ise ikisinin arasında bir yerde, güzelce kızarmıştı.

"Peki ya sizin için?" Çocuklar koridorda çığlık çığlığa ilerlerken Valerian çantayı ev sahibesine uzattı.

"Çok tatlısın," dedi Margaret, kendisi için bir ikram seçmek üzere ayağa kalkarken. "Kızların en sevdiği amca olduğuna inanıyorum."

İltifat canını yakmıştı ama Valerian aslında çocukların amcası değildi. "En iyi tanıdıkları amcaları benim, diğerleri başka yerlerde kazançlı bir iş buldular."

"Ama yine de," dedi Margaret, çantayı alıp ona uzatarak, "çocuklara bir şeyler ısmarlayacak kadar paran var nasılsa."

Valerian' üzerinde tam olarak üç şilin vardı ve bundan daha fazlası da yoktu. Abbotsfordun sahibiydi ama mülk şu anda hiçbir gelir getirmiyordu.

"Diğer tüm amcalar uçarken," dedi, "birileri onları şımartmak için uğramalı. Yine de sana bir sorum var."

"Bir limon damlası al, Valerian."

Onunla dalga geçmek için bir tane aldı, ama aslında onları saymıştı ve çantasında yaklaşık altı ziyaretlik olduğunu düşündü.

"Benim sorum Pepper Ridge ya da önümüzdeki elli yıl boyunca anılacağı şekliyle Summerfield House ile ilgili."

Margaret burnunu kırıştırdı, bu da onu bir tabak şalgam püresine bakan Greta'ya benzetti. "Orayı özlemiyorum. Elimden gelse orada fazla zaman geçirmezdim. Eski kayınbiraderim evin kâhyası değildi ve bu giderek daha belirgin hale geldi."

"Evi eski ihtişamına kavuşturmak için ele alınması gereken konuların bir listesini yapacak olsaydınız, bunu nasıl yapardınız?"

Margaret limon damlası poşetini yuvarladı ve ona geri verdi. "Bunun Bayan Pepper ile bir ilgisi var, değil mi?"

"Komşulukla birlikte. Anladığım kadarıyla babasının sağlığının iyiye gitmesi, evi düzene sokma konusunda tek başına olduğu anlamına geliyor ve bu büyüklükte bir konutla ilgili hiçbir deneyimi yok."

Margaret sandalyesine dönünce Valerian da yerine oturdu. Hawthorne ve ailesinin neşe, kahkaha ve rahatlık içinde yaşadığını gözlemlemeye gerçekten ihtiyacı olmadığından, çağrısının amacı buydu. Hawthorne'un memnuniyet havası yirmi adım öteden bile hissediliyordu.

"Gördüğüm kadarıyla sorun," dedi Margaret yavaşça, "kıdemli personelde liderlik eksikliğiydi. Aşçı ve kahya iyi geçiniyor, bu da kahyanın oturma odasında görünüşte menüleri tartışarak ama aslında dedikodu yaparak çok fazla zaman geçirdikleri anlamına geliyor. Üst düzey hizmetkarlar bu tür bir örnek oluşturduğunda ve ile baş uşak da daha iyi olmadığına, tüm personel birbirini eleştirerek, boş boş konuşarak ve tembellik ederek vakit geçirir. Çalışkanlar, başkalarını kötü gösterdikleri için kınanmamak için gevşek davranmak zorunda kalırlar ve tüm ev bundan zarar görür."

Valerian kitabının ev idaresiyle ilgili bölümünde tam olarak bunu yazmıştı. "Kıdemli personel yetenekli mi?"

"Yetenekli ama motivasyonu yok. Bayan Pepper'ı çağırmalıyım, değil mi?"

"Sosyal açıdan, eminim bu takdir edilecektir, ama onun otoritesini zayıflatıyor ya da malikânenin leydisi olarak onu eleştiriyor gibi görünemezsiniz. Belki Leydi Casriel'i ya da Daisy'yi ya da her ikisini de yanınıza alırsanız?"

"Onu ziyaret etmeliyiz," dedi Margaret. "İhmal ettim," -ellerine bakarak gülümsedi- "yeni evli olduğum için."

Valerian onun evlilik kurumunun erdemlerini övmesine izin vermektense ayağa kalktı. "Eminim Bayan Pepper aramanızdan memnun olacaktır. Lütfen Hawthorne'a selamlarımı iletin."

"Kesinlikle öyle yapacağım." Margaret ona kapıya kadar eşlik etti ve kaçınılmaz soru geldiğinde şapkasını kafasına geçiriyordu. "Taslağın nasıl gidiyor?"

Bir önceki Cumartesi Hawthorne sorduğunda da aynı şeyi söylemişti. "Oldukça iyi, teşekkür ederim. Düzeltmeler tamamlandı ve bir sonraki adım yayın olacak."

"Bir gün okumak için sabırsızlanıyorum. Aradığınız için çok teşekkür ederim."

Valerian elini eğdi, kaçmaya başladı ve eyerine atlayıp dörtnala değil, dörtnala yola çıkmadan önce sadece kreşin pencerelerine doğru el sallayacak kadar durakladı.

Margaret'e taslağı konusunda tam olarak dürüst davranmamıştı. Yayınlanması olası bir sonraki adımdı. Daha olası bir ihtimal ise kimsenin bu lanet şeyi basmak istemeyeceği, kimsenin satın almak için kaydolmayacağı ve aylarca süren sıkı çalışmanın gün ışığını asla göremeyeceğiydi.

Bu olasılık başarısızlık anlamına geliyordu.

Tam anlamıyla bir başarısızlıktı ve yayınlanma olasılığı çok daha fazlaydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Londra'da, Almack's'girmelerine izin verilmeyen büyük yoksul kitlesi, Sezon boyunca Çarşamba akşamlarını angarya olarak görüyordu. Teselli eğlencelerine ev sahipliği yaptılar ya da katıldılar ve karşılıklı anlaşmayla sanctum sanctorum'dan dışlanmanın utancını görmezden geldiler.

Emily şömine aynasında görünüşünü son bir kez daha değerlendirdi. Akli başında hangi kadın ılık punç, kuru pasta ve dedikoduyu Dorset'teki temiz hava ve dostane arkadaşlığa tercih ederdi ki?

Bay Dorning'in önerdiği gibi yapmış ve mavi elbiseyi gelecek toplantıya saklamıştı, yani bu haftaki seçimi, küçük dantel manşetlerle biten üç çeyrek kollu soluk yeşil bir müslindi. Elbisenin bedeni ve yakası da krem rengi dantellerle süslenmişti ama sadece kenarları vardı.

Briggs, Emily'nin oturma odasının eşiğinde durarak, "Prattle'ın senin için böyle etkileyici olmayan bir takım hazırladığına inanamıyorum," dedi. "Onunla konuşacağım. Bu mahallede yeniyseniz, dış görünüş önemlidir. Bunu ona açıkça anlattığımı sanıyordum ama o sadece bir hanımefendinin hizmetçisi."

Briggs içeri girmeden önce kapıyı çalmamıştı, gerçi Emily bu küstahlığı fark etseydi, Briggs Michaelmas'a kadar somurtacaktı.

Emily aynaya dönerek, "Bu kıyafeti ben seçtim," dedi. "Londra'da herkesi şıklığımla etkilemeye çalıştım ve planım başarısız oldu. Eğer geçen haftaki gezinti bir gösterge ise, ben de

Fransız modasını ve pahalı gece elbiselerini çıkarmadan önce mahalleyi keşfetmem tavsiye edilir."

Bol miktarda dantel, mücevher ve işlemeli süslemelerle Londra'nın ev sahiplerinin hoşgörüsünü kazanma planı Emily'nin değil, *en iyi* modacıların ve frezecilerin kendinden emin tavsiyeleri idi. Kötü rehberlik için onları suçlamak artık hiçbir işe yaramıyordu.

Briggs kapıyı yavaşça kapattı ve bu basit görevde bile -omuzlarının duruşu, çökmüş bakışları, kendine izin verdiği yumuşak iç çekişle- teslimiyet sinyalleri verdi.

"Babana karşı ne kadar sinirli olduğunu biliyor musun?" Briggs sordu. "Ona dinlenmesini, iyi yemek yemesini, içki tüketimini kontrol altına almasını söylüyorsun. Dinliyormuş gibi yapıp çoğu zaman canının istediğini yapıyor ve bu gidişat onu sağlığının bozulmasına tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyor."

Babam gerçekten de ölüme çok yaklaştı. "Babam bir yetişkin. Onunla konuşulabilir ama kararları kendisine aittir."

Briggs giyinme dolabına doğru ilerledi ve gardırobu açtı. Kapıda asılı duran elbise krem rengi, kabarık kollu ve bedeninin her tarafı inci işlemeli bir yemek elbisesiydi. Takım hem zarif hem de iğrençti. Mum ışığında, inciler Emily'nin göğsünü bir Kanal deniz fenerine layık bir fenere dönüştürdü.

"Bay Pepper bir erkek," dedi Briggs elbiseyi indirirken. "Kimin ona eş olacağını ya da kimin onu güzel gülümlü bir kız öğrenciyle kıyaslayacağını düşünmesine hiç gerek yok. Belli bir noktadan sonra zenginlik bir yükür, bayan. Bunu size açıklamıştım. Bir erkek, parası ödenmiş bir süs eşyası olarak görülmek istemez. Gerçekten zengin bir aristokratın dikkatini çekecek duruşunuz yok. Önemli genç adamların başını döndürecek güzellikten yoksunsunuz. Sığ bir nehirde, varlıklı soyluların ve pek de paralı olmayanların arasında balık tutmalısınız."

Briggs kremalı şekerlemeyi soyunma dolabından çıkardı ve sanki kutsal bir giysi gibi dikkatle tuttu.

"Ben akşam yemeğimi yakalamayı uman bir balıkçı değilim, Briggs. Bunu sana daha önce de söylemiştim." Elbette mümkün olan en nazik ifadelerle.

Briggs çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerini kapattı, bir şehit gibi sabır için göklere yalvarıyordu. Büyük bir iç çekiş ve Emily'ye yönelttiği acıyan bakışlarla *tablosunu* tamamladı.

"Baban ödülünü almaya gitmeden önce evlenmeyi başaramazsan, servetin onlarca yıl, hatta on yıl boyunca kançılaryada bekletilebilir. Bu kaderi iyi kalpli baban senden esirgeyecektir. Dalkavuklarından herhangi birinin seni eş olarak kabul edeceğini sanmıyorum, ancak bu çift hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun."

Emily yeşil elbiseyi tamamlamak için yapılmış olan retikülü ve şemsiyeyi eline aldı. "Caleb ya da Tobias'la evlenmek mi?" Briggs birkaç hafta önce de benzer bir şey mırıldanmıştı ve Emily bu yorumu Briggs'in korkunç hayaller kurma eğiliminden kaynaklandığı için görmezden gelmişti.

"Bunca yıldır neden bekâr kaldıklarını sanıyorsunuz? Babanız onlara güveniyor, siz onları tanıyorsunuz ve onlar da ailenizin durumunu biliyorlar."

Briggs soluk elbiseyi Emily'nin yatağının direğine asmış, elbisenin bedenine dikilmiş inciler pencereden sızan öğleden sonra güneşini yakalamıştı.

"Ailemin içinde bulunduğu koşullar pek de dikkate değer değil, Briggs."

"Kendinize yalan söylemeyin, bayan." Çok sessiz bir şekilde söyledi. "Servetiniz var, babanıza bir tüccarın saygı duyabileceği ölçüde saygı duyuluyor, ancak kardeşinizin rezilliği ilgili herkesi kötü yansıtıyor. Ne söylediğimi biliyorum, kendi kardeşimin kötü seçimlerinden dolayı benzer şekilde utanç duydum. Hem Bay Granger hem de Bay Booth ayrıntıları zaten biliyor olsalar da, kardeşinizin durumu size evlenme teklif edecek herkese açıklanmalıdır."

"O zaman Adam'ın masum olduğunu biliyorlar." Peki bu korkunç konu, keyifli bir öğleden sonrasının ortasında nasıl ortaya çıkmıştı?

"Öz baban onun aleyhinde tanıklık etti ve nakledildiğini gördü."

"Eski bir haber," dedi Emily, onun için seçtiği boneyi kaparak bu gezinti. "Ve babam kararından pişman." Adam'dan ne ismen ne de başka bir şekilde hiç bahsetmemiş olsa da pişman olduğunu umuyordu. Adam onun için ölmüştü ve Adam da babasından pek memnun değildi.

"Elbiseni değiştirmek için vaktin var," dedi Briggs. "Mandıra hizmetçisi gibi ortalıkta dolaşmana gerek yok."

Yeşil elbise Emily'nin fikriydi, modacıların tüm önerilerine ve pohpohlamalarına karşı bir isyandı.

"Bu sana yakışmıyor, Briggs. Terbiyeli bir şekilde giyindim, dans etmek için yeterince rahatım ve kesinlikle Caleb ya da Tobias ile evlilik gibi tuhaf kavramları tartışacak havada değilim. Size iyi günler dilerim."

Emily kendini odadan usulca çıkmaya zorladı ama Briggs'in öfkeli bakışlarından ve gergin sessizliklerinden kaçmak, Bay Dorning'in yanında keyifli birkaç saat daha geçirmek kadar zorlayıcı bir nedendi.

Kendini araba yoluna bakan ikinci misafir salonuna götürdü ve Briggs'le karşılaşmadan önce sahip olduğu mutlu beklenti duygusunu yeniden tesis etmeye çalıştı. Sinir bozucu bir karasinek gibi, Briggs'in hatırlatıcıları Emily'nin farkındalığından ayrılmayı reddediyordu.

Adam'ın durumunun Emily'nin evlilik beklentilerini etkileyebileceği, üzerinde durmamayı başardığı rahatsız edici bir düşünceydi. Babası Emily'nin kardeşiyle yazıştığını öğrenirse çok kızardı ama Emily kardeşinin suçlu olduğuna inanmayı reddediyordu. Arada sırada yazdığı bir mektup, tek kardeşine gösterebileceği en küçük saygı gibi görünüyordu.

Ezilmiş kabuklu arabadan gelen tekerlek sesleri Adam'la ilgili düşünceleri Emily'nin genellikle onları kilitlediği zihinsel dolaba geri gönderdi. Beş dakika sonra uşak, kır binicisi kıyafetleri içinde son derece ihtişamlı görünen Bay Valerian Dorning'i anons etti. Çizmeleri temizdi ama kasaba züppelerinin sahip olduğu şampanya parlaklığından yoksundu. Kravatı düzgündü, danteller ya da kolalı boy gösterileri yoktu. Paltosu, çarpıcı mavi gözleriyle hoş bir kontrast yumuşak bir kahverengiydi.

"Bayan Pepper, memnun oldum."

Bu sözler nezaketin en yavan haliydi ama Emily onun bunları kastettiğine inanıyordu. Elinin üzerine eğildi ve ona sadece onay değil, gerçek bir sıcaklık ifade eden bir gülümseme sundu.

Emily reverans yaptı. "Bay Dorning, o zevk bana ait."

Kapının yanında durmaya çalışan uşağa bir bakış attı. Uşak geri çekildi ve Emily eskortuyla yalnız kaldı.

"Uygun bir kıyafet seçtim mi?" diye sordu, geri adım atıp dönerek. "Bana karşı her zaman dürüst olmalısınız Bay Dorning."

"Kıyafetiniz oldukça çekici ve iltifatlarımda sadece dürüst değil, ölçülü de davranıyorum. Clovis bizi yolda bekliyor ve sanırım araba kullanmayı yeniden denemeye hazırsın." Emily ondan önce odadan çıktı ve kısa süre sonra arabada yanına oturdu. Atı dairesel araba yolunun etrafında yönlendirdi.

ve onu yola çevirdi, sonra dizginleri Emily'ye verdi.

"Bu gezintiyi dört gözle bekliyordum," dedi Emily, atı tırısı kaldırırken. Binicilik eldivenleri giymişti ama usta bir kırbaççı olmak istediği için bir çift sürüş eldivenine ihtiyacı vardı.

"Ben de yeni bir dans çalışmasını dört gözle bekliyordum. Hafta ortasında biraz sosyalleşmenin bize iyi geleceğini düşünüyorum."

Emily cevap olarak ne söyleyeceğini biliyordu. Birincisi, beyefendiyle aynı fikirde olmak. İkincisi, onun anlayışını, zekâsını ya da bilgisini pohpohlamak. Üçüncüsü, ona fikirlerini ve eğitimini izin vermek için tasarlanmış başka bir soru sorun. Pohpohla, gülümse, tekrarla.

Bay Dorning bu aptalca egzersizin hakaret olduğunu bilirdi. "Bizim için neyin iyi olduğunu düşündüğümü biliyor musun?" Emily cevap verdi, yol göstererek

atı şeritteki bir virajın etrafında döndürün, ardından dizginleri hafifçe geri çekin.

"Kalbim düşüncelerinizi öğrenmek için heyecanla çarpıyor, Bayan Pepper."

Atı yüksek bir meşenin gölgesinde durma noktasına getirdi. "Sakin bir köy yolunda paylaşılan bir öpücük."

Bay Dorning yazın olgunlaşan tarlalara ve otlaklara baktı, yüz ifadesi mizahla görmekten rahatsız olduğu bir şey arasında gidip geliyordu.

"Bayan Pepper, size büyük saygı duymakla birlikte, sohbet konularınızda çeşitlilik olmadığını belirtmek zorundayım."

Yine onunla alay ediyor, nazikçe flört ediyordu ve Emily kendisiyle alay edilmesini ya da flört edilmesini istemiyordu. Evlilik perspektifiyle ilgili talimat almak ya da kıyafet seçimiyle ilgili azarlanmak istemiyordu. Saygı duyabileceği bir adam tarafından fark edilmek istiyordu, durumunu ciddiye alan ve ona dürüst davranan bir adam tarafından.

Bay Dorning görünüşe göre öğleden sonraki randevularına devam etmek istiyordu.

"O zaman sizi hiç ilgilendirmeyen bir konu hakkında konuşmayı keseceğim."

Dizginleri topladı ve onları sertçe sallayacaktı ama Bay Dorning'in eldivenli elleri onunkileri kapattı.

"Durumu yanlış anlıyorsunuz Bayan Pepper."

Hayır, yapmadı. Hiç şüphesiz, kızların kendisine sarkmasına alışık olan bir adamdan etkilenmişti ve bugün Emily Pepper'ın kendine pasta yaptığı günlerden biriydi. "Haddimi aştım Bay Dorning. Bir daha olmayacak. Benim

Kibar bir toplulukta yetiştirilme tarzı her zaman bir dezavantajdır. Benim için mazeret uydurmanıza gerek yok."

İssiz sokaktan aşağı baktı ve Emily'ye belki de profiline hayranlık duyması için son fırsatını verdi. Yakışıklıydı ama aynı zamanda soğukkanlı, nazik, güler yüzlü ve gerçek bir beyefendiydi.

"Kendim için bahaneler üretmeye çalışıyorum," dedi ona bir bakış atarak, "ve büyük ölçüde başarısız oluyorum."

"Affedilmeyecek hiçbir şey yapmadınız."

"Henüz değil, belki." Dizginleri frene doladı ve eldivenlerini çıkardı. Sonra da Emily'nin eldivenlerini çıkardı, Emily onu şaşkınlıkla izlerken eldivenleri yavaşça elinden çekti.

Yanağını avucunun sıcaklığına yasladı, sonra bir elini ensesine doğru kaydırды. "Affedilmez bir cürette bulunmak üzereyim, Bayan Pepper."

"Güzel. Ben de aynısını size yapmak üzereyim Bay Dorning."

Ve sonra, cennet gibi günlerde, Emily'nin o güne kadar tattığı en harika, en görkemli, en nefes kesici özgürlüklere sahip oldu.

VALERIAN'IN ÇOCUKLUĞU onuncu yaş gününden kısa bir süre sonra sona ermişti. Bu vesileyle, anne ve babası ağacın altındaki bankta tartışmayı seçtiklerinde, bir yaz sabahı devasa bir baldıran otunun kıvrımında kitap okuyordu.

Kont ve kontes sık sık anlaşmazlığa düşüyorlardı ve Valerian'ın ilk tepkisi huzurunu bozdukları için kızgınlık olmuştu

ekişmeleriyle geçti. Annem ve babam tartışır, hatta nadiren birbirlerine bağırırldı ve dışmanlıkların en kötü olduğu zamanlarda babam uzun günlerini arazide botanik örnekleri toplayarak geçirirdi.

Annesi daha az kavgacı bir ruh halindeyken babam da aynı arayışla uzun günler geçirdiğinden, Valerian anne ve babanın normalde birbirlerini kızdırdıkları sonucuna vardı - her halükarda onun anne ve babası.

Kulak misafiri olmak kabalıktı, ama söz kesmek de öyleydi ve annem top atışlarına başladığında, akılı başında hiçbir ocuk savaş alanının kulak mesafesinde olduğunu belli etmezdi. Dahası, babam aldığı kadar iyi veriyordu.

"Gelecek yüzyıla yetecek kadar boneniz ve fötr şapkanız var," dedi babam. "Senin kibrin uğruna çocuklarımızın eğitimini yarıda bırakmayacağım."

Annem dimdik oturdu, ancak yüz ifadesi serçeler ve ipek gllerle süslü hasır şapkası tarafından gizlenmişti. "Kontesinizden birkaç süslemeyi esirgemeniz utanç verici Lordum. Oak'ın bir çizim ustasına ihtiyaı yok. Doğal yeteneği sayesinde yeterince iyi çiziyor. ocuğu kişisel botanik illstratrnz yapmak istiyorsunuz. Kabul edin bunu."

Oak, karikatürden portreye ve manzaraya kadar her şeyi izebilirdi. Ayınler sırasında ilahi kitabının içine gizlediği kağıtlara çizimler yapardı. Sopalarla toprağa desenler izerdi. Bu olağanüstü yeteneğine rağmen, Valerian'ın hakkında hiçbir şey bilmediği, *sanat* dediği şeyi yapmayı arzuluyordu. Frak giymiş yaşlı beyleri ya da kocaman etekli kadınları resmetmek pek de heyecan verici bir heves değildi.

Babam, "Oak, bu yeteneğiyle ilmi eserleri resimlemekten daha kötüsünü yapabilirdi," diye karşılık verdi. "İnsanlar böyle bir beceri için para ödüyorlar ve bu bitki rehberleri senin değirmencinin çikolata ve dantel satmasından daha büyük bir amaca hizmet ediyor."

Annem bankta babamdan bir adım öteye kaydı. "Paradan bahsetmek kabalıktır. Oğullarımız beyefendidir ve siz ticarete Meşe'ye sahip olursunuz. Sizden umudumu kesiyorum lordum. Binlerce dönüm araziniz var, iyi bir geliriniz var ve yine de benden birileri gibi tasarruf etmemi bekliyorsunuz.

dükkâncının karısı. Eğer çocuğu cesaretlendirirsen, sonunda gezgin bir çizim ustası olacak. Onun için istediğin bu mu?"

Eğer annem kışkırtmalarının savaşı kızıştırmasını bekliorsa, hayal kırıklığına uğrayacağı kesindi. Babam şapkasını çıkardı, elini saçlarında gezdirdi -Valerian'ın şaşkınlığına rağmen saçlarının tepesi seyreilmeye başlamıştı- ve kolunu sıranın arkasına dayadı.

"Dünya değişiyor leydim," dedi babam. "Şimdiden zenginler ve züppeler zor duruma düşen eski mülkleri satın alıyor. İngiltere bir dizi sömürgesini kaybetti ve kıtadaki savaşlar sonsuza kadar devam edemez. Senyörlerimizin en hırslıları denizlerin ötesine, kendi mülklerini satın alabilecekleri bir yere gidiyor. Mavi kan ve aile bağlantılarıyla ticaret yapan aylak beyefendilerin giderek kimseye faydası yok."

Arboreal tüneği rahatsız olmaya başlayan bir çocuk için anlaşılabilir olan garip bir sessizlik ortaya çıktı.

"Boş durmuyorsunuz lordum." Annesinin ses tonu Valerian'ın o güne kadar hiç duymadığı kadar uzlaştırıcıydı. "Siz dünyanın en saygın amatör botanikçilerinden birisiniz."

"Bu gözleminiz için teşekkür ederim ve umarım çocuklarımız benim mirasımdan bir şeyler çıkarabilirler, ancak genç çocuklar bu dünyada kendi yollarını çizmeye hazır olmalı. Hawthorne toprağı seviyor, Willow'un hayvanlarla arası iyi, Ash'in figürlere akıllı yatkın ve Sycamore'un maceracı bir ruhu var. Meşe, Tanrı'ya şükürler olsun, yetenekli ve ben bu yeteneğin geliştiğini görmek niyetindeyim."

Peki ya ben ne olacağım? Valerian bu soruyu babasına haykırmadan önce kendini tuttu.

"Sanırım bir ya da iki yıllık eğitimin zararı olmaz," dedi annem. "Resim çizmek kibar bir başarıdır ve Oak pek müzikal değildir."

Müziğe bayılırım. Valerian dans etmeyi ve şarkı söylemeyi de severdi ve çizim yapmakta da tamamen beceriksiz sayılmazdı. Seyis onun iyi bir oturuşu olduğunu ve midillisini iyi kullandığını söyledi ve Vicar da onun yetenekli bir öğrenci olduğunu kabul etti.

Her ne anlama geliyorsa.

"Ne demek istediğimi anladığınıza sevindim," dedi babam ayağa kalkıp anneme elini . "Oğullarımız boş beyefendilerden daha fazlası olacak, sadece edebiyat salonlarında sayıları artırmak için faydalı olacaklar. Yapabileceğim oğullar istiyorum

Gurur , kendi ayakları durabilen ve katkıda bulunabilen adamlar." Annemi ayağa kaldırdı ve şapkasının kenarına baktı. "Şam gülünün ilginç bir yorumu, leydim. Ne kadar ipek kullanıldığını düşündükçe ürperiyorum."

"Güzel bir dekorasyon. Onu takmaktan ne kadar memnun olduğumu düşün."

Sonra öpüştüler, yaşlı ve evli oldukları düşünülürse bu çok saçmaydı. Valerian'ı düşünecek çok şeyle baş başa bırakarak kol kola yürüdüler. Anne babasına bağırarak isterken kitabını bir kenara bıraktı ve ağacında kaldı: *Ben buradayım. Başından beri buradaydım ve ben de katkıda bulunan bir amaç adamı olacağım.*

Bunun yerine, ailesi gözden kaybolana kadar sessiz kaldı ve ancak o zaman ağaçtan indi.

Birçok yaz sonra, ıssız bir sokaktaki arabada Emily Pepper'ın yanında otururken, Valerian o küçük çocuğun kendisine sitem ettiğini hissetti. Önemli bir adam değildi ve hiçbir katkıda bulunmamıştı. Böyle bir adamın, sanki her duasına ve fantezisine cevap verecekmiş gibi bir kadını öpmeye hakkı yoktu.

Yine de Valerian onu yine de öptü.

LONDRA, bir hanımefendinin huzurunda sadece nasıl beceriksizce davranılacağını, pohpohlanacağını ve gevezelik edileceğini bilen erkeklerle doluydu. Emily, Valerian Dorning'in alçakgönüllü arabasının koltuğuna oturdu ve üç dakika içinde kendi vücudu hakkında, yelpazesini sallayıp vals yaptığı önceki üç yılda öğrendiğinden daha fazlasını öğrendi.

Valerian'ın parmaklarının yanağına ve çenesine dokunması hoşuna gitmişti. Yüzünü yavaşça okşuyor, sanki etinin dokusunu ve kemiklerinin hatlarını ezberliyordu. Onun okşamaları içinin bir mum alevinin altındaki balmumu gibi erimesine neden olurken, kalbi alevin kendisi kadar hafif hissediyordu. Dudakları onunkilere değdiğinde yumuşaktı ve göğsü tamamen sert kaslardan oluşuyordu.

Emily ona doğru bastırđı, bir taşra yoluna hiç de uygun olmayan bir yakınlık arzuluyordu. Bu da başka bir keşifti: Adamın öpücükleri Emily'nin sağduyusunu kaybetmesine neden olabiliyordu, arzusun yükseliş ve çok az mahremiyete sahip olmanın yarattığı hayal kırıklığı dışında *her şeyi*.

Adam uzaklaştığında Emily alnını onun omzuna dayadı. "Sanırım dizginleri ele alsanız iyi olur, Bay Dorning."

"Sanırım özür dilesem iyi olacak."

"Eğer beni öptüğün için özür dersen, ben de senin kişiliğine karşı benzer saygısızlıklar yaptığım için özür dilerim."

Dizginleri eline aldı ve sadece tuttu, at ise bir kalçası eğik bir şekilde yolun ortasında duruyordu.

"Bu işte centilmen olmama izin vermeyeceksiniz, değil mi?"

Emily onun ne demek istediğı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. "Eğer öpüşmek bir adamı centilmenlikten diskalifiye ediyorsa, size daha iyi kulüplere üyeliğı reddedilmesi gereken bir düzine Londra şişkosu sayabilirim."

Ona bir bakış fırlattı, bu onda gördüğü en kızgın bakıştı. "Bir *düzine* erkek seni öptü mü?"

"Servetimi ele geçirmek için, döküntü çizmelerimi öperler."

Bay Dorning dizginleri salladı ve Clovis ilerledi. "Senin servetini istemiyorum. Servetiniz sorunun yarısı."

O zaman onu vereceğim. İçgüdüleri Emily'nin bunu söylemesini engelledi. Valerian Dorning büyük jestlerden etkilenecek kadar toy biri değildi ve ayrıca o para zor kazanılmıştı. Onu havaya savurmak babamı telaşlandırır ve pek bir işe yaramazdı.

"Servetim sorunun , diğer yarısı nedir?"

"Benim eksikliğim. Boş bir süsün adreslerini eğlendiremezsiniz, Bayan Pepper."

"Sen ve ben öpüştük. En azından bana Emily diyebilirsin."

Clovis koşmaya devam etti ve yakında köye varacaklardı.

"Eğer bankın kendi tarafına doğru uygun bir mesafe çekilirsen, birlikte olmadığımız zamanlarda sana Emily diyeceğim. Düşünemiyorum..." Omzuyla onu dürttü. "Bana bu kadar yakın oturduğunda senden başka bir şey düşünemiyorum."

"Güzel." Çünkü Emily ondan başka bir şey düşünemiyordu. Birkaç santim uzaklaştı, ama bu da asi düşüncelerini dizginlemek için hiçbir işe yaramadı. "Eğer evlenirsem, servetim kocamın olur."

"Hayır, öyle değil. Servetiniz büyük olasılıkla sadece sizin ya da belirlediğiniz mirasçılarının kullanımına açık olan vakıflara bağlı kalacaktır. Genellikle çocuklarınız, özellikle de kızlarınız böyle bir tröstten yararlanır, ancak bu parayı hayır kurumlarına da bırakabilirsiniz."

Sesi çok emin geliyordu ama Emily o kadar emin değildi. "O zaman neden bütün o adamlar Town'da elime salyalarını akıtıyorlardı?"

"Çünkü sen mantıklı, nazik, zeki, güzel, babana bağlı ve her bakımdan sevimli bir kadınsın."

Belki de Valerian Dorning vardıgı sonuçlardan her zaman emindi. Belki de Pepper ailesinin servetinin boyutunu bilmiyordu.

"Postacı hanında durabilir miyiz?" Emily köye girdiklerinde sordu. "Bu sabah bir mektup postalamayı unuttum." Tam olarak doğru değildi elbette ama Emily, Pepper Ridge'deki personelin sağduyusuna güvenmiyordu.

"Senin için götürebilirim."

"Buna gerek yok. Sadece bir dakikaya ihtiyacım olacak." Gerçi mektubun yerine ulaşması aylar sürecekti. Bay Dorning ona yardım edemeden önce arabadan indi, hana girdi ve mektubu hancının karısının eline tutuşturdu. Emily kadının sessizliğini satın almak için fazladan bir bozuk para uzattı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde dışarı çıktı.

Pepper Ridge'e geldiğinden beri buna benzer iki mektup daha göndermeyi başarmıştı ve her seferinde hancının karısından bir yorum bekliyordu. Her seferinde, o iyi kalpli kadın sadece gülümsemiş ve tek kelime etmeden mektubu posta çantasına koymuştu.

Kasaba hayatının avantajları vardı.

Emily handan çıktığında, eskortu arabanın kenarına yaslanmış, nefis ve mesafeli görünüyordu.

"Bu akşam benimle vals yapar mısın?" diye sordu. "Briggs böyle bir soru için beni gelecek haftaya kadar azarlar."

"O zaman Briggs bir azarı hak ediyor." Bay Dorning onu sıranın üzerine . "Bir refakatçi mürebbiye değildir."

"Bunu söylemeye çalışmalıyım, böylece Briggs'le bir tartışmaya girdiğimde kendime güveniyor gibi görünebilirim. Benimle vals yapar mısın?"

"Elbette." Bankın üzerine çıktı ve uygun bir mesafeye oturdu. "Tüm genç hanımlarla ve hatta belki birkaç genç erkekle vals yapacağım."

O da bunu yaptı ve daha az zarif gençlere öğretmen rolünde eşlik etti. Geçen hafta sonuç çok eğlenceli olmuş ve hatta gençlerin dans becerilerinde bir miktar gelişme kaydedilmişti.

"Beni en kötü vakalarla eşleştirin," dedi Emily. "Tanrı biliyor ya, zaman zaman pek çok erkeğin ayak parmaklarına bastım. Bir başkasının eğitimi uğruna bir ya da iki kez ayak parmaklarıma basılmasını hak ."

Bay Dorning Clovis'e ahıra kadar rehberlik etti ve Emily'nin arabadan inmesine yardım etti. Atını bir yığın samanla birlikte geniş bir ahıra yerleştirdiğinde, Emily kemancının toplantı odasında akort yaptığını duydu.

Emily, Bay Dorning'in koluna girip yeşil alanda gezinen çiftlere katılacakken, Bay Dorning onun yerine Emily'nin elini tuttu.

"O adamlar -elinize salyalarını akıtmaktan fazlasını yapan bir düzine adam- onlar... Onlar... mıydı?" Etrafına bakındı ve iki santim daha yaklaştı. "İmkânlarım kısıtlı ama ailemin nüfuzu var. herhangi bir Kasabanın harap olmasını sağlayabilirim. Kardeşim Sycamore bu konuda şeytani derecede zekidir ve Casriel ile kontesi herkesi tanır. Kız kardeşim Jacaranda, Naip'in kendisiyle yakın ilişkiler içindedir ve-"

Emily onu susturmak için elini sıktı. "Düelloya inanmıyor musun?" Tobias ve Caleb düellolara katılmışlardı ama Emily'nin bunu bilmemesi gerekiyordu.

"Bir hanımefendinin adı bir onur meselesiyle ilişkilendirilirse, hanımefendinin itibarı zarar görür. Bana göre bir erkeğin sonucu, fiziksel kişiliğinden daha iyi bir hedef oluşturur. Bununla birlikte, eğer bu ilerlemeler hoş karşılanıyorsa, o zaman tamamen haddimi aşıyorum ve bu küstahlığıma gülmelisiniz."

Emily hiç de gülmeye meyilli değildi. "Bay Dorning, bir hanımefendi Londra'da bir sezon boyunca uygunsuz davranışlara maruz kalıyor. Ya davranışları hayranlarının kafasında karışıklığa yol açmıştır ya da hayranları asla para ödemeyecek bir sürü hödüktür.

tercihlerine aldırış etmedi. O adamlar beni öpmeye çalıştı. Ben de onları öpmek için hiç motive olmadım."

Bay Dorning, kemancı süslü, tiz bir kadansa girdiğinde doğruldu. "Beni öptünüz. Birkaç kez."

Emily onun kravatını okşadı ve kolunu onunkine doladı. ", değil mi? Ve eğer çok şanslıysanız, bu akşam da ayak parmaklarınıza basabilirim."

Emily'ye yeşil alana kadar eşlik etti ve yenilenen tanışma faslını ustalıklı idare etti. Gece boyunca Emily gerçekten de onun ayak parmaklarına bastı. Hem de birden fazla kez.

MARIE CUMMINGS GÜZEL, mantıklı ve Valerian'ın gerçekten hoşlandığı üç erkek çocuğun annesiydi. Beş yıl önce dul kaldığında, oğullarıyla birlikte mükemmel bir arazide çiftçilik yapmaya devam etmişti ve Valerian'ı her zaman sıcak bir gülümsemeyle karşılıyordu.

Ondan hoşlanıyor, ona hayranlık duyuyor ve çiftçilik yaptığı toprak sahibi olduğu için, en halka açık yerler dışında ondan özenle kaçınıyordu.

"İnanıyorum ki," dedi Valerian'ın yanındaki koltuğa oturup dansçıları incelerken, "tüm hafta boyunca en mutlu oldukları saat bu. Gençler bu derslerden, toplantılardan bile daha fazla keyif alıyorlar."

Marie pek yaşlı sayılmazdı. Valerian onun yaşını otuzlu yaşların ortası olarak tahmin ediyordu, hem de çok sağlıklı bir otuzlu yaşların ortası.

"Bu seanslardan zevk alıyorum," dedi Valerian, ki bu doğrudu. Ayrıca iyi gittiğinde biraz da para kazanıyordu. "Bayan Pepper'ı tanıyor musunuz? Sizi onunla tanıştırmaktan mutluluk duyarım."

Görünüşe göre Bayan Cummings konuşmanın bu yönde ilerlemesini istememişti. Dansçıların ayak seslerinin ve keman müziğinin altında hafif bir duraklama oldu.

"Erkekleri tercih edip etmediğini merak ettim," dedi sessizce. "Benimle hiç flört etmedin, yaramaz bir gülümseme bile sunmadın."

Sonra sizi Bayan Pepper'la gördüm ve tam olarak kimi tercih ettiğinizi anladım. Onunla kilise bahçesinde tanıştık ve ondan çok hoşlandım. Al bunu."

Bayan Cummings ona katlanmış ve mühürlenmiş bir kâğıt uzattı ve Valerian bunu cebine attı.

"Bu notu sizin adınıza birine iletmem mi gerekiyor?" Valerian söz konusu olduğunda tuhaf fikirler beslemesine izin vermektense bunu yapmak daha iyiydi.

"Bunu bankacınıza iletin, Bay Dorning. Bu, son beş yıldır size ödemediğim kira bedeli."

Beş yıl önce Bayan Cummings on iki yıllık kocasını kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyordu. Oğulları ergenlikten önce asi bir dönem geçirmişlerdi ve bir eşin yardımı olmadan çiftçilik yapmak, hatta iyi bir arazide çiftçilik yapmak bile çok az dul kadının hoş karşılayacağı bir meydan okumaydı.

Yine de, ailesinden ayrılmak ya da akrabalarının hayırseverliğine güvenmek yerine bu görevi üstlenmişti.

Kira için dul bir kadının peşine düşmek Valerian'ı aşıyordu. Kadın ve oğullarının yaşayacak bir yere ihtiyaçları vardı ve Valerian onları, çocuklarının bildiği tek evden kovacak kadar katı yürekli değildi. Tek bir mülke sahip olduğu için kâhya ya da toprak temsilcisi kullanmıyordu, bunun yerine kirayı kendisi toplamalıydı.

Casriel'den Cummings ailesine ekim, kırkım, ot biçme ve hasat işlerinde yardım göndermesini isteyerek ve onların da Boxing Day sepeti alacak aileler listesine dahil edilmesini sağlayarak meseleyi geçiştirmişti.

"Banka çekini yırtıp atabilirim," dedi Valerian. "Gençler at gibi yer, atlar da at gibi yer ve hiçbir çiftlik-"

Adamın koluna dokundu. "Stephan Carter'la evleniyorum. Kiracılığma ömür boyu mülkmüşüm gibi davrandığını öğrenince, seninle anlaşmamız için ısrar etti. Bana ve benimkine bakan tek erkek olmak istediğini söyledi."

Carter, içten bir kahkahası ve Marie'nin çiftliğinden çok da uzakta olmayan, müreffeh bir arazisi olan dürüst bir insandı. Henüz kırk yaşında değildi ve oğulları Dorset'te ürün yetiştirmekten çok dünyayı görmeye meraklı görünüyorlardı.

"Siz hanımefendi, kendinize ve yavrularınıza bakma konusunda harika bir iş çıkardınız."

"Çünkü sen cömerttin, Valerian Dorning. Köyün geri kalanı senden örnek aldı. Sanki dulların çiftçiliğe başlaması olağan bir şeymiş gibi davrandınız, oysa bizim yoksul akrabalar olmamız ya da hemen yeniden evlenmemiz gerekirdi. Dorning Hall'dan yardım almamı sağladın, tıpkı diğer kiracılara ya da komşulara yoğun zamanlarda yardım edildiği gibi. Değirmenci, demirci, kırkım ekibi, hepsi bana adil davrandı çünkü sen böyle bir örnek oluşturdun."

Set bitiyordu ve odanın diğer ucunda Emily Pepper, partneri zariften çok coşkulu bir dans için teşekkür ederken içtenlikle alkışlıyordu.

"Çok çalıştınız," dedi Valerian. "Çocukların çalıştı. Böyle vicdanlı bir kiracıya sahip olduğum için şanslıyım."

Alkışlar kesildi ve kemancı Valerian'a sorgulayan bir bakış gönderdi.

Bayan Cummings ayağa kalkarak, "Siz gerçekten çok nazik bir adamsınız," dedi. "Hasat biter bitmez evinizi boşaltacağım ve umarım düğünüme de katılırsınız. Çocuklar sizin yanınızda uslu duruyorlar ve en büyüğüm verdiğiniz dans dersleri için hazır. Bunun nasıl olduğundan emin değilim ama Stephan, çocuklarının da o bakmadığı zamanlarda onun üzerinde büyüdüğünü söylüyor."

Valerian da ayağa kalktı, kâğıt cebinde çatırdıyordu. "Phillip gelecek hafta bize katılmak isterse hoş karşılanacaktır. Düğününüzde dans etmek isteyebilir, değil mi?"

"İçebildiği kadar punç içmek isteyecektir, ne yazık ki." Bayan Cummings Valerian'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve şalını topladı. "Yaptığın iyilikler için teşekkür ederim Valerian. Bayan Pepper'a adreslerinizi vermek için fazla beklemeyin. O gerçekten iyi bir genç hanım."

Valerian başıyla selam verdi ve Bayan Cummings merdivenlere yöneldi, ev sahibiyle olan işi sona ermişti - yakında eski ev sahibi olacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Casriel Kontesi Beatitude kocasına, "Valerian'ı uygun bir yemek için Dorning Hall'a götürmeliyiz," dedi. "Onu özledim -tüm kardeşlerini özledim- ve yeğenine yabancı kalmamalı."

Yeğeni Leydi Fredericka Gardenia Dorning'i omzuna yaslamıştı, çocuk akşam yemeğinden hemen sonra uyuyakalmıştı. Eğer terbiyesine sadık kalırsa -ne de olsa o bir Dorning'di- o akşam Grey hanımefendiyle yatağa girerken uyanacak ve hanımefendinin kreşten gelen çağrıya kulak vermesiyle birlikte, keyifli bir evliliğe dair tüm düşünceler -Grey'in kendisiyle birlikte- bir kenara itilecekti.

"Geçen hafta Valerian'la akşam yemeği yedim," dedi Grey. "Her zaman olduğu gibi gayet iyi idare ediyor. O bebeği bana ver."

Beatitude bebeğin yanından geçti, battaniyeleri topladı ve sallanan sandalyeye oturdu. "Kızınız her iki haftada bir daha da ağırlaşıyor."

Yaptı, o küçük tombul kalbini kutsa. "Sütten kesme zamanı geldi mi?"

"Artık o ve ben evde göre, diyetine biraz yulaf ezmesi eklemenin zamanı geldi. Hemşire daha iyi uyuyacağını söylüyor ve bu da içtenlikle arzulanan bir şey haline geldi."

Gerçekten de öyle. Grey, bebek huysuzlanmaya başladığında ve saat gece yarısını geçtiğinde kreşin kendisine haber vermesini emretmişti. Daha sonra çocuğu hanımefendiye getirdi, iştahı açıldığında küçük geyiğin gazını çıkardı ve onu beşiğine geri koydu. Bebek

Kreş hizmetçileri ilk başta homurdanmış, Beatitude ise bitkin görünmeyi bırakmıştı.

Grey'in kucağında uyuklayan çocukla birlikte oyun odasında bir tur atmasını izledi.

"Bana nasıl bir şey sunacağını düşünüyorsun," dedi Grey, "hoşuma gitmeyecek bir şey. Alışveriş yapmak için Londra'ya istersen sana eşlik ederim ama Kasaba'daki yaz havasının ne senin için ne de bebek için sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

"Şimdilik yeterince seyahat ettim," diye cevap verdi Beatitude. "Ama Valerian'ın oldukça iyi idare ettiğinden söz ediyorsun. Neyle idare merak ediyorum."

Grey'in yaptığı gibi. Cazibe, büyük ihtimalle. Dorning erkekleri bu malla nasıl ticaret yapılacağını erkenden öğrendi.

"Bu Valerian'ın işi. Kardeşlerim reşit oldular ve çok bilge bir kontes onları dünyaya salmam için beni cesaretlendirdi." Bebek derin bir uykuya dalmıştı ama Grey yavaş ve sallanarak yürümeye devam etti. Küçük kızını bir gün dünyaya getirme düşüncesi onu neredeyse insansızlaştırıyordu. Freddie'nin battaniyenin yanlış tarafında doğan ablası Tabitha çoktan okulu bitirmişti ve Grey ona sadece haftada bir mektup yazmakla yetinmek zorundaydı.

"Onları serbest bırakın dedim," diye yanıtladı Beatitude bir esnemenin ardından. "Onları doğaya terk edin demedim. Bu bebek sana her zaman çok iyi geliyor. Valerian'ın beş yıldır Cummings'lerin çiftliğinden kira almadığını biliyor muydun?"

Bebek iç çekti, bir babanın duyabileceği en tatlı, en hoşnut ses. "Pardon?"

"Marie Cummings beş yıldır Valerian'a bir kez bile kira ödemedi."

Grey ikinci sallanan sandalyeye oturdu, gezintilerinde kurduğu ritmi korumaya dikkat ediyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Marie'nin Hampshire'daki kız kardeşi kuzenlerimden birinin eşinin kuzenine komşu. O kız kardeş, Marie'nin Dorset'teki ev sahibinden büyük bir hayırseverlik gördüğünü söyledi. Valerian'ın cömertliği olmasaydı, Marie'nin çiftçi olarak geçirdiği ilk yılın son yıl olacağını tahmin ediyorum."

"Bu çiftlik bölgedeki en iyi kiracılardan biri." Ev de genişti, sağlam ve güzeldi, büyük bir aile için uygundu. Sıradan bir çiftlik evinden çok mütevazı bir malikâneye benziyordu ve ekilebilir arazinin birkaç parseli başka ailelere kiraya verilmişti. "Valerian neden hiç kira almadı?"

"Marie üç küçük çocukla kaldığı için mi? Kocasını aniden ve tarlada ekinle birlikte öldüğü için mi? Kardeşlerine centilmenlik örneği verdiği ve Valerian'ın da bu örneğe titizlikle uyduğu için mi?"

"Valerian'ın ceplerini *benim* suçum mu?"

Yine de beş yıllık kirayı affetmek ve borçtan tek kelime bile bahsetmemek Grey'in verebileceği her türlü örneği . Bu jestinden dolayı Valerian'la hem gurur duyuyor hem de durumu daha önce öğrenemediği için kendisine kızıyordu.

"Onun bu kadar sevimli bir adam olması kısmen senin suçun. Ona bir eş bulmalıyız."

Böyle bir şey yapmamalıyız. Valerian böyle bir müdahaleden dehşete düşerdi. "Bu çocuğu yatırmalıyız."

Beatitude ayağa kalktı, tekrar esnedi ve gerindi. "Yazın getirdiği uzun akşamları seviyorum. Kısa geceleri sevmiyorum."

"Seni seviyorum." Grey sarılmak için ayağa kalktı, hem anne hem de çocuk kucağındaydı, ikisi de uykuluydu, ikisi de anlatılamayacak kadar sevimliydi. "Valerian bir eşe bakamaz ve bakamayacağı bir kadınla asla evlenmez."

Beatitude doğruldu ve bebeği nazikçe kollarına aldı. "Kitabını okudun mu?"

"Kütüphanede el yazmasına rastladığımda bir ya da iki kez başladım." Burnunu soktuğundan değil elbette. " kadarıyla moda tavsiyesi kisvesine bürünmüş bir sürü nükte." Beatitude'a yan odaya kadar eşlik etti; orada bir çocuk beşiğin yanındaki sandalyede uykuluyordu.

Beatitude bebeği beşiğe yatırdı, bakıcının omzuna dokundu ve Grey'in elini tuttu. Uyuyan yavrusuna hayretle bakarken, Valerian'ın mükemmel bir baba olacağı düşüncesine kapıldı. Tüm kardeşleri için rahatlıkla söyleyebileceği bir şey değildi bu.

Beatitude ile koridordayken, "Akşam yemeği için mi giyiniyoruz?" diye sordu.

"Yapmamayı tercih ederim. Sadece biz varız ve sadece Çarşamba günü. Pazartesi günkü salon seansın için şimdiden endişeleniyorsun ve şüphesiz biz akşam yemeğini bitirir bitirmez hukuk okumaya geri döneceksin."

"Okunacak çok fazla kanun var." Yine de sulh hakimi bir avukat değildi. Bunun yerine, kararlarına hukuki uzmanlık kadar sağduyu da katan, mülk sahibi ve sağduyulu bir adamdı.

"Valerian'ı yargıç olarak atayın. Siz tüm bu işlerden korkarken, onun zamanı ve mizacı var."

Grey, kontesle paylaştığı yatak odasına kadar bu öneriyi düşündü. "Valerian sağduyu sahibidir." Ve Grey bu işten her hafta daha fazla korkuyordu.

"Valerian sevilen ve saygı duyulan biri. Gürültücü, kavgacı, inatçı kardeşleri ayırmaya alışkındır ve bu gelir işine yarayabilir."

"Gelir nominaldır." Sadece giderler, ancak bazı yargıçlar giderleri düzenli bir meblağa dönüştürmeyi başardı. "Valerian vergi mükelleflerini hayali meblağlarla kandırmaz." Onun lehine olan bir nokta.

"Tabii ki hayır, ama yine de bekar evinin masraflarının bir kısmını karşılayabilir. Örneğin kağıt ve mürekkep ucuz değildir ama bir yargıç bunlara sahip olmalıdır. Haftada bir gün salonu ısıtmak için kömür. Bir atın bakımının bir kısmı, çünkü bir sulh yargıcı suç mahallerini tanımalı ve tutuklamalar yapmak için dışarı çıkmalıdır. Ara sıra bölgedeki diğer yargıçlarla görüşmeli ve onları evinde de ağırlamalıdır."

Grey bunların çoğu için ücret talep etmemiştı, çünkü bunu yapmak aklına gelmemiştı. "Ekonomiyi dul bir kadın olarak öğrendin." Oturma odasının kapısını tuttu. "Bu fikri sevdim. Hem de çok." Aslında bu fikre bayılmıştı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Beatitude, kapıyı kapattıktan sonra ona sarılarak. "Pazartesi yaklaştıkça daha da sessizleşmenden hiç hoşlanmıyorum. Pazar ayınlarında komşularınızla sohbet etmekten kaçınıyorsunuz çünkü bekleyen bir davayı gündeme getireceklerinden korkuyorsunuz. Sen

bu iş için en iyi kaynak değil Grey. Bu işi görev icabı üstlendin çünkü sen de tam anlamıyla bir beyefendisin."

Onu kollarıyla sardı ve çenesini tacına yasladı, evliliği için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettardı. Valerian evlenmeyi, çocuk sahibi olmayı, bir eşin arkadaşlığının rahatlığını ve keyfini çıkarmayı hak ediyordu.

"İlgilenip ilgilenmediğini soracağım. İş altı aylığına üstlense bile, bu beni salonun eski kanadını yıkmaya odaklanmak için serbest bırakır. Tabitha yakında eve dönecek ve onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyorum. Yeni bebeği olan bir adamın gösteriş yapması için yeterince sosyalleşemedim ve haklısınız: Valerian bu görev için uygun bir mizaca sahip."

Beatitude onun yanağına bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı. "Ona ne zaman soracaksın?"

"Yarın. Yarın sabah."

Arkasını döndü ve saçlarını ensesinden süpürdü. "Kancalarımı çözer misin lütfen?"

Grey evli olmanın bu yönünü, sade ev hayatını, ortak mahremiyeti seviyordu. Beatitude'un elbisesiyle ilgilendi ve o geri çekileceği zaman, Beatitude sırtı ona dönük olarak kaldı.

"Ben de kalıyorum Grey. Akşam yemeğine inmeden önce biraz kestirmek istiyorum."

"Kısa bir şekerleme mükemmel bir fikir." Adam onun ensesini öptü ve evlilik hayatının mucizeleri için Tanrı'ya bir kez daha şükretti. Casriel ve kontes bir saat kadar yemeğe inmediler ve indiklerinde de dünyaya ve birbirlerine karşı oldukça merhametli bir şekilde yemek odasına indiler.

Valerian'ın akşamının geri kalanı posta hanında bira ve sandviç yiyerek geçti ve herkese dostça davranmasına rağmen Emily ile olması gerekenden daha sık gülümseyip bakıştı. Toplantı dağıldı ve artık hanımefendiyi eve götürme vakti gelmişti.

Köye gidiş zıtlıklarla doluydu: Emily'nin yanında oturmanın verdiği muazzam zevk, onu öpmenin ve onun tarafından öpülmenin verdiği daha da büyük mucize. Ama umutsuzluk da bu yolculuğa eşlik etmişti, çünkü parası olmayan onurlu bir adam bekârlığa mahkûm bir adamdı. Ev partilerinde rakamları uydurarak, duvar çiçekleriyle dans ederek ve saygıdeğer bir teyzenin ona küçük bir yetkinlik bile bırakmasını dileyerek yaşlanacaktı.

Cebindeki para ve oturabileceği kendine ait bir mülk beklentisiyle umutsuzluğunun bir kısmı azaldı.

"Kimdi o?" Valerian Clovis'i ahırdan uzaklaştırırken Emily sordu. "Bu beni ilgilendirmez."

"Bayan Marie Cummings, yakında ikinci Bayan Stephan Carter olacak. Birkaç yıl önce dul kaldı ve oğullarıyla birlikte Dorning'de kiracılık yapmaya devam ettiler." Valerian tüm gerçeği söylemekten kaçındı çünkü talihindeki gelişmeyi düşünmek için zaman istiyordu. Marie ve Stephan birbirlerine çok uygun görünüyorlardı ama nişanlı çiftler kavga edebiliyor ve banka çekleri çalınabiliyordu.

Yine de Cummings çiftliğinin kirası, arazinin büyüklüğü ve kalitesi nedeniyle oldukça yüksekti. Beş kat "oldukça yüksek" yatırım yapılabilecek bir meblağdı ve Valerian'ın kayınbiraderi Worth Kettering yatırımları yönetme konusunda çok başarılıydı.

"Bunu asla yüksek sesle itiraf etmemeliyim," dedi Emily, "ama bazen dul kadınları kıskanıyorum. Evlilik anlaşmalarının avantajlarına ve toplumun diğer pek az kadına özgürlüğe sahipler."

"Sağduyulu olmaları şartıyla."

Emily eteklerini düzeltti, bu hareket sabırsızlığını gösteriyordu. "O tür bir özgürlük değil. Birçok evli kadına, kocalarının kreşini doldurduktan sonra belli bir serbestlik tanındığının farkındayım. Bir iş sahibi olma, kendi mali durumlarını idare etme, bir iş yürütme özgürlüğünü kastettim." Sustu. "Belki de birayı içmemeliydim."

Sadece bir bardak bira içmişti ve o da iki saatlik efordan sonra.

"Belki de aklından geçenleri daha sık söylemelisin, Emily Pepper. Düşünceni bitir."

"Kibar toplumun benim evliliğe bakış açımı eski moda bulacağını biliyorum. Neden bir adamla evlenip sonra da onu bir başkası için bir kenara atalım? Neden bir kadınla evlenip ona bir sabah avcısı gibi davranırsınız? Yolculuğun başlangıcı için yeterli, ancak yorulduğunda, öğleden sonra herhangi bir sayıda binek için onu bir kenara atın. Şimdi de evliliği tanımlamak için binicilik benzetmeleri kullanıyorum. Hava durumunu konuşalım mı?"

"Hava durumundan daha önemli konuları tartışacak cesarete sahip olmanız hoşuma gidiyor. Bu akşam eğlendiniz mi?"

Eteklerinde bir seğirme daha. "Londra'da katıldığım tüm eğlencelerden daha fazla. Komşularınız gülmekten korkmuyor. Birbirlerini tanıyorlar, sadece sıkıcı bir baloda tanıştırılmadılar. Babamın iş böyle bir dostluğu var, benimse..."

Emily Pepper'ı öpmek muhteşemdi ama onunla, gerçek, dürüst Emily ile sohbet etmek de bir şekilde aynı derecede değerliydi.

"Sen ise?"

"Gerçek arkadaşlarımla en son okulu bitirirken tanışmıştım. Birkaçımız macera ortağıydık. Okul tatillerinde gidip geldik ve zorluklar çıktığında birbirimizin yardımına koştuk. Az da olsa Fransızcam varsa bunu okul arkadaşlarıma borçluyum, Briggs'in daha sonra bana verdiği öğretmenlere değil."

Bu konu -kadınların nasıl arkadaşlık kurduğu- Valerian'ın aklına hiç gelmemişti. Devlet okuluna ve üniversiteye gönderilmişti, burada kaçınılmaz gençlik ilişkileri ortaya çıkmıştı, ama aynı zamanda bir erkek kardeş takımı, bir komşu sürüsü ve Mayfair eğlencelerinde her iyi doğmuş bekârın hoş karşılandığı bir karşılama vardı.

Emily Pepper'ın ne kardeşleri, ne uzun süreli komşuları, ne de unvanlı bir ailenin bağlantıları vardı.

"Okulda tanıdığınız genç bayanlarla hala arkadaş mısınız?"

"Muhtemelen hayır. Küçük grubumuzun son üyesi iki yıl önce Edinburgh'da evlendi. Babam beni kasabada gezdirmekle o kadar ilgiliydi ki katılamadım. Sonra da ziyaretine gidemeyeceğim kadar hastalandı."

Valerian'ın cebindeki banka çekleri büyük bir servet değildi, ama sterlin ve şilin yerine peni ve şilinlerle uğraşan bir adam için

Midilliler, bakış açısını az da olsa değiştirmeye yetti. Belki Emily'nin de bakış açısında bir değişikliğe ihtiyacı vardı.

"Neyle *ilgileniyorsun* Emily? Neyle ilgilenmek *istersin*?"

Köy arkalarında kalırken ve batıdaki gökyüzü turuncudan leylak rengine dönerken bir süre sessiz kaldı. Yakındaki bir çitte bir bülbül şakıyor ve yarım ay ufukta belirliyordu. O an tamamen güzeldi, öpüşmeyle pek ilgisi olmayan bir şekilde romantikti.

Emily Pepper bir görgü kuralları kitabının taslağı üzerinde aylarca çalışan bir adam hakkında ne düşünürdü? Marie Cummings'in çiftçiliğe başlama kararı hakkında ne ?

"Eskiden babama çok daha fazla güvenirdim," dedi Emily. "Onun elçisiydim -Briggs yazımın hatasız olmasında ısrar ederdi.

-Sonra da ticaretle ilgili her konuda sırdaşı oldum. İşler değişti ve şimdi Tobias ve Caleb onun sürekli yoldaşları. Çok çalışkanlar, tüccarlık zanaatını biliyorlar ve kendilerini babama adanmış durumdalar ama bazen babamın çıkarlarından ziyade parasına bağlı olduklarından şüpheleniyorum."

"Bir işi yürütmekte iyi olursun."

Kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "Benimle gurur mu duyuyorsunuz, Mr. Dorning?"

"Gururunuzun okşanmasına gerek yok. Mantıklı, dürüst, kumaş ticaretine aşina ve babanızın başarılı mirasını onurlandırmaya kararlısınız. Ayrıca onu koruma alışkanlığınız da var, özellikle de son zamanlardaki kötü sağlık durumu göz önüne alındığında. İş ortaklarının niyetlerini sorgulama zahmetine katlandığınız için size minnettar olmalı. Kimse bize göz kulak olmadığında, bunu yapması için aileye güvenilmelidir."

"Ailen sana bakıyor mu?" "Bu farklı bir şey."

Dirseğiyle onu dürttü. "*Erkek* olduğun için mi?" "Benimle alay ediyorsun."

"Ve siz, efendim, konuyu değiştiriyorsunuz."

"Deniyorum." Clovis'i Pepper Ridge'e giden yola doğru çevirdi, ancak malikane neden köyden bu kadar kısa bir mesafede olmak zorundaydı? "El yazmalarımı kardeşlerim Sycamore'a gönderdim.

ve Ash. Londra'da geniş bir tanıdık çevresi oluşturuyorlar ve bana kitabı basacak bir yayıncı bulabileceklerini umuyorum."

Valerian, kendisine doğrudan sorulmadığı sürece kitabı hakkında kimseyle konuşmadı.

"*Bir kitap mı yazdın?*"

"Sanki büyük bir başarıymış gibi konuşuyorsun. Her okul çocuğu kalemını kağıda dökebilir."

"Bunu önemsiz bir işmiş gibi gösteriyorsunuz. Okul arkadaşlarımla aramı iyi tutamamamın bir nedeni de mektup yazmanın çok zahmetli bir süreç olması. Düzenli, esprili ve bilgilendirici olmalı ama sıkıcı ya da küstah olmamalı. El yazım mükemmel bir hanımefendinininki gibi olmalı. *Koca bir kitap yazmışsınız.*"

"Şimdiye kadar kimse yayınlamakla ilgilenmedi. Arkadaşlarıyla yazışmalısın, Emily. Dorsetshire'a gidişini, babanın iyileşen sağlığını, dans pistindeki yeni denemelerini anlatan bir not bile yazabilirsin. Onlara nasıl devam ettiğini anlat, eğer arkadaşlarınsa sana cevap yazacaklardır."

Valerian Clovis'i malikânenin merdivenlerinin dibinde durdurdu ve arabadan indi. Emily'nin inmesine yardım etti ve ona veda etmek için geri adım atacakken Emily onun elini tuttu.

"Arkadaşlarıma yazacağım ve geldiğince babamın iş ilişkilerine göz kulak olacağım. Onu bir gemi ustasına danışmadan bir tüccarın ambarını yeniden tasarlarken yakaladım, Caleb ve Tobias da bu aptallığa yardım ediyorlardı."

Valerian Caleb ve Tobias'a pek iyi gözle bakmıyordu ama belki de kıskançlık yüzünden böyleydi. Onlar Pepper Ridge'de misafirdi, Emily'yle yemeklerini paylaşıyor ve Valerian'ın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir ticaretle ilgileniyorlardı.

Emily onu merdivenlerden yukarı çekti. "Kitabın ne hakkında?"

Valerian kızardığı için ışığın azalması bir nimetti. "Görgü kuralları, görgü kuralları, kibar gelenekler. Sosyal anlamda nasıl devam edilir." Belki de genç bir hanımefendiyi ne zaman ve nasıl öpmesi gerektiği ya da neden öpmekten kaçınması gerektiği konusunda bir bölüm eklemesi gerekiyordu.

"Sosyal gelenekler bir kitap için harika bir konu. Herkesin süslü okullara parası yetmez ve bu okullarda eğitim veren insanlar Mayfair'de çay dolduran insanlar değildir. Birçok hata yaptım çünkü davranış eğitmenim Alman George'un beri Londra'ya gitmemiştir."

Hiç kimse Valerian'ın "küçük projesini" parlak olarak nitelendirmemiştir ama bunu öğrenen tek kişi ailesiydi ve hepsi de malikânede doğmuştur.

"Umarım bir yayıncı benim yazdıklarımı da benzer şekilde ilham verici bulur. Ayrıca önümüzdeki Çarşamba günkü dans antrenmanında bana tekrar katılacağını umuyorum." İki umut da eşit derecede zorlayıcıydı, ancak Valerian hâlâ umutları olmayan küçük bir çocuktur.

Yine de kendine ait potansiyel bir evi ve birkaç kilosu .

"Çin'deki tüm ipekler için gelecek haftanın provasını kaçırmazdım, Bay Dorning. Eğer çok gayretli olursam ve ortaklarım da sabırlı davranırsa, sonunda quadrille'de ustalaşabilirim."

Girişteki çıkıntı Emily'nin gülümsemesini derin bir gölgede bıraksa da Valerian'ın kalbinde bir ışık parlıyordu. Aynı anda birbirlerine doğru eğildiler, dudakları usulca birbirine değdi.

Aptalca. "İyi geceler, Emily. Gelecek Çarşamba görüşürüz."

"İyi geceler Valerian. Kitabını okumak istiyorum."

Valerian gölgelerin arasında durup Emily'yi şafak sökene kadar öpmek istedi ama Clovis o sırada toynaklarını yere vurup kuyruğunu sallamayı tercih etti.

"Gururum okşandı, ancak el yazmasının sadece bir yedek kopyası var. Eğer size ödünç verirsem çok iyi bakacağınıza söz vermelisiniz."

Onun elini sıktı. "Onu son nefesime kadar korurum. Gelecek haftaya kadar."

Valerian, Emily ön kapıdan çıkana kadar bekledi ve sonra birkaç dakika daha bekledi çünkü gece beklenmedik ve harika bir hal almıştı. Emily kitabının harika olduğunu düşünüyordu, ona *Valerian* adını vermişti ve gelecek hafta onu tekrar görecekti.

Ona karşı duyduğu çekim artık umutsuzluk nedeni değildi; gerçekten , küçük, temkinli bir umut alevini aydınlatan kıvılcım haline gelmişti.

EMILY bonesini çıkardı ve antredeki aynanın önünde durup yansımasını inceledi. Briggs'i özel oturma odasından kovma çilesini erteliyordu, çünkü Briggs kuşkusuz fare deliğindeki bir kedi gibi tünemiş, sivri sorularla ve uzun uzun iç çekişlerle dolu azarlamalarla bekliyordu.

Emily eldivenlerini çıkarırken, "Bir refakatçi mürebbiye değildir," diye mırıldandı. "Ve Valerian Dorning de bir servet avcısı değildir." Pelerinini çıkarıp bir askıya astı, personelin görevleri konusunda daha az titiz olmasından bir kez olsun memnundu.

"Demek Dorset yerlilerinin tepindiği, terlediği bir geceye daha katlandınız?" Tobias sordu. "Ruhunuzun cömertliğine hayran olsam da, umarım ayak parmaklarınız gezintiniz için daha kötü değildir."

Merdivenlerden o kadar sessiz inmişti ki Emily onun inişini fark etmemişti.

"Bilmeniz gerekiyorsa, ayak parmaklarım Londra'da sık sık acı çekiyordu. Dans derslerinin amacı, ben de dahil olmak üzere isteyen herkesin toplantılarda kendini iyi ifade edebilmesini sağlamaktır."

Tobias gülümsemese de eğlenmiş görünüyordu. "Peki ya sonrasında handa dostça bir bira? Bu da kişinin dans pistindeki becerilerine yardımcı oluyor mu?"

Emily konuşmayı komşulukla ilgili hoş bir sözle bitirmeye çalışabilirdi. Kibarca yorgunluğunu dile getirebilirdi. Tobias ile aynı fikirde olabilirdi, çünkü bu daha kolay bir yol olurdu.

Peki tüm bu uyumlu, tatlı, nazik davranışlar onu nereye getirmişti? Briggs'in şirketine gönderilmiş, iş görüşmelerinden çıkarılmış ve kimsenin umurunda olmayan anlamsız yenileme projelerine atanmıştı.

Belki de aklından geçenleri daha sık söylemelisin, Emily Pepper.
"Beni mi gözetliyorsun, Tobias?"

Gözlerindeki mizah kayboldu. "Sanırım kır havası sizi aksi yapıyor, Bayan Emily. Gücendirdiysem özür dilerim. Ara sıra hana mektup getirip ve bir taverna hizmetçisinin bir saban işçisiyle dedikodu yaptığına kulak misafiri oldum. Hem dans derslerini hem de sonrasında yaşanacak flörtleri dört gözle bekliyorlar."

Kulak misafiri olmuştu, yani gizlice dinlemişti. Emily merdivene doğru ilerlerken, "Papa'ya tüccar gemisi için planlarınızı usta bir gemi mühendisine inceletmesini önerdim," dedi. "Bu öneriyi ne sen ne Caleb yaptı."

Merdivenleri çıkarken Tobias da onun yanına geldi. "Bir gemi ustasının birkaç basit değişiklik için uğraşması zaman alacaktır ve zaman paradır. Caleb bu gecikme konusunda sadece onun yapabileceği gibi zorluk çıkaracaktır ama eğer bu sizin için önemliyse, önergeyi destekleyeceğim."

Emily babasının rızasını çoktan kazanmıştı. Tobias'ın nazik destek teklifine ihtiyacı yoktu. "Eğer bu birkaç basit değişiklik yük ambarının dengesini bozarsa ve bunun sonucunda gemimiz hasar görür ya da kaybolursa, o zaman şimdi işin kolayına kaçarak kazandığımız zaman boşa gitmiş olmaz mı? Eğer aceleciliğimiz önlenabilir can kayıplarına neden olursa, o zaman hatalı olan biz oluruz, değil mi?"

"Dans etmek sizi kötü bir mizaha sokuyor, bayan."

"Bana kimin ortak olduğuna bağlı olarak haklı olabilirsin ama Pepper Denizcilik söz konusu olduğunda bunun sorumsuzca acele etmekle hiçbir ilgisi yok. Babam bir gemi ustası göndermeyi kabul etti ve Caleb'in buna söyleyecek bir şeyi yok."

"Caleb muhtemelen bu şekilde görmüyor."

O nasıl görüyorsa öyle olsun. Emily kendini bu kadar dürüst olmaya ikna edemedi. Bunun yerine merdivenlerin başında durdu ve Valerian'ın anlatmak istediği şeyi nasıl karşılayacağını zihninde kurcaladı.

"Hem sizin hem de Caleb'in ne kadar sıkı çalıştığınızı ve babamın hastalığı sırasında ona ne kadar sadık kaldığınızı takdir ediyorum."

Tobias, "Benim için bu kadar çok şey yapmış bir adama faydalı olabildiysem ne mutlu bana," diye cevap verdi.

Emily onun bunu kastettiğinden şüphelenmişti. Tobias'ın çekiciliği azdı ama Emily'ye göre bu onu Caleb'den daha kolay başa çıkılır biri yapıyordu. Caleb'in hazır bir mizah anlayışı vardı, konuşmayı hafif bir yöne çevirebiliyordu.

yönü ve kendini fazla ciddiye almama eğilimi vardı. Caleb, Tobias'ın olabileceğinden daha iyi bir arkadaşı ama Emily ikisine de güvenmiyordu.

"Sen de sadakatinin karşılığını fazlasıyla aldın, Tobias. Ben Osgood Pepper'ın kızıyım ve şimdi sağlığı düzeldiğine göre, onun yardımcısı ve asistanı olarak görevlerime devam etmek niyetindeyim."

Kelimeler dudaklarından dökülürken bu kararı vermişti ve ilk fırsatta bunu babasına açıklayacaktı.

"Ama Osgood'un artık bir çift sekreteri var hanımefendi. Walmer ikizlerini Londra'dan getirdik ve ikisi birlikte tüm yazışma ve raporlama işlerini yürütüyorlar."

Emily Walmer ikizlerini simaen tanıyordu ama onları *tanımıyordu*. Manchester'daki ofiste çalışıyorlardı ve Londra'ya babalarının sağlığı bozulduğu için getirilmişlerdi. Şimdi iki genç adam misafir odalarında kalıyor, ikinci masada yemek yiyor ve çoğunlukla halka açık odalardan uzak duruyordu.

"O zaman ürettiklerini okuyacağım ve babamın isteklerine uygun olduğundan emin olacağım." Bunu Adam'la aralarındaki tüm sorunlar alevlenmeden önce de yapmış ve pek çok hata yakalamıştı.

"Bunu daha az kamuya açık bir yerde tartışabilir miyiz?"

Tobias bir strateji ve eylem yaratıcısıydı, mantık ve defterlerden ibaretti. Mahremiyet istemesi endişe vericiydi.

"Buraya," dedi Emily ve onu ikinci gayri resmi salona götürdü. "Ne söyleyeceksen Tobias, lütfen sadece . Sen ve Caleb babamın sağlık sınırlamalarına saygı gösterme konusunda güvenilirmezsiniz. Dinlenmeye söz verdiği halde onu işinin başında tutuyorsunuz. Temiz hava ve güneşin tadını çıkarması gerekirken onu masa başında bırakıyorsunuz. İş, iş ve daha da fazla iş konuşabilmek için akşamın geç saatlerine kadar onu limanla dolduruyorsunuz. Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim."

Kelimeleri söylemek iyi hissettirdi. Onları haykırmak daha iyi hissettirirdi.

Tobias odanın içinde dolaştı ve karlar içindeki bir tavşanın gravürünün önünde durdu. Böyle bir sanat eseri Londra'daki bir evin duvarlarını süslemezdi ama Emily baskının zarif detaylarını ve tavşanın sakın sağduyusunu beğenmişti.

"Haklısınız elbette," dedi Tobias. "Osgood'un yeniden canlanmasından, sağlığıyla ilgili endişelerinizi dikkate alması konusunda ısrar edemeyecek kadar memnunuz. Ama bence onun yeni neşesinin tam da sizin sosyal ve evle ilgili konularla daha fazla ilgilenmenizden kaynaklandığını hafife alıyorsunuz."

Bu, kötü haberin verilmesi gerektiği gibi nazikçe, hatta dikkatlice söylendi.

"Babamın ticari girişimlerine daha az dahil olduğum için *rahatladığını* mı söylüyorsun?" Bu soruya bir ihanet duygusu eşlik etti, çünkü Tobias'ın önerisi Emily'nin son birkaç yılın -ve Dorset'e taşınmanın- getirdiği değişikliklerle ilgili kendi hislerine fazlasıyla uyuyordu.

Tobias omzunun üzerinden ona baktı. "Osgood doğrudan bir şey söylemedi ama kardeşinin yaptığı yanlışlardan kendini sorumlu tuttuğunu ima etti. Osgood, bir koca bulup çocuk yuvanızı kurmanız gerekirken, iş dünyasında ağabeyinizin yerini almaya çalıştığınızdan endişeleniyor."

Bir akşam nasıl olur da bu kadar kısa sürede katıksız bir sevinçten mutlak bir öfkeye dönüşebilirdi? "Kardeşimin bir adı var. Adam yaşıyor ve iki yıl içinde İngiltere'ye dönmekte özgür olacak. Mahkemeler onu suçlu buldu ve sen ve Caleb bunu yapmalarına yardım ettiniz. Adam'ın babamın işinden çaldığına asla inanmayacağım, yine de sunulan kanıtların çok kötü olduğunu biliyorum. Hiçbir şekilde Adam'ın yapmadığı bir hatanın kefaretinin ödeme ihtiyacı hissetmiyorum."

"Çok sadıksın," diye mırıldandı Tobias. "Bu yönüne büyük hayranlık duyuyorum."

"Eğer sadakatime hayranlık duyuyorsanız, siz de biraz daha fazlasını göstermeye çalışın. Babamın yemek saatlerine uymasını sağla, onu makul bir saatte yatağa gönder. En azından bazı tartışmalarınızı bahçede ya da terasta yapın. Sen ve Caleb babamı tekrar hasta ederken ben boş boş oturmayacağım."

Bu tam olarak adil değildi. Yaşlı adamlar normal seyrinde zayıflarlardı. Babam semptomlarını hafifleten bir ilaca rastladığı için şanslıydı, bu ilacı nasıl hazırlayacağını ve uygulayacağını bilen Margaret Dorning ile karşılaştığı için şanslıydı.

"Osgood söz konusu olduğunda istediğini yapabilirim," diye cevap verdi Tobias, "ama Osgood'un istediği şey, dünyadaki tüm hızlı gemilerden ve güzel kumaşlardan daha çok istediği şey, bir koca bulup mutlu olman, sen hâlâ etrafta dolanıp duracaksın. Denemeyi bile reddediyorsun Emily. Bu ne kadar sadık bir davranış?"

Tobias yine yumuşak ve makul bir şekilde konuştu ve Emily onu tokatlamak istedi. "Haklı olabilirsin ama bir kocaya sahip olmak her zaman mutluluk getirmez. Yanlış koca, hiç koca olmamasından daha kötüdür."

"Ve doğru kocayı aramak yerine Osgood'un evlatlıktan reddettiği oğluyla yazışmayı sürdürmekte ısrar ediyorsun. Baban bunu bilseydi çok incinirdi."

Emily'nin en sevdiği salon birdenbire çok küçük gelmişti. "Kendi babamın nasıl hissedeceğini bana söylemene ihtiyacım yok. Babam Adam söz konusu olduğunda büyük bir hata yaptı ve umarım zamanla bunu kabul edebilir."

"Adam mektuplarınıza cevap veriyor mu?" Tobias'ın sorusu gelişigüzel sorulmuştu - çok gelişigüzel.

"Bir süredir çalışmıyor. Dil ve sayılar konusundaki becerisi sayesinde, mahkumlara göre oldukça iyi idare ediyor ama durumu zor. Kardeşime yazdığımı tam olarak nereden öğrendiniz?"

Tobias daha sonra şöminenin üzerindeki manzaraya hayran kaldı, sürüleriyle birlikte bir çobanı gösteren pastoral bir çalışma. Gökyüzü soluk mavi ve kabarık beyaz bulutlarla doluyken, çoban ve sürüleri aşağıda karanlık bir ormanda yaşıyordu. Emily'ye göre bu resim bir soruyu akla getiriyordu: Ne tür koyunlar ormanda yaşırdı? Güneşli tarlalar yakınlardayken nasıl bir çoban koyunlarını gölgeli ağaçların altında tutardı?

Tobias ona baktı, yüz ifadesi daha sabırlı bir mizahı yansıtıyordu. "Yazışmalarımı hana götürdüğüm ilk seferde kardeşinize gelen bir mektubu fark ettim," dedi. "Hanın posta çantası dökülmüştü. Mektuplarımı diğerlerinin arasına sokmaya çalışırken sakarlık ettim ve hepsi masanın üzerine döküldü. Hancının karısı bana çok kızdı, kızması da gerekirdi."

İki saat dans etmek Emily'yi yormamıştı ama bu tartışma onu yoruyordu. "Kişisel yazışmalarım konusunda sessiz kalacağınıza inanıyorum." Bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak yaptı.

"Sırların benimle güvende Emily, ama Caleb'i o kadar uzlaşmacı bulacağını sanmıyorum."

Emily kapıya doğru yönelmişti ki Tobias'ın sözlerinin anlamlılığı onu durdurdu. "Pardon? Caleb, içinde Adam'a yazdığım mektupların bulunduğu posta çantalarını da dökmeye eğilimli mi?"

"Sanmıyorum ama Caleb sana aşık olduğunu sanıyor. Eğer ona bir şans verirsen, daha önce bahsettiğin o doğru adam olabilir. Caleb'in teklifini kabul edersen, babana göz kulak olabilir, işine bağlı kalabilir ve bir aile kurabilirsin. Caleb iyi bir adam ve iyi bir arkadaş. Benden çok daha sosyal."

Daha başarılı bir hanımefendi tepkisini gizleyebilirdi ama Emily sadece bir mirasçıydı, doğuştan bir hanımefendi değil. Bir erkeğin romantik arzularıyla alay etmenin kaba bir davranış olduğunu bile bile kahkahayı patlattı.

"Özür dilerim. Beni çok . Caleb'le evlenemem... Bu fikir çok saçma. O iyi bir adam ve pek çok hoş özelliği var, ama o... O..."

Beni dinlemiyor. Kendime sormam soruları bana sormuyor. Beni kendi düşüncesiz doğama karşı uyarmıyor, oysa beni uyarmak ona pahalıya mal olmalı.

Caleb, Valerian Dorning değil.

"Duygular değişebilir," dedi Tobias yumuşak bir sesle. "Eğer böyle bir açıklamayı uygun görürse, duygularını size bildirme işini Caleb'a bırakıyorum."

Tobias eğlenmeye ya da memnun olmaya geri dönmüştü. Emily hangisi olduğunu anlayamadı. "Eğer Caleb kurnazsa," dedi, "ki öyle olduğuna inanıyorum, beni istenmeyen duyurularla sıkmayacaktır. Lütfen babamın sağlığıyla ilgili talebime kulak ver, Tobias. Bu, diğer tüm endişelerden öncelikli olmalı."

Tobias'ın sesi onu tekrar durdurmadan önce kapıya kadar gelmişti. "İsteğiniz mi demek istiyorsunuz? Osgood'un uyku ve yemek saatlerine daha fazla dikkat etmesi öneriniz mi?"

"Benim talebim," dedi Emily kararlılıkla. "Son derece açık ve mantıklı talebim. İyi akşamlar." Kapıyı arkasından sessizce kapattı ama Valerian'la geçirdiği zamandan kalan tüm neşesi gitmişti.

Tobias salondan çıkarken ona gülümsüyordu ve bu gülümseme yakışıklı yüz hatlarını aydınlatsa da Emily üzerinde derin bir tedirginlik yaratmıştı. Yatağına tırmanırken *Tobias*'ın kendisine kur yapmayı düşünüyor olabileceği gibi korkunç bir düşünceye kapıldı.

Uykuya daldı ve rüyasında onunla vals yaptığını gördü, daha önce birkaç kez yaptığı bir şeydi bu. Uykudayken, Emily'nin anlayamadığı bir nedenden ötürü bu olasılık bir kabus niteliği kazanmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Sabah, yaz aylarında Dorset için alışılmadık olan bunaltıcı bir kapalı havayı da beraberinde getirmiş ve Valerian'ın moralini bozmuştu.

Marie Cummings'in gönderdiği para, sentlere yatırıldığında o kadar da büyük bir meblağ değildi. Londra'ya gönderilen el yazması görünüşe göre kimseyi etkilememişti. Yemek tarifleri çevirmek ve dans dersleri vermek servet kazanmanın yolu değildi ve Clovis'in yeni ayakkabılara ihtiyacı vardı.

Valerian sabah çay tepsisini küçük kulübesinin arka verandasına götürdü. Güneşli günlerde manzara çok güzeldi ve bugün bile hava kuş sesleri ve hafif bir esintiyle doluydu. Kuş sesleri ve esintiler Emily Pepper gibi bir kadın için hiç de iyi bir çeyiz payı sayılmazdı.

"Clovis'in yeni ayakkabılara, benim de yeni botlara ihtiyacım var." Valerian yatmadan önce ayakkabılarına cila sürerken bu acımasız gerçek ortaya çıkmıştı. Botlarını daha önce iki kez tamir ettirmişti ve bu ekonomikle yine idare edebilirdi.

"Şimdi de kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Grey bahçe yolunda durmuş, neredeyse taşralı bir bey gibi görünüyordu.

"Kravat iğnendeki safir taşrada gündüz vakti için biraz abartılı, Casriel. Sende hoşuma gitti. Bir fincan çay için bana katılır mısın?"

Kont verandaya çıkan basamakları tırmandı, botları pırıl pırıldı - şüphesiz bir yıldan daha az eskiydi.

"Seni çağıracağımı bilmediğin halde nasıl oluyor da taze bir demlik çayı hazır bulunduruyorsun? Tepside ikinci bir fincan bile var."

Aman *Tanrım*. Valerian kendi tepsisini hazırlamış, Emily Pepper'dan gelecek bir telefonun hayaline dalmıştı ki bu çok saçmaydı. Valerian hayali sosyalleşmesinde o kadar ileri gitmişti ki tepsiye iki kişilik servis koymuştu.

"Ziyaret için gecikmiştin," dedi. "Bir sonraki salon oturumu yaklaşıyor ve Hortense Blevins, Milly Anders'in en güzel kombinezonunu yıkama hattından çalmakla suçlanıyor. Bu konuda bir önerim var."

Grey, Valerian'ın tepsiyi koyduğu küçük masaya oturdu. "Ben de öyle umuyordum."

"Kombinezonu ikiye bölmeyi teklif et." Valerian diğer sandalyeye kaydı. "Süleyman'ın kitabından bir yaprak al. Etek uçları ve dikişlerdeki süslü nakışları yapan kadın sanatının yok edilmesine itiraz edecek ve siz de kombinezonun gerçekten kime ait olduğunu bileceksiniz. Ya da her iki bayandan da size en iyi dikişlerinden örnekler getirmelerini isteyin; talebinize verecekleri yanıtlar kimin saklayacak bir şeyi olmadığını ve kimin arka bahçede hırsızlık yaptığını ortaya çıkaracaktır."

Grey bir dilim tereyağlı kızarmış ekmek alıp reçel sürdü. "Ya bana kombinezonlar, çoraplar falan getirirlerse? Bu tür giysileri utançtan ölmeden nasıl inceleyeceğim? Bu reçel güzelmiş. Salonda armut reçelimiz kalmadı sanıyordum."

"Bu Hall'dan değil. Hannah Weller verdi. Onun için Latince'den bir risale çevirdim, gut hastalığı, mizah ve siyah kiraz tisaneleri hakkında."

"Kulağa korkunç geliyor ama kadınların iç çamaşırlarını delil olarak kullanmak kadar korkunç değil. Çeviri işinden hoşlanıyor musunuz?"

"Komşularıma faydalı olmaktan keyif alıyorum." *Ve tabii ki düzenli bir konserve stoğuna sahip olmaktan da.*

Grey elindeki tostı bıraktı ve Ağabey Gezintiye Çıkmış gibi davranmayı bir kenara bıraktı. Öne doğru oturdu, kollarını dizlerine dayadı.

"Geçen gece kontesime de aynı şeyi söyledim. Valerian çok seviliyor, dedim, çünkü çok cömert bir ruha sahip, incelik ve anlayışla kutsanmış biri."

"Teşekkür ." Gerçi bu kardeşçe iltifatın sonu bir şeye varıyordu. "Çayınız." Valerian bir tutam şeker koyduktan sonra ilk fincanı uzattı.

"Grey, Neye ihtiyaç olduğunu görmek ve bununla ilgilenmek gibi bir yeteneğiniz var," diye devam etti. Ayrıca hukuk da çok bilgilisiniz ki bu benim iddia edemeyeceğim ve arzulamadığım bir başarı. Ayrıca hassas nakışları benden çok daha bilgili bir şekilde inceleyebileceğinden şüpheleniyorum."

"Siz Lordlar Kamarası'nda otururken, yeminli bir düşmanın başına gelmesini istemeyeceğim bir arafta."

"Aynen öyle." Grey tostunu çayına batırdı. "Yargıçlık göreviyle ilgili, görüyorsun. Sen iş için biçilmiş kaftansın ama ben *değilim*. Bütün bu iş bana yüklendi çünkü babam sırasını savdı, gerçi onun kavgaları yargılamaya benden daha uygun olduğundan şüpheliyim. Kanunları biliyorsunuz. Toprağı seven ama kendine ait bir mülkü olmayan Hawthorne'un aksine, siz doğrudan mülk sahibisiniz. Kralın adamı olmak ilginizi çeker mi? Boş vakti olan iyi bir ."

Geç saatlere kadar yemek tarifleri çeviren, kendi botlarını cilalayan, kendi kravatlarını ütöleyen ve Emily Pepper söz konusu olduğunda imkansız hayaller kuran, boş vakti olan iyi bir adam.

"Tam olarak yarım kalmış sayılmam Grey." Kitaplar kendi kendilerine yazılmıyordu ve tamamlanmış bir kitabı basmaya istekli bir yayıncı çıkarsa, yazarın yine de kitap için abone bulması ve gerekli revizyonları yapması bekleniyordu.

Kont çayını höpürdeterek içti. "Küçük projeni bitirdiğini sanıyordum."

Emily Pepper küçük projemin harika olduğunu düşünüyor. "İlk taslağı bitirdim Yargıcın görevleri arasında neler var?"

"Pek bilmiyorum, bu işe pek uygun değilim. Çok fazla şikayetçi komşu dinliyorsunuz. Yaklaşık her iki ayda bir, birilerinin kapısını çaldığı ilan hanına çağırılıyorsunuz."

bir başkasının kafasına. Tartışmalar, kavgalar ve kötü davranışlar."

"Çok fazla erkek kardeşe sahip olmak gibi görünüyor."

Grey çayını bitirdi. "Sen öyle görürdün ama sonra hukuk okumayı sevdin. Ash senin kafanın ondan daha iyi çalıştığını söylerdi."

Ash'in Valerian'a hiç aktarmadığı bir gözlem. "Sorunları çözmeyi ve faydalı olmayı seviyorum."

"İşte, gördün mü?" Grey boş fincanını uzattı. "Bu görev için biçilmiş kaftansınız ve sulh yargıcı olmanız ev masraflarınızın bir kısmını karşılamaya yardımcı olacak."

Valerian kardeşine bir fincan daha doldurdu. "Yargıcın bedavaya çalıştığını, ortak yarara katkıda bulunmaktan mutluluk duyduğunu sanıyordum."

"olarak katkıda bulunur, ancak kağıt ve mürekkebi, atını, kömürünü veya kişisel ulaşım aracını katkıda bulunması beklenmez. Makul masraflar karşılanır."

Valerian çayını yudumladı ve Clovis'in yeni ayakkabı ihtiyacını görmezden gelmeye çalıştı. Nalbant ön çifti zaten bir kez yenilemişti...

"Bunu düşüneneğim Grey. Benden bunu istemen gururumu okşadı ve faydalı olmak isterim ama aklımda başka bir kitap için bazı fikirler var ve kitap yazmak zaman alır."

Kont ikinci fincanını da dikişte bitirdi. "Çekingen davranıyorsun. Benim gibi naçizane ölümlülerin saatlerce kanun kitaplarını incelemeye mahkûm edildiği akşam saatlerinde karalama işinizi yapabilirsiniz. Seni dövmeyle tehdit edersem, yargıçlık görevini üstlenmeyi kabul eder misin? Beni bir yargı görevlisine saldırmaktan tutuklayabilirsiniz."

"Sen bir akransın. Tutuklanman çoğu kişiden daha zor."

Gri güldü. "Bunu biliyordum, sanırım. Lütfen işi kabul etmeyi düşün Valerian. Eğer beğenmezsen, başka birine devredebiliriz."

" biri mi?"

"Bilmiyorum. Yılın bu zamanını tarlasında çalışan birine dayatmak yanlış, ama sadece toprak sahibi bir adam bunu yapabilir. Aklıma gelmişken, Beatitude kiracınızın Bay Carter'la birlikte çıktığını söyledi. Bayan Cummings o mülkü boşaltırsa Abbotsford'a taşınacak mısınız?"

"Bilmiyorum." Valerian da ayağa kalktı. "Burayı tekrar kiraya verebilirim."

Grey ona baktı. "Hawthorne güneydeki arazilerinizi istiyor. Dorning Hall'un bize en çok para kazandıracak bazı ilaçları yetiştirecek drenajı olmadığını söylüyor. Bu bana şunu hatırlattı..." Grey cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "İlk çeyrek kazancımızdan senin payın. Margaret'in bebek sabunu tarifi görünüşe göre oldukça popüler."

Valerian banka çekini cebine attı, sabah gerçek dışı bir his kazanmıştı. "Bebek sabunu mu?"

"Daha fazla don yağı ve koku, daha az kül suyu ya da öyle bir şey. Hassas ciltler için o kadar sert değil. Margaret, kadınların bunu bebekleri ve vaftiz çocukları için aldıklarını iddia edeceklerini ama aslında kendilerinin kullandığını söyledi. Hepsi çok zekice ve sıradan bir taşra kontunun hayallerinin çok ötesinde. Beatitude bunu beğendi, bu da meseleyi çözüyor." Grey arka kapıya doğru ilerledi, görünüşe göre tarlaların arasından eve doğru yürümeye niyetliydi. "Worth Kettering muhasebe sisteminizin mükemmelden başka bir şey olmadığını söylüyor ve bu gerçekten büyük bir övgü."

"Muhasebe sistemim mi?"

"Kesinlikle benim değil. Hatırlamıyor musunuz? Güzel poşetlerin ilk yükü Kasabaya giderken hepimizi oturtmuş ve başarılı işletmelerin doğru, ayrıntılı defterler tuttuğunu kesin bir dille anlatmıştınız. Vaazlarınız bana, biraz eskimiş olan emlak defterlerini gözden geçirmem için ilham verdi."

Ve bu muhtemelen bir örtmeceydi. Casriel önceki konta göre daha vicdanlıydı ama aynı zamanda kontesine ve yeni kızına vurulmuştu ve kasabaya ve sosyalleşmeye babamdan daha fazla düşküdü.

"Defterleri hazırlamadan önce Kettering'e danıştım," dedi Valerian arka verandaya vardıklarında. "Hangi ürünlerin, yılın hangi zamanında ve nerede iyi satıldığını tam olarak bilmemiz gerekiyor." Herhangi bir kâtip de bu mantığı takip edebilirdi, cebi gören herhangi bir bekâr da.

"Her ne yaptıysan işe yarıyor. Hawthorne daha fazla ürün ve daha büyük pazarlar için planlar yapıyor ama Abbotsford hakkında onunla konuşmak . Kardeş kavgalarıyla başa çıkma konusunda senin kadar becerikli değilim." Grey verandanın basamaklarında durakladı. "Görünüşe göre

Yağmur. Sırılsıklam bir duş işimize yarayabilir. Beatitude yağmurlu günleri sever."

Bu saçma gözlem, lord hazretlerinin maun bastonuna gülümsemesine neden oldu.

"Burada bekle," dedi Valerian, eve geri dönerek. Bir kavanoz armut reçeli aldı ve kardeşine uzattı. "Hannah'nın armut reçeli kaçırılmamalı. Erik çiçeği sabunu ve gül keseleriyle birlikte biraz satmayı düşünebiliriz. Küçük Mevsim için hediye sepetleri yapabiliriz."

Grey kavanozu cebine koydu. "Kardeşlerim birer dahidir. Beatitude neden benim gibi bir aptalın peşine takıldı, asla bilemeyeceğim. Yargıçlık görevini düşün, Hawthorne'la konuş. Benim gitmem gerek."

Bahçede dolaşırken, aile işleriyle ilgili bir brifing vermiş, ciddi bir sorumluluğu devretmiş ve aile dedikodularını aktarmış, tüm bunları yaparken de sadece bir fincan çayın tadını çıkarıyormuş gibi davranan bir hödüktü.

"Yargıçlık görevini kabul edeceğimi söylemedim Casriel."

"İlgili tüm kanıtları değerlendirirken kararı tavsiye olarak alıyorsunuz. Bu görev için biçilmiş kaftansınız ve bunu siz de biliyorsunuz." Grey şapkasının kenarına dokundu, hafifçe eğildi ve kendini bahçe kapısından dışarı bıraktı.

Valerian masadaki yerine oturdu ve banka çekini çıkardı. Katlanmış kâğıda bir süre baktıktan sonra hafifçe küfrederek kâğıdı açtı.

Net gördüğünden emin olmak için gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı. "Siz zıplayan tek boynuzlu atlar. Siz gül kokulu melekleri." Bu meblağ taşrada yaşayan küçük bir aileyi bir yıl boyunca idare ederdi. Cömertçe değil ama... rahatça. Ve bu ödeme *ilk çeyreğin* kazancına dayanıyordu.

Valerian'ın düşünceleri bir duygu karmaşasına dönüştü; *Clovis'in yeni ayakkabıları olabilirdi*, hemen yanında da *yeni botlarım olabilirdi*.

Daha da iyisi, Hawthorne toprağı işlemeye devam edebilirdi, bu da onun için bir meslek haline gelmişti. Ash'in bir miktar geliri olacaktı, böylece Sycamore'un kuyruğuna takılıp şehirde dolaşmasına gerek kalmayacaktı. Will, aile

köpek sever, Dorning servetinin zenginleştğini bilerek yavrularını ve yavrularını güven içinde büyütebilirdi. Will gelirlerin hiçbirini kendisi kabul etmeyebilirdi -Valerian'ın tereddütleri vardı- ama Grey'in aile reisi olarak herhangi bir soy için vakıf kurmasına izin verecekti.

Valerian bahçesine bakıp botanik bitkilerle dolu bir malikânenin her şeye rağmen Grey'in iddia ettiği gibi nasıl kârlı bir girişim haline geldiğini düşünürken, yağmur verandanın çatısına hafifçe vurmaya başladı.

Grey, ağırkanlı, taşralı bir kont.

Hawthorne yağmura aldırış etmeden bahçe kapısından içeri girdi. "Grey bu sabah uğradı mı?"

". Margaret ve çocuklar nasıl?"

Hawthorne, Grey'in boşalttığı sandalyeye oturdu. "Pekâlâ. Grey sana banka çekini bıraktı mı?"

Valerian başını salladı. "Şaşkına döndüm."

"Rahatladım ve şaşkına döndüm. Abbotsford'daki arazinin bir kısmını bana kiralar mısın?"

Kardeşlerim. "Muhtemelen, ama önce başım dönmeyi bıraktığında birkaç konuyu değerlendirmem gerekiyor. Hadi salona geçelim, olur mu?"

Hawthorne ayağa kalktı. "İyi talihimizi mi kutluyorsunuz?" "Sinirlerimi yatıştırıyorum."

İri bir adam olan Hawthorne, Valerian'ı salona kadar takip ederken sessizce hareket etti. "Margaret bekliyor. Sinirlerimin yatışmaya ihtiyacı var. Sinirlerin neden bu halde?"

"Tebrikler." Valerian ona yarısı dolu bir bardak uzattı. "Grey'e henüz cevabımı vermemiş olsam da, bir sonraki sulh yargıcına bakıyor olabilirsiniz."

"O işten nefret ediyor, saygılı, centilmen bir tutkuyla nefret ediyor. Ben de nefret ederdim. Bu da ne?"

"Kanyak. Gün nemli olduğunda soğuktan korunmak için iyidir."

Hawthorne bir nefes çekti, sonra bir yudum aldı. "Ne zaman karar vereceksin

Abbotsford?"

"Yakında. Marie'nin kira kontratı hasat sonrasına kadar bitmeyecek. Sağlığınıza ve Margaret'in iyiliğine."

Hawthorne selam verdi ve içkisinin geri kalanını fırlattı. "Yargıçlık işini alacak mısın? Tüm Shire sana teşekkür eder. Küçük oturumlar için Dorning Hall'a gitmekten nefret ediyorlar ve Grey de herhangi birini yargılamaktan nefret ediyor."

"Bu yargılamak değil, sorunları çözmek, ama kabul etmeden önce görevi değerlendirmeliyim." Valerian kabul etmek istiyordu, kabul etmeyi çok istiyordu ama Emily Pepper'la tüm durumu tartışmayı daha da çok istiyordu, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

GEÇEN GECE Tobias'la yaptığı tartışma ona kahvaltı masasından uzak durması için ilham vermişti ve bu da Emily'nin işine geliyordu. Konuşma başka bir amaca daha hizmet etmişti. Emily önceki akşam üst kata çıktığında Briggs okuma koltuğunda hafifçe horluyor, ayaklarının dibindeki halının üzerinde de bir moda tarihi kitabı duruyordu.

Emily sessizce geçmiş, geceliğini giymiş ve Briggs'i uyandırması için bir hizmetçiyi ancak Emily uyuduktan sonra göndermişti.

Ne zaman böyle sinsî biri oldum? Valerian Dorning fikrini söylemesi için cesaretlendirdi ve sonra - bu neden bu kadar dikkat çekici olsun ki?

-Söyleyeceklerini dinledi.

Briggs kahvaltı salonuna koşturarak girdi, erken saate rağmen gün için giyinmişti bile. "Dün gece beni uyandırmalıydın. Gelecekte de uyandıracağını umuyorum." Her gibi Emily'nin yerini aldı.

Size de günaydın. "Şapkaların geçmişi herkesin uyuklaması için yeterli olacaktır. İyi uyudun mu?"

Briggs kendine bir fincan çay doldurdu, demliğı yerine koydu ve yükselen buhara baktı. "Dürüst olmak gerekirse yapmadım. Bir dahaki dans antrenmanına ya da her neyse ona katıldığında ben de sana eşlik edeceğim. Yabancı bir beyefendinin refakatini kabul ederek iki kez gelenekleri çiğnemenize izin verdiğim için vicdanım beni rahatsız ediyor. Burada, Dorset'te bile işe yaramayacak hanımefendi."

Emily yulaf lapasının üzerine tarçın serpti, kokusu öfkesini yatıştırdı. "Sanki Dorset haritasında canavarlarla ilgili bir uyarı olması gerekiyormuş gibi konuşuyorsun. Bay Dorning bana yabancı sayılmaz. Tanıştırıldık, birlikte ayağa kalktık, sizi en içten şekilde selamladı. Biraz tost ister misiniz?"

"Hayır. Teşekkür ."

Pekala, kahvaltı masasında savaş olacaktı. "Briggs, o bir kontun oğlu. O bir beyefendi. Tam da babamın burada, taşrada karşılaşmamı beklediği türden biri."

"Karşılaşmak belki, ama şapkanı fırlatmak? Katılmamak için yalvarıyorum." Çayından bir yudum almayı bile bir kınama eylemi haline getirmeyi başardı.

Emily yulaf lapası kâsesine iki kat tereyağı sürdü. "Varlıklı bir hanımefendinin neden sık sık orucunu kendi yatak odasında açmayı tercih ettiğini şimdi anlıyorum, uyandıktan sonra sessiz bir saatin tadını çıkarıyor."

"Küstahlık etme. Ben sadece sizin iyiliğinizi istiyorum ve Bay Dorning'in uçacak bir tüyü bile yok. Yakışıklı ve terbiyeli, bunu kabul ediyorum ve bağlantıları var, ama bir kadın sadece valsle yaşayamaz."

Mazur görülebilirsiniz. Bu sözler Emily'nin aklına, kışkırtıcı ve şok edici bir öfke gösterisiyle geldi.

Hayır, öfke değil. *Otorite.* Emily evin kadın reisiydi, en azından şimdilik ve saygı görmeye hakkı vardı.

"Briggs, endişeni anlıyorum ama komşuların ve arkadaşların söz konusu olduğu durumlarda benim kararlarımı sorgulamaktan kaçınmanı rica ediyorum. Bay Dorning çevreyi biliyor, ben bilmiyorum. Bay Dorning başarılı bir dansçıdır. Ben . Bay Dorning bu bölgede büyüdü, ben ise yerel adetleri ya da tarihi bilmeyen yeni biriyim. Sizde de bu özellikler yok ve yapacak daha iyi işleri olan bir adamın benim durumumla ilgilenmesine minnettar olacağınızı düşünüyorum."

"Tostu uzatır mısın lütfen?"

Briggs'in daha önce belirttiği tercihleriyle tamamen çelişen bir emir vermesi çok adiceydi -ayrıca biraz da üzücüydü.

Emily tost rafını ve tereyağını Briggs'in dirseğinin yanına koydu. Konuyu değiştirmek . "hata mı yapıyorum, yoksa Caleb benim sevgimi kazanmaya mı çalışıyor?"

"Bunu yapmaması aptallık olur. Caleb paranın değerini bilir, çalışkandır ve babanla iyi geçinir ama soylu biri değildir. Baban seni varlıklı bir beyle evlenmiş görmeyi çok istiyor, ki Dorning denen adam öyle biri değil. Bu kadar çok bal kullanmalı mıydınız, hanımefendi?"

Emily balı yulaf lapasının üzerine gezdirmeye başlamıştı. Yatıştırıcı cevapları sıralarken, başka bir konu değişikliğini düşünürken ve sadık bir müttefikin ne zaman tamamen başka bir şeye dönüştüğünü merak ederken tahta çırpıcıdan bir topak bal damlamasına izin verdi.

Valerian, bir arkadaşıyla nasıl başa çıkabilirdi? Sert ve nazikçe, işte böyle. "Briggs, bana öyle geliyor ki Dorset sizinle aynı fikirde değil, oysa burada olduğum sürece kırsal bölgeden daha fazla keyif alıyorum. Siz yeter ki isteyin, ben de size ölümlü bir kadının kaleminden çıkmış en etkileyici karakteri yazayım. Sadakatin ve sağduyun beni pek çok sıkıntıdan kurtardı, ama lütfen bir yol arkadaşının mürebbiye olmadığını hatırla."

Emily ayağa kalktı, büfeden bir tepsi aldı ve üzerine çayını ve yulaf lapasını koydu. "Size iyi sabahlar dilerim. Babamın yazışmalarını gözden geçirmek için çalışma odasına gidiyorum."

Emily'yi hiç de rahatsız etmeyen bu açıklamayı sert bir sessizlik karşıladı. Briggs kurnazdı. Biraz somurtacak, isteksiz bir özür dileyecek ve yine o katı, biraz da huysuz haline dönecekti.

Tekrar. Bu örüntü ne zaman ortaya çıkmıştı ve daha da önemlisi, neden gittikçe daha sık tekrarlanıyordu?

"Peki bu konuda ne yapılacak?" Emily çalışma odasının kapısını iterek açarken mırıldandı. Oda bereket versin ki boştu, Walmer ikizleri bile ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden okuma masasında yerini aldı ve giden yazışmalar yığınının başı, yulaf lapası mektuplar arasında lokmalar halinde kayboluyordu.

Bir uşak çay servisi ve bir fincan kahve getirdiğinde tepsiyi yarılammıştı. "Tepsinizi alayım mı, hanımefendi?"

"Günaydın, Richard. Lütfen."

"Şu adam, seni görmek istiyor."

Londra'daki hizmetkârların sonsuz bir asalet rezervi olurdu ama Emily, Richard'ın ses tonunu renklendiren hafif yargıyı tercih ederdi.

Dürüstlüğü. *O inşaatçı adamdan* hoşlanmıyordu ve Emily de hoşlanmıyordu. "Ben bkz. Bay Ogilvy. Ogilvy daha sonra bugün." Bu desen içinde Babamın yazışmaları rahatsız ediciydi ve Emily, Caleb, Tobias ya da babam ona katılmadan önce yığını bitirmek istiyordu. "Ne zaman benim baba tipik olarak aşağı gelir mi?"

"Bay Pepper güne yavaş başlamayı sever. Onu genellikle kuşluk vaktine kadar çalışma odasında görmeyiz. Yağmur nedeniyle odasında biraz daha uzun kalacağını sanıyorum."

Emily erken kalkma alışkanlığını babasından almıştı. Babasının sabahları dinlenmeye başlaması onu neşelendirmeliydi, ama neşelendirmemişti. Geç saatlere kadar süren geceler ve tembel sabahlar, Kasabalı genç bir adamın alışkanlıklarıydı.

"Yağmura var, değil mi?"

"Öyle, hanımefendi. Otlakların kuruması iyi olmaz, değil mi? Kış geldiğinde tereyağı ve peynir sıkıntısı çekiyoruz." Richard tepsiyle birlikte koşarak uzaklaştı, bu alışveriş iki açıdan olağanüstüydü.

İlk olarak, Londra'da hava durumu sıradan bir konuydu. Sokaklar çamurlu, gece sisli olabilirdi, ama bu faktörler sadece rahatsızlık vericiydi. Taşrada ise hava durumu ilahi bir hükme benzerdi. Aileler yağmurların sıklığına ve miktarına göre gelişir ya da başarısız olurdu. Sert bir kış sürüleri kırıp geçirebilir ya da sevilen yaşlıları alıp götürebilirdi.

Hava durumunun taşra versiyonu daha ilgi çekici, daha sahiciydi. Burada hava durumundan bahsetmek, Kasaba'daki hava durumu hakkında konuşmak gibi anlamsız değildi.

Emily'nin Richard'la konuşmasını dikkat çekici kılan ikinci özellik ise samimiyetiydi. Emily'nin Pepper Ridge personeliyle doğrudan etkileşimi neredeyse sadece uşak ve kahya aracılığıyla olmuştu ve bu iki değerli kişi önceki ev sahibinin evinden kalanlardı. Richard görevinde yeniydi ve neşeli tavrı ve açık sözlülüğü, suskun kahya ve telaşlı hizmetçiye göre hoş bir değişiklikti.

Emily babasının mektuplarını okumaya devam etti ama okudukça aklına daha fazla soru takılıyordu. Walmer ikizleri ancak saat onu geçtikten sonra çalışma odasına girebildiler ve o saate kadar Emily gelen ve giden tüm mektupları okumuştı.

Ve ikisinden de mutsuzdu.

BİR ESKORT OLMADAN, bir hanımefendi genellikle bir bekârı çağırmazdı, ama bir bekâr söz konusu hanımefendi olduğunda böyle bir kısıtlama altında değildi. Valerian, Clovis'i Pepper Ridge'e doğru sürerken bundan emindi.

At yol boyunca eyerinin altında kıpır kıpırdı, su birikintilerinden ürküyor ve çitlerden çekiniyordu, bu da aptal bir hayvanın bile öğleden önce yola çıkmanın doğru olmadığını bildiğini gösteriyordu. Yine de gün ılıktı, yağmur hafiflemişti ve Emily güneş çok yükselmeden tarlalarda sakın bir gezintinin tadını çıkarabilirdi.

Bu gerekçe kulağa biraz inandırıcı bile geliyordu.

Valerian dizginleri, ahırdan çıkması beş dakika kadar süren bir seyise verdi. Koyu takım elbisesinin dizleri kırışmış ve dirsekleri parlamış olmasına rağmen uşak antrede bekliyordu.

Emily bu küçük hataları gördü mü? Bunlar onu rahatsız ediyor muydu? "Kartınız var mı efendim?" diye sordu uşak.

Valerian gerekli eşyayı uzattı. "Yeşil salonda beklemekten mutluluk duyarım. Çağrımın biraz erken olduğunu biliyorum."

Yaşlı adam Valerian'ı görmeden ayaklarını sürüyerek misafir salonuna gitti, bu da bir başka hataydı.

Valerian merdivenlere yönelmişti ki, yükselen sesler onu durdurdu. Bir adam haklı olarak bir şeyler söylüyordu - *artık seni ilgilendirmiyor* sözleri net bir şekilde duyuluyordu - ve Valerian dinlerken bir kadın da aynı derecede sert tonlarda cevap verdi.

Ve o kadın Emily Pepper'dı.

Rotasını tersine çevirdi ve kütüphaneyi çalışma odasının kapısını çalmadan açtı. "Affedersiniz, ben misafiri arıyordum.

ve yolumu kaybetmiş olmalıyım. Bayan Pepper, iyi günler."

Emily iş kıyafetleri giymiş kızıl saçlı bir adamla burun buruna gelmişti. Başka bir adam pencerenin yanında duruyordu, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Memur kılıklı iki genç -aynı yumurta ikizleri-sanki pencereden içeri bir kaplan girmiş ve onlarla kapı arasında sinsice dolaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Bay Dorning." Emily reverans yaptı.

Valerian eğildi. "Beni tanıştırebilir misiniz? Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama kendimi misafir olarak bulmuşken bozmak istemem."

Kızıl saçlı adamın yakasında bir kızarıklık belirdi. Uzun boylu adamın kızgınlığı daha incedi ve belki de eğlenceyle karıştı.

Emily tanışma faslını ağır aksak geçti. Kızıl saçlı Bay Caleb Booth ile uzun boylu ve dikkatli bakışlı Bay Tobias Granger selam vermeyi ve basmakalıp sözler söylemeyi yeterince biliyorlardı ama tanışma faslı boyunca Caleb Booth'un elinde el yazısıyla yazılmış bir tomar kâğıt vardı.

Belki de taktiksel bir geri çekilme gerekiyordu. "Bayan Pepper, eğer zamanlamam uygun değilse, bana bahçede bir tur atmayı teklif eder misiniz?"

Gitmek istemiyordu. Valerian bunu görebiliyordu. Tartışmayı sadece sürdürmek değil, kazanmak da istiyordu.

"Misafirinizle ilgilenin," dedi Tobias Granger. "Biz burada işimize bakacağız. Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Dorning. Emily sizden -neydi o?- dans ustası olarak çok övgüyle bahsetti."

Valerian kolunu Emily'ye doğru kanatlandırdı. "Bay Granger, ben altı erkek kardeşle büyüdüm ve Yüce Tanrı erkeklerle meydan okumayı sevdiği için iki de kız kardeşim var. Eğer zekice bir hakareten anladığınız buysa, pratik yapmaya çok ihtiyacınız var demektir. Dans etmekten ve komşularımla birlikte olmaktan keyif alıyorum. Özellikle gençlere bir ya da iki saatliğine kaygılarını bir kenara bırakma fırsatı sunmaktan hoşlanıyorum. Bu girişimleri küçümserseniz, kendinizi ağırbaşlı, nezaketsiz bir hödük olarak gösterirsiniz. Bir dahaki görüşmemizde, hakaretlerinizin daha yaratıcı olacağına inanıyorum. Bayan Pepper?"

Emily onun koluna girmişti, Caleb Booth sırtıyordu ve ikizler açıkçası şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

"O mektupları istiyorum," dedi Emily. "Onlar babamın yazışmaları ve onları okumaya hakkım var."

Booth'un sırtışı küçümseyici bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi, Em, zahmet etmene gerek yok-"

Valerian kâğıtları ondan kaptı. "Bir adamın ne kadar çok kardeşi olursa refleksleri de o kadar hızlı olur. Tek çocuk olmalısınız Bay Booth, ama bu görgü kurallarına engel olmamalı. *Bir beyefendi asla bir hanımefendiyle tartışmaz.*"

Valerian kâğıtları Emily'ye uzattı ve Emily de onunla birlikte, sanki mahkemedeki sunumundan çıkmış gibi odadan çıktı. Koridorda bir dönemece varıp Osgood Pepper'la karşılaşana kadar soğukkanlılığını korudu.

"Kızım, seni bu hale getiren nedir? Bay Dorning, eğer Emily'min gözlerindeki ateşten siz sorumluysanız, işlerinizi yoluna koymanızı öneririm."

"İşlerini düzene soksan iyi edersin baba," diye karşılık verdi Emily, elindeki kâğıtlarla adamın kemikli göğsüne vurarak. "İşlerinizi denetlemek için çalıştırdığınız o dahiler, en büyük iki depomuzun sigortasının geçersiz olmasına izin verdiler. Neyse ki, avukatlarımız bu konuda doğrudan size yazacak kadar dehşete düştüler."

"Sigorta mı?" Pepper'ın kaşları çatıldı. "Emin misiniz?" Sigortasız depolar, gerçekleşmeyi bekleyen felaketlerdi, Valerian'ın çok iyi bildiği gibi. Bir depoda çıkan yangın bir gecede tüm envanteri yok ettiği için yayıncılar sık sık iflas ediyordu.

"Belki de," dedi, "bu konu daha özel bir yere daha uygundur?"

Pepper ona kaşlarını çatı. "Burada ne işin var, Dorning?"

"Bay Dorning Caleb'in hayatını kurtardı," diye karşılık verdi Emily. "Bay Dorning araya girdiğinde ona ciddi bir zarar vermeye hazırdım. Tobias da aynı şekilde gazabımı hak ediyor. Ara sıra postada kaybolan bir banka çekini ya da bir ihbarnamenin yanlışlıkla bir kenara atılmasını anlayabilirim, ama iki depo mu, baba? Pahalı envanterle dolu olma ihtimali en yüksek olan iki depo mu?"

Pepper'ın gözlerinden bir şaşkınlık gölgesi geçti. "Neredeyse eminim ki sigorta şirketine çekilen banka dekontlarını imzaladım."

Şirket. Bu ihmali derhal telafi edeceğim. Belki de çok hasta olduğum için konuyla ilgilenemedim."

Emily geri çekildi, bakışları sıkıntılıydı. "O zaman her bir poliçe için iki ihbarı dikkate almadınız, iptal uyarıları gönderildiğinde harekete geçmediniz ve avukatın mektubunu da dikkate almadınız. Ölüm kapındayken, baba, bu kadar ihmalkâr olamazdın."

"O zaman belki de Walmer'lı çocuklar biraz gevşek davrandılar," dedi Pepper. "Her , bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Elindeki benim yazışmalarım mı çocuğum?"

"Ben çocuk değilim baba ve evet, okuma masasının üzerinde bulduğum yazışmalar bunlar. Bazıları bir haftadan daha eski ve anladığım kadarıyla hiçbir cevap yazılmamış."

Pepper elini uzatarak, "O düzeltilmesi gereken başka hatalar var," dedi. "Yakışıklı ziyaretçini bahçeye götürebilirsin, ben de işime bakayım, olur mu?"

Emily mektupları teslim etmek istemedi. Valerian bunu, Pepper'ı mektupların teslimini talep etmeye iten babalık gururunu görebildiği kadar net görebiliyordu.

"Bahçenin tadını çıkaracaksak," dedi Valerian, "bir bone ve şal isteyeceksiniz, Bayan Pepper."

Babasının yazışmaları yapmasına izin verdi ve adımlarını hızlıca attı. Gözden kaybolduğunda ve ayak sesleri silikleştiğinde, Pepper kaşlarını çatmaya devam etti.

"Onun servetiyle evlenmeyi düşünüyorsan, bir daha düşün Dorning. Ben bir şey söylersem, hiçbir küçük oğul Emilyme el süremez. O benim her ve yaşlı olsam da onun refahını oldukça ciddiye alıyorum."

"Valerian yumuşak bir sesle, "Ama Caleb Booth ona bağıırıyordu -koridordan duydum- ve Granger müdahale etmek için hiçbir şey yapmadı," diye cevap verdi. Bu tartışma bir çift memurun önünde gerçekleşti ve onlar da hanımefendinin yardımına koşmadılar. Kayıp riski taşıyan envanterle dolu iki deponun kızınızın endişelenmesine değdiğini siz bile kabul etmelisiniz. Bayan Pepper sağlığını oldukça ciddiye alıyor, efendim. Onu engellemek yerine, belki de sahayı terk etmeye razı olacağı zamana kadar size destek olmasına izin verebilirsiniz."

Pepper ağırlığını kiriş direğine dayayarak, adamın sağlığına kavuştuğunu söylemesine rağmen bir baston taşıması gerektiğini ima etti.

"Anlamıyorsun, Dorning. Emily iyi niyetli, ama o zamandan beri... aşırı endişeleniyor. Herhangi bir envanteri depolamak hesaplanmış bir risktir. İpeklerimi bile sigortalatmaya gücümün yetmediği yıllar oldu ama şans yanıımızdaydı ve şimdi daha iyiyiz. Emily'nin evlenmesi ve çocuk sahibi olması gerekiyor, sizin gibilerle evlenmekten bahsetmiyorum."

Açık konuşmak gerekirse. "Emily'nin sizin ve işinizin başarılı olduğunu bilmesi gerekiyor. Kendini tamamen size adamış durumda ve işlerin tamamen sizin kontrolünüzde olduğundan emin olana kadar kimseyle evleneceğini sanmıyorum."

Pepper'ın bakışları merdivenlerden yukarı doğru süzüldü. "Tıpkı annesi gibi. Cehennem gibi inatçı."

"Kendini adamış," diye karşı çıktı Valerian. "Parlak, kararlı. Biz buna sadece hanımlar bizimle mantıklı konuşmaya çalıştığında inatçılık diyoruz."

Pepper harfleri bir silindir haline getirdi ve Valerian'ın göğsüne vurdu. "Cazibe sana bahçede bir tur attırır, Dorning, daha fazlasını değil. Emily'nin kalbini kırarsan seni pişman ederim."

"Size de, efendim."

Pepper sıırttı ve sağlığı bozulmadan önce daha belirgin olması gereken çekiciliğini ortaya koydu.

"Omurgalı erkekleri severim ve Emily'ne sesini yükselten erkeklerden hoşlanmam, gerçi o bir azizi bile bağırmaya kıskırtabilir. Kardeşi de aynı şekildeydi."

Emily merdivenlerin başında, kolunda mavi bir şal ve elinde geniş kenarlı bir şapkayla belirlediğinde Pepper ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Valerian aşağı inerken, "Endişeleniyorsun," dedi. "Babana seçeneklerini düşünmesi için zaman tanı ve sonra ona seçtiğin yol hakkında bilgi ver."

Emily durakladı, aşağıdan iki adım yukarıdaydı. "Ona basitçe yazışmalarını okumaya devam edeceğimi mi söyleyeyim?"

"Ve sonra yap. Pazarlık yok, istisna yok, müzakere yok ya da sözünüzden dönmek yok. Bunu onun için endişelendiğinizden yapın,

İş mektupları size garip bir şekilde cazip geldiği için değil. Eğer bu büyüklükte bir hata yaptıysa ve iki katip ve iki dalkavuk bunu yakalayamadıysa, o zaman şimdi yardımınıza ihtiyacı var."

Emily son iki basamağı indi, kolunu Valerian'ın kolunun arasından geçirdi ve sonra daha yakına eğilerek tatlı, beklenmedik bir an için ağırlığını ona verdi.

"Kavga etmekten nefret ediyorum. Kahvaltıda Briggs ile kavga ettim, dün gece Tobias ile kavga ettim, bu sabah Caleb ile kavga ettim. Sanırım bu öğleden sonra da Bay Ogilvy ile . Hiçbir zaman bir bayan boksör olmak istemedim."

"Tanrı yardımcınız olsun. Bahçeyi ziyaret etmeden önce ana süite uğrayalım, belki Bay Ogilvy ile karşılaşmanız korktuğunuz kadar çekişmeli olmaz."

Kadın doğruldu. "Çok tatlısın Valerian Dorning. Umarım babam çok kaba davranmamıştır?"

"Baban sana karşı oldukça korumacıydı."

Emily Valerian'ın koluna girdi ve merdivenlerden geri döndü. "Envanterleri konusunda koruyucu olmalı. On yıl önce bir depo yangını geçirdik. Okula yeni gitmiştim ama annemin mektuplarından anladığım kadarıyla kaybolan envanter için yarısı bile değildi. Dükkân sahipleri, modacılar, tiyatrolar ve saray perdecileri, hiç mal kaybetmemiş olsalar bile bu felaketten paylarını almışlardı. Müşterileri rahatsız oldu, işleri zarar gördü. Diğer tüccarlar, meselenin bir zorluk olduğunu bildiklerinden, siparişlerimizi karşılamak için onlardan ekstra ücret aldılar. Babam bir daha asla bu riski almayacağına yemin etti."

"Bir ya da iki depo kaybetmeyi göze alabilir mi?"

"On depo kaybedebilir. Mesele bu değil. Onu kaybedemem."

Merdivenlerin tepesine ulaştılar ve artık Emily de yorgun görünüyordu.

"Kardeşini özlüyor musun?" Valerian sordu. "Ben kesinlikle benimkileri özlüyorum ve hepsi hayatta ve sağlıkları çok iyi." Ash'in tüyleri dökülmeye meyilliydi ama fiziksel olarak sağlıklıydı.

"Kardeşim gayet hayatta, teşekkürler... Adam'dan sana kim bahsetti?" Emily ana süitin kapısının önünde aniden durdu. Gözlerindeki ateş geri dönmüş, omurgasındaki çelik bir kez daha ortaya çıkmıştı.

"Umarım ."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Kontun kardeşi sorun çıkaracak, daha fazla sorun." Caleb bu açıklamayı, Emily ve Bay Dorning'in bahçede gezinmelerini gözetlemek umuduyla pencereden dışarı bakarken yaptı.

Tobias'ın ruh hali hiç de güneşli değildi ama yağmur, sevecen çiftin uzaklaşmasını sağlamıştı. Gerçekten de *küfürleri* üzerinde çalışmalıydı. Dorning'in bu teklifi iyi bir mizahla sunmuş olması hakareti daha da kötüleştirmişti.

Dorning'in de gibi.

"Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık," dedi Tobias. "Valerian Dorning Dorset'li bir hödük, beş parası olmayan küçük bir çocuk. Emily sıkıldı ve Dorning de bir yenilik. Çekil şu lanet pencereden. Sen onun dadısı değilsin." Caleb de sorun çıkarmaya başlamıştı ve Tobias'ın bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

Caleb pencerenin yanında kaldı ama perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Henüz dışarıda değil. Muhtemelen kapalı bir kapının ardında Dorning'le çay içiyordur. Emily' huzursuz olduğu doğru. Kadınların duvar kâğıtlarına, halılara ve kapı oymalarına büyük paralar harcamaktan zevk almaları gerektiğini sanırdım."

Emily Pepper *kadın* değildi, bu Tobias'ın giderek daha fazla takdir etmeye başladığı bir şeydi. Ağabeyinden iki kat daha iyi bir iş adamıydı, belki Caleb'den de iki kat daha iyi bir iş adamıydı.

"Sigorta ödemeleri zamanında yapılmalıydı, Caleb." Osgood bu *hata* yüzünden çok sinirlenmişti.

eski halini anımsatıyordu. Rakipleri, onu hayal kırıklığına uğratan tüm tedarikçiler gibi Pepper ismini uygun buldular.

"Banka taslakları kralın postasında çok sık kayboluyor, ya da belki de katipler daha az vicdanlıydı. Sen ve ben yeni ticaret gemisini yeniden donatmak, Tanrı'nın unuttuğu inek otlağından Londra'da bir iş yürütmek ve Osgood'u eğlendirmekle meşguldük. Em'in gözüne girmek için zamanımız olmamasına şaşmamalı."

Tobias, aşık bir okul çocuğu gibi pencereden dışarı bakmak yerine masanın üzerinde uzanmaya devam etti. "Kendisine Em denmesinden hoşlanmıyor."

Caleb kütüphaneye doğru yürüdü. "Bunu sana o mu söyledi? Çoğu kadın evcil hayvan isimlerini sever."

"*Çoğu kadın* konusunda uzman olduğunuzu duyduğuma sevindim, ama inanın bana Emily, onun Hristiyan adını her kullandığınızda, özellikle de bunu başkalarının önünde ve küçümseyici bir tonda yaptığınızda kılanıyor. Eğer onunla flört etmek istiyorsanız, saygı göstermeniz şart."

Caleb'in kaşları kalktı. "Emily'ye olan saygım tamamen içten. Onu diğer tüm kadınlardan üstün tutuyorum."

"Mükemmel, ama *sizi* diğer tüm erkeklerden üstün görüyor mu? Benden ve bir çift katipten önce ona bağırarak size bu hedefi kazandıracak mı?"

Peki Dorning müdahale etmeseydi Caleb ne yapacaktı? Emily'ye el mi kaldırırdı? Bu durumda, Tobias Caleb'e el kaldırırdı ve Osgood iki sadık yordakçısını da gönderirdi.

"Fena çuvalladım." Caleb'in çocuksu üzüntüsü merhum, büyük Bay Garrick'i gururlandırır. "Hanımefendiden dileyeceğim özür hatamı fazlasıyla telafi edecektir, sizi temin ederim. Osgood'a lanet sigorta poliçelerini hatırlattım. Sinirlendi ve ben de konuyu kapattım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Yine de, bir dikkatsizlik Em'in - *Emily'nin* - o güzel küçük burnunu ait olmadığı yere sokması için bir neden değil." Caleb küreyi bir tur döndürdükten sonra ellerini ceplerine soktu. "Osgood'u daha fazla yalnız bırakmamalıyız."

"Bu, Emily ve arkadaşını gözetlemeye devam edebilmen için kendimi çalışma odasına geri götürmemi mi öneriyorsun?" Gerçi henüz bahçede dolaşan kimse görünmüyordu.

Caleb'in kulakları onu ele veriyordu. Yüz hatlarını kontrol edebiliyordu ama bir kızılın öfke ya da heyecanla kızarma eğilimi, en azından onun durumunda, görünüşe göre istemsizdi.

"Ben casusluk yapmam, Tobias. Hanımefendinin adını koruyorum. Emily'nin bir refakatçisi var. Lanet Briggs işini yapmaktan çok kitapların ve nakış çemberlerinin arkasına saklanarak vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Bu da başka bir sorundu. "Briggs'i izlemek gerekiyor. Hizmetçiyi onunla arkadaş olması için görevlendirdim ama tecrübelerime dayanarak bu işin çok zor olduğunu biliyorum."

Caleb süslü cep saatine baktı. "Emily'nin sevgisi için benimle yarışıyor olman gerekmiyor mu, ihtiyar? Eğer onu etkilemeye çalışıyorsan, bu çaban çok kurnazca."

"Dürüst olmak gerekirse benim stratejim senin kılıcının üzerine düşmene izin vermektir - ki Dorning araya girdiğinde bunu yapma yolunda ilerliyordun - ve sonra ben devreye girecektim, makul ve saygılı bir alternatif." En iyi stratejiler her zaman en az karmaşık olanlardır.

Caleb kaşlarını oynatarak, "Üzerine düşmektense kılıcımı *kullanırım*," diye karşılık verdi. "Etrafta büzülmüş ve gururlu bir şekilde dikiliyorsun, katiplere havlıyorsun ve Osgood'a dalkavukluk ediyorsun. Bu güzel kıza bir şey kazandırmaz. Mükemmel olmaktan çok uzağım ama Emily'ye mükemmel bir koca olacağım."

"Daha iyisini yapmalısın."

Caleb saatini cebine geri koydu. "Sahayı terk mi ediyorsunuz? Her tüccar bilir ki, müşteriye bir ya da birkaç seçenek sunarsan, sonuçta satın alma olasılığı, ona tek bir ürün ya da her seferinde tek bir ürün göstermenden daha yüksektir. Daha az seçenek olsan bile, bir tür çaba göstermelisin, Tobias. Çoğu kadın takip edilmekten hoşlanır, takip edene özellikle aşık olmasalar bile."

"Belki de *kadınların çoğunun* nasıl kur yapmayı tercih ederim."

"asma," dedi Caleb, kapıya doğru yürürken. "Emily benden hoşlanıyor. Her zaman ."

"Senden hoşlanmaktan daha fazlasına ihtiyacı var. Hanımefendinin gözündeki itibarım biraz sarsıldı. Eğer Dorning'in bir adım öne geçmesine izin verirsen, ikimiz de kaybederiz ve Emily de

whopstraw. Daha da kötüsü, Dorning Osgood'un girişimlerine karşı hırs besliyor olabilir."

"Servet avcılarının genelde yaptığı bu değil midir? Hırslarını gizlemek? Bunu bir erkeğe karşı tutmuyorum, kendi hırslarımdan daha fazlasını barındırıyorum."

"Bu servet avcısı Town'daki Coventry Club'ın sahibi olan adamın kardeşi. Bazılarının kralın iş adamı olarak bahsettiği Worth Kettering'in kayınbiraderi. Bir kontun oğlu ve şu anki kontun kardeşi. Osgood ilk oğlunu kaybetti ve eğer Dorning'in sayılarla arası iyiye Adam'ın yerine geçebilir."

"Hayır, yapamaz. Sen ve ben zaten onlara adım attık ve bunun bir sonu var. Bana aksilikten bahset."

"Emily ve ben dün akşam danstan döndüğünde rahatsız edici bir konuşma yaptık."

Caleb elini salladı. "Ve?"

"Adam'la yazışıyor."

"Bunu biliyorduk. Sadık kız kardeş, itaatkâr kardeş, şüphesiz bir tutam suçluluk duygusuyla birleşmiş. Adam'ın suçsuz bulunmasını istiyordu ama jüri aynı fikirde değildi. Hepsi çok üzücü, özellikle de Adam için, ama neyse ki beş yıl önce de böyleydi."

"Mektuplarından haberdar olduğumuz, kendisiyle yaptığım görüşmede ortaya çıktı ve bu durumdan hiç hoşnut olmadı. Bu yazışmaları gizli tutmak için büyük çaba sarf etti."

"Ve öyle olmadığını görmek için büyük çaba sarf ettik. Adam neredeyse hiç cevap yazmıyor ama zaten burası ile ceza kolonileri arasındaki posta güvenilir değil. Haddinizi aştığınız için ondan özür dileyin ve atınıza geri binin."

Tobias'ın Caleb'de hayranlık duyduğu şeylerden biri de bu hızlı hareket havasıydı. Caleb hiçbir zaman bir hatayı inkâr etme zahmetine girmez, bunun yerine hatalarını kabul eder, özür diler ve elindeki işe devam ederdi.

Belki de bir kadına kur yapmak iş olmamalı. Rahatsız edici bir düşünce.

"Elimden geldiğince çitleri onaracağım," dedi Tobias, "ama senin de yapman gereken bazı çit onarma işleri var. Biz yıllarımızı bu topraklarda

Osgood'un depoları, Valerian Dorning Emily'nin servetiyle vals yapabilsin diye."

"Onun o tür biri olduğunu sanmıyorum," dedi Caleb, dişlerini incelemek için bir iskele bardağının önünde duraklayarak. "Bence Dorning daha çok bir kadının kalbiyle vals yapacak türden biri ve ona bu nankör girişimin keyfini çıkarmasını diliyorum. Ödenmeyen sigorta primleri için Walmer'ları mı suçlayacağız?"

"Konunun kapanmasına izin verdik. Osgood görünüşe göre banka taslaklarını Kasabaya göndermeyi unutmuş ve Emily bunu onun dikkatine sundu. Tüccar gemisi için planlarımızı bir gemi ustasına inceletmemizi önerdiğimi bilmelisin. Osgood bu fikre sıcak bakıyor."

Caleb bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi, doğruldu ve Tobias'ın aynadaki yansımasına kaşlarını çatarak baktı. "Bu gerekli miydi?"

"Hayır, ama kumaş alışverişi yapan kadınlarla nasıl başa çıkılacağına dair derslerinizi hatırlayın. Başlangıçta müşteriden kolayca kabul edebileceği şeyler istersiniz: 'Bayan Smith, lütfen bu tarafa doğru adım atar mısınız, şu kumaşı ışığa tutar mısınız, şu kombinasyonu düşünür müsünüz? Bayan Smith temel görgü kurallarını yerine getirir. Daha sonra, ondan gerçek satın alma işlemini yapmasını istediğinizde, isteklerinize uyma alışkanlığı size ve banka bakiyenize fayda sağlar."

Kapıdan ilk çıkan Tobias oldu, Caleb'in pencerelerde pusuya yatmak yerine onu takip edeceğini biliyordu.

"Yani Osgood'dan bir gemi ustası çağırmasını istedin ve o da evet dedi." Caleb kütüphane kapısını kapattı ve koridorda ilerlemeye başladı. "Sıradaki istek nedir?"

"Tadilat işlerine el atmama izin vermek için." Emily bu yükten kurtulduğu için minnettar olacaktır.

"Peki ya bir sonraki?"

Seni Londra'ya geri göndermek için. "Belki de Emily'nin duvar kâğıtları ve erkeklerin iş anlaşmaları dışında ilgisini çekecek bir şey olması için bir balo düzenlemek. Özel isteğimin ne bilmiyorum, ama bir kişinin işvereniyle iyi niyet envanteri her zaman değerli bir varlıktır."

"Belki de bir kitap yazmalısın, Tobias. *Tüccar Olmak İsteyenler İçin Ezop Masalları.*"

"Belki de çeneni kapalı tutmalı ve Osgood'un ödenmemiş faturalarıyla daha yakından ilgilenmelisin."

Caleb onu itti ama bu hareket herhangi bir dostluk duygusundan yoksundu. Emily'ye bağırarak aptalcaydı ve Caleb bunu biliyordu. Briggs müttefik falan değildi ve Osgood da haklı bir öfke içindeydi.

Valerian Dorning ise Emily'ye güllerin arasında eşlik etti. Hakkında *Bu* durumda Tobias'ın aklına her türlü zekice küfür gelebilirdi.

Valerian Dorning, Emily'nin kendi babasına bahsetmesinin yasak olduğu kardeşinden nasıl haberdar olmuştu? Osgood Pepper'ın çatısı altında Adam'dan söz edemezdi, onunla arkadaşlık edemezdi. Adam sadece sözde iş yerinden çaldığı için nakledilmemiş, aynı zamanda onursuz davranışları nedeniyle Pepper ailesinden de sürgün edilmişti.

Ve bu sürgün Âdem için dünyanın öbür ucuna gönderilip yedi yıl kürek mahkûmiyeti çekmekten çok daha acı vericiydi.

Valerian Dorning'in gözlerinde bir soru vardı ve Emily'nin vermeye hazır olmadığı cevaplar bekliyordu. Henüz değil, belki de hiçbir zaman.

Onun yerine ana süitin kapısını iterek açtı ve hırsızların inine benzeyen bir yere girdi. Bir grup adam bir zar takımının etrafında toplanmıştı, bir diğerinin elinde iskambil kâğıtları vardı. Ezik bir gümüş matara, kereste yığınının yaslanmış bir adamın cebine hızla sokuşturuldu.

Birçoğu ona, yaramaz okul çocuklarının, organize kopya çekmeyi ihbar etmeye asla cesaret edemeyen ilk eskisine yönelttiği türden kibirli bir neşeyle bakıyordu.

"Bay Ogilvy," dedi Emily en sert ses tonuyla. "Bu tembelliği açıklayın."

Ogilvy kartlarını bir kenara bıraktı ve devrilmiş yarım fıçıdan kalkmak için kendini zorladı. "Günaydın Bayan Pepper. Sizi beklemiyorduk."

"Bu bir açıklama değil."

Valerian Dorning, Emily'nin sağına doğru yürüdü ve adam sağ olsun, hiçbir şey söylemedi. Sadece etrafına bakındı, aptal bilginlerle birlikte olmaya mahkûm edilmiş bir müdür gibi görünüyordu.

Ogilvy, "Bir mola veriyorduk," dedi. "İncil'de yazdığı gibi, işimize ara veriyorduk."

Belki de yüzleşmek kötü bir alışkanlık haline geldi ya da belki de Emily, Valerian Dorning hakaretlere tanıklık etmek için hazır olduğunda saygısızlık edilmesini reddetti.

"Siz Yüce Tanrı mısınız Bay Ogilvy, koca bir evren mi yarattınız ki burada, babamın evinde kendi Şabat' ilan etme hakkını kazandınız? Saat henüz öğlen olmadı ve bu odadaki her erkek ve çocuk yapılacak bir iş varken boş oturuyor."

Emily'nin öfkesi daha da artarken, zarlar gibi kartlar da ortadan kayboldu.

"Kısa bir mola, hanımefendi," dedi Ogilvy. "Biri sabah, biri de öğleden sonra, tıpkı sözleşmede yazdığı gibi."

Gülümsemesi Emily'ye Caleb'inkini hatırlattı ve bu karşılaştırma Emily'nin soğukkanlılığına hiçbir şey katmadı.

Valerian sessizce başını sallayarak, "Hata," dedi. "Hanımefendinin önünde dağılmak ciddi bir hatadır, Ogilvy."

Valerian'ın sesindeki eğlence miydi? Sesi kesinlikle üzgün gelmiyordu.

"," diye tersledi Emily, "hem de birkaç dilde. İmzaladığınız sözleşme babamın birkaç yıldır kullandığı sözleşmeye dayanıyor. Şartlar sabah molası olmamasını öngörüyor. İyi yapılmış bir işten gurur duyuyormuş davranarak oturup kumar oynamak yok. Hırsızlara ve şarlatanlara yer yok."

Dünyanın öbür ucunda, Adam her türlü yoksunluk ve utançla yüzleşiyordu ve Emily'ye göre, bu hırsızlar para için içip içerken o yanlış bir şey yapmamıştı.

Ogilvy bir adım daha yaklaşarak, "Şimdi buraya bakın, bayan," dedi. "Histeriye gerek yok. Kitaplar ve diğer şeyler için banka çekini getirdim. Paraya sahip olmaktan memnun olacağınızı düşündüm ve şimdi elime geçen tek şey, bir işin nasıl yönetileceğini bildiğini sanan huysuz bir kadın. En iyisi siz gidin de adamlarım işlerinin başına dönsün."

Valerian homurdandı. *Homurdandı.*

"Banka poliçesi," dedi Valerian. "Binadan atılmadan önce onu teslim etmelisin, Ogilvy." Sanki Ogilvy'nin elindeki herhangi bir şey Emily'nin elini kirletmeyecekmiş gibi parmaklarını sertçe oynattı.

Bu rol yapma oyunu hoşuna gitmişti, hem de çok. Bu aptalların çoğunu kovması önerisi daha da hoşuna gitmişti.

Ogilvy ceplerini karıştırdı, önce matarasını buldu ve sonunda bir kâğıt parçası bulup uzattı.

"Sen," dedi Emily, Ogilvy'nin yanından geçerken, "sırıtan, kaytaran, tüccar kılığına girmiş bir sürüngensin. Sinsi numaralarından ve saygısızlığından bıktım artık. Aletlerini topla ve git. Bana son bir fatura gönderin, ben de yanınızda çalışacak kadar talihsiz olanların iyiliği için bunu değerlendireyim. Bu evi boşaltmak için on beş dakikanız var."

Bu duyuruyu sessizlik karşıladı. Sessizlik ve Emily için muazzam bir tatmin duygusu.

"Onu duydun," dedi Valerian hoş bir sesle. "Aletleri yerleştirin ve yanınızda götürün. Yağmur dindi, o yüzden hepiniz hana yola çıkabilirsiniz; eminim Bay Ogilvy kendi kendinize yarattığınız talihsizliği teselli etmek için size birer içki ısmarlayacaktır."

İşçilerin en yaşlısı ayağa kalktı ve kereste yığınının üstünden bir çekiç aldı.

"Bunu yapamazsınız, bayan," diye alay etti Ogilvy. "Siz bu sözleşmenin bir tarafı değilsiniz ve benim anlaştığım Bay Pepper'la."

Valerian banka çekini düşündü. "Ogilvy, ya çok cesursun -ki bundan şüpheliyim- ya da çok aptalsın. Osgood Pepper'ın, iş konusunda en iyi içgüdülere sahip olarak yetiştirdiği kadının yerine senin dürüst olmayan sözlerine inanacağına gerçekten inanıyor musun? Mülklerinin ve girişimlerinin çoğunu miras alacak olan kızına?"

Valerian sanki sahtecilikten şüpheleniyormuş gibi banka çekini ışığa tuttu. "Bu işi aldığın için şanslıydın," diye devam etti, "ve kendi beceriksizliğin ve tembelliğin yüzünden bu işi kaybettin. Biraz haysiyetli olun ve gidin, yoksa Bay Pepper'a çalışma alanınızı gördüğüm her fırsatta tanık olduğum şeyi tam olarak anlatacağımdan emin olabilirsiniz - tabii çalışma alanı denebilirse. Pepper'ın kızına yalan söylediniz, zamanını boşa harcadınız,

ve başkalarının önünde ona saygısızlık etti. Bu durumu Bay Pepper ile görüşmeniz gerektiğini düşünüyorsanız, öncelikle bu önemli gerçekler kendisine iletilecektir."

Ses tonu hoş, gözlemleri neredeyse samimiydi. Etrafta koşuşturan, aletleri toplayan ve ceketlerini giyen ekip durgunlaşmış ve sessizleşmişti. Emily alkışlamak isterken, en genç iki işçi, daha çocuk yaşta olanlar, Hollanda örtüleri kadar solgundu ve ağızları açık bir şekilde Valerian'a bakıyorlardı.

"Dışarı," dedi, kapıyı işaret ederek. "Ya on beş gün içinde bana son bir fatura gönderin ya da hiç göndermeyin."

Önce en yaşlı işçi ayrıldı ve Emily'ye şapkasını çekiştirmek için durakladı. Ogilvy şapkasını ve paltosunu kapıp geri çekilen adamların arasına katılmıştı ki Emily'nin haklı zafer duygusunu bir düşünce deldi.

Çocuklar kapıya doğru ilerlerken, "Siz ikiniz," dedi. "Burada kalın. Birinin bu dağınıklığı toparlaması ve eldeki malzemenin envanterini çıkarması gerekecek. Bunu yapabilir misiniz?"

Ön dişleri belirgin, kumral saçlı, iri çocuk başıyla onayladı. "Evet, hanımefendi. Ben okuma yazma biliyorum, Jasper da biliyor. Sizin için düzgün bir iş çıkaracağız." Sesi hâlâ bir çocuğunki gibi yüksekti ama gözlerindeki endişe, maaşına çok ihtiyacı olan genç bir adaminkiydi.

Emily, "Öyle olduğunu göreceksin," dedi. "Çok kötü bir örneğe maruz kaldın. Ya onu takip ederek mahvolursun ya da ondan ders alırsın."

Son adam da gitti ve Emily'nin zafer duygusu da onunla birlikte gitti. Günün ortasında, babasından ya da herhangi birinden izin almadan *bütün bir ekibi kovmuştu*.

"Ogilvy size ne kadar maaş ödüyordu?" Valerian çocuklara sordu.

Cüzi bir miktar söylediler ve Valerian Emily'ye sorgulayan bir bakış gönderdi.

Başıyla onayladı. "Yemeklerinizi mutfakta yiyeceksiniz. Ev halkı genellikle dört buçukta ikinci çayı için oturur. Kilisedeymiş gibi davranırsanız, diğer personel de size iyi davranacaktır. Bay Ogilvy'nin yaptığı gibi güvenimi ihlal ederseniz, aynı gün gün batımından önce ailenizin bundan haberi olur."

"Jasper'ın ailesi yok," dedi uzun boylu çocuk. "O benim kuzenim. Ben de Tom."

Jasper gözlerini yere dikti ve Emily yeniden sinirlendi. "Toparlama ve envanter çıkarma işini ikinize bırakıyorum. Şöminenin üzerinde kâğıt ve kalem bulacaksınız. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa mutfağa sorun."

Asaletten çok aceleyle oradan ayrıldı ve Valerian yanında olduğu halde koridorda ilerlemeye devam etti. İlk gözyaşı yanağından aşağı süzülme küstahlığını gösteremedi bir çamaşır dolabına daldı.

Kendini hem aptal hem de kızgın hissederek, "Üzgünüm," dedi.

Valerian ona dolaba kadar eşlik etti ve bir mendil uzatmadan önce kapıyı kapattı.

"Uzun zamandır üzgün olduğunuzdan şüpheleniyorum," dedi, kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. "Sizin durumunuzda herkesin üzüleceğinden de şüpheleniyorum."

Emily'yi kollarına alsaydı, gözyaşları onu ele geçirecekti, ama o küçük odanın karşısında durmuş, sanki kadınlar çamaşır dolaplarında düzenli olarak ağlarmış gibi bakıyordu, ki düşününce muhtemelen öyle yapıyorlardı.

"Daha önce hiç kimseyi kovmamıştım."

"Kovulmaya ihtiyacı vardı, Emily. Hem de çok. Hepsinin vardı. Neden çocukları bağışladın?"

Emily yanaklarını kuruladı. Mendil son derece yumuşaktı ve hafif gül kokuyordu. Koku, çamaşır dolabındaki yoğun lavanta kokusuyla harmanlanmış, temiz, evcil ve yatıştırıcı bir kombinasyon oluşturmuştu.

O anı Valerian'a binlerce kilometre ötede kendi varlığı için çabalayan Adam'dan bahsetmek için kullanabilirdi.

"Şunu söylemek yeterli," diye söze başladı, "bu durumdan sorumlu olan büyüklerin günahlarının cezasını bu çocukların çekmesi gerektiğini düşünmedim. İki çocuk da yeterince yemek yemiyor. İkisi de kendisine uyan kıyafetler giymiyor." İkisi de solgundu, açık tenli Sakson gençlerinin solgun olduğu gibi değil, saatlerce içeride çalışan çocukların solgun olduğu gibi.

Valerian kapıdan uzaklaştı, Emily'yi kalçalarından kavradı ve dolabın tek penceresinin altından geçen tezgâhın üzerine kaldırdı. Onun yanına oturmak için kendini yukarı kaldırdı ve küçük, loş oda gizli bir sığınak niteliği kazandı. Arkadaşların çok ihtiyaç duydukları mahremiyetin tadını çıkarabilecekleri güvenli bir yer.

"Çocuklar buralı," dedi Valerian, "muhtemelen Ogilvy korsan ekibini Bournemouth ya da Portsmouth'tan getirdiğinde son dakikada işe alındılar. Çocukları tutmak hem nazik hem de adil bir davranış. Ayrıca çok da kurnazca."

"Kadınların kurnaz olmaması gerekir. Bayanlar değildir." Esnafla ya da herhangi biriyle tartışmamaları gerekiyordu. Seslerini yükseltmemeleri, erkeklerin işine karışmamaları ve sözleşme şartlarından bahsetmemeleri gerekiyordu. "Son zamanlarda pek ikna edici bir hanımefendi olamadım."

"Kız kardeşlerim de baldızlarım gibi hanımefendidir. Hepsi çok kurnazdır. O kadar kurnazlar ki çoğu erkek onları asla yakalayamaz, tabii zekalarını ne kadar etkili kullandıkları için hanımlara hayran olan erkekler hariç."

"Ağabeyim bana tapmıyordu ama bana porselen bir melekmişim gibi de davranmıyordu." Bunu söylemek istememişti ama Adam haftalardır ona yazmamıştı ve onun için duyduğu endişe en azından babasına, Caleb'e ve Tobias'a karşı bu kadar sabırsız olmasının nedenlerinden biriydi.

Ve Bay Ogilvy.

Ve Briggs.

Ama sadece bir kısmı.

"Sana tapıyorum," dedi Valerian Dorning, tezgâhtan atlayarak. "Umarım bu duygularım yeterince karşılık bulur ve benimle Dorning Hall'a doğru bir gezintiye çıkarsın."

Adam onun inmesine yardım etti ve Emily bir an durup ona tapan bir adamın neden çamaşır dolabında bir öpücük çalmadığını merak etti. Yetişkinlere özgü bir hayranlık öpüşmekten daha fazlasını gerektiriyordu, değil mi? Çok daha fazlasını.

"Bunu babana iletmek isteyeceksin." Valerian ona banka çekini verdi; incelendiğinde korkunç derecede düşük bir meblağ olduğu anlaşılıyordu.

Ogilvy'nin gerçekten de kovulmaya ihtiyacı vardı. "Ben iyi bir atçı değilim ama sanırım binicilik de taşrada yaşamak için gereken bir başka beceri."

"Fazla uzağa gitmeyeceğiz ve acelemiz de yok." Valerian kapıyı açtı, her iki yöne de baktı ve Emily'den önce koridora çıktı. "Bayan Pepper, binicilik kıyafetlerinizi giymek isterseniz sizi resmi olmayan misafir salonunda bekleyeceğim."

Valerian ona tapıyordu -belki de bu bir alaydı- ama aynı zamanda onun için kapıları tutuyor, uygunsuz anlarda koridorda meraklı hizmetkârların devriye gezmediğinden emin oluyor ve kibar erkeksi komutlar değil, gerçek sorular soruyordu.

Yalnızca bu düşünceler bile Emily'de içten bir saygı uyandırabilirdi, ama bunlara bir de dürüstlük ve kadınsı kurnazlığa hayranlık duyma yeteneği eklenince Emily hayranlık duymaya başladı. Üstelik Valerian Dorning'in dansından, sohbetinden ya da öpücüklerinden hiç bahsetmeden.

"Çeyrek saate ihtiyacım olacak, daha fazla değil," dedi Emily. "Ve teşekkür ederim." "Ne için?"

Çok şey için. Emily otoritesini kullandığında dilini tuttuğu, onun yerine değil de *yanında* durduğu için. Hazır bir mendile ve dürüstlük tutkusuna sahip olduğu için, kadınların hem hoş hem de etkili olmak için ne kadar çok çalıştıklarını fark ettiği ve bu niteliklerine hayran olduğu için.

"Kendin olduğun için teşekkür ederim." Bu iltifatı bir öpücükle takip etmek istedi ama bunun yerine topuklarının üzerinde döndü ve onu boş koridorun ortasında gülümseyerek bıraktı.

YILLAR ÖNCE, iki Dorning kızından en büyüğü, Jacaranda adında saygıdeğer bir kadın, yedi erkek kardeşine, eğer bütün gün dikkatsiz erkekler için angarya çalışacaksa, bunu en azından ücret karşılığında yapacağını ilan etmişti. Dorning Malikanesi'nin fiili yöneticiliğini bırakmış ve kâhya olarak çalışmaya başlamıştı.

Bir kontun kızı asla hizmete girmezdi ve Grey Jacaranda'yı nerede bulacağını bilseydi, planı anında bozulurdu. Ancak Jacaranda Şehir'de görev almayı reddetmiş ve bunun yerine Worth Kettering adında birinin bakımsız malikânesine yerleşmişti.

Valerian, tüm kardeşleri, tüm Dorning Hall personeli ve büyük olasılıkla av köpekleri, kiler fareleri ve çiftlik hayvanlarıyla birlikte çılgına dönmüştü.

Onun durumunda endişeden değil, utançtan çılgına dönmüştü.

Erkek kardeşleri gibi o da bir süre kadınların aptallıkları ve gereksiz dramları hakkında atıp tutmuştu ve yine onlar gibi Jacaranda'nın yıllardır anlatmaya çalıştığı şeyi sonunda görmüştü: Bir beyefendi, bir hanımefendinin ailesine olan bağlılığından faydalanmazdı, öyle ki hanımefendinin menüleri planlamaktan mumları daldırmaya ve halıları çırpmaya kadar her işi halletmesi beklenirken, beyefendi keyifli bir sabah yürüyüşüne çıkar, öğleden sonrayı hanın barında bir bira eşliğinde sohbet ederek geçirir, günün sonunda doyurucu bir yemeğe oturur ve akşam Londra gazetelerini takip ederdi.

Jacaranda'nın kaybolduğu gün, Valerian kendine bir şeyler yapmak, *centilmence* bir şeyler yapmak için yeniden kararlılık kazanmıştı. Onurlu ve saygı duyulmaya değer bir şey.

Jacaranda'nın ev halkını uygarlaştırmadığı günler haftalara, aylara ve sonra yıllara dönüştükçe, kardeşler acı çekmişti. Mizah daha acımasız bir hal almış, Salon'un nezaketi azalmıştı. Kiracılar kibardı ama Jacaranda'nın yeni bir bebeğin üzerine titrediği ya da dizleri ağrıyan bir ihtiyarla dertleştiği zamanlardaki kadar arkadaş canlısı değillerdi.

Yanında bir dürüstlük ve nezaket ışığı götürmüş ve geride -en azından Valerian için- başkalarına, özellikle de kadınlara değer verme konusunda bir ders bırakmıştı.

Pepper Ridge'in misafir salonunda otururken bu dersin Emily Pepper'a nasıl uygulanacağını düşündü. O ve Jacaranda çok iyi anlaşıyorlardı, ki bu azımsanacak bir iltifat değildi. Ama Emily'nin genel olarak insanlarla iyi geçinme becerisi vardı ve bu beceri onun ne kadar gözlemci ve anlayışlı olduğunu gizliyordu.

Kapı açıldı ve Emily koyu mavi kadifeden bir elbise giyerek içeri girdi. "Bu iş görür. Kasabada iki tane daha var ama yanımda getirdiğim tek alışkanlık bu."

Valerian gülü. "Rengi oldukça ." "Ama?"

"Aması yok. Düğme ilikleri ve yakadaki altın işlemler çok zevkli. Kesim, hareketlerinizi engellemeden gurur verici. Şapka uygun bir şekilde tuhaf."

"Aptalca demek istiyorsun."

Saçına iliştirilmiş olan şey, gösterişli bir açıyla yerleştirilmiş birkaç tavus kuşu ve sülün tüyüydü. "Hâlâ üzgünsün," dedi. "Bunu ahıra giderken konuşalım." Valerian onu hem çok sessiz hem de çok fazla insanla dolu olan bu evden çıkarmak istiyordu. Ayrıca onu öpmek de istiyordu. Bu dürtü, kanında onu uykusunda bile takip eden alçak bir uğultuydu.

Emily odadan çıkarken, "Sinirliyim," dedi. "Ogilvy'ye ve hırsızlığının bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için kendime. Kimse size içecek bir şeyler ikram etmedi mi? Tabii ki hayır, çünkü sahip olduğumuz tek işe yarar uşak babamın çalışma odasının dışında oturuyor, onu ve yardımcılarını bekliyor."

Sola döndü. "Eğer kış bahçesinden çıkarsak, çalışma odasından görünmeyiz. Briggs'in doğu kulesinden bizi izlediğine şüphe yok ve sanırım bazen dörtlüyle koşmanın neden çekici olduğunu nihayet anlıyorum."

"Ogilvy'yi işten çıkarmak, personelinizin görevlerine daha özenli davranmaları için ilham verebilir." Ya da evin hanımına karşı daha dikkatli.

Tavan pencereleri, doğu ve güneydeki cam duvarlar ve yan bahçeye açılan cam kapılarla aydınlatılan konforlu ve sıcak bir alan olan kış bahçesine girdiler.

"Margaret Dorning geçen hafta ziyaretime geldi," dedi Emily, ayakkabılarını kaldırım taşına vurarak. "Babam için daha fazla ilaç getirdi ve bitkim için bana birkaç bitki göndermeyi teklif etti ama onlarla ne *yapmam* gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her yerde, taşra hayatının temiz hava ve temiz çamaşırdan daha fazlasını içerdiği gerçeğiyle yüzleşiyorum."

"Bazı şeyler hem şehirde hem de taşrada aynıdır, Emily."

Yan bahçeye çıkmadan önce durdu. "Ne gibi?"

"Seni şehirde öpmek istiyordum, şimdi de taşrada öpmek istiyorum."

Şimdi ve burada.

Emily eğretili otlarına, orkidelere, saksıdaki limon ve portakal ağaçlarına baktı. Yeşillikler arasında bir yerde bir çeşme şırıldıyor ve tepesinde bir kırlangıç uçuyordu. Belki de Cennet de böyleydi, korunaklı, özel, sessiz ve yeşil.

"Ağızına bakma dürtüsüne direniyorum," dedi. "Caleb Booth'a sigorta ve babamın iyi ismi hakkında bir nutuk atıyorum ve bu sırada düşünüyorum: Bunu Valerian Dorning'e açıklamak zorunda kalmayacağım. Evli kız kardeşinle çay içiyorum ve kadın mizacına iyi geldiği söylenen bir ottan bahsediyorum. Bunun yerine ona evlilik hayatının tahmin ettiğim kadar harika olup olmadığını sormak istiyorum."

Öpüşmenin canı cehenneme, Valerian kalbi ve yüreğiyle bu kadına *aît* olmak istiyordu.

"Zihnim beni benzer yollara sürüklüyor. Emily şu anda ne yapıyor? Fazla öne çıkmadan ona bir kitap gönderebilir miyim? Londra'nın züppelerini ve varislerini seçen bir kadın, ben bu kadar kısıtlı imkânlarla sahipken beni el üstünde tutabilir mi?"

"Onları akıllıca kullanmayı bilmeyen birinin elindeyse anlamlarının pek bir önemi yoktur." Emily, Valerian'ın kadife binici kıyafetinden bir kafur kokusu alabileceği ve en büyük sülün tüyünün üzerinde gözlerinin kahverengisiyle eşleşen noktayı görebileceği kadar yakınına eğildi.

Onunla sonraki adımı atan kişi kadın olmamalıydı, sadece gelenek erkeğin peşinden koşmasını gerektirdiği için değil, aynı zamanda onun dikkatini çekmeye değer her erkek *çaba göstermeli*, onun elini kazanmak uğruna en azından gururunu riske atmalıydı.

Valerian onun şakağına yavaşça bir öpücük kondurdu. "Benimle gel. Sana göstereceğim şey şu anki konumuzla ilgili."

Kapıları kilitleme ve kış bahçesini gerçekte özel bir cennete dönüştürme arzusuyla onu yarı yolda bırakarak yakınında oyalandı.

"Pekâlâ," dedi hafifçe gülümseyerek. "Dorsetshire kırsalının pastoral ihtişamını benimle paylaşın."

"Dorset kırsalı şu anda aklımın ilk sıralarında değil." Onun yanağını okşadı. "Benim de öyle."

Valerian bir an durdu, aklını topladı ve ahıra kadar onu takip etmeden önce geri çekilen formuna -ve taktiklerine- hayran kaldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Britanya'nın soluk güney omzu bir saat önce görünmeye ; önce ince, puslu bir çizgi halindeydi, sonra gemi hedefine yaklaştıkça daha da belirginleşti. Kayalıklar parlak ve gururluydu, zamana ve gelgite karşı değişmeden duran surlar. Adam Pepper'ın kalbi ise değişken ve rahatsız edici duygulardan oluşan bir bataklık olarak kalmıştı.

Elbette, bir mahkûmun hayatı yeterince acımasız olmasına ve acıma duygusu saflık sınırlarını zorlamasına rağmen, ipin vahşeti karşısında kendisine sadece nakil acımasını gösteren anavatanına karşı öfkeliydi. Britanya, Antipodes'i Fransa'nın emperyal hırslarından uzak tutmaya çalışıyordu. Bu, güçsüzleri boyun eğdirmek ve yaşanmaz bir vahşi doğayı doldurmak için kullanmak anlamına geliyorsa, Britanya bunu adil bir pazarlık olarak görüyordu. İngiliz hapishaneleri sürekli doluydu ve mahkûm emeği uzak diyarların sıcağında ve sefaletinde kullanılabilirdi.

Nakledilenlerin birçoğunun yokluk, hastalık ve çaresizlikten ölmesi de bir başka acıma duygusuydu.

Adam dört ay boyunca okyanus fırtınalarına, korkunç tayınlara, korkunç dalgalara ve aynı derecede korkunç olan kendinden şüphe duymasına şimdi engellenmek için katlanmamıştı.

Üzüntüsünü itiraf edecek kadar kendisiyle barışıklı. Eve dönüşü böyle olmamalıydı, iki yıl sonra dürüstçe ayrılma biletini hak edebilecekken, kaçamak, tehlikeli bir yasa ihlali.

"Memleketine sevgiyle bakan bir adamın bakışlarına sahip değilsiniz." Bayan Helen Thelwell küpeştede onun yanındaki yerini aldı, esen rüzgâr hasır şapkasının kurdelelerini dalgalandırıyordu. "Bir sonraki gelitte Le Havre'a giden bir gemi bulabilirsiniz."

Piquet oynayarak, birbirlerine kitap okuyarak ve politika tartışarak sonsuz saatler geçirmişlerdi ama Adam Bayan Thelwell'e tam olarak güvenmiyordu. *Terra Australis*'te zaman geçirmiş pek çok kişi gibi o da geçmişinin çoğunu kendine saklamıştı. Belki rahmetli kocasının işleri başarısız olmuştu, belki de kocası bir mahkûmdu. Belki de hiç kocası olmamıştı, rahmetli ya da başka türlü.

Bu Adam'ı hiç ilgilendirmezdi. "Memleketine sevgiyle bakan bir kadın mısın?"

Bakır rengi bir tutam saçı bonesinin kenarından çözdü. Rüzgâr onu hemen geri aldı.

"İngiltere'yi gözden kaybettiğim günden beri vatan hasreti çekiyorum, Bay Carmichael. Güney iklimi soluk tenlilere iyi gelmiyor ve ben de çıktığım yolculukta iyi bir denizci değildim."

Bu itirafta dile getirilmemiş bir keder yatıyordu. "Görünüşe göre eve dönüş yolculuğu için deniz hastalığınızı yenmişsiniz."

Gülümsemesi hafif ve kedi gibiydi. "Ben çok şey fethettim. Sen neyi fethetmek için yola çıktın?"

Suçluluk duygusu belki? "Babam ağır hasta. Ödülüne gitmeden önce onu görmeyi umuyorum." Gerçek, ironik bir şekilde.

"Bu İngiltere'ye neden bu kadar öfkeyle baktığınızı açıklıyor. Ailenizi elinizden almakla tehdit ediyor. Biz İngilizler aileye değer veriz."

Bazı İngilizler yaptı. "Ya siz? Ailen Portsmouth'a varmanı mı bekliyor?"

"Hayır, değil. Evim Bournemouth'ta. Bu gece için Portsmouth'ta kalacak bir yer bulacağım, sonra da yarın sahile ineceğim."

Bournemouth, Adam'ın hedefine giden yolun yarısından daha uzaktaydı. "Bu yolculuk için size eşlik edecek biri var mı?"

"Ben bir dulum. Posta arabasında bir günlük kefaret için refakatçiye ihtiyacım yok."

Adam Yeni Güney Galler'de başarılı olmuştu; eğitilmiş, yetenekli ve hırslı bir adam için bu alışılmadık bir durum değildi. Adam

istediği yere gidebilecek imkânlara sahipti. İngiltere'ye dönmek için şartlı tahliyesini bozan bir mahkûm olan Adam Pepper'ı arayan biri varsa, onun bir kadınla seyahat etmesini beklemezdi.

"Devonshire'da bir işim var," dedi, ama yalan söylemek hâlâ sinmiyordu. "Beni batıya götürmesi için bir araba kiralayacağım ve bu aracı sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Kıyıdaki detaylar fark edilebilir hale geliyordu; gemi direkleri, binalar, yoğun iskelelerin kontrollü karmaşası. Martılar gökyüzünden devriye geziyor, çığlıkları sürekli bir koroya dönüşüyordu. Yukarıdaki adamlar yelkenleri fora ediyordu ve kaptan başüstünde duruyordu, dürbünü ilk kez ortalıkta görünmüyordu.

Adam'ın boğazında garip bir ağrı başladı.

"Bu cömert teklifi kabul edeceğim," dedi Bayan Thelwell. "Ve evimin yanıp kül olmadığını varsayarsak, Bournemouth'ta misafirperverliğimi kabul edeceksiniz."

Yapmamalı. Cezası bitmeden İngiltere'ye dönen bir adama yataklık eden herkesin başı belaya girebilirdi. Emily birkaç mektubunda buna dikkat çekmişti.

Ama Bayan Thelwell'in cömertliğini reddetmek nezaketsizlik olurdu ve ayrıca Adam ondan hoşlanıyordu. İyi bir arkadaştı, Adam'ın nerede olduğunu ve orada nelerle karşılaştığını biliyordu. Anavatanına ayak bastığı için onu seve seve asacak olan bir adam için Bayan Thelwell'in nazik jestine karşı koymak zordu.

"Oradan eviniz olarak bahsediyorsunuz," dedi Adam, "eviniz değil. Anladığım kadarıyla orada büyümemişsin."

"Yanlış anladınız. Toftrees'te doğdum ve hayatımın ilk on beş yılını o geçirdim. Bir kuzenime miras kaldı ama kaderin cilvesine bakın ki mülk artık bana ait. Bazen adalet yerini bulur."

Bu esrarengiz gözlem üzerine küpeşteden uzaklaştı ve kıyıya -ve bir idam suçunun işlenmesine- daha da yaklaşıırken Adam'ı yalnız bıraktı.

VALERIAN DORNING kendi inisiyatifıyla ve çoğu sosyal ziyaretten daha erken bir saatte bir ziyarette bulunuyordu. Emily, karşılığında kendisiyle ilgilenen bir adamla ilgileniyor olmanın tadını çıkarıyordu. Valerian Dorning'den hoşlanıyordu, ondan etkilenmişti ama adam *saygı* kelimesinden bahsetmişti ve bunu yaparken de bu buluşmayı önemli kılan bileşene parmak basmıştı.

Ona *saygı duyuyordu*.

Caleb ve Tobias'ın çok çalışmasına saygı duyuyordu. Babasının tüccarlık dehasına saygı duyuyordu ve kardeş kavgalarına ve aralarındaki yaş farkına rağmen kız kardeşinin Adam'a olan bağlılığına sahipti.

Valerian Dorning'e *saygı duyuyordu*. Ona karşı hiçbir saygısızlık yapmazdı ama bir şekilde onu kendi savaşını vermesi için cesaretlendirirdi. O buradayken, bu savaşları kazanıyor ya da en azından berabere kalıyordu.

Nazikti, hayırsever bir komite üyesinin nazik olduğu gibi gıdaklayan, küçümseyen bir şekilde değil, daha ziyade dile getirilmemiş ihtiyaçlara eğilen sessiz bir pragmatizmle. Gençlerin sosyalleşecekleri bir yer yoktu, o da bunu sağladı. Envanter yapmak üzere işe alınan çırakların ücretlerini öğrenmeleri gerekiyordu, Valerian onlar için bu tartışmayı halletti.

Emily'nin daha önce babasıyla yüzleşirken saygınlığını koruması gerekiyordu ve Valerian ona sahayı terk etmesi için inandırıcı bir mazeret vermişti. Belki de Valerian sadece bir beyefendiydi ve pek çok kişinin sadece işine geldiğinde gösterdiği nezaket ve onuru sergiliyordu.

Her halükârda ona saygı duyuyordu ve Londra'daki servet avcısı varislerin ve caka satan vikontların *hiçbirine* saygı duyamamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu atlarını çiftlik yolundan iki çit arasında uzanan bir patikaya doğru çevirirken. Yaz tüm ihtişamıyla gelmişti ve tepelerindeki dallar neredeyse birleşerek yolu gölgeli ve özel kılıyordu.

"Size Pepper Ridge ile Dorning Hall arasındaki kırsal bölgeyi göstermek istiyorum. Bu iki malikâne arasında on milden fazla mesafe var. Kestirme yolları bilerseniz bunu yarıya indirebilirsiniz."

"Kısayolları bilmem için bir neden var mı?"

"İnsan her zaman kestirme yolları bilmelidir, Bayan Pepper, ancak bu yolların ne zaman kullanılacağı daha karmaşık bir soru olabilir. Sizinle kişisel ilgi alanınıza giren bir konuyu görüşebilir miyim?"

Daha iyi ve daha iyi. "Tabii ki."

"Ben küçük bir oğlum ve bu türün oldukça yoksul bir temsilcisiyim."

"Daha önce de söylemiştin." Emily bu kez konuyu tartışmadı. Valerian Dorning onu bazı nedenlerden dolayı çağırmıştı ve bunları kendi uygun zamanında açıklayacaktı. Emily'nin aklına bir bekârla genç bir kadının baş başa yapabilecekleri tek bir konuşma geliyordu ve bu konuşmayı Valerian'la yapmak istiyordu.

"Bir teyzemin cömertliği sayesinde," dedi, "mütevazı bir arazide hak sahibiyim, bu da beni teknik olarak bir toprak sahibi yapıyor."

Çok cesaret verici. "Devam et."

"Mülk sahibi olan erkekler belirli görevler için uygundur."

Kocalık görevi mi? "Oy verebilirler." Arazinin kırk şilin değerinde olması şartıyla. "Avlanabilirler." Arazinin en az yüz pound değerinde olması şartıyla, ki bu da bir İngiliz'in oyunun kızarmış bir kekliğin değerine kıyasla göreceli değeri hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Aynen öyle ve yargıçlık görevi için toprak sahibi olmak da bir gerekliliktir."

Emily kısırağını durma noktasına getirdi. "Yargıç?"

"Sulh yargıcı," dedi Valerian, Clovis'i kısırağın yanına çekerek. "Kralın adamı. Mahalledeki ufak tefek kavgaları çözen ve ayyaşları cezalandıran adam."

Yargıçların bu işle ne ilgisi vardı? "Buralarda sürekli ayyaşlar mı var?" Etraf pastoraldi, tarlalar ve çayırlar, koyunlar ve damızlıklar, arada bir de sağmal inekler. Alçak bir tepenin dibinde, önünde ıhlamur ağaçlarının uzandığı bir sokak bulunan, kır taşından yapılmış güzel bir malikâne duruyordu.

"Alışılmış ayyaşlar," dedi Valerian, "muhtemelen krallığın her köşesini süslüyorlardır."

Emily kısırağını öne doğru itti. "Taşra sulh yargıcı olmayı hiç düşünmemiştim sanırım. Parası var mı?"

Soruyu sorar sormaz hata yaptığını anladı. Valerian üzengilerinde doğruldu ve eyere geri yerleşti, sonra dizginlerini ayarladı.

"Maaş değil. Bazı masraflar geri ödenebilir. Mesele şu ki, kardeşim şu anki yargıç."

Hangisi? Tüm arazinin sahibi olan kardeş tabii ki. "Casriel mi demek istiyorsun?"

"Casriel, bu görev için uygun biri değil. Çok kibar, çok fazla kont ve eğer koltuğunu seçerse aylarca Kasaba'da kalacak. Sadık bir koca ve müşfik bir baba, iyi bir komşu, her şeye burnunu sokan bir kardeş olmayı tercih eder. Özellikle bu son pozisyonun onu çağırdığından şüpheleniyorum."

"Kardeşler karışır mı?"

"Kız kardeşler de öyle, en azından benim tecrübelerime göre. Casriel benden yargıçlık görevini üstlenmemi istedi ve ben de bunu kabul etme eğilimindeyim. Ama önce bu konuyu sizinle görüşmek istedim."

Kafa karışıklığı ve biraz da hayal kırıklığı yerini içgörüyeye bıraktı. Görünüşe göre Valerian Dorning'in de bir müttefike ihtiyacı vardı; onun için değil, onunla *birlikte* duracak birine.

"Görevi reddetmek için ne gibi sebepler var?" diye sordu.

"Paraya ihtiyacım var ve bu para getirmiyor. Hepsini vermemeyi seçersem, yazmaya, karlı girişimlere yönelmeye, arazilerimle ilgilenmeye daha az zamanım olacak."

Atlar ilerlerken güneş daha güçlü bir şekilde parlıyordu. "Sabanla uğraşmaya niyetli misin Valerian?"

"Bir sabanın arkasında kilometrelerce yürüdüm, bir saman arabasında da kilometrelerce yol kat ettim, ki bu kefareti tekrarlamak istemiyorum. Drenaj hendeklerimizi temizlemek için tırpan kullandım - kardeşim Hawthorne drenaj konusunda şiirsel sözler söyleyebilir - ve soğuk bir tohum ayının altında tay ahırında sıramı aldım. Babam doğal dünyaya büyük önem verir ve çocukların fiziksel çalışmadan fayda sağladığına inanırdı. Casriel mülkü devraldığında, bedava emeğe ihtiyacı vardı ve biz de ona en azından bunu borçluyduk."

"Bir tohum ayı mı?"

"Nisan dolunayı. Kısraklar tay düşürmek için onu tercih eder."

Valerian atları çitlerin gölgesinde tutsa da, dizgin patikasıdan tarla taşı malikâneye yaklaştılar. Attan inmeden bir kapıyı açıp kapatabiliyordu ki bu büyük bir şanstı çünkü Emily bir kazıktan atlamaya kalkışmayacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi atı kısırağının yanında adım atarken. "Ben kadınlarda tembellik görüntüsüne -biz oturup dantel örmeli ve çikolata içmeliyiz- ve ellerinden çok akılla çalışan bir erkeğin endüstrisine değer verecek şekilde yetiştirildim."

Valerian, "Bana başarılı bir çiftçi gösterin," dedi, "ben de size her şeyiyle çalışan birini göstereyim. Bu zorlu bir hayat ve yetkin çiftçiler olmadan bir imparatorluğu yönetmek imkansız. Yargıçlık göreviyle ilgili sorumu yanıtlamadınız. Kabul etmeli miyim?"

Taş malikâneye yaklaştılar, öyle ki Emily ön verandanın sarkan çatısına kadar kafeslenmiş gülleri görebiliyordu. Yan bahçedeki başka bir gül çardağının altında geniş bir salıncak asılıydı ve yarım düzine semiz kaz arabasının üzerinde kasıla kasıla yürüyordu.

Bahçedeki örnekler etkileyici olsa da Pepper Ridge'in verandasında gül yoktu. Emily bir hamak asmıştı ama neden bir salıncak koymayı düşünmemişti? Kazlar da hoş bir dokunuştı...

"Bence kardeşine faydalı olmak istiyorsun," dedi Emily. "Bunu itiraf ettin. Lord Hazretleri muhtemelen senden fazla bir şey istemiyordur ve onu reddetmek zor olacaktır."

Adam ondan babasına bakmasını istemişti, Emily babasına o kadar öfkeliydi ki onunla konuşmak bile istemiyordu. Yine de Adam'ın bunu istemesi, kabul etmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Taşınmakla karşı karşıya olan bir adam, babası ve kız kardeşinin artık konuşmadığını bilerek yola çıkmamalıydı.

Valerian atını malikânenin arkasındaki yükselti boyunca uzanan patıkaya doğru yönlendirdi. "Kardeşime faydalı olmak istediğim konusunda haklısın. O pek çok yükü tek başına taşıdı ve kardeşlerimizin geri kalanı şimdi dört bir yana dağılmış durumda."

"İngiliz rüzgârları," diye mırıldandı Emily. "Ailenin herhangi bir üyesine birkaç gün içinde ulaşabilirsin."

Valerian ona baktı, muhtemelen biraz sert konuştuğu için. "Doğru, ama Salon'a bakmaya pek meyilli görünmüyorlar."

"Bu da seni Casriel'in yanında kalmak için bir neden aramaya itiyor. Hawthorne yakınlarda ama sanırım yeni bir eş, bir aile ve *drenaj* işleriyle meşgul."

"Ayrıca aile botanik işi için bitki ve çiçek yetiştiriyor. Bu girişim hakkında bir şeyler biliyorsun."

Babam Margaret Dorning'in bitkisel ilaçlarından belirgin bir şekilde faydalanmadan önce bile Emily, Dorning'lerin Londra'da bir dükkân yeri bulmalarına yardım etmesi için babamı ikna etmişti. Babam onların ev sahibi değildi, ama bir rakibine iyi bir söz vermişti ve Dorningler hem uygun fiyatlı hem de şık bir konuma sahip bir mağazaya sahip oldular.

"Botanik işiyle mi uğraşıyorsunuz?" diye sordu.

"Teğet geçiyorum. Defterleri tutuyorum, zaman zaman denetliyorum, envanterleri izliyorum ve bunları satılanlarla eşleştiriyorum, talebi karşılamak için gerekli üretim programlarını oluşturun. Bir bütçe geliştirdim ve öngörülerimle karşılaştırdıkça gerçek giderleri ve gelirleri izliyorum. Çok yorucu bir şey değil, ama kardeşlerimin yetenekleri başka yerde yatıyor, bu yüzden defterleri ve raporları izliyorum."

Adam'ın bu tür yetenekleri vardı, ne yazık ki. "Ama *hoşuna* gidiyor mu tüm bu muhasebe?"

Atlar tepeye tırmanırken Valerian sessiz kaldı. Altlarında, çitlerin otlaklar, tarlalar, çayırlar ve çiftlik evlerinden oluşan bir yama oluşturduğu, hafifçe inişli çıkışlı bir kır halısı uzanıyordu. Manzara, Pepper Ridge'in manzarasında olmayan bir şekilde güzeldi. Pepper Ridge büyük bir malikâneydi ama böylesine hoş bir manzaraya sahip değildi.

"Muhasebe yapmaktan pek hoşlanmıyorum," dedi Valerian. "İnsan bunu yapar, tıpkı emekli olduktan sonra giysilerini astığı ya da eyerini takmadan önce atını körelttiği gibi. Yetişkinlik, yine de bilinçli bir şekilde üstlenilmesi gereken sıkıcı görevlerle doludur."

Bu Valerian'ın görüşü müydü yoksa ayrılmış bir öğretmenin dersi miydi? "Yargıçlık vicdanen üstlenilmesi gereken sıkıcı bir görev midir?"

Atını durdurdu ve hayvanın omzunu sıvazladı. "Aksine, yargıcın işi çoğu zaman büyüleyicidir."

Hukuki bir karar vermek için sadece bir parçasıdır. Kişi bunu gerçek sorunu çözecek şekilde yapmalıdır."

"Jenny Switzer'ın durumu gibi mi?" Kız, onu evinden on mil uzakta iş aramaya iten şeyin ne olduğu konusunda açık sözlüydü.

"Sana suçlamalardan bahsetti mi?"

"O söyledi Ben a komşu . bazı ayakta vardı zorlave oğlu yanlarına geldiğinde Jenny ona tokat atmıştır. Komşusu, Jenny'nin ona saldırdığını çünkü onun tekliflerini reddettiğini ve oğlunun da babası için yalan söylemeye hazır olduğunu iddia etti." "Bu Casriel'e söylenenden daha fazlası. Jenny'nin davası sadece bir karar -yanlış suç isnat edilmişti, bu yüzden suçlamalar düşürülebilirdi- ama bir çözümdü. Asıl sorun Jenny'nin bir düşman edinmiş olmasıydı ve bu nedenle kendi iyiliği için bu çevreden uzaklaştırılması zorunlu hale gelmişti."

"Tam olarak değil," dedi Emily, Ogilvy ve hırsız çetesini düşünerek. "Asıl sorun, Squire Rutledge'in davetsizce çapkınlık yapması ve sonra da öyle bir korkak olmasıydı ki, yaptığı yanlış için özür dilemek ya da sorumluluk almak şöyle dursun, kendi oğlunun onun ne kadar çapkın bir sansar olduğunu bilmesine bile katlanamıyordu."

"Kız kardeşlerim de seninle aynı fikirde. Rutledge, Daisy Jenny'nin yaşlarındayken ona ilgi göstermeye çalıştı."

"Jenny'nin durumu hakkındaki değerlendirmeme katılıyor musunuz?"

Valerian aşağıdaki şirin çiftlik evini inceledi. Arazide kimse dolaşmıyordu ama evin aşağısındaki tepede çimenli bir otlakta birkaç at otluyor, atların arasına da birkaç keçi serpiştirilmişti.

"Rutledge'in suçlu olduğu konusunda sizinle aynı fikirdeyim ama onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorumÖn dişlerini kırsam bile yine de isteksiz kızlara saldırmaya devam eder. Eğer onu darp ya da saldırı ile suçlarsam, kadınlar bu durumdan zarar görecek ve jürilerin de adaletli davranması pek mümkün olmayacak. Yargıçlığı bu kadar ilginç bir haline getiren de budur. Yasalar genellikle daha karmaşık insani muammaların yerine geçer ve iyi bir sulh hakimi her ikisini de ele almak için çok şey yapabilir."

"Bu muammaları üstlenmek hoşunuza gider miydi?"

"Yapardım, evet, ama dediğim gibi-"

"Valerian, bu işten zevk alırsın. Birileri bu işi yapmak zorunda. Komşularınız, bu işi severek yapan bir adam yerine, bu işten nefret eden bir adamın bu görevi üstlenmesinden büyük fayda sağlayacaktır. Eğer bu hayattaki tek anlamlı ücret para şeklinde olsaydı, hiçbir kadın çocuk sahibi olmaz, onları akıl yaşına kadar büyütmez, ailesine bakmazdı.

"Bu konuda hiçbir asker kralın şilinini kabul etmez. Bir hayat sadece askerin yetersiz maaşına mı değer? Size hem para hem de tatmin olarak cömertçe ödeme yapıldığını görmeyi tercih ederim, ancak hayatta kalmak söz konusu değilse, parasız tatmin, tatminsiz paradan daha iyi bir pazarlıktır."

Bakışları bu tiradın ortasında bir yerde aşağıdaki pastoral manzaradan Emily'nin yüzüne kaymıştı.

"İşi kabul etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, istiyorsun ama istediğin şeye sahip olmak senin doğana yabancı görüldüğü için kendini kuşkuyla boğuyorsun. Yetişkinliğin tamamı yükümlülükleri bilinçli bir şekilde yerine getirmek olmamalı, biliyorsun." İstedikinden fazlasını söylemiş gibi hissederek atını patikaya doğru geri itti.

"Emily, bir dakika lütfen." Valerian'ın atı sağından yaklaştı.

Dizginleri geri çekti. Kısarak durdu ve Emily'nin çizmesini koklamak için başını salladı.

"Sizi gücendirdim," dedi Valerian. "Bu yapmak istediğim son şeydi. Sizinle yargıçlık işini konuşmak istiyordum ama aynı zamanda size Abbotsford'u da göstermek istiyordum."

"Abbotsford?"

"Tepenin dibindeki çiftlik."

"Daha çok bir malikane diyebilirim. Oldukça güzel."

"Böyle düşünmene sevindim. Bunu benimle paylaşmak isteyebileceğinizi umuyordum."

VALERIAN kalbini Emily Pepper'ın mecazi ayaklarına sessizce, belki de fazla sessizce bırakmıştı.

"Seninle bir çiftliği paylaşmak mı?" diye sordu.

"Bir mülkü ve bir hayatı paylaşmak. Bu dönümler, bu ev, bu müstemilat bana ait." Bunu yüksek sesle söylemek tuhaftı, iyi anlamda. "On sekiz yaşımdan beri sahibim. Kiracım hasattan sonra ayrılıyor ve ben de burada bir ev kurmayı düşünüyorum."

Emily kısırağını yolun aşağısına doğru yönlendirdi. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun Valerian?"

"Babana sana kur yapıp yapamayacağımı sormayı teklif ediyorum. Bu hassas görüşmeden önce, ilginizden emin olmak istedim. Kur yapma izni evlenme izni değildir. Bunu biliyorum ama eğer benimle birlikte yaşamak istemiyorsan İspanya'da o şatoyu inşa etmemin bir anlamı yok."

"Babam zor olacak."

Valerian gelecek zamandan cesaret aldı. Şart kipi - Baba zor olurdu - daha az cesaret verici olurdu.

"Elini tutmak için, hatta elini tutmak için izin almak için bile zorluklarla mücadele etmeye hazır olmalıyım."

Atlar yamaçtan aşağıya doğru yol aldılar ve Valerian yaz gününün sessizliğinin iliklerine işlemesine izin verdi. Konuyu açmıştı. Hanımefendi canı isterse ve istediği zaman cevap verebilirdi. Emily'ye *ona bakması*, onu bu işkenceden kurtarması için yalvarmak istese de, Emily'nin cevabının kendi düşünülmüş kararı olmasını daha da çok istiyordu.

"Bir eş almak için yeterli imkânınız olmadığını söylediniz. Koca bir mülkün olduğunu unuttun mu Valerian?"

"Adil bir soru ve dürüst olmak gerekirse evet. Abbotsford söz konusu olduğunda ya kiralama ya da işgal etme hakkım olduğunu aklımdan çıkarmıştım. Şu anki kiracı üç oğlu olan dul bir kadın ve kocası öldüğünde çiftliği ayakta tutabilmek için her kuruşa ihtiyacı vardı. Kirayı tahsil etme alışkanlığımı kaybettim ama kısa süre önce gecikmiş borçlarını kapattı. Kiracım yakında yeniden evlenecek ve evleneceği kişi de bir adam."

"Kira toplama *alışkanlığınızı* kaybettiniz. Kira, cebimize koymayı ihmal ettiğimiz bir mendil değil, ama siz... Üç çocuk,

ne diyorsun?"

"Babaları öldüğünde hepsi on üç yaşın altındaydı. En büyükleri yakında on sekiz yaşına girecek. Toplantıda onunla ve ailesinin geri kalanıyla tanışacağınızı umuyorum."

Kirayı tahsil edememek Osgood Pepper'ın kızına muhtemelen akılsızlığın kanıtı olarak görünmüştü. Valerian bunu neden görmemişti?

"Kardeşim Hawthorne ekilebilir arazinin bir bölümünü kiralamak istiyor ve kirasını zamanında ödemekte ısrar edecek."

"Umarım öyledir."

Bu sert ses tonu ne anlama geliyordu? "Size evi göstermek istiyorum. Aile akrabalarını ziyarete gitti ve onlara yokluklarında uğrayabileceğimi söyledim."

Emily yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdü ve Valerian önemli bir durumu tamamen yanlış değerlendirdiği sonucuna vardı. Kadın onu reddetmemişti ama Emily Pepper düşünceli ve iyi kalpli bir kadındı. Bir adamı nazikçe hayal kırıklığına uğratar ve sözlerini dikkatle seçerdi.

Bir kadının bir erkeği öpmekten hoşlanması, onun yanında bir ömür geçirmeyi düşündüğü anlamına gelmezdi.

Tartışma, kavga etme ve istediği şey için savaşma isteği, kökleşmiş bir centilmenlik alışkanlığına karşı savaşı kaybetti. Valerian Emily'nin attan inmesine yardım etti ve atları otağ direğine bağladı.

Cebinden bir anahtar çıkararak, "Bu teftiş için bana müsamaha göstermenize gerek yok," dedi. "Yine de burası hakkında bir kadının fikrini almak isterim. Casriel Kasaba'da olduğu için Dorning Malikânesi'nde kaldım ve birinin atalarımızın yığınının göz kulak olması gerekiyordu."

Bu bile doğrudu. Ayrıca, Malikâne'deki kulübe Valerian'ın hiçbir ücret ödmeden kullanabileceği bir yerdi ve bu çok önemliydi.

"Gülleri seviyorum," dedi Emily. "İnsanın ön kapıya yaklaşırken hoş bir kokuyla karşılaşmasını seviyorum. Pepper Ridge'deki tüm güller evden çok uzağa dikilmiş. Koku çoğu gün ne pencerelerden içeri süzülüyor ne de girişleri süslüyor. Kokunun tadını çıkarmak için yürüyüş yapmak gerekiyor ve babam için bu yakın zamana kadar neredeyse imkansızdı."

Garip bir konuşma. Valerian cevap vermek yerine ön kapının kilidini açtı. İki yıldan fazla bir süredir bu eve girmemişti ama Marie kusursuz bir temizlikçiydi. Yerler cilayla parlıyor, pencereler ışıltıyor ve tek bir toz zerresi bile görülüyordu.

"Bir evi mobilyalarla doldurmak ışığı emer," dedi Emily, antrenin etrafına bakarak. "Bu açıklığı seviyorum."

Açıklık olarak adlandırdığı şey, bir taşra konutunun tipik işlevselliği idi. Girişin duvarı boyunca uzanan mandallar pelerin ve şapkaları asmak için bir yer sağlıyordu. Küçük bir sehpanın üzerinde postalar için kamıştan örülmüş bir sepet duruyordu. Masanın altına birkaç çift ev terliği yerleştirilmişti. Ağır, özenle oyulmuş bir büfe mekânı doldurmuyor, süslü eğrelti otları pencereleri kapatmıyordu. Bir pencere pervazında bir saksı menekşe, diğerinde ise beyaz önlüklü tekir bir kedi oturuyordu.

Emily kedinin başını okşayarak, "Merhaba," dedi. "Kaleyi mi koruyorsun?"

"Sahibinin yokluğunda kestiriyor gibi görünüyordu." Emily, eğik güneş ışıkları altında kediyi okşarken ne kadar hoş bir görüntü oluşturunuyordu. Valerian ona Pepper Ridge'in başıboş gösterişine değil, buraya ait olduğunu söylemek istedi ama bunun yerine pelerinini ve başlığını asıp sustu.

"Alt kattan başlayalım," dedi. "Mutfaklara ve kilerlere girdiğimde hep korsan mağaralarını keşfediyormuşum hissine kapılıyorum. Personel burnumu sokmamı yasaklamıyor ama beni ait olmadığım bir yerde görmekten de memnun değiller."

"Düzgün bir ev idaresi için nerede olmanız gerekiyorsa oraya aitsiniz. Aşçı ve kahya habersiz bir teftiştan hoşlanmayabilir, ama nedenini merak etmek gerekir. Eğer beklentileriniz makulse, ara sıra kiler ya da bulaşıkhaneye göz atmanızın bir önemi olmayacaktır."

"Briggs'in anlattığına göre öyle değil. Bir hanımefendi asla ana katın altına inmez. Personeli çağırır ve onlar da yukarıda yapılacak bir görüşmenin garipliğine katlanırlar."

"Briggs gerçekte kaç evi yönetti? Ve bu evlerin kaç, nadir bulunan, lüks evlerin aksine

Kasabanın sınırları mı?"

"Briggs yeterince nazik yetiştirildi, ancak babası ve ardından erkek kardeşi zor zamanlar geçirdi ve durumları iyi bitmedi. Yanlış adımlardan kaçınmam için bana yardım etmeye çalışıyor ama haklısın. Bir general, kıdemsiz subayını birlikleri denetlemeye göndermez. Bu moral açısından kötü olur ve ast subaya hava attırır."

Emily, resmi salonun şöminesinin üzerinde çerçevelenmiş bazı çocuk eskizlerine baktı, ifadesi okunamıyordu. "Sanırım bu bir şövalyenin ejderhaya saldırması ve güzel bir kızın da kulesinden onu izlemesi."

"Erkekler bu sahneleri çizer ve sonra annelerine verirler." Bazı çocuklar. Valerian'ın çizimleri Oak'ın yeteneğinin gölgesinde kaldığı için sanatını annesine gösterme zahmetine katlanmamıştı.

Tertemiz mutfaktan ve düzenli kilerden geçerek bir çift konforlu salona, oradan da bir emlak ofisine girdiler. Ofis Valerian'a bir hanımefendinin kişisel oturma odası ile babasının çalışma odası arasında bir yer gibi gelmişti. Yazışma yığınları, yıpranmış bir kurutma kâğıdı ve broşürler, incelemeler ve defterlerle dolu cam kapaklı dolapların yanı sıra bol ışık alan dantel perdeler, kanepenin arkasına örtülmüş tığ işi bir şal ve pencere kenarında bir başka menekşe saksısı gördü.

"Kiracınızın menekşelerle arası iyi."

"Çiftlikte de iyi iş çıkardı."

Emily menekşeleri kokladı ve bir parmağını çömleğin içindeki toprağa bastırdı. "Onunla evlenmeyi hiç düşündün mü?"

"Evet."

Masanın arkasındaki sehpanın üzerinde duran sürahidен çiçekleri suladı. "Ama?"

"Ama Marie kocasını çok seviyordu ve sırf çocuklarının başını sokacak bir çatıya sahip olmak için sevmediği başka bir adama kendini bağlamak, hanımefendi için kötü bir pazarlık olurdu. Çocuklar büyüdükten sonra da kocasıyla birlikte olmak zorunda kalacaktı."

Bu konuşmanın davasına, kirayı tahsil etmeyi unutmaktan daha fazla faydası olmamıştır.

Emily sürahiyi yere bıraktı. "Hadi yatak odalarına bakalım."

Valerian'ın yatak odalarına bakacak hali yoktu. Kendini domuz kümesinin arkasına atıp kafasını bir ağaca vurma havasındaydı. Eğer bir ilişkiye uğursuz bir başlangıç yapıldıysa, o da bu ilişkiydi.

Yine de Emily ile birlikte kreş ve çocuk odalarının yanı sıra hizmetlilerin kaldığı en üst kata çıktı. Orta katta bir ana süit, bir aile oturma odası ve üç misafir odası bulunuyordu ve bunların hepsi düzenli ve rahat bir tarzda döşenmişti.

"Buranın en sevdiğim yanı gösteriştten uzak olması," diyor Emily, yeşil ve beyaz renklerle dekore edilmiş boş yatak odasını incelerken.

"Yatak odasından kahvaltıya inmek için Bournemouth'un yarısını dolaşmak, sonra da bir şalı almak için aynı mesafeyi kat etmek yok.

Bu boş yatak odalarından ya da salonlardan birini kütüphaneye dönüştürebiliriz."

Elini beyaz ve yeşil karelerden oluşan, mavi nakışlarla süslü, yamalı bir yorganın üzerinde gezdirdi. Valerian ilk başta avuçlarını yatak örtülerinin üzerinde gezdirişini izlemeye dalmış, sözlerinin anlamını kavrayamamıştı.

"Yapabilir miyiz? Bu odayı bir kütüphaneye dönüştürebilir *miyiz?*"

"Bir tane olabilir. Kiracılarınızın kira ödemedten burada yaşamasına ne kadar süre izin verdiniz Valerian?"

İnsan kaçamak cevaplar verebilir, hatta yalan bile söyleyebilirdi ama Emily'ye değil, bugün değil. "Beş yıl. Bayan Cummings dul kaldığından beri. Ödeyemeyeceği bir kira yüzünden onu evden atmakla tehdit etmek beni aşar. Çocukların yemek yemesi gerekir, ayakkabı tamircisinin yapabildiği kadar hızlı çizme eskitirler ve tohum paralıdır."

"İşletmesi için ona *beş yıl mı* verdin?" "Her kuruşunu ödedi, Emily."

"Bir grup genç insana dans etmeyi öğretmekten hoşlanıyor musunuz?"

Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu Valerian bilmiyordu. "Aslında biliyorum. Birinin onlara öğretmesi gerekiyor ve onlar da öğrenmekten hoşlanıyor."

"Umutsuz vakasın," dedi boş bir gardırobu açıp havaya bir sedir kokusu yayarak. "Ailenin işi için defterleri düzenlemek hoşuna gitti mi?"

Bunu zaten konuşmamışlar mıydı? "Hayır, ama yapılması gerekiyordu ve devreye girebilecek olan Kettering'in kendi girişimleriyle elleri oldukça dolu." Ya da belki Casriel Worth'un Dorning işlerine burnunu sokmasını yasaklamıştı.

"Ve sen de sulh hakimi oluyorsun," dedi Emily, "böylece kardeşin, yüce kont, iki haftada bir sabahını komşularının sorunlarını çözmeye harcamak gibi korkunç bir yükten kurtulmuş olacak."

"Kont meşgul bir adam ve-"

Emily yatak odasını geçti ve Valerian'ın tam önünde durdu. "Babamın ne iş yaptığını biliyor musun?"

Valerian konuşmanın hiç de umduğu gibi gitmediğini *biliyordu*. "Bay Pepper temelde bir tüccar, toptan kumaş ve yumuşak mal ticareti yapıyor ve İngiliz kıyılarının çok ötesine uzanan çok başarılı bir işletme kurdu."

"Babam her duruma ondan ne *alabileceği* açısından bakan bir adam. Sabırlıdır ve yasaların sınırları içinde kalır, ancak kendi çıkarları doğrultusunda hareket eder. Beni zengin bir beyle evlendirme planı, torunlarının bu birliktelikten elde edeceği kazanca dayanıyor.

"Caleb ve Tobias'ı terfi ettirdi," diye devam etti volta atarak, "çünkü onlar da kişisel çıkarlarla tanımlanıyor. Sıkı pazarlık yapıyorlar, kurnazlar, peni ve quid'lerini önemsiyorlar. Bu tür adamların hırsını öven pek çok cümlemiz var ve sonuç ne oluyor? Bazıları eninde sonunda yasaları çiğniyor."

Döndü ve Valerian'la doğrudan yüzleşmek için geri yürüdü. "Diğerlerinin sonu da babam gibi oldu, kendi binasını denetlemeye bile mecali yokken alayları barındırabilecek bir ev satın aldı."

Valerian bu tiraddan Emily'nin kendisine olmasa da üzgün olduğunu anladı. "Hırs genellikle iyi bir şeydir." Örneğin onun da hırsları vardı ve bunlar arasında Emily'yle bir hayat kurmak da vardı.

"Hırs, eğer kiracınız gibi, sevdiklerinin geçimini sağlama, mülküne özenle bakma, yaşlılığında mutlu bir yer edinme arzusuna bağlıysa, harika olabilir. Açgözlülüğe bağlı hırs, düpedüz aptalca değilse bile, dürüst olmak gerekirse sıkıcıdır. Pepper Ridge'i donatmanın ne anlamı var?"

"Güzel bir ev yapmak için mi?"

"Beni evlendirir evlendirmez şehre kaçacak yaşlı bir adam için mi? *Burası* çok güzel bir ev. Şöminenin üzerindeki çizim, antrede dizili terlikler, muhtemelen her yeğenin doğum gününü hatırlayan bir teyze tarafından yapılmış bu yorgan." Emily onu yakasından tuttu. "Bunu onlar için *sen* mümkün kıldın. Tüm bu botanik işini ailen için mümkün kıldın."

"Bunu babam yaptı, tüm koleksiyonları ve ekimleriyle. Casriel ilham verdi ve hepimiz katkıda bulunduk." Valerian şimdi düşününce, katkıda bulunmaktan başka seçenekleri yoktu.

Emily daha yakına eğildi, böylece gözlerindeki bronz, çikolata ve altın tonlarının birbirine karıştığını görebiliyordu. "Dorning Hall'un tarlalarındaki zambakların toplanması ve pazarlanması için birilerine ihtiyaç var, kadarıyla kardeşleriniz bunu yapabiliyor ama bu çabayı bir işe dönüştürmek için *defterlere* bakmaya istekli biri gerekiyor."

Onu yakalarından hafifçe sarstı. "Casriel'in özlemini çektiği kont ve şefkatli paterfamilias olmasını mümkün kılıyorsun. Bu eyaletteki genç çiftlerin dedikoducu dillerden ve yargılayıcı gözlerden biraz olsun uzaklaşmasını sağladın. Dul bir kadına ayakları üzerinde durabilmesi için *beş yıl* verdiniz ve bu beş yıl içinde oğulları, annelerinin burayı geçindirmesine yardım etmeyi öğrenecek kadar büyüdü."

Emily onu sertçe öptü. "Sende bu var... önyargı ya da yargılama olmadan neye ihtiyaç olduğunu görme yeteneği. Nerede işe *yarayabileceğine*, nerede bir katkıda bulunabileceğine bakıyorsun. Cepleriniz zaten doluyken bile, cebinize atabileceğiniz bir şeylerin peşinde koşmuyorsunuz. Bu o kadar nadir bir şey ki Valerian, o kadar şahane ki seni neredeyse mideye istiyorum."

"Beni mı?"

Başını salladı, parmaklarını adamın buruşuk yakalarının üzerinde gezdirirken bakışları temkinliydi.

"Beni mısın, yani evlenecek misin?" "Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Bir esinti perdeyi dalgalandırdı ve Valerian sıcaklığın kalbinin derinliklerine doğru aktığını hissetti. Kadının tüm bu söylemlerinin ilgili olduğundan emin değildi.

Felsefeleri ve aile tuhafliklarını çözdü ama şu an için Emily'yi kollarının arasına aldı ve üç kalp atışı boyunca büyük talihi için cennete şükretti.

"Valerian?"

"Gobbling başlasın."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu..." Worth Kettering elindeki belgeye kaşlarını çatarak baktı. "Bu çok çekici, lanet olsun. Aşkım, neden bana cazibeli bir kardeşin olduğunu hiç söylemedin?"

Jacaranda kendi sandalyesiyle Worth'unki arasındaki alçak masadan bir fırça aldı. "Andromeda, gel." İri, dişlek bir köpek Worth'un sandalyesinin yanından kalktı ve çenesini Jacaranda'nın dizine dayamak için terasın kaldırım taşları boyunca ilerledi. "İstedikleri zaman tüm kardeşlerim çekicidir. Kocam da öyle. Ash'in şiirlerinden mi okuyorsun?"

"Yüce Tanrım, Dorning ormanında bir şair mi var? Ona bir de yayıncı mı bulmalıyım?"

Jacaranda fırçayı köpeğin sırtından aşağı doğru çekti. "Ash'in şiirlerini okumuyorsan, ne okuyorsun?"

"Valerian'ın sosyal gelenekler üzerine kitabı. Sycamore bana yayıncıların kumarhanesine pek sık gitmediklerini, günlük para kaybetme fırsatlarının zaten edebi girişimlerinde ellerinin altında olduğunu söyledi. Küçük kardeşinin deyimiyle, *lanet olası el yazmasına bir göz atacağım* ve doğru kişilere bahsedeceğim."

"Bu insanlar kim olabilir?"

Köpeğin bakışları, Jacaranda'nın lanet olası hayvanı tımar edişini izlemeye devam ederse Worth'un yakında takınacağı sırlı ifadeye büründü. Jacaranda'nın ellerini seviyordu, ellerinin yetkinliğini, zarafetini ve ona dokunduğunda bunu nasıl hissettiğini seviyordu.

Kalabalıkta sadece koluna dokunmuş olsa bile bakmadan o olduğunu düşündü.

Worth, "Genel olarak karalayıcılardan uzak durdum," dedi. "Sycamore yayıncılık işinin öngörülemez olduğu konusunda haklı. Bir yıl Byron çok revaçta oluyor, sonra tamamen gözden düşüyor ve yazdıkları onun revaçta olduğu dönemden bile daha çok satıyor. Ertesi yıl, keşişler ve şövalyeler hakkında yazan bir münzevi, ondan sonraki yıl ise ince örtülü hicivler yapan ispiyoncu bir vikontes. Buğday ve arpa fiyatlarını tahmin edebilirim ya da kereste veya İtalyan ipeğine olan talepteki eğilimi görebilirim. Kitap satma çok fazla simya var."

Jacaranda köpeğin yanına diz çökerek kalçalarını tımar ve Worth'un nesi vardı ki, yıllarca süren evlilikten ve ona eşlik eden tüm zevklerden sonra, karısının bir yaz günü lanet olası bir köpeği tımar ettiğini görmek onu hâlâ *heyecanlandırıyordu*?

"Sabahın büyük bir bölümünü o el yazmasını okuyarak geçirdin Worth ve bahse girerim sayfaları arasında tek bir rakam sütunu bile yoktur."

"Aslında eklerde var. Valerian otuz kişilik resmi bir akşam yemeğinin ne kadara mal olması gerektiğini ve bunu belli etmeden nasıl tasarruf edileceğini ortaya koyuyor. Ayrıca evdeki maaşlar, Venedik kahvaltıları ve hatta tipik bir Mayfair balosu için de bütçeleri var."

Jacaranda, Andromeda'nın kulaklarını hafifçe çekiştirmek için fırçalamaya ara verdi. "Bütçeler doğru mu?"

"Bilmiyorum. Parkta tesadüfen karşılaştığım karşı cinsten biriyle nasıl sohbet edeceğimi anlatan bölümleri okumakla meşgulüm. Sihirli dilekler, en sevilen anılar, en kötü korkular ve benzeri, havayla hiçbir ilgisi olmayan ve her şey bir konuşmacı olarak olumlu bir izlenim bırakmakla ilgili soru listeleri var. Bu zekice fikirlerin bir erkek Dorning'in zihninden çıktığına inanamıyorum."

Jacaranda yerine oturdu. "Sycamore kulübüyle çok para kazanıyor. Willow köpek eğitmeyi kârlı bir girişim haline getirdi. Casriel, Hawthorne, Ash, Oak ve Valerian'ı botanik girişimini kurmaları için görevlendirdi ve bu girişim çok iyi bir başlangıç yaptı. Kardeşlerim

kurnaz adamlar. Tanık olun, tek kuruş ücret almadan evlerini yönetmemi sağladılar."

"Bunun için onlara seslenirdim ama aptallıkları evlilik mutluluğumla sonuçlandı. Tanıdığımız yayıncı var mı?"

"Olabilir." Fırçadan köpek tüylerini aldı ve kuşlara yuva yapmaları için malzeme sağlamak amacıyla bir taşra alışkanlığı olarak, gün ortası esintisiyle dağılmalarına izin verdi. "Hizmete girme fikrini bana kim verdi biliyor musun?"

"O her kimse, harikaydı. Trysting'e geldiğin günden beri burayı sanki taşra malikanelerini yönetmek için doğmuşsun gibi yönetiyorsun ki sanırım ."

"Valerian nankör bir işle uğraştığı uzun bir günün ardından geldi - çit döşemek, kütük kesmek, ne olduğunu bilmiyorum- ve halılarıma kir bulaştırdığı için onu azarladım. Özür diledi ve hayatımın büyük bir kısmını tozunu almakla geçirdiğim Dorning Hall eşyalarına . Sonra da kız kardeşinin karşılıksız olarak bütün gün baş hizmetçi gibi çalışmaması gerektiğini söyledi. Valerian, Casriel'in kardeşlerini ağır işlerde çalıştırabileceğini, çünkü onları üniversiteye gönderip yerleşik hayata geçmelerini sağlayacağını söyledi ama daha iyi bir muamele talep etmezsem, Dorset kırsalında ücretsiz bir hizmetçi olarak yaşlanacağım."

"Valerian mı söyledi bunu?"

"Fikrini beyan ettiği için özür diledi ama sözleri çıkmadı. Ben bir kontun en büyük kızıyım. Londra'da neredeyse hiç zaman geçirmemiştım, çeyizime yakın hiçbir şeyim yoktu, hiçbir yerel bey beni ayinlerden eve götürmeye cesaret edememişti bile. Valerian yalın gerçeği söylemişti ve ben bunu kendi gözlerimle göremeyecek kadar uzun süre yorgun kalmıştım. Üç ay sonra, taşradaki evini hiç ziyaret etmeyen yaşlı ve huysuz bir cit'in ev işlerini yaparak dolgun bir maaş kazanıyordum."

"Ve aylık ev raporlarını fevkalade ayrıntılı bir yazan vicdanlı, saygıdeğer bir besom tutmuştum."

Aylık raporlarına bayılırdı, özellikle de kasıtlı olarak bir kuruş kadar yanlış hesaplayıp ona muhasebe samanlığında bulması gereken bir iğne bıraktığı zamanlara bayılırdı.

"Kesin olarak bilmiyorum," dedi Jacaranda, "ama kardeşlerimin beni hemen sizin yanınızdan alıp götürmemelerinin nedeninin

Valerian'ın buna izin vermeyeceğinden eminim. Nadiren başvursa da azarlamayı iyi bilir."

"Tıpkı kız kardeşi gibi."

Meda soğuk burnunu Worth'un eline dayayana kadar gülümsediler. Köpeği sevdi ama el yazması da dikkatini çekiyordu. Kâtipler tehlikeli bir iş yapıyorlardı ama toplum okumayı bırakacak değildi ya?

"Bu kitap hem bilgilendirici hem de eğlendirici, ancak basılması pahalıya mal olacaktır."

"Valerian doğası gereği titizdir. Belki de kesebileceği bölümler vardır?"

"Ben editör değilim."

Jacaranda kayarak Worth'un kucağına oturdu. Cömertçe paylaştırılmış bir kadındı ve ağırlığı muhteşem bir zevkti.

"Burnun son iki saattir o sayfalardan ayrılmadı Worth ve daha da önemlisi, kitabın arkası sana çalışman için sayılar sunarken sen düzyazı okudun. Dougal MacHugh'u tanıyor musun?"

"İri yarı İskoçyalı mı? Tanıştırıldık. En azından bir ortak kulüp üyeliğimiz var."

"Basını pek çok aile içi tavsiyeyle ilgileniyor. Böyle bir kitapla kimin ilgileneceğini ona sorabilirsiniz." Jacaranda sayfaları Worth'un elinden çekip aldı ve bir kenara koydu. "Şu anda ben de oldukça evcimen hissediyorum."

İlahi güçlere şükürler olsun. "Köpeği tımar etmek sizi evcimen bir ruh haline mi sokuyor?"

Onun tel çerçeveli gözlüklerini çıkardı. "Seni okurken izlemek bunu yapıyor."

"O zaman daha sık okumaya özen göstereceğim." Karısını kucağına alarak kalktı ve kapıya doğru yürüdü, Meda peşinden koşuyor, kuyruğunu mutlulukla sallıyordu.

EMILY, çok sayıda nadir kumaş satın alma ya da belirli bir yerde bir dükkân açma fikri babasını ele geçirdiğinde onu saran ateşi SONUNDA ANLAMIŞTI. Babası uzun deneyimlerinden ticari fırsatların geçici olduğunu öğrenmişti. Bir geminin diğerinden bir hafta önce yanaşması, kazanılan bir servet ile kaybedilen bir servet arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Babam bir girişimi takıntı haline getirdiğinde az yer, az uyur ve sabırsız bir dikkat dağınıklığıyla diğer işleriyle ilgilenirdi. Akşam yemeğinde iş ortaklarını ağırlarken ya da aşıları tarafından kaleme alınan bitmek bilmeyen raporları okurken bile odak noktası o proje olmaya devam .

Valerian Dorning, Emily'nin kalbinde bir ateş gibi yanmaya başlamıştı. Zihninde diğer bütün erkekleri onunla kıyaslıyordu: Küfurbaz Ogilvy'den küstah Caleb'e, kibar Tobias'a, hoşlandıkları bir hanımefendiyle dörtlü dans düzenlemeye çalışan sıritan yerel delikanlılara kadar.

Valerian'la kıyaslandığında hepsi yetersiz kalıyordu. Tobias terbiyeliydi ama sıcaklıktan yoksundu. Dans pistindeki genç adamlar son derece çekiciydi ama biraz paçavra gibiydiler. Caleb moda a uygun olmasa da iyi giyinmişti. Emily'nin Valerian Dorning'i kendine ba lamak istemesinin nedeni bu dış görünüş .

Onurlu ve güvenilir biriydi, onu *dinliyordu* -yargıcın göreviyle ilgili konuşmalarına bakın- onu *görüyor*, ona değer veriyordu. Parası onun için sadece ona dokunmamaya kararlı olduğu için önemliydi.

Ve ah, bu onu *ona* dokunmaya, onu tüketmeye, kur yapma teklifinin bir evlilik teklifine dönüşmesini sağlamaya nasıl da acıktırmıştı.

Emily kararlılığın verdiği bir sevinç dalgasıyla onun kucağına gitti. Adam onun olacaktı. Emily de onun olacaktı ve şu an bu gerçeği ona aşılamak için mükemmel bir zamandı. Aralarına hiçbir şey ve hiç kimse giremeyecekti.

Emily öpücükler arasında, " zel bir lisans istiyorum," dedi. "Lütfen, Valerian."

İki elini de tuttu ve nazikçe kavradı. "Babanla konuşmadım, Emily. Sen onun tek kızısın ve ben

senin için aklında ne var."

Emily parmaklarını Valerian'ın elinden kurtardı, ceketini çıkardı ve kravatını çözmeye başladı. "Soylu biriyle evlenmemi istiyor. Bu güzel mülkün sahibi sensin, bir kontun kardeşisin, ailenin mükemmel bağlantıları var ve burada yaşarsak Pepper Ridge'e babama göz kulak olacak kadar yakın olacağım. Babam mantıklı düşünecektir."

Emily, Valerian'ın kravatını çıkardı ve çamaşır makinesinin üzerine koydu. Gömleğinin düğmelerinin göğsünün ortasına kadar ilikli olduğunu fark etmek baş döndürücüydü. İlk üç düğmeyi çözdü ve nefesini tutmak için durmak zorunda kaldı. Giyinik haliyle Valerian Dorning çok lezzetliydi, ama yarı çıplak haliyle... Elini sıcak erkek kaslarının üzerinde gezdirdi ve gözlerini kapatarak onun hissinin tadını çıkarmaya çalıştı.

"Emily, ne hakkında konuşuyorsun?"

"Seni soyuyorum. İtiraz etmiyorsun."

"Anlamakta güçlük çekiyorum. Baban bu evliliğe onay verene kadar kendimizi nişanlı sayamayız. Sana kur yapmama izin verse bile, müzakere edilmesi gereken anlaşmalar, yapılması gereken düzenlemeler var."

Düğmeleri koparmak istiyordu ama Valerian'ın güzel bir erkek kıyafetini hunharca tahrip etmeyi anlamayacağından şüpheleniyordu. Avucuyla göğüs kafesinin çıplak etini okşamakla yetindi.

"Ben pazarda fıçı başında pazarlık edilecek bir çift öküz değilim Valerian. Eğer babam onay vermeyi reddederse, zaman onaysız evleniriz. Ben de senin gibi reşit oldum. Bir aileyi geçindirecek imkânlara sahipsiniz ve yerleşim yerlerinin bundan başka ne önemi var?"

Onun elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Mali durum önemli, Emily. Keşke öyle olmasaydı ama öyle."

Onun tutuşundaki sıcaklığı, gözlerindeki ciddiyeti nasıl da seviyordu. "Babam bu kadar hastayken, tüm servetinin hiçbir anlamı yoktu. Gün geçtikçe zayıflıyor, depoları, dükkânları ve gemileri ona daha fazla yük oluyordu. Ne istediğimi biliyorum Valerian ve seninle burada, Abbotsford'da, bir çiftçi karısı olarak yaşamak zorunda kalsaydım, yapardım biliyorum,

Elimden geldiğince tasarruf edersem, senin kova kova kirli paran ve yanında on tane malikane olmasıdan daha mutlu olurum."

Üç adım ötede davetkâr bir şekilde duran yatakta ona katılması için yalvarmak, sahibi olduğu evin huzuru ve sessizliği içinde yumuşak yorganın altında onunla sevişmek istedi.

"Bunu mu demek istiyorsun?" dedi, sesi şaşkıncı. "Babanın onayı olmadan benimle evlenir misin?"

Dünyaya ve Valerian'a göre Emily şüphesiz çok düşkün ve sadık bir kız çocuğu olarak görünüyordu ve babasını seviyordu. Babası kendi oğlundan şüphe etmeyi seçtiğinden beri, Emily'nin bağlılığı acı bir gerçekle yumuşatılmıştı. Babası, ticaret dünyasındaki konumunu tehdit ederse, tıpkı Adam'ı bir kenara attığı gibi onu da bir kenara atacaktı.

"Babamın *benim* hiç saygısı yok," dedi. "Bana sevgi gösterisinde bulunur ve beni sevdiğini söyler. Onun sevgisinin bir bedeli var. Bunun yerine bana gösterdiğin saygıyı seçiyorum, tüm dürüstlüğü ve samimiyetiyle."

"Seçim yapmak zorunda kalmamalısın," dedi Valerian kollarını Emily'nin beline dolayarak. "Sana söz veriyorum Emily, eğer karı koca olursak, uyanırken her düşüncem senin mutluluğun için olacak ve son nefesimi senin refahını korumakla geçireceğim. Çok çalışacağız ve bazı sıkıntılar yaşayacağız ama benim bağlılığımdan asla şüphe duymayacaksın."

Kalbinden büyük bir ağırlık kalkarak onun kucağına sarıldı. "Özel bir ruhsat istiyorum Valerian. Yarın kiracını tahliye etmek ve büfeye kendi tabaklarımı koymak istiyorum."

Ona sarıldı ve kucağının uyumu mükemmeldi. Güvenli, sıcak, rahat, yakınlık konusunda dikkatli ya da çekingen hiçbir şey yoktu.

"İşlerimizi yeniden düzenlemek biraz zaman alacak," dedi. "Birçok çift ev işlerine başlamadan bir süre önce yeminlerini eder."

Emily'nin yaz boyunca kocasını ayinlerde gören evli bir kadın olarak Pepper Ridge'de dolaşmaya hiç niyeti yoktu ama bunu daha sonra açıklığa kavuşturacaktı.

"Özel bir lisans almaktan daha çok istediğim başka bir şey var Valerian."

Yavaşça sırtını okşayarak tüm gerginliğini ve endişesini hafifletti. Olmak için doğduğu yerde, sevmek için doğduğu adamla birlikteydi.

"Eğer bunu yapmak benim gücüm dahilindeyse Emily, bana sadece ne istediğini söylemen yeterli."

"Seni arzuluyorum," dedi Emily. "Seni arzuluyorum, tıpkı bir kadının kocasını arzuladığı gibi ve eğer beni bir sürü yemin, pazarlık ve benzeri şeyler için bekletirsen, mantığımı kaybederim."

Onun yanlış anlamaması için daha da yaklaştı. Valerian dürtüsel bir yaratık değildi ve talebinin sonuçlarını düşündüğünü hissediyordu. Sadece bir kereliğine, onun görgü kurallarını, aile görevlerini, centilmen tereddütlerini ve ellerini belinin üzerinde tutan her şeyi bir kenara bırakmasına ihtiyacı vardı.

"Emin misin, Emily? Eğer bu adımı atarsak, gerçekte evlenmiş sayılırız. Kendimi sana bağlı sayacağım ve senin de beni aynı şekilde görmeni bekleyeceğim."

Bu şövalyece uyarı, Emily'nin onun düşmesinin arkasında hissettiği şişkinlikle yalanlanmıştı. "Ben de zaten seni tam olarak bu gözle görüyorum."

"O zaman mesele halloldu," diye mırıldandı, onu zarif bir nezaketle öperek. "Emrinize amadeyim."

Nişanlısını öperken Valerian'ın aklına BİN ŞÜPHE takılmıştı. Emily'nin çok kısa bir flört dönemi isteyebileceğini neden tahmin edememişti? Osgood Pepper bu birliktelikten hoşnut olmayacak ve Casriel de pek hevesli olmayacaktı. Nikâhı aceleye getirmek bu iki değerden birini getirmek için daha az zaman .

Cummings ailesi birkaç ay daha Abbotsford'da kalacaktı - Valerian'ın Emily'ye kur yaparak geçirmeyi planladığı aylar -Londra'ya gidip çeşitli yayıncılarla görüşmek de programında yer alıyordu.

Emily kollarını onun boynuna dolayarak, "Benimle yatağa gel," diye fısıldadı. "Kim bilir bu fırsatı ne zaman yakalayacağız?"

Yine mi?"

Sanki başka bir uyarı sözcüğünü susturmak onu dudaklarından öptü ve Valerian kendisine kalan birkaç akılla bir seçimle karşı karşıya olduğunu fark etti. Yumuşak yorgani ve bol yastıklarıyla güzel yatak, sağında üç adım ötede duruyordu ve *bu* evdeki *bu* yatağın, kişisel olarak sahip olduğu çok az sayıdaki yataktan biri olduğunu hatırlatıyordu. Emily Pepper'la olan nişanını tamamlamak istiyorsa, bunu yapacağı yer burasıydı.

Ve bunu istiyordu.

Diğer seçenek, ağırbaşlı davranmak, hanımefendiyi hayal kırıklığına uğratmak, bazı centilmenlik kaygılarının tutkularını tatmin etmesine engel olduğunu iddia etmek büyük bir korkaklıktı.

"Emily, baban bu düğünü durdurmayacak."

Valerian'ın saçlarını geriye doğru düzeltti, bakışları şaşkındı. "Anlayamadım?"

"Osgood. Beni cimri anlaşmalarla, palavralarla ya da hakaretlerle korkutamaz. Karım olmayı kabul ettin ve ilk fırsatta seninle evlenmemek İngiltere'deki en büyük aptallık olur. Kalan yıllarımı sensiz lüks içinde geçirmektense, mütevazı koşullarda seninle birlikte hayattaki her zorluğa göğüs germeyi tercih ederim."

Alnını Valerian'ın omzuna yasladı ve bu hareketin verdiği rahatlama çok şey anlatıyordu. Osgood Pepper'ın, uygun görmediği her umut vaat eden delikanlıyı satın alma alışkanlığı olduğu anlaşılıyordu. Valerian bir babayı kızını güvende tuttuğu için suçlamıyordu ama Emily'nin muhakeme yeteneğinin böyle bir müdahaleyi gerektirecek kadar eksik olduğunu da düşünmüyordu.

Kendi aklını ve kalbini biliyordu.

"İşte senin bu yönünü seviyorum," dedi Emily, gömleğinin düğmelerini açma çabalarına devam ederek. "Net görüyorsun. Saçmalıklar, gürültüler ve yalanlarla kafan karışmıyor. Bu iliklerin daha büyük olması gerekiyor."

"Yani kıyafetlerim herkesin içinde mi düşüyor?"

"Yani sizi görmek için acele ederken gömleğinize zarar vermeme gerek yok.

O."

O da yap o, çok-gözyaşı ve gömlek itibaren onun bedensiz onu amansız bir kararlılık. "Sende neyi sevdiğimi biliyor musun?"

Emily başını salladı. Valerian'ın gömleğinin tüm düğmeleri açtı ve onun gözlerinin içine bakmak yerine boğazına baktı.

"Her şeyi," dedi yanağından öperek. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Dürüstlüğü, sertliğini, mizahını, burnunu." Onu da öptü. "Ellerini ve gülüşünü. Özellikle gülüşünü ve merakını seviyorum. Onları daha iyi sonra göğüslerinizi de seveceğimi umuyorum. Beni tanıştırma lütfunda bulunabilir misiniz?"

Emily ona sıkıca sarıldı, sonra gülümseyerek geri çekildi. "Kendinizi tanıtın Bay Dorning."

Binicilik alışkanlıkları diğer kadın kıyafetlerine göre biraz daha karmaşıktı ama öpücükler, gülümsemeler ve muazzam bir sabır gösterisi arasında Valerian kısa süre içinde Emily'yi yatağın yanında vardiyasında ayakta tuttu. Pantolonuna kadar inmişti ve ondan hazırды.

"Fikrini değiştirmek için son şansın," dedi ince keten şalvarın üzerinden kalçalarını şekillendirirken. "Kardeşlerimin işbirliği yapacağını varsayarsak, iki hafta içinde özel bir lisans alabilirim."

"Bana eziyet ediyorsun," dedi Emily, şalvarının düğmelerini iliklemeye başlayarak. "İntikamımı alacağım."

"Bu bir söz mü?"

"Yeminli bir yemin." Bir dakika sonra düğmelerle işi bitmiş ve onu avucunun içine almıştı. "Belki de iki hafta beklemek istersin," dedi başparmağıyla adamın anatomisinin çok hassas bir bölgesini nazikçe okşayarak, "Londra'daki birkaç şişkonun belirsiz işbirliğine bağlı olarak. Eğer üç hafta beklersek, nikâhı ettirebiliriz."

Valerian'ın karnındaki beklentinin hoş uğultusu, başparmağının üçüncü vuruşundan önce arzusun keskin yanışına dönüştü.

"Yorganın altına gir, Emily. Şimdi." Başka bir vuruş, bu sefer en zarif *çekiş* eşlik etti. "Lütfen."

Emily onunla bir süre daha oynadı, bu süre boyunca Valerian sadece erkeklik gururu sayesinde yalvarmaktan kendini alıkoydu. Emily onun aklını iyice karıştırdıktan sonra yorganın altına girdi ve yastıklara yaslandı.

Valerian onun resmini -çaresiz, gülümseyen ve üzerinde sadece vardiyası olan- hafızasına kazıdı, çünkü bu çok hoş bir görüntüydü. Pantolonunu çıkarıp yatağın altına sardı ve hanımefendinin sevgilisine aval aval bakmasını sağlamak için esneme numarası yaptı.

"Valerian?"

Adının o hafif hırıltılı söylenişinde her türlü soru yatıyordu. Emily'nin sorularını, yatağın üzerinde ona katılarak ve üzerine yerleşerek yanıtladı.

"Yavaş yavaş gideceğiz," dedi kaşlarını öperek. "Acele etmeyeceğiz ve yol boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyeceğiz. İlk seferimiz acelesiz olmalı, acele etmeden-"

Emily bacaklarını onun böğrüne doladı. "Valerian, her hecene ve iç çekişine değer veriyorum, ama lütfen daha az ilan ve daha fazla tutku."

Kadın ona doğru eğildi ve cinsel organını onun uyarılmışlığının üzerinde gezdirdi. Fiziksel sonuç, yavaşça birleşme için büyük planlarına bir yumruk ve arzusuna kürekli bir teşvik oldu. Açıkça görülüyordu ki Emily'nin olacaklar hakkında hiçbir endişesi yoktu.

Valerian da bilmiyordu. O sevdiği kadındı, müstakbel eşiydi. Onun göğüsleriyle burun buruna geldi, kendi kendine o konuşmaya geri döneceğine söz verdi ve bir eve dönüş ve neşe duygusuyla onun sıcaklığına daldı.

"Daha iyi misin?" diye sordu, yavaş ve sığ bir ritim tutturarak. Kadın daha da yaklaştı. "Daha iyi."

Sevişme, doğruluk duygusu açısından muhteşemdi. İçgüdüsel olarak birlikte hareket ediyorlardı ve Emily'nin nefes alışından, omuzlarını tutuşundan Valerian onun doyuma yaklaştığını anlıyordu. Emily'nin zevki sessizdi, titreyen, çırpınan bir paroksizmdi ve Valerian'ı sevinçle doldururken bile kendine hâkim olmasını zorluyordu.

Bu evlilik her ikisi için de başarılı olacaktı. Emily'nin saçlarını alnından tarayıp yorganın altında üzerine çömeldiğinde, doğru gelini seçtiğini, Emily'nin nefes alışının ritmini ve pembe dudaklarının hatlarını bildiği kadar iyi biliyordu.

"Yine mi?" diye fısıldadı, dudakları kızın yanağına değiyordu.

"Harika bir aşık olacağını biliyordum."

"Birlikte harikayız." Yeteneğinin sınırı iki kez olmasına rağmen onu bir kez daha tatmin ederek bunu kanıtladı. Emily tekrar altında mutlu, nefes nefese kalmış, uykulu bir kadın yığınınına dönüştüğünde, adam geri çekildi ve işini karnının üzerinde bitirdi.

Coitus interruptus dörtte üçlük bir tatmin ölçüsüydu ve Valerian'ın bu koşullar altında kendisine izin vermeyi düşündüğü tek şeydi. Bir doğum kontrol aracı olarak geri çekilmek kusurluydu ama düğün gecesine son bir tatmin ölçüsü bırakmanın bir yolu olarak yeterliydi.

Toparlandı ve Emily'yi kollarının arasına alarak sırt üstü uzandı.

"Kalkmalıyız," diye mırıldanarak dizini onun kalçalarına doğru çekti.

"Aceleemiz yok. Biraz kestirmeyi hak ettin." Onun şakağına bir öpücük kondurdu ve günün nasıl geçtiğine hayret etti. Kendisini cinsel açıdan son kez şımartmamış olsa da, sadece cinsel tatminin ötesinde bir anlamda doyuma ulaşmıştı.

Emily daha da yaklaştı, başını onun omzuna koydu ve kolunu ortasından geçirdi. "Dansım üzerinde çalışacağım, söz veriyorum. Benimle evlendiğine pişman olmayacaksın Valerian."

Bu da neydi?

"Dansın mükemmel," dedi ve yine de onun ne demek istediğini anladı. Kadın sosyal olarak evleniyordu, adam ise finansal olarak. Herhangi bir gözlemcinin eşleşmeyi değerlendirebileceği kadarıyla, birlikteliğe farklı güçler getiriyorlardı.

"Dansım ancak işe yarar," dedi, kendini onun üzerine yerleştirerek. "Ünvanlı ailelerden otuz misafiri aynı masada hiç ağırlamadım. Fransızcamın geliştirilmesi gerekiyor. Kardeşlerin muhtemelen benden hoşlanmayacak."

Valerian onu kollarının arasına aldı ve sıkıca tutabilmek için eğildi. "Huysuz kardeşlerim gibi aptalca bir şey yüzünden evlilik alayını terk edeceğimi düşündüğün için mi beni yatağa götürdün?"

"Hayır."

Bekledi.

"Olabilir. Ailelerimiz zor olacak Valerian."

"Aşkımız bu zorluğa eşittir ve eğer bir teselli olacaksa, unvanlı ailelerden gelen otuz misafir için asla bir akşam yemeği düzenlemedim ve bunu arzulamıyorum."

Emily, Valerian'ın göğsünde uyuyakalırken, Valerian uyanık bir şekilde iyi talihini düşünüyordu. Emily Pepper ile evlenecekti. Abbotsford'da toprak sahibi bir soylu olarak yaşayacaklardı, tam da Emily'nin babasının onun için istediği gibi. Valerian sulh yargıcı olacaktı, bu onun itibarını artıran bir görevdi ve sıkı çalışma ve şansla Emily ile birlikte güzel bir hayatları olacaktı.

Uykuya tamamen teslim olmasını engelleyen küçük bir uyumsuzluk kıpırtısı dışında, kendi hayallerine neredeyse ikna olmuş bir şekilde dalıp gitti.

Emily onun *harika bir aşık* olacağını biliyordu. Bunu nereden biliyordu? Neye dayanarak bir karşılaştırma yapıyordu? Emily evlilik içi yakınlaşmalar konusunda bilgiliydi ve Valerian onun eğitiminin kitaplar ve ahırlarla sınırlı olmadığından şüpheleniyordu.

Onunki de öyle. Yakında karı koca olacaklardı ve geçmiş geleceğin yarısı kadar bile önemli değildi ve o da harika olacaktı.

EMILY, Valerian'ın kollarında uyuyakalmış, hayatının en akıllıca kararını verdiği kendine ikna etmeye çalışıyordu. Valerian Dorning bir kocadan umabileceği her şeye ve daha fazlasına sahipti: onurlu, kurnaz, sadık, kararlı, cesur ve zenginlikten etkilenmeyen.

Elinin üzerine eğildiği ilk andan beri onun kalbinin arzusu olduğunu biliyordu.

Tereddütü Valerian'ın karşılaşacağı zorluklardan kaynaklanmıyordu. Dorset'in bazı dönümlerinden mahsul koparmak konusunda da - kesinlikle kabadayı bir babaya denkti- ama karşılaştığı zorluklardan da.

"Uyanmışsın," diye mırıldandı Valerian, parmakları yanağında ve çenesinde gezinirken. "Zar zor uyudun. Seni tekrar seveyim mi?"

Bu soru, o yumuşak, alaycı ses tonuyla sorulduğunda, kadının içi kıpır kıpır olmuştu. "Cazip geliyor ama Briggs seyis olmadan ata bindiğimi öğrenecek ve tazıları takacak."

Valerian yine de tembel okşamalarına devam etti. "Bu yüzden mi evlenmek için acele ediyorsun Emily? Briggs'in küstahlığından bıkip usandın mı?"

Evlenmek için acelesi *vardı* ama yine de, niyetiyle bazı konuların sakince tartışılması için zamana da ihtiyacı vardı.

"Yaz boyunca Briggs'in temiz havadan güneş ışığına kadar her şeyden şikâyet etmesini dinlemekle, öğleden sonralarımı seninle evlilik mutluluğunu paylaşarak geçirmek arasında bir seçim yapmam gerekirse, evlilik mutluluğunun daha cazip olduğunu kabul etmeliyim."

Onu alnından öptü. "Lütfen babanı karşına almadan önce nişanımızla ilgili konuyu açmama izin ver."

Emily kendini Valerian'ın kucağından kurtardı ve yastıklara yaslandı. "Babamın kumaş ticaretinde şansы yaver gitmiş tatlı bir ihtiyar olduğunu düşünüyorsun. İnsanların tam olarak böyle düşünmesini istiyor ama onun başka bir tarafı daha var." Çirkin, dar görüşlü, gururlu bir tarafı.

Valerian onun yanına yerleşti ve elini tuttu. "Osgood seni koruyor."

"Sadece koruyucu değil, beni bir iş varlığı olarak görüyor. *Onun* planına göre evlenmem, hanedanı için çocuk doğurmam ve son yıllarda işine burnumu sokmamam gerektiğine karar verdi." olmak gerekirse, babamın tek kızı söz konusu olduğunda biraz despot olmaya hakkı vardı. Başka ne doğru olursa olsun, Adam'la olan durum onun için büyük bir aşağılanmaydı.

"O zaman babanı kurabileceğin en iyi bağlantının ben olduğuma ikna edeceğim ve planları bu eşleşmeyle cömertçe ilerleyecek."

"Mantıklı konuşuyorsun ama babam her zaman mantıklı değildir. İnatçı olabiliyor."

Valerian onun parmaklarını öptü. "Emily Pepper, yakında Dorning olacak, ödül seninle hayatımın geri kalanı olduğunda, Napolyon'un ordularını bir el hareketiyle uzaklaştırılan sivrisinekler gibi göstereceğim. Wellington'un kararlılığı benim kararlılığımın yanında sönük kalacak,

Eğer bu işe yaramazsa, kardeşlerimi davam için bir araya getireceğim. Osgood Pepper tamamen geri çekilecek. *Endişelenmeyi bırak.*"

"Hayatımın sonuna kadar bu yorganın altında seninle kalmak istiyorum Valerian. Sen bizi bu odada evlendirmesi için bir papaz getirene kadar burada saklanmak istiyorum."

Valerian ayağa kalktı ve Emily başını çevirmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Sağlıklı bir erkeğin en güzel haliydi. Düzgün, kaslı, güzel orantılı ve görkemli bir şekilde dağınıktı.

Ve o benim, neredeyse.

"Seni o vardiyadan hiç çıkaramadım," dedi göğsünü kaşıyarak. "Benim ihmalkârlığım." Emily'ye bir bakış attı. "Karanlıkta sevişebiliriz, biliyorsun. Hissederek. Kimsenin namusuna zarar vermeden tüm eğlenceyi yaşarız."

Emily bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. "Hiç alçakgönüllülüğün var mı?"

"Görünüşe göre seninle değil." Bu sonuç onu gülümsetti. "Ben işinin ehli bir hanımefendinin hizmetçisiyim. Evlendiğimizde bana uşaklık etmen gerekecek, en azından başlangıçta."

Evlendiğimizde... "Evlendiğimizde, ihtiyaç duyulduğunda seni kıyafetlerinden çıkarmaktan mutluluk duyacağım."

Bu ona bir öpücük kazandırdı. "İhtiyaç sık sık ortaya çıkacaktır. Babanı aramak için en uygun zaman nedir?"

"Sabah geç saatlerde. Bazen öğleden sonra kestiriyor ve ofise eskisi kadar erken gelmiyor. Ne kadar hasta olduğunu çoktan unuttu." Ya da Tobias ve Caleb onun hatırlamasını. "Ne yaparsan yap Valerian, onunla yalnız konuş."

"Bu tür konuşmalar genellikle gizli yapılır. Kıpırdamadan dur." Valerian bluzunu başından aşağı indirdi, düğmelerini ilikledi ve tarağıyla saçlarını düzeltti.

Çok kısa bir süre içinde Emily koridordaki iskele camının önünde, niyetlendiği kişinin yanında duruyordu. Emily botlarını bağlayıp cesaretini toplamaya çalışırken Valerian bir vaizin salonu kadar temiz olan yatağı hazırlamıştı.

Valerian doğru adamdı, buna hiç şüphe yoktu ama geleceğini ona gönül rahatlığıyla teslim etmek istiyordu.

"Babamla ne zaman konuşacaksın?" diye sordu adam ön kapıyı arkalarından kilitlerken.

"Bugün olmaz. Saat planladığımdan daha geç oldu ve insan argümanlarını açık bir kafayla toparlamak istiyor. Pazartesi, sanırım."

"Önce beni arayacak mısınız?"

Atlar otağda uyukluyorlardı, her ikisi de kalçaları eğik, başları aşağıda duruyordu.

"Genel protokol, talibin doğrudan hane reisini çağırması ve ardından her şey yolunda giderse görüşmenin sonucunu genç bayana iletmesidir. Aksi takdirde, sevdiği kızın yüzüne bakmadan vakur bir çıkış yapar."

Valerian kolanları sıktı ve Emily'nin kısırağını iğdiş edilmiş attan birkaç adım öteye götürdü.

"Böyle özel bir görüşme protokole tabi mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Kitabımın koca bir bölümünü buna ayırdım."

"O kitabı ne zaman okuyabilirim?"

Onu eyere çıkardı ve eteklerini düzeltti. "Pazartesi günü taslağı yanımda getireceğim."

Emily dizginleri eline aldı. "Çünkü görüşmenin iyi geçeceğinden ve hemen ardından benimle görüşmek için müsait olacağınızdan eminsiniz."

"Ben umutluyum. İnsan kibir göstererek Yüce Tanrı'nın cezalandırıcı elini davet istemez ama seni kaybetmeyeceğim Emily, ne yaşlı bir adamın planlarına ne de başka bir şeye. Bugünden itibaren kendimi sana her anlamda adadım. İyi talihimi dünyaya duyurabilmem için sadece bazı formaliteleri yerine getirmem gerekiyor."

Emily ona bakarak, "Seni seviyorum," dedi. "Hem de çok."

"Ve seni seviyorum." Eyerin üzerine çıktı, bu sıradan eforun zarafeti Emily'nin hayati organlarında uğultulu bir zevk uyandırdı.

Ve seni seviyorum. Bunlar çok değerli sözlerdi ve Emily, Adam Botany Körfezi'ne gitmek üzere gemiye bindiğinden beri bu sözleri duymamıştı.

"Özel bir lisans için iki hafta mı?" diye sordu atlar yolda ilerlerken.

"Belki daha az. Bir sonraki toplantıdan önce evlenmeliyiz ve sen de valsini benim için saklayacaksın Emily."

"Bütün valslerim, seni zavallı adam."

Pepper Ridge'e dönüş yolu boyunca gülüp konuştular ama hiçbir noktada Adam'dan ve onun nakledilmesine neden olan koşullardan söz etmediler. Yarından sonraki gün, Valerian babasının onayını alma çilesini aştıktan sonra, Emily tek kardeşinin hüküm giymiş bir suçlu olduğunu açıklayacaktı.

Adam'ın cezası iki yıl daha sürecekti. Düğünde ortaya çıkacak değildi ya. Her ailenin birkaç sırrı vardı ve Valerian yargılayıcı bir tip değildi.

Emily, Pepper Ridge'e dönerken yol boyunca bu tür basmakalıp sözlerle kendini rahatlatı ve Valerian elini doğru bir şekilde eğip atına tekrar bindiğinde ve yolda tırıs gittiğinde hâlâ boş yere bunları tekrarlıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Valerian, "Yargıcın pozisyonunu değerlendirdim," dedi. "Ayrıntıları konuşabilir miyiz?" Grey'in masasının önünde durmuş, tertemiz binici kıyafetleri içinde tam bir taşra beyefendisi gibi görünüyordu. Aslında Valerian bir taşra beyinden çok daha etkileyici ve Grey kardeşinin bunu nasıl başardığını henüz çözememişti.

Bileklerinde bir dantel dokunuşu, çizmelerinde özel bir parlaklık, binici ceketinin tam kesimi... ve sadece Valerian siyah bir atla kırlarda dolaşabilir ve keteninde tek bir at kılı bile bulunmazdı.

Grey kalemini bırakarak, "Yargıçlık işini ancak cevabınız evet ise tartışabiliriz," dedi. "Beatitude, görevi benden devralman için sana rüşvet vermem gerekiyorsa, ilk çocuğumuz dışında her türlü teşvikin mübah olduğunu söylüyor."

"O kadar perişan mısın?"

"Evet, bunun bir önemi yok. Beatitude beni bu dertten kurtarmak için can atıyor. Aile kanadındaki yıkım bir ay önce başlamalıydı, Oak'ın Hampshire'da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ve yeni arazi kahyam sadece bana cevaplayamayacağım sorular sormak için var gibi görünüyor. O zaman cevaplar için Hawthorne'u zorlamam gerekiyor ve o iyi adam tamamen kendi durumuna dalmış durumda. Beatitude sizi akşam yemeğine davet etmemizi söyledi."

"Biraz temiz havanın tadını çıkaralım, olur mu?" Valerian, Grey'in bir okuma arkasına astığı sabahlık paltosunu Grey'e uzattı.

Valerian'ın kibarca havalanmalarını önermesi, zor bir konuşmanın iyi niyetli bir kontes tarafından duyulmamasını ya da bölünmemesini sağlamanın bir yolu olabilirdi. Valerian'ın nezaketi, her türlü uygunsuz anı örten incir yaprağı işlevi görüyordu.

Grey ceketini silkti ve Valerian'a arka terasta eşlik etti.

"Londra'daki Ash ve Sycamore'dan ne haber alıyorsun?" Valerian sordu.

"Kutsanacak bir şey değil. Ancak Jacaranda, Beatitude'a kardeşlerimizin sağlık durumlarının iyi olduğunu ve işletmelerinin gelişmekte olduğunu bildirdi. Güneşli bir gün için Tanrı'ya şükürler olsun. O lanet kütüphane yazın bile kasvetli olmayı başarıyor."

"O zaman orada çalışma," dedi Valerian merdivenlerden inip resmi bahçeye girerken. "Kontun güney ve doğuya bakan çalışma odasını kullan."

"Babamın eski çalışma odası artık Beatitude'un özel salonu. Bebek kıyafetleri dikmek için ışığa ihtiyacı vardı." Grey de ona uğramayı, onu pencere kenarındaki koltuğunda dikiş yaparken ya da masasına tünemiş ev hesaplarını incelerken yakalamayı çok severdi.

"Neden ikiniz de babamın eski çalışma odasında çalışamıyorsunuz?"

Güzel bir fikir. Belki de Beatitude kocasının bunu düşünmesini bekliyordu? "Çünkü gördüğünüz her şeyin sahibi benim ve kontesim birkaç yerin tamamen kendi egemenliği altında olmasını hak ediyor."

"Daha mütevazı bir çiftin bu egemenliği nasıl bölüşeceğini düşünüyorsun Grey? Ev diyebilecekleri sadece birkaç odaları olan çiftler?"

"Bunun sizin yargıç olmanızla ne ilgisi var?"

"Belki de hiçbir şey." Valerian güneş saatine yaklaştıklarında cep saatini çıkardı. "Emily Pepper'a evlenme teklif ettim ve o da kabul etti."

Çoğunlukla suçluluk duygusundan oluşan önemli bir yük Grey'in kalbinden kalktı. Grey kardeşlerine dünyada kendi yollarını çizmelerini söylemişti. Valerian Kasaba'da Ash ve Sycamore'a katılabilir, Worth Kettering'i ona birinin adamı olarak bir görev bulması için ikna edebilirdi

Paris'te İngiliz davranışları öğretmeni olabilir ya da hükümette oldukça başarılı olabilirdi.

Sadık ve yaşlı bir tazı gibi arabanın dibinden öteye gitmeye isteksiz olan Valerian, enişte görevini terk etmeyi reddetmişti. Diğerlerinin hepsi gidecek bir yer, olacak *biri* bulmuştu ama Valerian'ın işi aile yöneticisi, sorunları öngören, kavgalara aracılık eden ve rahatsız edici gerçekleri aktaran kişi olmaktı.

Yargıçlık onun için uygun bir görevdi ama aile içi mutluluğa giden bir yol olduğu söylenemezdi. Emily Pepper bunu sağlayabilirdi -Grey bunu umuyordu.

"Tebrikler," dedi Grey, Valerian'ı omzundan alkışlayarak. "Bayan Pepper iyi bir genç kadın ve sizin de ona mükemmel bir koca olacağınızı biliyorum." Yine de Grey'in kalbindeki suçluluk duygusunun yerini bir endişe ağırlığı .

"Maçı onaylıyor musun?" Valerian saatini çevirerek sordu.

"Benim onayımı istemiyorsun."

"Sen benim kardeşimsin, büyük büyükbabam değil." Saatini kapattı. "Kimsenin bu konudaki görüşüne bakmaksızın Emily ile evleneceğim. Bay Pepper'ın zorluk çıkarması muhtemel."

"O zaman o bir aptal."

Valerian'ın gülümsemesi acı vericiydi. "Kendisi benim müstakbel kayınpederim ve anladığım kadarıyla kayınpederlerin zaman zaman aptallaşması doğal bir şey. Kızının nüfuzlu soylu ailelerle tanışmasını görmek için Dorset'e taşındı. Ben bir kontun oğluyum. Uygun bir yaştayım. Emily'yi Abbotsford'da oldukça rahat ve tamamen umutsuz değilim. Ama Pepper onayını esirgeyecek ve bu Emily için zor olacak."

Bir çift saz bülbülü aslanağızlarının yanındaki kuş havuzunda gürültü çıkarıyor, suyu her yöne savuruyor ve birbirlerine laf . Grey onların maskaralıklarını izlerken Valerian'ın *kendisinden yardım istediğini* fark etti.

Elbette öyleydi ve Grey'in sunacak çok az yardımı vardı. "Pepper bana makul bir adam gibi geldi, ama sadece bir çocuğu var. Belki de uzun bir nişanlılık dönemi

bir Dorning'in damat olması fikrine kendini kaptırdı." Ya da Grey'in aile kanadını yıktırıp enkazını satmasına izin verir.

"Margaret Osgood'a yüksük otu vermeye başlamadan önce," dedi Valerian, "Emily'nin evlenmesi için yanıp tutuşuyordu. Şimdi sağlığı düzeldi ve seçici olmayı göze alabiliyor. Ben zengin değilim Grey. Abbotsford'u Hawthorne'la tartıştım ve şu anda orada çiftçilik yapan kiracıları gözden geçirdim. Arazinin ne kadar kazanabileceğini biliyorum. Açlıktan ölmeyeceğiz."

Zengin bir babanın müstakbel damadından duymak istediği şey bu değildi. "Belki Pepper seni tanımak için zaman bulursa, cazibene kapılabilir. Görgü kurallarımın yarısını senden öğrendim, diğer yarısını da kardeşlerimize örnek olmaya çalışarak. Benim ezberci disiplinle öğrendiklerimi sen içgüdülerinle öğrenmiş gibiydin."

Ötleğen kuşları bahçede ani bir sessizlik bırakarak uçup gittiler.

"Bir kitabı dolduracak kadar terbiyem var," dedi Valerian, bakışlarını kaçan kuşlara dikerek. "Eksik olan şey para ve Osgood Pepper'ın değer verdiği ve anladığı şey de bu."

Ve birkaç Dorning'in bolca biriktirebildiklerini. "Emily neye değer veriyor?"

"Babasının saygısı." Valerian, birkaç tanesi dışında açmayı tamamlamış olan güllerin karşısındaki tahta banka yerleşti. O ortamda bile zarif ve rahat görünmeyi başarıyordu.

"Aralarında yanlış giden bir şeyler var Grey. Ne olduğundan emin değilim. Osgood'un daha önceki bir ya da iki talibine rüşvet verdiğinden ya da Emily'yi uygun olmayan eşleşmelere teşvik ettiğinden şüpheleniyorum. Hangisi olduğundan emin değilim. O ve Emily birbirleriyle barışık değiller, bu da daha fazla çatışmadan kaçınmak için bir neden. Emily kendi evini istiyor ve beni istiyor."

Grey kardeşinin yanındaki yerini aldı. "Gülümsemen malları çoktan tattığını gösteriyor. Bu iyi bir tavsiye miydi Valerian?"

"Siz ve Beatitude evlenmeden önce bir çift keşiş kadar iffetli miydiniz?"

"Bu farklıydı. Beatitude dul bir kadındı."

"O ne istediğini bilen ve aşık kadındı. Emily benim karım olmak istiyor. Konu mali konulara geldiğinde tamamen gerçekçi olmamasından endişe ediyorum."

Daha da kötüsü. "Bir at arabası ve dört kişi, sık sık Kasaba'ya gezintiler, tüm moda mağazalarında hesaplar ve yıllık Paris gezisi mi bekleyecek?" Grey listeyi kısa tuttu, ancak müsrif bir eş bir adamı birkaç hafta içinde dilendirebilirdi.

"Belki de bunun kırsaldaki karşılığıdır? Pepper Ridge'deki evden o sorumlu ama orası köklü bir mülk ve Osgood'un cebi dipsiz. Evlilik hayatı onun için bir alışma süreci olacak."

"Senin için de."

Grey, Valerian'da hiç böyle bir gülümseme görmemişti; memnun, utangaç, kararlı ve başka bir şey. Şefkatli mi?

"Bize özel bir lisans alması için Ash'e bir talep gönderdim."

"Bu kadar acele *gerekli* miydi?" Hawthorne ve Margaret özel bir ruhsata başvurmuşlardı ve aceleyle kur yapmaları için nedenleri olsa da, Grey ilanların okunmuş olmasını tercih ederdi.

"Evet, bu gerekliydi. Burada, Hall'da evlenmek istiyorum Grey. Şapel de olur, çiçekler de, çünkü en azından bu açıdan biz Dorningler zenginiz. Bir aristokrat standartların korunması gerektiğini söylediğinde, genellikle kastettiği şey görünüşün korunması gerektiğidir ve bizim görünüşümüz var. Osgood Pepper'ın Emily'nin evlendiği aileyi görmesini istiyorum, mirasımızı Pepper'ın saygı duyacağı türden bir ticari girişime dönüştürmeye yeni başlıyor olsak bile sahip olduğumuz özü görmesini istiyorum."

Valerian ne zaman Grey'den bir şey istemişti? Ne zaman *birinden bir* şey istemişti? "Bir Mayfair Sezonunda yaşananların yüzde doksanı görünüşle ilgilidir, bu konuda oldukça haklısınız. Şapeli çiçeklerle donatabilir ve muhteşem bir düğün kahvaltısı düzenleyebiliriz. Ne de olsa yaz mevsimindeyiz ve bahçelerde bolca ürün var. Sen ve Emily bundan sonra gerçekten Kasabaya gitmeli ve Dorning House'daki personelin sizi biraz şımartmasına izin vermelisiniz."

Valerian başını salladı. "Anlamsız şeyler için Kasaba'ya gitmeye gücüm yetmez Grey. Kasabanın işleyişi hakkında bilgi edinmeliyim."

Abbotsford'a gidersem, bu kitabım için bir yayıncı bulmak için olacak."

Şu lanet kitap. "Kitap basarak para kazanan var mı?"

"Sanırım *Waverley*'in yazarı epey para kazanmıştır."

"Bir görgü kuralları el kitabı, heyecan verici bir tarihi kahramanlık hikayesi değildir. Şövalyeler, İskoçyalılar ve benzeri hikâyelerden birini yazabilir misin?" Elbette Grey o romanlardan hiçbirini okumamıştı ama Beatitude'un *Waverley*'sini ara sıra eline almış, sadece geceler boyu onun ilgisini neyin bu kadar çektiğini araştırmıştı.

"İnsan kalemi eline alıp, o hafta okuyucu kitlesinin çılgınca arzuladığı her şeyi üretmesini emredemez, Grey." Valerian bir kolunu sıranın arkasına dayadı, görünüşe göre tamamen boş zamanlarında olan bir beyefendi. "Anlaşmalar hakkında konuşmamız gerekiyor."

Bu nedenle bu görüşmeyi özel olarak yapmamız gerekiyor. "Sizin adınıza Pepper ile görüşmekten mutluluk duyarım ama konuşacak fazla bir şey yok. Abbotsford senin. Kardeşimiz Willow size güzel bir köpek yavrusu gönderebilir, Oak size bir düğün portresi çizebilir, kilerinizi doldurabilir ve kullandığınız o çingiraklı arabayı atabilirim, ancak bir aile olarak gerçekten yerleşim yolunda katkıda bulunacak pek bir şeyimiz yok."

Valerian daha cesaret verici bir şey bekleydi bile, hayal kırıklığını göstermeyecek kadar iyi yetiştirilmişti.

"Bir sonucumuz var. Osgood Pepper bunu anlayacaktır. İyi bir başlangıç yapan bir iş girişimimiz var. Emily'nin payına kendi payımı da eklemekten mutluluk duyacağım."

"Peki, tüm paranız kendi başına zengin olacak bir eşin geleceğini güvence altına almaya giderse, kendi yatırımlarınızı nasıl oluşturacaksınız?"

Valerian ayağa kalktı. "Önce eşini güvence altına , değil mi? Pepper'ın onayı Emily için önemli, Emily de benim için önemli. İyi günler."

Düzgün bir ev sahibi misafirini ön kapıya kadar geçirirdi ama Grey olduğu yerde kaldı. Biraz akli olan bir kardeş, hayal kırıklığına uğramış bir kardeşin ne zaman onurlu bir çıkış yapması gerektiğini bilirdi. Grey'in

Dorningler toprak fakiriydi, en azından şu anda ve hiçbir kuralı ya da sosyal cila bu üzücü gerçeği değiştiremezdi.

Emily'nin hayatının EN UZUN GÜNÜ, jambon ve yumurta için Tobias'la uğraşmak yerine odasında yaptığı kahvaltıda başladı. Ogilvy'yi kovduğu için ya da başka bir şey için sorgulanacak havada değildi.

"Uyanmışsın," dedi Briggs gereksiz yere, çünkü Emily özel salonunda pencere kenarına oturmuş, bir yandan Londra gazetelerini okurken bir yandan da bir kap çikolata ve peynirli tartın tadını çıkarıyordu.

"Günaydın, Briggs. Bana katılmaz mısın?" Emily tencereyi işaret etti, gerçi ikinci fincanı Cemiyet sayfalarıyla içmek için saklıyordu. Kâğıdı bir kenara bıraktı, başka bir fincan ve fincan tabağı için zili çalmayı planlıyordu.

Ancak tepsisinde zaten ikinci bir fincan ve tabak vardı. Bu emri kim ve neden vermişti?

"Belki yarım fincan," dedi Briggs, karşı koltuğa oturarak. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

Emily sefil bir şekilde uyumuştu. Valerian Dorning'le nişanlanan kadın olmaktan duyduğu kız gibi sevinçle, babasının çıkaracağı tartışmadan duyduğu korku arasında gidip geliyordu.

Ve şimdi Briggs görünüşe göre kendi başına garip bir tartışmaya niyetlenmişti.

"Ogilvy denen yaratığı kovmuşsun," dedi Briggs son iki turtayı da yerken. "Sebeplerini öğrenebilir miyim, Emily?"

Emily dolu bir fincan çikolatayı uzattı. "Ogilvy babamdan çalışıyordu ve buna göz yumulduğu sürece başka kimse bu işi üstlenemezdi. Sabahımı papazı ziyaret ederek geçirmeyi planlıyorum, kendisi yerel esnafı iyi tanıyacaktır."

"Öğleden önce arayacak mısınız? Sanırım o zaman at arabası elbisemi giymeliyim."

Emily Briggs'in arkadaşlığını istemiyordu ama papazla baş başa kalmak istiyordu. Onunla *diğer* konuların yanı sıra çıraklarının durumunu da konuşması gerekiyordu.

"Köye kadar yürüyeceğim, Briggs. Bana eşlik etmene gerek yok."

Briggs fincanını yavaşça tabağına koydu. "Emily, artık on yedi yaşında olmadığını anlıyorum. Genç bir kızın dürtülerine boyun eğmenin sonuçlarını üzümlere öğrendin, ama mevkiin ve servetin, her zaman itibarını düşünerek davranman gerektiği anlamına geliyor. Papaz evine kadar size eşlik edeceğim ve arabaya bineceğiz."

Valerian bu yüzleşmeyle nasıl başa çıkacaktı? Çünkü olan buydu.

Kibar, mantıklı ve kararlı olacaktı, son derece kararlı. "Endişeni anlıyorum Briggs, ama taşradaki hanımlar şehirdeki hanımlardan farklı standartlara tabi tutuluyor. Eğer burada, Dorset'te kasaba usullerini uygularsam -örneğin iki milden daha kısa bir gezinti için bir at arabası ve dört atı bağlarsam- kibirli ve kendini beğenmiş biri olarak görülürüm. Köye gidelim, ben papazı ziyaret ederken sen de eczacıyı ve kütüphaneyi ziyaret edersin."

Emily iştahı kaçmış olmasına rağmen bir tartı ısırdı. Briggs işsiz kalmakla karşı karşıyaydı, ama bunu biliyordu. Emily, Briggs'in emekli olabilmesi için cömert bir yeterliliğe sahip olmasını sağlayacaktı ama için herhangi bir koşulda işten çıkarılmak bir darbe olacaktı.

"Hâlâ kardeşinle yazışıyorsun," dedi Briggs, sanki birkaç mektup göndermek kira parasını cine harcamakla eşdeğermiş gibi. "Babanın buradaki tadilatlar için bizzat seçtiği ekibi kovdun, sonra da dün o Dorning denen adamla, servet avcısı olabilecek küçük oğlunla gezintiye çıktın ve bir seyis bile almadın. Osgood'dan sağduyunu yeniden keşfedene kadar seni odana hapsedmesini isteyeceğim Emily Pepper. Bunun yerine, davranışlarında daha ılımlı olman için sana yalvarmak zorundayım, yoksa servetin ne olursa olsun bir hödük bile seninle evlenmez."

"Bu bir sorunun cevabını veriyor," dedi Emily, ellerini tabağına silerek ve ayağına kalkarak. "Yazışmalarımı gözetliyordun, bunu etmeliydim, ama daha da önemlisi

Öğrendiklerini Tobias'la paylaştın, handa mektuplarımla karşılaştığına dair uydurduğu zırvalara aldırmadan. *Nedenlerini öğrenebilir miyim, Briggs?"*

Bunu Briggs'in başını eğdiği bir sessizlik izledi. Bu şehitlik gösterisi Emily'nin kanını kaydattı. Valerian'ın kitabından bir yaprak daha aldı ve ses tonunu medeni tuttu.

"Briggs, Tobias, Adam'a yazdığımı bildiğin ve babama söylememeyi tercih ettiğin gerçeğini kendi çıkarı için saklayacaktır. Tobias'ın işine geldiğinde babama söyleyecek. Aslında, bunu yapmakla tehdit etti bile ve Tobias gizliliğinin size kötü yansımaları sağlayacaktır. Eğer Tobias biliyorsa, Caleb'in de ihlal ettiğiniz gizlilikten haberdar olacağını ve Tobias'ın şapkasının altında saklayacağı şeyi Caleb'in bir öfke nöbetinde ağzından kaçırabileceğini varsayabilirsiniz. Aferin, Briggs. Tobias'ın tuzağına çok iyi düştün ve seni kurtarabilmemin tek yolu, *işlemediği bir suçtan dolayı* kardeşinle yazışmalarımı sürdürdüğümü bizzat babama söylemek."

Emily kızgınlık, meydan okuma, başka bir azarlama girişimi ya da en azından Briggs'ten sessiz bir geri çekilme bekliyordu. Sessizliğin yanı sıra saf, şaşkın bir sefalet ifadesi de aldı.

"Biz buraya ait değiliz," dedi Briggs. "Kimsenin bizi istemediği bir yere uyum sağlamaya çalışan, posta aracılığıyla işi sürdürmeye çalışan bu ve köylülerin arasına ait değiliz."

Yorum kesinlikle tuhaftı, bir ağıttı ve belki de - belki? - beceriksizlik için yanlamasına bir özürdü. Kötü bir şekilde.

"Köye doğru at süreceğiz," dedi Emily. "Eyer üzerinde pratik yapmaya ihtiyacım var ve sen de ödünç verilen kütüphaneyi ziyaret etmekten keyif alacaksın. Bir saat içinde ahırda buluşuruz."

Briggs çikolatasını bitirdi, ayağa kalktı ve reverans yaptı. Bu hareket Emily'ye başarısız bir ironi denemesi gibi gelmişti. Briggs yaşlı değildi - hiç de değil- ama bu tartışma onu yıllar önce kurduğu otorite kaidesinden düşürmüştü.

"Bana özür borçlusun, Briggs," dedi Emily, tam Briggs elini kapının mandalına koyarken. "Özel hayatıma izinsiz girdin ve sırlarımı saklamakta başarısız oldun. Eğer bu ihanetten dolayı pişmanlık duyduğunu itiraf edemiyorsan, yine de tazminat ödeyeceksin."

Briggs döndü, elleri arkasındaydı. "Bayan?"

Bu uysallık gösterisi geçiciydi ama Emily fırsatını bulmuşken bundan yararlanacaktı. Briggs yanlış hesap yapmış, muhtemelen sempatik Tobias'a Emily'nin mektuplarını şikâyet etmiş, Tobias'ın bu şikâyeti muhbirin kendisine karşı kullanacağını hiç düşünmemişti.

"Annemin evlilik anlaşmalarının her detayını bilmek istiyorum. Siz ve o bir çeşit arkadaşınız. Düzenlemeleri sizinle paylaştığını sanıyorum."

Briggs beyaz şalını omuzlarına daha sıkı sardı, Emily'nin ona Noel hediyesi olarak ördüğü bir şaldı bu. "Günlüklerime bakmam gerekecek ama terimlerin çoğunun bir yerlerde yazılı olduğuna eminim."

"Her ayrıntıyı istiyorum. En ince ayrıntısına kadar. Annem bana bir okumadan asla imzalamamamı söylemişti, babam da aynı şeyi defalarca söyledi. O kendi payına düşenin ne olacağını biliyordu ve ben de bu şartları bilmek istiyorum."

Briggs'in gözlerinde bir kınama kıvılcımı parladı. "Bunun şu Dorning denen adamla bir ilgisi var mı?"

"Belki de Antipodes'e gitmeye hazırlanıyorumdur, Briggs. Bunu hiç düşündün mü? Belki de Adam'a o mektupları bu yüzden gönderdim. Babam sağlığına kavuşuyor ve ben de kibar sosyeteden, aile entrikalarından ve güvenilmez bir arkadaştan bıktım. Bir saat içinde benimle ahırda buluş, yoksa köye sensiz giderim."

Emily kollarını kavuşturdu ve Briggs geri çekilene kadar bekledi, sonra pencerenin yanındaki yerine oturdu. Bir kez olsun mutlak ve yalın gerçeği söylemişti. Babasından, Caleb'den, Tobias'tan, Briggs'ten, entrikacı müteahhitlerden, tembel hizmetçilerden ve tek erkek kardeşine mektup göndermek için bile gizlice dolaşmak zorunda kaldığı bir evden tamamen bıkmıştı.

Tüm bunlar, Valerian'a Adam'ın durumunun tam olarak ne olduğunu ne kadar çabuk açıklarsa o kadar iyi olacağını gösteriyordu.

GEMİCİ EMILY, Osgood'un Tobias ve Caleb'in zekice planıyla ilgili, her biri bir öncekinden daha kötü olan yarım düzine soruna işaret etmesinde ısrar etmişti.

"İzninizle," dedi Osgood hatalar sıralaması tamamlandığında, "ve eminim mutfak Bournemouth'a dönmeden önce size yiyecek ikram etmekten mutluluk duyacaktır."

Bay Popplegruber okuma masasının üzerinde duran planlara son bir kez, sıkıntılı bir bakış attı. "Peki ya benim ücretim, Bay Pepper?"

Tobias büfenin içine yerleştirilmiş açık kasadan boş bir banka çekini aldı. Caleb mürekkebin kapağını açtı. Osgood borcunun tam miktarını unutmuştu ya da belki de kimse ona söylememişti. Tobias, sehpayı Osgood'un dirseğine yaklaştırmak bahanesiyle rakamı mırıldandı.

Osgood çok cömert bir şekilde iki pound ekledi ve tamamlanmış taslağın üzerinden geçti. "Dürüstlüğün takdire şayan, Popplegruber ve sağduyun da öyle."

"Elbette, efendim." Lanet olası bir Hessian subayı gibi topuklarını tıkırdattı ve geri çekildi.

Caleb kalçasını pencere pervazına dayayarak, "Abartıyor," dedi. "Burayla Lyon arasında hava nadiren o kadar kötüdür ve Akdeniz ticaretiyle uğraşan bir gemi rüzgâr çıkarsa kolayca limana yanaşabilir."

Tobias, tahmin edilebileceği gibi, bir cevap hazırlamıştı. "Biscay Körfezi'nin bir denizcinin kâbusu olduğunu ben bile biliyorum ve sadece Lyon'la ticaret yapacağımızı kim söylüyor? Beş yıl Amerikalılar iyi ve ucuz ipek üretiyor olabilirler."

"Ya da," dedi Osgood, "ipeğin modası geçebilir." Cehennem zebanisi Avusturya ordusu, belki Fransızlar, belki de İtalyanlar, Toskana'daki dut bahçelerini yakacak odun için kesmişlerdi. İpek zaten pahalıydı ve savaş yıllarının yarattığı tahribat onu daha da pahalı hale getirmişti.

"Bu yüzden bazı ayarlamalar yaptık," dedi Tobias, sehpayı hareket ettirip mürekkebi kapatırken. "Ne de olsa planlarımız sadece ilk taslak ve Popplegruber üç işadamına bir gemi tasarlayarak iyi bir iş çıkardığımızı söyleyecek değildi. Onun önerilerini dikkate alalım ve-"

"Geri döndü," dedi Caleb, gözlerini pencerenin ötesindeki yola dikerek. "O lanet olası dansçı Dorning geri döndü. Kırsal kesimde sosyal görüşmeler gerçekten bu kadar erken bir saatte mi yapılıyor?"

Tobias ve Caleb birbirlerine baktılar. Bu sessiz konuşmalara Osgood ilk hastalandığında başlamışlardı. Bir çift kendini beğenmiş memur tarafından bakıldığını umursamayacak kadar zayıf ve öfkeliydi. Tobias'ın kendini rahatça *işadamı* olarak tanıtması ve birinci çoğul şahıs zamirlerini aynı derecede rahatça kullanması kampanyalarının orada da durmadığını gösteriyordu.

Biz, bizim, biz...

Bizim paramızın onların yüksek maaşlarını ödemediği kesindi, çünkü ikisi de çok çalışıyordu ve işi iyi biliyorlardı.

Osgood, "Eğer Dorning Emily'yi çağırmak için buradaysa," dedi, "bu onun meselesi. Bizim tanımadığımız yerel eşrafı o tanıyor ve tanıştırma işini Dorning hallederse Emily onlar üzerinde iyi bir izlenim bırakacaktır. Kardeşi bir kont ve bu da önemli bir şey."

Emily'nin kardeşi ise hüküm giymiş bir suçluydu. Osgood, Adam'ın gözden düştüğüne dair söylentiler henüz yayılmadan önce Londra'dan ayrılmıştı ama eski skandallar, davanın Londra'dan iki yüz mil uzakta ve beş yıl önce görülmüş olması bir yana, yüksek mevkilerdeki kişiler arasında hâlâ ağırlık taşıyordu.

Kapıya vurulması bu mutsuz hatıraları böldü.

"Bay Valerian Dorning sizi görmek istiyor, Bay Pepper." Uşak, üzerinde oldukça sade bir kart bulunan küçük gümüş bir tepsiyi uzattı.

Caleb pencereden uzaklaşarak, "Ona Bay Pepper'ın dışarıda olduğunu söyle," dedi. "Doğru dürüst bir telefon görüşmesinin ne zaman yapılacağını bile bilmeyen köylüleri ağırlamaktan daha iyi işlerimiz var."

Tobias, "Bir kontun oğlunu geri çevirmek," dedi, "saat kaç olursa olsun, yapılacak bir şey değil, Caleb. Dorning şüphesiz iş konuşmak için burada. Ailesi ne satıyor? Tisanes, patentli ilaçlar, poşetler mi? Kibarca ticarete atılıyorlar, bu da aralarında bir parça akıl olduğunu gösteriyor. Onu içeri alın."

Mülkiyeti az çok devretmiş yaşlı bir adam olan uşak, elinde aptal gümüş tabağıyla kapının yanında duruyordu. "Bay Pepper?"

İnsanın işverenine saygı duyması, bir hizmetkârda bulunması gereken iyi bir özellikti. "Tobias, Caleb, izninizle. Bay Dorning ile buluşacağım.

ilk misafir salonunda."

Caleb ve Tobias arasında çok farklı bir bakış geçti; bilmişlik ve kendini beğenmişlikten ziyade kızgınlık ve sabırsızlık. Eğer Adam orada olsaydı...

Ama değildi ve bir daha asla olmayacaktı.

Osgood koridorda kâhyaya katıldı. "Genç Bay Dorning hakkındaki yerel görüş nedir?"

"Dorning'lere büyük saygı duyulur efendim. Aile yüzyıllardır Dorning Malikanesi'nde yaşıyor ve onlar bu toprakların aydın kâhyalarıdır."

"Yani zor zamanlarda kiralari yükseltmiyorlar mı?"

"Onlar öyle değil. Yapılacak bir iş olduğunda yardıma koşuyorlar ve komşularını cömertçe ağırlıyorlar. Botanik girişimleri hanımların bir düzinesine gelir sağladı, ancak yine de mümkün olduğunca yerel halkı işe alıyorlar."

Yani Bournemouth'tan bir haydut çetesini işe almamışlardı. Osgood, Emily'yi Ogilvy'yi kovduğu için övse mi yoksa Tobias ve Caleb'i en başta bu adamı işe aldıkları için azarlasa mı bilemiyordu.

Muhtemelen ikisi de. "Peki ya bu özel Dorning?" Osgood sordu. "Ailenin serserisi mi?"

"Dornings ailesinde serseri yoktur, efendim. Lord Casriel buna izin vermez, kontesi de öyle."

Kısa bir süre önce, Pepper Ridge koridorlarındaki bu yürüyüş Osgood için çok fazla olurdu ve bir konuşma yaparken yürüyüş yapmak onu tamamen aşardı. Bayan Margaret Dorning'in verdiği yüksükotu ilacı tüm bunları değiştirmişti. Hayatını kurtarmış ya da en azından ona güzel yıllar eklemişti.

"Bir çay tepsisi getireyim mi, efendim?"

"Ülkede bu işler böyle mi yapılıyor? Şafakta çay tepsileri mi?"

"Bildiğim kadarıyla, bir çay tepsisi her zaman iyi bir olarak kabul edilir." Uşak, mendilini uzun vitrinli bir saatin yüzündeki hayali bir lekeye sürmek için durakladı.

Saat on bir olmuş bile. Gün nereye gitmişti? Nereye gitmişti *Yıllar* mı geçti? "Pekala o zaman. Genç erkekler dipsiz kuyulardır.

bedava yemek teklif edildiğinde. Çayın yanında biraz da yiyecek gönder. Bay Valerian Dorning'i severim, bilirsiniz."

"Efendim?"

"Bana cehenneme gitmemi söyledi ve konuda çok kibardı. yaşlılığında dürüstlüğe değer verir. Dürüstlük ve sağlık."

"Siz öyle diyorsanız, efendim." Kâhya elindeki telaşlı tepsiyi sürüyerek uzaklaştı.

Osgood resmi salonun dışındaki iskele camındaki yansımasını değerlendirmek için bir an durdu. "Ben yaşlı bir adamım." Sağlıklı bir ihtiyar olması pek de önemli değildi. Daha da önemlisi, genç bir adama haddini bildirmek için sabırsızlanan yaşlı bir adamdı. Dorning'i severdi ve Dorning ailesini gücendirmek istemezdi ama Dorning aklında kur yapmakla geldiyse, ciddi bir yenilgiyi hak ediyordu.

Osgood ne zamandan beri kendi yerine gösterişli bir delikanlıyı koyma zevkini tatmamıştı?

Çok uzun. Çok uzun.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Valerian, Emily'nin dışarıda geziniyor olabileceğini umarak bahçe manzaralı bir sandalye seçti. Koltuğu muhtemelen Kraliçe Anne zamanından kalmaydı ve güzel bir mobilyaydı, ancak kabriole ayakları tam olarak düzgün değildi ve minderin pembe kadifesi aşınma belirtileri gösteriyordu.

Pepper, Emily'yi neden ana süiti yenilemekle görevlendirmişti ki, böyle bir ortak odanın ilgiye ihtiyacı vardı?

"Bay Dorning." Osgood Pepper içeri girdi, gözleri hoş karşılanmaktan başka bir şeyle parlıyordu.

Valerian ayağa kalktı ve eğildi. "Efendim, iyi görünüyorsunuz."

Pepper kapıyı kapattı. ", değil mi? de kalmaya niyetliyim ama hastalığım nedeniyle gereken çok iş var. Bir komşuyu selamlamaktan her zaman mutluluk duysam da, sizden işinizi belirtmenizi ve yolunuza gitmenizi rica edeceğim."

Bir açılış salvosu olarak bu hareket -kendini aceleci ilan etmek- oldukça basitti.

"Sizi fazla tutmayayım efendim, gerçi Emily geçen gün bana dinlenmeye ve istirahate daha fazla öncelik için ne kadar rahatladığını söyledi. Yılın bu mevsimi, ekim ve hasat arasında, kırdan geçirilen zamanın en keyifli olabileceği zamandır, sizce de öyle değil mi?"

Valerian'ın boşalttığı koltuğa Pepper oturdu. "Emily'nin dinlenmek ve rahatlamak için zamanı var, ama eğer kızı beklediği tarzda tutacaksam, aynı şey benim için söylenemez."

Valerian misafirdi ama yalvaran biri değildi. Kanepeden yararlandı ve Pepper'ın sandalyesine en yakın uca oturdu.

"Emily bir kız mı efendim, yoksa yetişkin bir kadın olarak anılmaya hak kazandı mı?"

Pepper'ın çenesi yukarı kalktı. "Sana ne bundan?"

Bu soru, bir yanda incelik ve dolaylı anlatım, diğer yanda ise açık bir dürüstlük arasında bir seçim yapılmasını gerektiriyordu.

"Zamanınız çok değerli," dedi Valerian, "bu yüzden açık konuşacağım. Emily benim karım olmayı kabul etti. Kendisi reşit ve onu geçindirecek imkanlara sahibim. Sizin onayınıza gerek yok ama bu hem Emily hem de benim için çok şey ifade edecektir."

Valerian bir anda Pepper'ın sağlığının kısa bir süre önce gerçekten de çok hassas olduğunu hatırladı. Yaşlı adam elini göğsüne götürdü ve sanki biri sırtına bir darbe indirmiş gibi öne doğru eğildi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, Dorning? Küstahlığın için hemen özür dile, yoksa seni binadan attırırım."

Şiddet tehditleri de etkileyici olmayan bir pazarlık taktiği idi. "Kızınızın saygısını kazanacak kadar şanslı bir adam olduğumu sanmıyorum, *biliyorum*, tıpkı onun da benimkini kazandığı gibi. Normal şartlarda, Emily'nin bu konuda onayını aldıktan sonra ona kur yapmak için önce sizden izin isterdim. Emily bu tür protokollerden vazgeçmeyi tercih ettiğini belirtti. O kendi aklını bilir ve benden özel bir lisans almamı istedi."

Pepper konuşacakmış gibi ağzını açtı -belki de bağıracaktı- sonra kapattı. Tedirgin bir an geçti, sessizlik kapıya vurulmasıyla bozuldu.

"Defolun!" Pepper havladı. "Lanet hizmetçiler ve onların lanet çay tepsileri, senin de canın cehenneme, Dorning. Eğer biricik kızımın süslü pantolonlar giyen, cebi delik bir herifle kaçmasına izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Kızımı tanımıyorsun bile. Defol git ve bir daha da geri gelme."

Valerian olduğu yerde kaldı. "Bay Pepper, büyük bir şok yaşadınız ama gerçekleri göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum. Emily seçimini benimle birkaç aylık tanışıklığına dayanarak yaptı. O kuzeydeki bir teyzenin yanına sürgün edilebilecek bir kız öğrenci değil.

uşığı öpmek. Bu toplumda itibarım var ve sarayda tanıtıldım. Ailemin unvanı var ve Emily'yi yeterince destekleyebilirim. Bu eşleşmeye neye dayanarak karşı çıkıyorsunuz?"

Pepper'ın altında, Valerian gerçek bir dehşet notası algıladı. Emily babasının kendisini stratejik bir varlık olarak gördüğünü anlamıştı ama

Osgood aynı zamanda çatısı altında tek çocuğı olan yaşlı bir babaydı. Emily'yi özleyecekti ama muhtemelen bunu ona asla itiraf etmeyecekti. "Seni lanet olası köpek yavrusu. Elimde kalan tek şey o ve sen onu kaçırıp parasıyla yaşamayı düşünüyorsun.

Dalkavukluğunla ve kibar tavırlarınla onun başını döndürdün ve onun iyi niyetinden faydalandın.

doğı. Buna izin vermeyeceğim."

Tüm suçlamalar arasında, Emily'nin babasının yanından bir daha görülmemek üzere ayrılacağı düşüncesi şüphesiz en önemli suçlamaydı. Ancak Pepper'ın itirafı, oğıuyla aralarının oldukça kötü olduğunu da gösteriyordu.

"Emily ve ben Abbotsford'da yaşamayı planlıyoruz. Malikane, atlı yolları kullanırsanız Pepper Ridge'in ön kapısından üç mil uzakta değil. Ev çiftliğine bağılı oldukça büyük bir araziye ek olarak, Abbotsford'da her biri yüz dönümlük beş kiracılık var. İsterseniz size emlak defterlerini ve mülkün kendisini memnuniyetle gösteririm. Emily bu evi evlilik hayatına başlamak için uygun bir yer olarak gördü."

"*Emily'mi* bir çiftlik evine mi koyacaksın? Düklerle dans etmiş, en iyi öğretmenlerden ders almış, en iyi okula gitmiş bir kızı bezelye çapalamaya ve tavuk beslemeye mi göndereceksin?"

Pepper gerçekten üzgündü, belki de bu yüzden Emily'nin nüfuzlu bir soylu aileyle evlenmesini planladığını unutmuştu.

"Emily'nin mutlu olmasını isterdim, efendim. Burada mutlu değil. Sağlığınıza kavuştuğunuz için artık pek bir amacı yok ve iş çabalarınıza çok şey katacak olsa da, görünüşe göre orada ona yer yok."

"Kesinlikle yok. Dükkânın lekesini taşıdığını söyletmeyeceğim."

Elbette Emily dükkânın lekesini taşıyordu ve elbette bu leke ona çoktan yöneltilmişti. Pepper, bir tüccar olarak

Sosyete dedikoducularının yeni para kazanmış bir mirasçıya karşı ne kadar acımasız olabileceklerini bilemezdi.

"Bu evi düzene sokması gerekiyordu." Pepper'ın sesine bir ağıt unsuru, bir yenilgi unsuru girmişti.

"Ama ekibi seçmesine izin vermediniz, yenileme planlarını, programlarını veya bütçelerini geliştirmesine izin . Bugün hayattasınız, çünkü doktorlar tüm umutların tükendiğini söyledikten sonra Emily sizin için yardım isteyecek kadar inatçıydı. Size sadık kaldı ve anladığım kadarıyla bu önemli anlaşmazlık alanlarına rağmen böyle. O artık reşit efendim ve bu düğünü durduramazsınız ama onun için daha mutlu bir vesile olmasını sağlayabilirsiniz."

Valerian kardeşleriyle binlerce tartışma yaşamamış, saatlerini ırgatlara dans etmeyi öğretmekle geçirmemiş, Emily'nin babasının saygısına ne kadar değer verdiğini bilmemiş olsaydı, kendini mazur görür ve kayınpederinden uzak durmayı planlardı.

Ama aile önemliydi ve Emily'de bundan çok az vardı.

Pepper'ın kemikli parmağı sandalyenin kollarına oyulmuş pençelerin izini sürdürdü. "Bir uşağı öpmekten çok daha fazlasını yaptı. O kız beni hiçbir babanın katlanmak istemeyeceği bir kovalamacaya sürükledi."

"Eski tarih, efendim. Üniversitede bir aziz değildim, anladığım kadarıyla genç erkekleri bu tür kurumlara göndermenin yarısı bu. Emily hayatını kurtardı."

"Kalbimi sadece kırmak için mi onardı? Emily istediği şeyin sen olduğunu düşünüyor ama o sadece taşra hayatından sıkılmış ve başıboş. Onu kasabaya geri götüreceğim ve taşra beyini oynamayı bırakacağım. Zaten bir sürü saçmalık. Fiyatını söyle, Dorning."

Valerian konuşmanın en çok bu kısmından korkmuştu ama vereceği cevabı düşünmüş ve biraz pütürlü olan koltukta rahatça oturmaya devam etmişti.

"Benim bir fiyatım yok. Emily'ye evlenme teklif ettim ve o da kabul etti. O benim kalbimin arzusu ve görünüşe göre ben de onun arzusuyum."

Pepper homurdandı. "Bunu daha önce de duymuştum. Bana biraz pahalıya mal oldu ama genç alçağı kaçırdım ve o da hemen zengin bir dulla evlendi. Biraz künt kullanabilirsin, bunda utanılacak bir şey yok, ama

Emily'i ömrünün sonuna kadar rahat bırakmayı kabul et. Beş bin sterline ne dersiniz? Elinizde imzalı banka çekiyle buradan ayrılabilirsiniz."

Emily'nin babasına kızgın olmasına şaşmamalı. "Sizde benim için değerli olan şey, efendim, Emily'yi sizin onayınızla evlilik hayatına gönderebilmek. Paranız bu tartışmada size hiçbir şey kazandırmayacak ve Emily teklifinizi öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"Emily'nin hayal kırıklığı katlanılabilir. Yine de onun sonsuz sefaletini vicdanıma yüklemeyeceğim ve sen de ona sadece bunu vaat edebilirsin. Şüphesiz ondan hoşlanıyorsun -kim ki? - ama para içinde yüzen genç bir kadından hoşlanmak kolaydır. Başarısız evlilik için on bin pound seni teselli etmeli."

Valerian hiç yoksul olmamıştı ama hiç zengin de olmamıştı. Belki de bu hayata yaklaşmak için ideal bir bakış açıydı, çünkü Pepper'ın zenginliğinin onu mutlu ya da bilge yapmadığı açıktı.

"Emily burada, Pepper Ridge'de çok mu memnun?" Valerian ayağa kalkarak sordu. "Birkaç aydır Dorset'te yaşıyor. Arkadaşlarını arıyor mu? Kilisedeki sosyal komitelere katılıyor mu? Bir sonraki toplantının planlanmasına yardım ediyor mu? Arkadaşları onu burada ziyaret ediyor mu? Kendi eğlencesi için yönetmeyi sevdiği birkaç yatırımı var mı? Pepper Ridge'deki personelin saygısını kazandı mı ve hayatı boyunca yaşayacağı eve yerleşen bir kadın gibi yeniden dekorasyon planını üstlendi mi?"

"Hayır," dedi Valerian kendi sorularını yanıtlarken. "Hayır, hayır, hayır ve hayır. Huzursuz, sıkılmış, yalnız ve şu anda onun çıkarlarını çok fazla düşündüğünü iddia eden adam tarafından görmezden geliniyor. Ailem onu aradı. Özellikle baldızım sağlığını korumak için size göz kulak oluyor ve bu Emily'nin isteği üzerine."

Pepper gözlerini bahçeye dikmişti ama Valerian yaşlı adamın sandalyenin kollarını kavrayışından onu dinlediğini anlıyordu.

"Onun mutluluğuyla ilgilenmiyorsunuz Bay Pepper, kendi mutluluğunuzla ilgileniyorsunuz. Emily bir kez olsun kendi isteklerini sizinkilerin önüne koydu ve ben de onun kararının şanslı bir alıcısıyım. Ya nişanımız konusunda nazik ve sevgi dolu bir baba olursunuz ya da

Emily'nin sana karşı beslediği sıcak duyguları yok edebilir. Size iyi günler diliyor ve düğünde görüşmeyi umuyorum."

"Yirmi beş bin pound ve bu benim son teklifim."

Emily'nin inatçılığı belli ki babasının dizinin dibinde öğrenilmişti. "Bay Pepper, ticari deneyiminiz benimkini gölgede bırakıyor, ancak bunun bir açık artırma olmadığını ve ne benim onurumun ne de kızınızın mutluluğunun satılık olmadığını size bildirmek için izin istiyorum."

Pepper yarı yaşında bir adam gibi sandalyesinden kalktı. "Kahretsin, Dorning, Emily'nin durumu hakkında hiçbir fikrin yok. Unvanlı bir aileyle evlenemez. Onu canlı canlı yerler."

"Benim unvanlı ailem bunu , yoksa benimle zorunda kalacaklar."

Uzun kasalı bir saat çeyrek saati çalıyordu. Valerian bekledi, çünkü gerçek mesele, Pepper'ın uzlaşmazlığının gerçek nedeni henüz ortaya çıkmamıştı. Belki de Pepper sandığından çok daha fakirdi; iş hayatındaki terslikler pek çok yeni serveti yok etmişti. Belki de kalbi onu yine rahatsız ediyordu. Belki de sadece yorgun, yalnız, çok fazla pişmanlığı olan ve sevecek tek bir çocuğu kalmış yaşlı bir adamdı.

"Sana çocuktan bahsetti mi?"

"Emily'nin çocuğu mu var?" Eğer öyleyse Valerian bu durumu Emily'den öğrenmeyi tercih ederdi.

"Peki ya yaparsa?"

"Kardeşimin bir yan ağrısı var. Tabitha hepimiz için bir zevk ve okula gitmediği zamanlarda onu özlüyoruz. Bu konuda Emily'nin çocuklarıyla ilgili istekleri belirleyici olmalı, ancak böyle bir konuda ağlamam pek değil."

Pepper elini seyrelemiş saçlarında gezdirdi. "Çocuk yok, Tanrı'ya şükürler olsun. Onun bir erkek kardeşi var." Bu itiraf Pepper'ın tüm kabadayılığına mal olmuş gibiydi. "Benim onayımı alacaksın, Dorning, ama karşılığında bir kuruş bile alamayacaksın. Yeminlerinizi etmeden önce Emily'nin size asi kardeşinden bahsetmesi konusunda ısrar edin ve eğer hâlâ onunla evlenmek istiyorsanız, düğüne ben de katılacağım."

Hiçbir erkek kızının nikâhına böyle bir üzüntü havasıyla razı olmamalıydı. "Efendim, iyi misiniz?" Ama Pepper bir oğlu olduğunu kabul etmemişti. Emily'nin bir erkek kardeşi olduğundan bahsetmişti.

"Kızının kırık kalbini düşünen bir adam ne kadar iyi olabilirse ben de o kadar iyiyim."

"Emily'yi başka bir aile üyesinin hataları yüzünden terk etmeyeceğim, onun da kardeşlerimin patavatsızlıklarını bana karşı kullanmayacağı gibi."

Pepper kapıya doğru yöneldi, adımları girişinden çok daha yavaştı. "Onunla kardeşi hakkında konuş. Ona benden tek bir kuruş bile alamayacağını söyle ve eğer ikiniz hâlâ evlenmeye kararlıysanız, ortaya çıkacak maskaralığa babalık onayımı vereceğimi söyle."

Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve Valerian'ı resmi salonun soluk ihtişamında yalnız bıraktı. Pazarlık başarıyla sonuçlanmış, ana hedefe ulaşılmıştı. Emily babasının onayını alacaktı, tek istediği de buydu.

O sırada hanımefendi terastan bahçeye çıkmayı tercih etti ve onu sade bir hasır şapka, omzunda fırfırlı mavi bir şemsiye ile görmek Valerian'ı sevinçle doldurmaliydi.

Emily'yle evlenme ihtimali onu sevindirmişti ve Osgood Pepper'ın onayını aldığını bilmek daha büyük bir mutluluk sebebiydi. Anlaşmanın olmaması ya bir sınavdı ya da yaşlı adamın cimriliği idi ama Valerian için bunun bir önemi yoktu. Emily'nin eninde sonunda bu saygısızlığı affedeceğinden emindi.

Yine de Emily'nin ondan kardeşiyle ilgili bazı önemli bilgiler saklıyor olması rahatsız ediciydi ve *bir uşağı öpmekten daha fazlasını* yapmış olduğu düşüncesi de -şüphesiz *uzun zaman* önce ve gençlik ateşiyle- pek iç açıcı bir haber sayılmazdı.

"BAY PEPPER." Elinde tepsisi olmayan uşak merdivenlerin dibinde durakladı. "Efendim, iyi misiniz?"

Dorning de aynı şeyi sormuştu ve Osgood küstah köpeğin endişesinin gerçek olduğunu hissetmişti. "Sağlığım yerinde, teşekkür ederim."

Yine de sağlığı yerinde olan bir adam uşak koltuğunda oturmuş, pek çok pişmanlık içeren bir geçmişe körlemesine bakıyor muydu?

"Kalkmanıza yardım edeyim mi, efendim?"

Osgood ayağa kalktı, kendini bir saat öncesine göre onlarca yıl daha yaşlı hissediyordu. "Kendini beğenmiş halini aşamayacaksın. Öğle yemeği ne zaman servis edilecek?"

"Bayan Emily genellikle öğle yemeğini saat birde mutfağa hazırlar. İsterseniz bunu öne çekebiliriz-"

Osgood elini salladı. Az önce yarı yaşında bir adamla dişe diş mücadele ettiği için aç değildi. "Peki Bayan Emily nerede?"

"Bahçede yürüyorum, Bay Pepper."

Belli ki hiç vakit kaybetmemiş. "Bay Dorning şüphesiz ona katılacaktır."

Rahatsız edilmeyecekler, beni duyuyor musun?"

"Gayet iyi."

Yaşlı adam gülümsüyor muydu? Osgood da gülümsemek için isteksiz bir dürtü hissetti. Romantik bir aptallıktan başka bir şey yapmamıştı ve tamamen yenilmişti. Belki de Dorning aile skandalını öğrendiğinde ağlayacaktı ama Emily'nin iyiliği için Osgood öyle olmamasını umuyordu.

"Dorning'in erkeklik onurunu bağışladım, kasıla kasıla yürümesine ve duygusal açıklamalar yapmasına izin verdim. Gençler bu tür gösterilerden hoşlanır."

"Kesinlikle öyle, efendim."

Osgood ayrıca Valerian Dorning'i de yirmi beş bin poundluk bir teste tabi tutmuş ve Dorning testi kolayca geçmişti. Dorning, Adam'la ilgili skandal yüzünden onu terk ederse Emily bu haberle biraz teselli bulabilirdi.

Soylu bir aile bu skandalı absorbe edebilirdi, taşranın dedikodu yaymak ve eski haberleri araştırmaktan başka yapacak daha iyi işleri vardı. Ancak sürekli Londra'ya gidip gelen, dış görünüşe ve aşırı önem veren unvanlı bir aile... Emily böyle bir durumda pek başarılı olamazdı.

Dorning bir kontun oğlu için zor bir seçimle karşı karşıyaydı ve Osgood Emily'nin mirasını denklemden çıkararak bu seçimi Dorning için daha az zor hale getirmeyi umuyordu. Eğer Emily kendini dedikoduya Emily'nin mutluluğundan daha fazla değer veren beş parasız bir ukalaya teslim etmek üzereyse, bunu şimdi bilmeliydi ve Dorning onu terk ederse yaşlı babası onu teselli etmeye hazır .

Osgood, Caleb ve Tobias'ı tüccar konusundaki aptallıkları yüzünden ne kadar sert bir şekilde azarlayacağını düşünerek ofise doğru ilerlemeye başlamıştı ki, kahyanın sesi ona seslendi.

"Bayan Briggs bir dakikanızı rica etti, Bay Pepper, eğer uygunsa."

Osgood, "Veronica Briggs kimsenin zamanından bir an bile çalmak istemez," diye karşılık verdi. "O bir parlamento çağrısı yapar. Öğle yemeğinde kahvaltı salonunda bana katılabilir."

Kâhya önce merdivenlere, sonra da koridora baktı. "Anladığım kadarıyla görüşmenin mahiyeti özel efendim."

"Önemli değil. Sadık uşaklarım paramı boşa harcamanın başka yollarını planlıyor olacaklar ve Bayan Briggs ile ben de yemeğimizde rahatsız edilmemiş olacağız."

"Çok iyi, efendim."

EMILY resmi salondan gelen bağrıışmaları duymamıştı ama o oda nadiren kullanıldığı için pencereler kapalı tutulurdu.

Neden böyle oldu? Pepper Ridge'de geçirdiği birkaç aydan sonra neden bu kadar az insan onu aramıştı? Papaz yardımcısı uğrayıp babama bakacağına söz vermişti ama dün papaz evinin kitaplarla dolu, dağınık çalışma odasındaki konuşmanın tamamı garip geçmişti.

Briggs'in sessizliği daha da garipti. Emily ne sitemkâr bakışlara, ne de mırıldanmalara katlanmak zorunda kalmıştı. Briggs, Emily'nin sık sık dilediği o büyük, okunmaz sessizliğe çekilmişti. Belki de en az bir kardeşini borçlular hapisanesinde kaybetmiş olan Briggs, Emily'den iyi şartlarda ayrılmanın, ilişkilerinin hırçın bir şekilde sona ermesinden ziyade cömert bir emeklilik maaşıyla sonuçlanma olasılığının daha yüksek olduğunu fark etmişti.

Valerian hızlı ve kendinden emin adımlarla terasa çıktı. Emily çeşmenin yanında bekledi, hem sabah güneşinin altında onu seyretmenin keyfini çıkarıyordu hem de -eğer babasıyla görüşmesi kötü geçtiyse- kötü haberi aceleye getirmeye gerek yoktu.

"Canım benim." Valerian onun ellerini tuttu ve parmak eklemlerini öptü, önce sağ elini sonra sol elini. Eldivenlerini unutmuştu - neredeyse

Şapkasını ve şemsiyesini de unutmuştu ve dudaklarının çıplak tenine değmesi kadının içinde bir his uyandırdı.

Romantik jesti kuşkusuz evi gözetleyen herhangi biri tarafından görülmüştü ve Valerian olduğu için bunu biliyor olmalıydı.

Reverans yaptı. "Bay Dorning, iyi günler. Babamla görüşüyormuşsunuz."

Valerian eğildi ve kolunu uzattı. "Daha çok sözlü bir kavga gibi ama Osgood'un birlikteliğimizi onayladığını bilmek sizi memnun edecektir. Düğüne katılacak ve kendi deyimiyle nikâha babalık damgasını vuracak."

Emily refakatçisine doğru sarktı. "Rahatladım. Bunu itiraf etmemeliyim, ama babam çok sabit fikirli olabiliyor ve gururu bir kez kırıldı , bir dükten daha kibirli oluyor."

"Bu kararlılık ona ticari konularda da çok iyi hizmet etti."

Valerian kolunu Emily'nin beline doladı, *nişanlı bir çift* olmasalardı bu şok edici bir yakınlık olurdu ve Emily dürüst olmak gerekirse biraz kararsız hissediyordu.

"Gölgede bir yere oturalım, olur mu?" Valerian önerdi.

O her zaman böyle olacaktı-istikrarlı, düşünceli, mantıklı. Bu niteliklere nasıl da değer veriyordu. Onu laburnum sokağının altındaki bir grup arasında ferforje bir banka götürdü. Çiçeklerin çoğu bitmişti ama birkaç altın salkım hâlâ tepedeki yeşilliklerden sarkıyordu.

"Çiçekler bana fenerleri hatırlatıyor," dedi Emily, şemsiyesini kapatıp banka yasladıktan sonra oturdu. "Margaret bunların hem insanlar hem de hayvanlar için zehirli olduğunu iddia ediyor. Babamın özel ruhsattan haberi var mı?" Çenesindeki fiyongu çözdü ve hasır şapkasını çıkarıp güneş şemsiyesinin sapına yerleştirdi. "Gevezelik ediyorum."

Valerian onun yanında yer aldı ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Ağlamak üzere misin? Eğer öyleyse, mendilim bu amaç için hazır."

salladı ve Emily yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissetti. "Neden böyle bir kaz gibi davrandığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Valerian yanağını kuruladı ve mendili ona uzattı. "Her gün bir hanımefendinin nişanı resmiyet kazanmıyor. Osgood

daha önceki bir olayda romantik seçimlerinize karıştığına inanmama neden olan birkaç açıklama yaptı."

Ne kadar hassas, ne kadar incelikli bir sorgulama. Aslında soru bile değildi. "Kendimi ikinci arabacıya aşık sanıyordum." Bu huzurlu bahçede, Valerian'ın kolları omuzlarındayken, bu itiraf Briggs'in ısrar ettiği gibi büyük bir skandal değil, sadece aptalca geliyordu. "Babam beni okuldan alıp eve getirmesi için arabayı ve Edward'la aramızda bir flört başladı."

Valerian'ın sessizliği sabırlı ve sorunsuzdu.

"Flörtten daha fazlası," diye devam etti Emily. "On yedi yaşındaydım ve okuldan eve dönmeyi çok istiyordum. Babam bir yıl daha ısrar etti ve Edward da çok anlayışlı davrandı."

"kadarıyla eteklerinizin altından yolunu bulmuş."

Bu söze ne bir kınama ne de bir öfke karıştı. "Sevdi. Edward beni anlatılamayacak kadar çok seviyordu ve ben en sevgili, en akıllı, en güzel, en zekiydım... Ben bir aptaldım. Babam ona parasını ödedi ve o da güzel bir dulla Philadelphia'ya göç etti. Ben okula daha üzgün ve daha akıllı bir mirasçı olarak döndüm."

"Ucuz atlattın. Oxford'da bir taverna hizmetçisine aşık oldum. Ona haftada en az iki kez evlenme teklif ettim. İrlanda'ya kaçmayı planlıyorduk, orada dans ustası ya da öğretmeni olarak yeteneklerim bizi iyi bir şekilde destekleyecekti. Gerçek aşkımla düzenli olarak para istemesi ve samimi yalvarışlarıma gülüp geçmesi aşk acısı çeken gözümde kaçmıştı. On altı yaşındaydım. Benimle mantıklı konuşmanın faydası yok."

"O on altı yaşındaki çocuktan utanmıyor musun?"

Valerian kolunu omuzlarına dolayarak ona biraz sarıldı. "Tabii ki hayır. Dünyaya karşı masumdu, korkunç derecede yalnızdı ve birilerinin gözünde erkek olmaya çalışıyordu ama bir erkeğin yeteneklerine ya da bakış açısına sahip değildi. Taverna hizmetçisi aşk acısı çeken bilginleri eğlendirerek iyi bir para kazandı ve ben de kıl payı kurtuldum."

Abbotsford'da Emily, Valerian'la yakınlaştığı için çok sevinmişti. Çarşafın arasında bir şeytandı o. Şefkatli, sabırlı, tutkulu ve yaratıcıydı. Ama geçmişteki aptallıkların bu şekilde paylaşılması, pişmanlıkların bu şekilde bırakılması... bu tür sırdaşlıklar kendi içlerinde fiziksel bir birleşmeden daha samimiydi.

"Ben de korkunç derecede yalnızdım," dedi, bunu ancak sözcükler oluşurken fark etmişti. "Briggs de iyi bir arkadaş değildi. Yalnızlığımı daha da kötüleştiriyordu. Okulu bitirdiğimde babam onu işe aldı ve o zaman yatağımda olmadığım sürece hiç yalnızlık çekmedim."

"Sanırım Briggs bize Abbotsford'a kadar eşlik etmeyecek?" "Tanrım, hayır."

"Güzel. Yeni evlilerin biraz mahremiyete hakkı vardır, gerçi Abbotsford boşalana kadar birkaç ay evli kalmış olacağız."

Emily mendilini koklamayı bıraktı. "Yapacak mıyız?"

"Abbotsford bir tarım arazisi. Kira sözleşmesi hasattan sonra sona eriyor."

Bu durum Valerian'ı rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Yani benimle burada, Pepper Ridge'de mi yaşayacaksın?" Yemekler kesinlikle daha canlı olacaktı ve Tobias ile Caleb'in görgü kurallarına epeyce çeki düzen vermeleri gerekecekti.

Valerian kolunu Emily'nin omuzlarından kaldırdı. "Dorning Malikânesi'nin arazisinde bana katılmanı planlamıştım. Kulübe mütevazı ama sadece ikimiz varız ve bu sadece birkaç ay sürecek. Aslında haftalar."

Emily mendilini katladı ve ona geri verdi. "*Hangi* yazlık? Dorning Hall'da yaşadığınızı sanıyordum?" Soru niyetlendiğinden daha alaycı gelmişti ama nerede yaşadıkları önemliydi.

"Ben Salon'da yaşıyorum; Salon'da yaşıyorum. Casriel ve kontesinin mahremiyete ihtiyacı var ve benim de arazinin başka bir yerinde kendime ait mütevazı bir konutum var. Bu bir sorun teşkil eder mi?"

Ses tonu öyle olmamasının daha iyi olacağını söylüyordu. "Ne kadar mütevazı?"

"Hem de çok. Evde yaşamayan bir aşçı-kahyam var ve diğer işler için Salon'dan yardım talep ediyorum."

"Hizmetçi yok mu? Uşak yok mu?"

Mendilini tam sekizde bir şekilde yeniden katladı ve kenara koydu. "Onlara ihtiyacım yok ve hizmetçiler paralı."

Emily ayağa kalktı, şapkasını ve şemsiyesini kaptı. "Eğer sorun buysa, o zaman benim paramı kullanınız, sadece kendi ayaklarımız üzerinde durana kadar."

Abbotsford. Henüz bir tarih belirlemedik. Çarşamba günlerinin düğünler için iyi şans getirdiği söylenir."

Valerian daha yavaş ayağa kalktı. "İşin aslı, hiç paranız yok. Osgood bu evliliği kutsayacak ama iki şartı var. İlki, çeyizinize hiçbir katkıda bulunmamasıydı."

Emily aniden bankın üzerine düştü. "O ne?"

"Baban evliliğimizi onaylamayı kabul etti, ancak senin tazminatlarına hiçbir katkıda bulunmaması şartıyla. Ölümüm halinde beş parasız kalmayacaksınız." Valerian elleri arkasında, kürsünün önünde volta atıyordu. "Abbotsford'u ve aile işindeki payımı size bırakacağım. Biraz nakitim var, kötü bir yılda mülkü borçtan uzak tutmaya yetecek kadar ve kardeşim Hawthorne evimdeki ormandan bazı olgun keresteleri satmamı önerdi. Sonra da kitabım-"

"Babam anlaşmalarımı serbest bırakmayı reddediyor mu? Bunu yapabilir mi?"

Valerian üç adım ötede kaldı. "Bunun ne önemi var? Senin yerleşim yerlerinde yaşamamız gibi bir niyetim yoktu Emily. Beni kısmen bir servet avcısı olmadığım için onayladığımı sanıyordum."

Tartışmaya, Papa'nın oynamakta olduğu küstah oyuna ek olarak, erkeklik gururunun bir unsuru da girmişti.

"O yerleşim yerleri *benim*, Valerian. Onları her seferinde bir Fransızca konuşma, bir davranış dersi, bir resmi balo ile kazandım. İmkânlarımız dâhilinde yaşamamızı beklediğinizi anlıyorum ama dul kalırsam, o paralar benim ve çocuklarımız için." Özellikle de kızları için.

Valerian, zehirli ağaçların altından kıvrılan güzel, gölgeli bir yol olan laburnum sokağına baktı.

"Benimle evlenmek şartıyla, on malikanenin hanımı olmaktansa bir çiftçinin karısı olmayı tercih edeceğini söyleyen kimdi? Ailelerimizin zor olacağı konusunda beni kim uyardı? Osgood Pepper'ı aşırı gururlu ve inatçı olmakla kim suçladı?"

Emily şapkasını kafasına geçirdi. "Yaptım, seni patlattım."

"Osgood'un gururunun ve inadının kazanmasına izin verecek misin Emily? Eğer ağlarsan, sana iyi dileklerde bulunacağım ve dualarımda seni tutacağım. Talibinin sadece mütevazı imkânlarla sahip olduğunu başka bir şeydir.

gerçekle yüzleşmek başka. Osgood şüphesiz sizin bu ayrımı gözden kaçıracağınıza güveniyor."

Tobias'la olan son münakaşa tedirgin ediciydi. Briggs'le olan çatışma da tedirgin ediciydi. Babamın son oyunu bu iki üzüntünün toplamından kötüydü ama Emily'nin niyetlendiği kişi rahat, uzun boylu, yakışıklı ve kendine hakim bir şekilde dururken duyguları sakinleşti.

Babam her zamanki numaralarını yapıyordu. Bu kadarını beklemesi gerekirdi.

"Çok haklısın," dedi Valerian'ın yanına gidip elini tutarak. "Babamın küçük oyunları olmalı ve hepsi bu kadar. En azından seni satın almaya çalışmadı."

Valerian onu kendine yaklaştırdı. "Aslında yaptı. Bilinmeyen yerlere kaçmam için bana büyük bir meblağ teklif etti. Osgood'un seni kaybetmekten çok korktuğuna inanıyorum, çünkü seni yün parası ve kan stokuyla dolu bir aileyle evlendirmek için her şeyi yapıyor."

Emily, bir kızın babasına olan bağımlılığını bir kadının eşine olan sadakatinden ayıran eşiği aşmış olmanın verdiği bir hisle Valerian'ın kucağına gitti. "Babamı öldüreceğim. Seni böyle rencide etmeye hakkı . Çok büyük bir meblağ mıydı?"

"Seninle yeminimi ederken duyacağım sevincin yanında çok küçük kalır."

O zaman gerçekten de çok büyük bir meblağ. "Seni seviyorum, Valerian Dorning. Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum."

Onu öptü, Abbotsford'daki birlikteliklerini kısa ve şiddetli bir şekilde hatırlattı. "Seçiminden pişman olman için sana asla sebep vermeyeceğim, Emily. Buna yemin ederim."

Umut, kararlılık ve biraz da arzuyla dolu mükemmel bir an yaşandı. Emily arzu kontrol edilemez hale gelmeden önce geri adım attı. Nişanlısıyla el ele, evden uzaklaşmak isteyerek ara sokakta ilerledi.

"Babamın iki şartı olduğunu söylemişsiniz. İkincisi neydi?"

Valerian onun yanında, ara sıra solan çiçek kümelerinin arasından sıyrılarak ilerledi. "Önemli bir şey yok. Bana kardeşinden bahsetmen konusunda ısrar etti."

Emily tökezledi ve ayak parmağını bir kayaya kaptırdı. Dizlerinin üstüne çökebilirdi ya da daha kötüsü olabilirdi ama Valerian onu sıkı sıkı tuttu.

Kolunu.

"PARASOLÜNÜ GERİ GETİRMEME İZİN VER," dedi Valerian, çoğunlukla Emily'ye kendini toparlama fırsatı vermek için. Ağabeyinden söz edilmesi gözlerinde bir tedirginlik yaratmış ve şiddetli bir rüzgârda deniz uçurumunun kenarında sallanan bir kadın gibi Valerian'ın koluna yapışmıştı.

O zaman da güneş şemsiyeleri . Bir hanımefendinin eldivenlerinin ve retikülünün rengine uyacak şekilde boyanmış fırfırlı, dantelli şemsiyeler çok paraya mal oluyordu. Bu şemsiyenin bir duşta unutulmuş olabileceği düşüncesi Valerian'a ağır geliyordu. Değiştirebilirdi ama sınırlı parasını bir süs için harcamayı tercih etmezdi.

Ve en önemlisi, bu gerekçeyi gelinine açıklamaktan korkuyordu. Ayrıca Emily ile bal aylarını Pepper Ridge'de geçirmemelerini tercih ederdi ve Osgood Pepper'dan yerleşim yerleri konusunda yumuşamasını kesinlikle istemeyecekti.

Valerian şemsiyeyi aldı, Emily'ye tekrar katıldı ve kolunu uzattı. "Şu anda yaşadığım yeri görmek ister misin? Aşıkların çekileceği bir yer olarak bence potansiyeli var."

"Eminim her şey girecektir."

Gerçekten de hanımefendinin canını sıkan bir şey vardı. "Yatak odasını yeniden düzenlemeyi tercih edebilirsiniz." Pazar günü ona o yatak odasını gösterirse, aşçı-kahya evde olmayacaktı.

"Orada uzun süre yaşamayacağız, o yüzden ne önemi var... oh. Evet, kulübenizi görmek isterim. Ve yatak odanızı."

Emily'nin, bırakın evlilik hayatına adım atacakları yatak odasını, kulübeyi bile pek umursamadığı açıktı.

"Emily, sorun ne? Abbotsford'dayken kıyafetlerimi üzerimden yeterince hızlı çıkaramıyordun. Şimdi, en yaramaz flörtüm bile seni rahatsız ediyor."

"Ben iyiyim."

Cehennem gibiydi. Valerian şemsiyesinin tokasını inceledi. Mekanizma dayanıksızdı. Sapı sağlam bir sert ağaçtan ziyade lekeli çam ağacına benziyordu. Güzeldi ama yine de yüksek kaliteli bir ürün değildi.

"Endişeliyim." Emily birkaç adım uzaklaştı, sonra tekrar onun yanına döndü, sonra tekrar uzaklaştı. "Kardeşimin adı Adam. Benden beş yaş büyük, bu da bir ağabey için mükemmel bir yaş farkı."

Sycamore bu nitelemeye karşı çıkabilir. "Nerede bu Adam?"

Emily bir iç çekti. Hasır şapkasının kurdelelerini karıştırdı. Valerian'ın omzunun üzerinden baktı. "Botany Körfezi ya da o civarda bir yer. Valinin sekreterliği için çalışıyor."

Bir sömürge hükümetinde görev almak, başka türlü elde etme imkânı olmayanlar için genellikle sağlam bir servet ve nüfuza giden bir basamaktı.

"Baban için çalışmak istemedi mi?"

şimdi gözlerini Valerian'ın kravat iğnesine dikmişti. "Adam babam için çalışıyordu ve bu işte oldukça iyiydi, ama sonra işten çalmakla suçlandı ve hakkında dava açıldı."

Suçlamalar asla iyi bir şey değildir. "Kim tarafından getirildi?"

Emily yine tepindi. "Benim salak, aptal, cehennemlik, lanet olası babam tarafından. Kendi oğluna karşı suçlamada bulundu. Hırsızlık büyük bir suçtur ve Adam asla hırsızlık yapmaz. Asla çalmazdı. Kendine yetecek kadar paran varken ve suçunun cezası çok ağır olacakken neden para alasın ki?"

Zengin insanlar her zaman para alırlardı. Bazıları, servetlerinin kendilerini yasal tepkilerden kurtarmaya yeteceğinden emin olarak, dolandırıcılıklarından ve bahislerinden zevk alırlardı.

"Osgood kendi oğlunu büyük bir suçla mı itham etti?" Uzak bir gün Valerian, Pepper'ın dürüstlüğünden etkilenebilirdi; tabii suçlunun Adam olduğunu varsayarsak. Hanoverian hanedanı, oğullarını sabote etmek için mümkün olan her řeyi yapan babalarla doluydu ve tam tersi de geçerliydi. şimdilik Valerian, Emily'nin karşı karşıya kaldığı ikilem karşısında dehşete dūřmüřtü.

"Adam yapmadı," dedi. "O öyle biri değil. Böyle bir suç işleyip de yakalanacak kadar aptal değil ve hiçbir nedeni yok. Hiç kimse bana başarılı bir işi devralmak üzere olan bir adamın - başarılı demek istiyorum Valerian - neden birkaç yüz pound için hayatını riske attığını açıklamadı. Adam işi seviyordu,

Çalışanlar ve müşteriler tarafından babamdan çok daha fazla seviliyordu."

Birkaç yüz pound çoğu kişi için bir servetti. "Adam'ın borcu var mıydı?"

"Hayır. Öyle mi ? Evet. Babam yaptı mı? Elbette, çoğu insan gibi. Adam değil."

Masum olsun ya da olmasın, ailede hüküm giymiş bir suçlu olması bir sorundu, ama en azından bu durumda binlerce kilometre ötede bir sorundu.

"Baban bu durum yüzünden seni terk edeceğimi düşündü." Birçok erkek bunu yapardı. Adamın evlilik teklifini asla geri çekmemesi gerekiyordu ama şartlar göz önüne alındığında, bunu yapsa kimse Valerian'ı suçlamazdı.

"Adam bir insan," dedi Emily, "bir durum değil. Sana söyleyecektim ama babam benden önce davrandı. Gerçekleri açıklamadan seninle asla evlenmezdim Valerian. Ayrıca, Adam masum."

Valerian şemsiyeyi ona uzattı. "Sadakatini takdir ediyorum Emily, ama bir suçla itham edilen hemen hemen herkesin masum olduğunu iddia ettiğini bilecek kadar çok salon oturumu izledim."

Şemsiyeyi kaptı ve gözlerindeki ışık, onunla ona vurmak istediğini gösteriyordu. "Kardeşimi tanıımıyorsun. Ayrıntıları bilmiyorsun. Birisi o banka çekine babamın imzasını atmış, ama bu Adam değil. Duruşmayı izledim Valerian ve mahkûmiyeti destekleyen tek kanıt, babamın imzalamadığını iddia ettiği hamiline yazılı bir banka çekindeki imzaydı."

Daha da kötüsü. "Sence kendi baban oğlunun idamla yargılanmasını ve hüküm giymesini mi ayarladı?" Casriel bu boyutlarda bir skandalı pek hoş karşılamazdı. Bu nedenle *Valerian* da bunu pek hoş karşılamazdı.

"Adam çalmadı," dedi Emily, açarak. "Babam da göz yummadı ama her ikisi de diğerinin yanlış yaptığına ikna olmuş durumda. Son beş yıldır sessizce ikisini de azarlıyorum. Adam yirmi dört aydan kısa bir süre içinde izin biletini alacak ve o zaman birbirleriyle yüzleşmek zorunda kalacaklar. Şimdilik, babam Adam'ın adını anmayı reddediyor ve Adam'ın mektuplarında

Babamın sağlığı hakkında kibarca bir soru bile sormadı. Ona babamın kötüleştiğini söyledim ve o zaman bile Adam merhamet etmedi."

Nakil cezasından sonra İngiltere'ye dönmek nadiren de olsa gerçekleşiyordu. Belirtilen cezanın bitiminden önce geri dönmek ise bir başka idamlık suçtu.

"Bunu kim biliyor?" Valerian, Casriel'le yapması gereken tartışmanın kendi payına düşen kısmını çoktan oluşturmuş bir halde sordu.

"Burada, Dorset'te mi? Babamın ekibi ve senin dışında kimse. Dava ta Durham'da duyuldu ve dedikoduların çoğu ticari çevrelerle sınırlı kaldı. Londra'dayken, skandalın herkesçe bilindiğine dair herhangi bir ipucu var mı diye kulak kabarttım. Tekirlere beni eleştirecek o kadar çok şey verdim ki, görünüşe göre daha fazla cephane için geçmişimi araştırmaya zahmet etmediler."

Henüz evlenmemişlerdi. Osgood'un Emily'nin unvanlı bir aileyle evlenmesi fikrinden rahatsız olmasına şaşmamalı. Unvanlı bir varis kapmış olsaydı, keskin nişancılık tam bir top atışına dönüşecekti.

"Bu ayrıntıları kardeşlerime açıklamak zorundayım."

Emily fıskiyeinin olduğu yöne doğru yürüdü. "Neden? Bu eski bir haber ve yakında hiç haber olmayacak."

Valerian onun yanına geldi ama kolunu uzatmadı. "ünkü *sulh yargıcı* olmayı kabul ettim, Emily. Kayınpederi hüküm giymiş bir suçlu olan bir sulh yargıcı en azından bir yenilik olacaktır."

"O zaman sulh hakimi olmayın. Bu görev maaş getirmez ve bu görevler sizi her türlü kirli çekişmenin içine çeker."

Hanerlerini çekmiş bir baba, oğul ve kız gibi iğrenç kavgalar mı? "Kardeşime, onu küçük oturumların ve bunlarla birlikte gelen her şeyin yükünden kurtaracağıma dair söz verdim. Sözümden dönmem, Emily."

Kuşkusuz inatçı, esnek olmayan erkeklere doymuştu ve Valerian kendi ses tonundan irkildi.

"Sözünü tuttuğunu biliyorum," dedi, adımları yavaşlayarak. "Bu yönünü seviyorum. Sen güvenilir ve onurlu birisin ama Valerian, kardeşim babamın büyük olasılıkla bir anlık yüzünden yıllarını kaybetti. Lord Casriel'in, kardeşimi öldürmek için

Adam'ın burada gerçek kurban olduğunu bildiğim halde skandalı hoşlanmıyorum."

Valerian'ın karnındaki bir düğüm gevşedi. Emily mantıklı davranıyordu. Onun bakış açısının da kendisinininki gibi geçerli olduğunu kabul ediyordu. Kardeş sadakati çoğu zaman iyi bir nitelikti.

"Bu işin üstesinden geleceğiz," dedi. "Osgood bize karşı iki kez bahse girdi ve her ikisinde de yanıldığını kanıtlayacağız. Adam Antipodes'ten dönerse ve döndüğünde, evimizde hoş karşılanacaktır." Çok yüce gönüllü bir uzlaşmaydı bu, ama eğer durum tersine dönseydi ve Sycamore nakil cezasına çarptırılsaydı, Valerian Emily'den de aynı cömertliği beklerdi.

Laburnum sokağından çıkana kadar sessizce ilerledi. "İlk anlaşmazlığımızı mı yaşadık?"

Söylemişler miydi? "Keşke Osgood'un işgüzarlığı yüzünden bu ifşaata zorlanmasaydın ama keşke bana daha önce söyleseydin. Yargıçlık görevini reddedebilirdim."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Komşularınız bu bağlantıyı öğrenirse konuşma garip bir hal alır, değil mi?"

Komşularımız. "İdare ederiz. Yargıçlık görevi toprak sahipleri arasında dönüşümlüdür ve ben sadece sıramı savıyorum." Ayrıca, üç yüz elli mil ötede görülen beş yıllık bir davanın yerel halk tarafından bilinme ihtimali neydi ki?

Emily kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Bütün bu durum beni rahatsız ediyor Valerian. Kardeşimin masum olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum ama babamın banka çekini imzaladığını gerçekten hatırlamadığını da biliyorum. Bütün bu olayla ilgili kâbuslar görüyorum."

Onun elini okşadı. "Üzgünüm ve özellikle de bu yükü tek başına taşıdığın için üzgünüm. Aramızda sır olmayacağı konusunda anlaşalım Emily. Kardeşim Sycamore mali bir çöküş yaşarsa sana söylerim. Papazla aranız bozulursa, bana söyleyeceksin. Kimse aramıza şüphe sokmayacak. Anlaştık mı?"

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Katılıyorum. Mektuplarımı gizlice postaya vermekten nefret ettim, Adam cevap yazmadığında tüm endişemi kendime saklamaktan nefret ettim. İlk iki yıl çok zordu.

Ona verilen iş çoğunlukla el işçiliğiydi. Şu anda çok daha iyi durumda ama yine de endişeleniyorum."

"Kardeşlerim için endişeleniyorum ve onlar nakil cezalarını çekmiyorlar."

"Dikkatim dağılacak kadar endişeleniyorum Valerian. Adam'ın durumu uykularımı kaçırıyor ve bazen aklımı yitirdiğimi düşünüyorum. Daha dün onu köyde, sokağın karşısında gördüğümü sandım ama böyle bir şey biliyoruz."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dorset, İngiltere'nin büyük bir kısmının güzel olduğu gibi güzeldi - yemyeşil, huzurlu, yerleşik. Adam en çok bu özelliği özlemişti. İngiltere onun için, Antipodes'in asla yapamayacağı şekilde bir tarihe sahipti. Annesi İngiliz topraklarına gömülmüştü, kız kardeşi burada yatıyordu - iki mil ötede değil - babası gibi.

Osgood Pepper'ın ölümle burun buruna gelmesinin ardından iyileştiği anlaşılıyordu. Adam'ın İngiltere'ye dönmek için öne sürdüğü tüm gerekçeler böylece tartışmalı hale gelmişti.

Yoksa öyle miydi? Caleb Booth ve Tobias Granger, babamın hastalığını onun ve Emily'nin etrafındaki yörüngelerini sıkılaştırmak için kullanmışlardı ve Adam'ın onun düşüşünden tam olarak kimin yararlandığını düşünmek için beş yılı vardı.

"Atınız, patron," dedi cılız bir çocuk, uzun bacaklı kestane rengi bir beygiri hanın avlusuna doğru götürürken. "Adı Topsail. Hostler onun dörtnala koşmayı sevdiğini ve bir metreye kadar her şeyi temizleyebileceğini söylüyor. Bana biraz uykulu gibi geldi ve ev sahiplerinin nasıl konuştuğunu bilirsin."

Adam ata baktı, o da ona baktı. "Yeterince sağlam görünüyor." Avustralya'da atlar çok pahalıydı ve imparatorluğun kolonilerinin çoğunun gündeminde iş, iş ve daha fazla iş varken, avcı atının zarif yapısı nadir bulunan bir şeydi.

"Terbiyeli biri," dedi çocuk atın omzunu sıvazlayarak. "Böyle bir adamın köyün ahırına nasıl geldiğini merak ediyor insan."

"Kötü şans herkesin başına gelebilir." Adam atının kolanını kontrol etti ve eyerini salladı, sonra da çocuğa bir bozuk para attı.

"İyi şanslar efendim! Teşekkürler!" Çocuk kirli pençesine sıkıştırdığı bozuk parayla oradan uzaklaştı. Kötü şansın diğerlerinden daha bol olduğunu yakında öğrenecekti.

Yine de en azından hava bugün uygundu. Adam yerel bir mülk satın almakla ilgileniyormuş gibi davranarak yol tarifi almıştı. Hanın ortak salonundaki yaşlı bir kadın ve yeğeni ona Pepper Ridge'in yakın zamanda el değiştirdiğini söylemeye hevesliydi - satılana kadar Summerfield House. Sahibi *Londralı* bir beyefendiydi. Onlara göre taşrada fazla kalmamıştı ve kızı da muhtemelen Mayfair'in balo salonlarına ve at arabası geçit törenlerine dönmeye hevesliydi.

Bayan Emily Pepper kökenine rağmen bir hanımefendi havası ve zarafetine sahipti. Bu sonuncusu isteksizce söylenmişti, çünkü Emily'nin de Mayfair'de aynı zor kazanılmış hava ve zarafet için isteksizce takdir edildiğine şüphe yoktu.

Bayanlar, Adam'ın parası varsa burayı kiralayabileceğini söylediler. Bu gözlemden sonra Adam dikkatli bir incelemeye tabi tutuldu ve bu sırada nazikçe gülümseyerek yardımları için kadınlara teşekkür etti.

Para ondaydı. Zenginliği kendi çalışkanlığının, yeni bir koloninin sunduğu fırsatların ve Emily'nin zekasının bir sonucuydu, çünkü Avustralya'ya tamamen beş parasız gelmemişti. Ulaşım bir adamı zengin edebilirdi, tabii onu öldürmezse.

Atını pazarın kurulduğu yeşil alandan çevirdi ve sakin, dikkat çekmeyen bir yürüyüşle köyden ayrıldı. Topsail mavi yaz gökyüzünün altında gezinmekten memnundu, Adam ise çelişkili duygular içindeydi.

Evde olmak ondan alınan her şeyi, asla geri alamayacağı her şeyi hatırlatıyordu. Ailesiyle geçirdiği yıllar, toplumdaki yeri, herhangi bir şirkette başını dik tutma hakkı. En büyük hırsızlık para değildi - göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir meblağ - ya da evden binlerce mil uzakta geçirdiği yıllar bile değildi, babasının güveniydi.

Adam Topsail'i Pepper Ridge malikânesinin görüş alanından uzak tutacak gölgeli bir patikaya yönlendirdi. Eğer şanslı ve uyanık olursa, Emily'yi bahçeye çağırmak isteyen bir çamaşırcı ya da bulaşıkçı bulabilirdi.

Şans onu beş yıl önce terk etmişti ama uyanıklık konusunda uzmanlaşmıştı. Bu yüzden Emily'nin uzun bir gül yatağının hemen kenarında uzun boylu, siyah saçlı bir beyefendiden ayrıldığını görünce çok şaşırdı. Emily ve adam, eşler ya da sevgililer gibi sımsıkı, özverili bir şekilde kucaklaştılar, bu ilginçti. Emily beyefendiyi yanağından öptü ve Adam onun yüzüne doğru dürüst bakamadan beyefendi evin yanından uzaklaştı.

Emily, Tanrı onu sonsuza dek korusun, bahçeye bakan küçük bir köşke çekildi.

Adam Topsail'in dizginlerini bir fidana bağladı ve yaklaştığını evdekilerin görmesini engellemek için bu aptallığı kullandı. Küçük yapının yan tarafında durdu, beş yıldır bestelediği ilk duayı okudu ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Emily, kımıldama. Lütfen."

Emily olduğu için hareket etti, ancak şemsiyesini indirip bir kenara koyma hareketi yaptı. "Kim var orada?"

Adam, kadının onu ahırın kenarından görebileceği kadar yükseldi. "Bu Adam. Tanrı ve İngiltere aşkına, çılgılık atma."

Onu inceledi ve beş yıl önce asla iddia edemeyeceği bir soğukkanlılıkla bakışlarını tekrar bahçeye çevirdi. "Ne işin var şimdi burada?" Şemsiyeyi kucağına koydu. "İyi görünüyorsun."

Güney güneşinde pişmiş gibi görünüyordu, ki öyleydi ve kendini amansız fiziksel çalışmaya alıştırmış gibiydi, ki o da öyleydi.

"Eve geldim çünkü babamın farklılıklarımız çözülmeden ödülüne gitmesinden korkuyordum."

"Babam çok daha iyi. Damla hastalığını iyileştiren bir ilaç buldu. Yıllardır olmadığı kadar sağlıklı şimdi. Korkunç bir risk aldın, Adam."

"Babam da bana kanunları uyguladığında öyle yapmıştı. Sen de iyi görünüyorsun, Em." Gerçekten çok güzeldi. Emily her ne olursa olsun ilk elmas değildi.

Ama beş yıl önce güzeldi. Muntazam yüz hatları ve gür kahverengi saçları şimdi kendine hakimiyeti ve soğukkanlılığıyla tamamlanıyordu. Tanık, henüz çılgılık atmamıştı.

"Ben iyiyim." Şemsiyesiyle oynadı ve Adam'a doğru bir bakış daha attı. "Adam, gitmelisin. Eğer babam seni görürse, bir kez daha kanunları peşine takacağına inancım tam."

"Parayı ben almadım, Emily." O kadar insan arasında ona masum olduğunu söylemek zorunda kalmamalıydı.

"Yaptığına hiç inanmadım ama herhangi biri o banka çekine babamın imzasını atabilirdi."

"Sen de dahil misin?" Bu sorunun sorulması gerekiyordu. Beş yıllık merak ve şüpheden, imaları ve söylenmemiş sonuçları düşündükten sonra, Adam'a bir cevap borçluydu.

Emily şemsiyeyi açtı ve omzunun üzerinde hafifçe döndürdü. Kapalı bir yerde şemsiye açmak kötü bir şanstı ama zaten bahçe de tam olarak kapalı bir yer sayılmazdı.

"Tabii ki babamın imzasını biliyorum," dedi. "Sen de öyle, yarım düzine kâtip de öyle. Onun el yazısını kopyalamak zor değil, ama kanun kanundur ve sen mahkum edildin. İki yıl daha, Adam, sadece iki yıl daha, sonra geri dönebilirsin."

"Vali şartlı tahliyesini ihlal edenlere pek iyi gözle bakmaz, Emily. İngiltere artık Fransa ile savaş halinde değil ve Amerika Birleşik Devletleri benim gibi yetenekli bir adam için pek çok fırsat sunuyor. Babam onunla olan anlaşmazlıklarımı bir kenara bırakmayı reddetse bile benimle geleceğini umuyordum."

Şemsiye aniden durdu. "Seni seviyorum Adam ve sağ salim dönmeni çok istedim ama bu şekilde değil. Seninle hiçbir yere gitmeyi reddediyorum."

Her zaman inatçı olmuştu ama Osgood Pepper'ın babası olduğu düşünülürse, inatçılık bir zorunluluktur.

"Yarın sabaha kadar bizi bir gemiye bindirebilirim Emily. Babama bir ağanın oğluyla kaçtığını söyleyen bir not bırak. Buna inanacaktır ve babam aksini anlamadan çoktan uzaklaşmış oluruz."

"Seninle gidersem yasaları çiğnemiş olurum. Seni gördüğümde ortalığı ayağa kaldırmadığım için muhtemelen yasaları çiğniyorum. Sana yalvarıyorum Adam, lütfen olabildiğince sessizce git ve bir daha geri gelme."

Her ne kadar sakın konuşsa da, şemsiyeyi sıkı sıkı tutuyordu ve yanakları solmuştu. Kaçmaya hazırlanıyordu ve Adam ona bir kez bile sarılmamış, elini tutmamış, gülümsediğini görmemişti. Bu çılgınlıkta ona katılma, bağırma ve sonuçlarına lanet etme isteği Adam'ı parçaladı.

"Ben masumum, Emily. Babamızla uzlaşmaya çalışmak için son beş yılda elde ettiklerimi tehlikeye atmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" O kadar insan varken, bu bedeli hesaplayabilmeliydi.

Şemsiyeyi kapattı. "Babamın sana olan davranışları geçmişte kalmış gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ona sağlığının bozulmasının, oğluna ihanet ettiği için hak ettiği şey olduğunu söylemeyi ne kadar istediğimi biliyor musun? Osgood Pepper on binlerce sterlini gözünü kırpmadan verebilir, ama lanet olası vicdanını önemsiz bir banka çekinin hatırı için bir kenara bırakamaz. İşlerinin batmasını diledim Adam, hatta daha da kötüsünü diledim ama öleceği belli olduğunda bunun olmasına izin veremezdim. Seni evinde karşılayacak kadar uzun yaşaması gerekiyordu. Ve şimdi..."

Kadın ayağa kalktı ve Adam onu bileğinden yakalamak için neredeyse parmaklıkların üzerinden atlayacaktı.

"Gitmeliyim," dedi. "Senin için en iyisini diliyorum ama lütfen geri gelme. Zaten bana nereye gittiğinizi söylerseniz, kanunen olduğunuzu açıklamak zorundayım."

Tepkisi anlaşılabilirdi ama aynı zamanda tamamen yanlıştı. "Emily, sen de mi bana ihanet edeceksin? Bunun o adamın beş dakika önce senden o kadar sevgiyle ayrılışıyla bir ilgisi var mı?"

Duruşu bir bombacıyı bile gururlandırırdı. "Ben evleneceğim, Adam. Valerian Dorning bir kocada aradığım her şeye sahip. Onurlu, nazik, düşünceli ve parası için çok çalışmaya istekli. Babam onu onaylamıyor ama kendi amaçları için görünüşe uyum sağlayacaktır."

"Bu Dorning denen adamı seviyor musun?"

"Tutkuyla ve haklısın: Senin bir kaçak haline getireceğin kız kardeş olmaktansa Valerian'ın karısı olmayı seçiyorum."

O zaman Valerian Dorning'e lanet olsun. "Babamla işleri yoluna koyacağıma dair kendime söz verdim, Emily. Şimdi bana onun geliştiğini söylüyorsun,

Ben senden mektup bile almadan dünyanın dört bir yanına savrulurken sen burada, Dorset'te bir beyefendinin karısı olarak kalmaya niyetlisin. Bunu yapamam."

Başını öne eğdi. "Çünkü sen masumsun."

İtirafı bir şeydi, tam olarak bir aklama değildi ama bir tür zeytin dalıydı.

"Bana inanmalısın, Adam. Güvenliğini ve refahını çok istiyorum ve benim için her zaman değerli olacaksın, ama seni bir daha göremeyeceğim."

"Beyin oğlu yüzünden."

"Çünkü benim niyetim yeni yargıç ve son derece onurlu bir adam. Görev yeminine ihanet etmektense sizi görür görmez tutuklayacaktır. Seni seviyorum ve ölene kadar senin için dua edeceğim. Elveda ve Tanrı seninle olsun."

VALERIAN, hiç *de aşıklar* için bir *sığınak* olmayan kulübesine dörtlü dönecek havada değildi. Tanrılar ve küçük balıklar, onu bu şekilde nitelendirmeye iten neydi? Dört oda, bir mutfak ve bulaşıkhanesi, bir teras ve çoğunlukla tavukları yemlemek için kullanılan çamurlu bir bahçe yeni bir gelin getirmek için uygun bir yer değildi.

Clovis, Dorning Hall'a geri dönmek için daha kısa olan yolu seçerek kendini patikaya değil, atlı yola yönlendirdi.

"Ve çimenli otlarınıza ve arkadaşlarınıza geri dönün," diye mırıldandı Valerian.

Heybesine tıktırdığı el yazmasının kopyasını Emily'ye vermeyi unutmuştu. Ama Emily o sıralar pek de el yazması okuma havasında değildi, değil mi? Babasına kızgındı, uzun süredir kayıp olan suçlu kardeşi için üzülmüyordu, Briggs'le mutsuzdu...

Evlilik birliği için pek de hayırlı bir başlangıç sayılmaz. "Peki bunu Casriel'e nasıl açıklayacağım?"

Clovis'in kulakları, başka bir atlı dizgin patikasında görüldüğünde diken diken oldu. Valerian adamı tanımadı, iyi bir

Kestane rengi iğdişine kolayca binen iri yarı bir numuneydi. "Selamlar," diye Valerian. "At kesmek için güzel bir gün." "Evet, öyle. Umarım arazinize izinsiz girmiyorumdur."

Mahalleye yabancı o zaman. "Hiç de değil. Bu atlı yol, ortak bir geçiş hakkı olarak nitelendirilebilecek kadar eski. Bu bölgede aileniz var mı?"

"İş bağlantıları." Atını Clovis'in yanına çevirdi. "Ve bir çeşit aile. Siz?"

"Dorset'te doğup büyüdüm ama ailemin çoğu bölgeyi terk etti." Valerian bir yabancıyla havadan sudan konuşmak istemiyordu ama adamı görmezden gelmek de kabalık olurdu. Ayrıca Valerian'ın Osgood Pepper'ın planları ve Emily'nin ruh hali üzerine düşünmek için günün, haftanın ve muhtemelen hayatının geri kalanı vardı.

"Ben hiç taşrada yaşamadım," dedi adam. "İngiliz kır hayatının sessiz olacağını sanırdım. Sadece kuşlar bile sonsuz bir gürültü yaratıyor."

"İlkbahar ve yaz aylarında şarkı söyleme eğilimindedirler. Dales'ten ya da kuzeydeki kömür tarlalarından epey yol kat etmişsiniz." Büyük ihtimalle çok seyahat ettim.

"Nereden biliyorsun?"

"Ten renginiz Northumberland'de yaşayan birine benzemiyor ve diksiyonunuz kökeninizi ele veriyor."

Valerian'ın arkadaşı güldü ama sesi pek neşeli değildi. "Gözlem gücünüz çok keskin. Bu civarda bir ev kurmak istesem, satılık mülk bulabilir miyim?"

"Ne tür bir mülk?"

"Mütevazı, rahat bir malikane. Bir kadının benim diyebileceği, yaşlılığı için endişelenmesine gerek kalmayacak kadar kiracısı olan bir yer. Sağlam bir yapı, bakımlı ve güzel bir konuma sahip."

Abbotsford'u tarif etti, Valerian'ın ondan ayrılmaya niyeti yoktu. "Belki de kutsal evliliği düşünüyorsunuzdur?"

Bir kahkaha daha. "Benim gibi bir adam için mi? Aklından bile geçirme. İş anlaşmalarım dostane bir şekilde sonuçlanabilirse, bahsettiğim ailenin biraz ilgiye ihtiyacı olacak."

Bir çeşit aile, her ne demekse. Belki de birinin yan çocuğuydu ya da mahalledeki bir kadın onun gayrimeşru çocuğunu büyütüyordu.

Valerian, "Bölgede yakın zamanda el değiştiren tek mülk Pepper Ridge," diyor ve ekliyor: "ancak burası da çok sayıda kiracısı olan ve yenilenmeye ihtiyaç duyan oldukça büyük bir mülk. Eğer kiralamaya istekliyseniz, seçenekleriniz artabilir."

Başını iki yana salladı. "Kiralık bir çiftlik peşinde değilim. Bu mülk benim için değil, bir akrabam için, aşağı yukarı bir çeyiz evi olarak. Bölgeye gitmişken eski bir yanlış anlaşılmayı düzeltebileceğimi umuyorum ama kötü şartlarda ayrıldığım taraf inatçı ve bildiğini okuyan yaşlı bir beyefendi."

Osgood Pepper gibi. "Size sempati duyuyorum. Bu tür adamlarla cazibe, ısrar ve acımasız bir sağduyu kampanyasının davamı ilerletebileceğini düşünüyorum."

"Ne yazık ki tilsimımı Hindistan kıyılarında bir yerde bıraktım."

Bu adam her kimse, mutlu değildi. Tıpkı Emily'nin tedirgin ruh halinin Valerian'ın üzerinde yarattığı ağırlık gibi, bu çözülmemiş iş de onun üzerinde ağırlık yaratıyordu.

"Bir sonraki dönüşü ben alıyorum," dedi Valerian. "İş girişimlerinizde size bol şans dilerim."

Adam bir parmağını şapkasının kenarına dokundurdu. "Size de iyi günler, efendim."

"Bir isim alabilir miyim?" Valerian sordu. "Eğer satılık bir mülk duyarsam, bu bilgiyi iletmek isterim." O sırada Valerian da yargıcın yerine geçmek üzereydi. Bölgedeki herhangi bir yabancı, kişisel bir iş için oradan geçen biri bile olsa, onun ilgisini çekiyordu.

"Bir isim." Atını okşadı. "Ad-Addison Topsail. Köydeki posta hanında kalıyorum ve bir iki gün daha kalacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum ve iyi günler Bay Topsail. İyi şanslar." Valerian atını sürerek uzaklaştı, bu küçük karşılaşma onun tedirginliğini daha da artırmıştı. Hawthorne'un en son dedikodusuna göre, Squire Rutledge sabah avcısını bir kart oyununda, babası ahırın sahibi olan Devin White'a kaptırmıştı. Sadece genç erkeklerin türden bir aptallıkla, White o çok yüksek meblağlı avı satmıştı.

Parlak bir kestane rengi olan kaliteli bir iğdiş, babasına aile ahır işinde kullanılmak üzere verildi.

Birinci sınıf bir avcı asla bu kadar düşmemeliydi ve o atın adı Topsail'di.

Bu Addison kimdi, mahallede ne işi vardı ve neden Emily'nin arka bahçesinden iki yüz metre ötedeki atlı patikada aylaklık ediyordu?

Emily'nin aklına ilk olarak *sıkışık*, *mütevazı* ve *karanlık* gelse de, "EVİNİZ... SICACIK," dedi. "Geçici bir ev için harika bir yer." Yarım gün çalışan temizlikçi evi temiz tutuyordu ama hiçbir balmumu ve limon güneş ışığı eksikliğini telafi edemezdi.

Valerian bir kalçasını pencere pervazına dayayarak, "Buranın hiçbir yanı muhteşem değil," dedi, "seninle paylaşacak olmam dışında. Seni en çok ne rahatsız ediyor?"

Dürüstlük onun doğasında vardı ve bahçede Adem'le karşılaşmasaydı Emily de kendisi için aynı şeyi söyleyecekti.

"Karanlık," dedi. "Duvarların ne kadar kalın olduğunu fark etmemiştim. "Bir evin ne kadar penceresi olursa olsun, ışık alır." Ve bu kulübenin yeterince penceresi yoktu. Duvarlar tarla taşındandı, her türlü hava koşuluna karşı yıllarca dayanacak şekilde inşa edilmişti ve bu nedenle neredeyse iki fit kalınlığındaydı. Pencere kenarında oturmak ya da ara sıra eğrelti otu yetiştirmek için iyiydi ama bu kadar sağlam duvarlar bir odanın içini kasvetli hale getiriyordu.

"Bir terasımız var," dedi Valerian. "Size göstereyim."

Ayağa kalktı ve elini uzattı ama Emily ona dokunmakta isteksizdi. Niyeti o kadar zekiydi ki, sakladığı sırları ve bunların yarattığı kargaşayı Adam'ın hissetmesinden korkuyordu. Adam neden şimdi eve gelmişti ve onun hakkında ne yapılacaktı?

Ama sonra, onun neden eve geldiğini biliyordu: Ona yazdığı birçok mektupta babasının ölümcül derecede hasta olduğunu söylemişti. O zamanlar bunun doğru olduğuna inanmıştı.

"İlk salon seanslarınız nasıl geçti?" diye sordu, elini tutmak yerine Valerian'ın koluna elini koymakla yetindi.

"O kadar da iyi değil. Casriel işlerin kolaylaştığını söylüyor ama ben onun birçok duruşmasında sekreter olarak görev yaptım ve işin haftadan haftaya kolaylaştığını gözlemlemedim."

Valerian onu dar bir koridordan geçirerek taş bir verandaya açılan gıcırıltılı bir kapıya götürdü. Belki de bir Lilliputlu, düzinelerce karelik kaldırım taşını teras olarak kabul ederdi. Emily ferforje bir masaya yerleştirilmiş iki koltuktan birine oturdu.

"Burası güneşli. Bana salon seanslarından biraz daha bahset."

Sandalyenin ayakları taşla sürtünerek diğer koltuğa oturdu. "Casriel kararlarını verirken bunu belli bir mesafeden yaptı. Yıllardır kontluk yapıyor, Londra'ya gidip geliyor, soyluların yarısıyla yazışıyor. Ben sadece... benim. Salon'dan Valerian Dorning. Koçluk hanının menüsü için yemek tarifleri çevirdim. Woodmore Troke'un ağabeyine cheroot içmeyi öğrettim."

"Woodmore'un kardeşi hakkında bir suçlama var mı?" "Alenen sarhoşluk."

Anlaşılan bu durum Valerian'ı rahatsız etmişti. "Eğer toplum içinde sarhoşsa, o zaman ailesi için bir utanç kaynağı ve komşuları için bir baş belasıdır."

"Ben de söyledim, sonra davayı incelemeye aldım ve Elmer'a gelecek ay tekrar dinleyeceğimi . Eğer dört hafta boyunca beladan uzak durursa, suçlamaları düşüreğim çünkü bunlar sadece Olive Cheaverton'ın suçlamalarına dayanıyor."

Suçlamalar ve tutuklamalarla ilgili konuşmalar pek de neşelendirici değildi. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Çünkü Maysie Cheaverton Woodmore'dan hoşlanıyor ve Olive de May'in annesi. Bayan Cheaverton bu evliliği onaylamıyor."

Dört metre ötede, yarı yetişkin bir tavşan, aşırı büyümüş bezelye tarhlarının arasında sallanıyordu. Burada hiç sebze yetişmiyordu ve var olan çiçekler de otlanmış ve dağılmıştı.

Emily'nin ve belki de Valerian'ın duygularına çok benziyordu. "Kendi kararınızı onaylamıyor musunuz?" diye sordu.

"Yasaları gerçeklere uygulamak zorundayım, Emily. Bu kadarını yapacağıma yemin ettim, daha fazlasını değil. Bu diyarın kanunlarına ve teamüllerine göre her tür insana karşı doğru olanı yapacağıma yemin ettim, kendi hayallerime göre değil."

Hiçbir istisnaya ya da hoşgörüye yer vermeyen bu sözler onu ürpertti. "Sizce Bay Troke'u para cezasına mı çarptırmalıydınız? Kendisine iftira atmak bir kadının sözleriyle birkaç bira fazla içti diye onu ağır işlere mi mahkûm etmeliydiniz?"

Valerian bacaklarını uzattı ve bileklerinden çaprazladı. "Yılın bu zamanında ailenin ekinlerle ilgilenmek ve çiftliğin bakımını yapmak için Troke'un kas gücüne ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ne de olsa küçük çocukları var. Bu yüzden ona bir erteleme verdim, ama ya gelecek ay, hasada çok daha yakın olacağımız zaman onu kilitlemek zorunda kalırsam? Ayrıca, eğer handa saatlerce yaz birası içerek oyalanabiliyorsa, yaptığı iş o kadar da zorlayıcı değildir. Sadece yasaları uygulamalı ve kendi aptallığının sonuçlarına katlanmasına izin vermeliydim."

Valerian, halka açık bir geçitte tökezlerken görölmekle kalmayıp hırsızlıktan hüküm giymiş bir adam hakkında ne derdi?

"Valerian, Bay Troke'u mahkum etmek için sadece bir tanığınız vardı. Eğer bir adam toplum içinde sarhoşsa, o zaman birden fazla tanığın ortaya çıkması gerekirdi."

"Kimse komşusu aleyhine ifade vermek istemez, canım, Elmer Troke'un içkiye düşkün olduğunu herkes bilir. Bayan Cheaverton onun aleyhinde ifade verdi ve şimdi ona yalancı demekle -daha doğrusu yalancı şahitlik yapmakla- bir sarhoşun kanunun gözünü boyamasına izin vermek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım. Onu hapse atıp bu işi . Hasat zamanı eve dönmüş, ayık ve yasalara daha saygılı olurdu."

"Casriel böyle mi yapardı?"

Valerian ona baktı. "Büyük ihtimalle. Kendi kardeşlerini yuvadan atabilen bir adam belli bir kararlılık geliştirir."

Babam, Adam'ın işlemediği bir suçtan sorumlu tutulmasına karar verdiğine göre? "Tanrıya şükür Casriel'le evlenmiyorum o zaman. Gördüğüm kadarıyla, Troke'a karşı suçlamaları sürdürerek kanunun ağırlığını onun üzerine yıktınız. Bu da Bayan Cheaverton'ın ifadesini ciddiye aldığınızı gösteriyor. Troke'u hâlâ kilitleyebilirsiniz.

"Kaybettiği anda ayağa kalk." Kadın ayağa kalktı, bu da tavşanın aşırı büyümüş bezelyelerin arasına dalmasına neden oldu. "Neden kimse bu bahçeyle ilgilenmiyor?"

"El yazmamı bitirmek ve aile botanik girişimine muhasebe disiplini getirmekle meşguldüm." Yanına geldi ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Yatak odasını görmedin."

Kavrayışı sıcak ve sıkıydı ve sesinin tınısı Emily'nin hayati organlarında bir çırpınmaya neden oldu. Abbotsford'daki buluşmalarını rüyasında görmüş ve bunun için uykusuz kalmıştı.

"Sarıl bana, lütfen." Kadın ona doğru eğildi ve adam da kollarını ona doladı.

"Tereddütlerin mi var, Emily?"

"Seninle evlenmekle ilgili değil. Asla."

"Hakkında mı?"

Ona söylemek için çok istekliydi: *Adam'ı köyde gördüm.* Beş yaş daha büyük, daha zayıf, daha yıpranmış ve olgun. Olmasına izin verilen yerden binlerce mil uzakta ve ölümcül hasta olduğuna inandığı babasıyla barışmaya çalışıyordu. Başka bir deyişle, sadece İngiltere'deki işine devam ederek büyük bir suç işliyordu.

"Pepper Ridge'deki meseleler biraz çekişmeli bir hal almaya başladı." Valerian onun alnından öptü. "Öyle mi?"

Gün ılıktı, güneş büyümüş bahçeye vuruyordu ama Emily yine de Valerian'ın sıcaklığına daha da sokuldu.

"Babam yine bağıyor. Aylardır onun bağııp çağırmasını duymak için can atıyordum ama şimdi eski gücüne kavuştu ve öfkesi yeniden ortaya çıkıyor."

Bir öpücük daha, daha uzun süreli. "Sence nikâhımız onu kızdırdı mı?"

"Evet, bir anlamda." Oh, sarılmak, dinlenmek ne kadar güzel. "Babam karmaşık bir işi yazışmalarla yürütmeye çalışıyor. İki teğmeninin, Caleb ve Tobias'ın Pepper Ridge'de olmasının bu düzenlemeyi uygulanabilir kılacağını düşündü. Bunun yerine, sadece birkaç kâtip ve sekretere emir veren Caleb ve Tobias birbirleriyle rekabet ediyor ve gün boyu didişiyorlar."

Valerian onu kolunun altına aldı ve onunla birlikte evin içine doğru yürüdü. "Sorunun tamamı bu değil, değil mi? Briggs zor biri miydi?"

"Sessiz kaldı. Sessiz bir Briggs, azarlayan ve öğütler veren Briggs'ten çok daha endişe vericidir. Ona nişanlandığımı söylemedim."

Valerian Emily'yi loş koridorda durdurdu. "Ona söyleyeyim mi? Kalbimi ve tüm aklımı çaldığını söyleyeyim mi? Postacının postayla birlikte özel ehliyeti de getireceğini umarak saat başı yola baktığımı söyleyeyim mi?"

Adam neden şimdi ortaya çıkmak zorundaydı? Ve Emily neden öz kardeğine böyle davrandığı için kendini bu kadar zavallı hissediyordu? İngiliz kanunları neden bu kadar kanlı ve affetmez olmak zorundaydı?

"Özel lisansın postayla gelmesi için henüz çok erken Valerian."

"Casriel bir güvercin gönderdi. Çok erken değil. Gelecek hafta bu zamanlar evlenmiş , aşkım."

Aşkım. Sevgilim. Bu sevgi sözcüklerini ve bunları söyleyen adamı nasıl da .

Ve onun sahtekârlığını öğrenirse ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını. "Tören bir haftadan kısa bir süre içinde olaksa çeyizimin buraya gönderilmesini ayarlasam iyi olur."

Valerian koridordaki ilerleyişlerini sürdürürken, "Sandıklarınızı salona gönderin," dedi. "Hemen işimize yarayacak olanları boşaltacağız ve geri kalanını Abbotsford'a taşındığımızda kullanmak üzere saklayacağız. İşte Bayan Pepper, yakında evlilik yatağımız olacak."

Düz ahşap bir kapı açtı ve eğildi.

Yatak odanın büyük bir kısmını kaplıyor, bir ocak, köşede bir paravan ve paravanın yanında bir gardırop için yer kalıyordu. Yatağın ayakucunda büyük olasılıkla sedir kaplı bir sandık duruyordu ve bir pencere büyümüş bahçeye bakıyordu.

Odanın tamamı Emily'nin giyinme dolabı büyüklüğündeydi. Yatak örtüleri çivit mavisi, perdeler bordo, halı ise siyah, mavi ve kırmızı renklerde dokunmuş ve arada bir altın yaldızlarla süslenmişti. Lambriler yaşlılıktan kararmış meşe ağacındandı ve yaldızlı bir çerçeve ya da

Parlak aplik, var olan ışığı yansıtıyordu. Pencere açıktı ve çok ihtiyaç duyulan temiz havayı içeri alıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Valerian kapıyı kapattı. "Oda karanlık. Işık olmadan sevişmek hakkında söylediklerimi hatırla. deneyimi tavsiye edecek çok şey var." Halıyı iki adımda geçti ve kollarını Emily'nin beline doladı. "Göstereyim mi?"

Emily'nin kalbi evet diyordu, vücudu evet *lütfe*n diyordu ama vicdanı hayır diye haykırıyordu.

"Öp beni," diye fısıldadı, ağzını onunkine değdirerek. "Ve kapıyı kilitle."

Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Burada yalnızız ve akli başında hiç kimse bizi rahatsız etmez."

"Valerian, bazı yerlerde duyuları olmayan insanlar çoğunlukta. Yakında ben de onlardan biri olabilirim."

Gülümsemesi hınzır ve neşeliydi. "Umut içinde yaşıyorum."

Emily, Pepper Ridge'den Dorning Hall'un garaj yoluna kadar dizginleri elinde tuttuğu sürüş takımının kancalarını ona sunmak için döndü ve hâlâ vicdanı ile kalbi arasındaki savaş devam ediyordu.

Valerian'a dürüstlük sözü vermişti ama hangi ilişki yalın gerçeğin sürekli ağırlığına dayanabilirdi ki? Bu, insan doğasını hiç kavramadan kanunları uygulamak gibi bir şey olurdu, değil mi?

"Burada sadece birkaç ay kalmamız gerekiyor," dedi Valerian, elbisesini ustalıkla çözerek. "Aslında haftalar, o haftalar boyunca Salon'da kalmayı tercih edersen, bunu ayarlarım."

Ya Adam ona Dorning Malikânesi'nin bahçesinde saldırırsa? Kont, kontes ya da onların hizmetkârlarından biri pencereden bakarken?

"Burada seninle mutlu olacağım Valerian."

Onu nazikçe omuzlarından tutup çevirdi. "Bana yalan , değil mi Emily? Sahte gülümsemeler ve sahte mutluluklar yerine senin dürüst hoşnutsuzluğunu tercih ederim."

Alnını onun göğsüne bastırdı. "Burada seninle mutlu olacağım. Yalan söylemiyorum." *Bu konuda.* "Burası gibi bir yer

ama kesinlikle eminim ki koca bir saray yerine seninle paylaşacağım mütevazı bir kulübeyi tercih ederim."

Onu öylesine eksiksiz ve korunaklı bir şekilde kucakladı ki Emily neredeyse ağlamaya başlayacaktı. *Ben bunu hak etmiyorum. Seni hak etmiyorum.* Ama Adam sırf kralın adaleti ona kötü bir dönüş yaptı diye bir suçlu gibi muamele görmeyi hak etmiyordu.

İşte bu yüzden Emily kardeşiyle bir kez daha buluşacaktı, tam da sabah postasında bulduğu notta ondan istediği gibi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Valerian Emily'nin bağcıklarını, karısı olmayı kabul ettiğinden beri onu neşelendiren aynı huşu ve merak duygusuyla çözdü. Söylediği gibi muhtemelen bir hafta içinde evleneceklerdi ama yine de talihin bu kadar yüzüne güldüğüne inanamıyordu.

O, her zaman kendi payına düşeni yapan, daha cesur ve yetenekli kardeşlerini yürekten teşvik ederken kendini felsefi basmakalıp sözlerle teselli eden Dorning kardeşti. Ama bu kez, tüm oyunları kazanmış, en iyi ödülleri almış ve önemli olan tek , Emily Pepper'ın kalbine sahip olmuştu.

"Seninle yatağa," dedi, üzerinde sadece kombinezon varken kızın poposunu okşayarak. "Kendim soyunabilirim." Onu her gece uyuduğu yatakta görmek istiyordu, onu orada hayal etmek daha iyiydi.

Düşüşlerinin üzerinden yavaşça okşayarak geçti. "Lütfen soyunurken elinizi çabuk tutun ve o mahremiyet perdesinin arkasına saklanmayı düşünmeyin."

Onun bu yorumu Valerian'a gelininin tecrübeli olduğunu ve bunun iyi bir şey olduğunu hatırlattı. Ne bekleyeceğini ve istediğini nasıl isteyeceğini biliyordu.

"Bay Troke'u ya da Bayan Cheaverton'u yatağına getirmeyeceksin," diye devam etti, yorganı katlayıp yorganın altına girerek. "Eğer dikkati dağılmış bir aşık olursan sana çok sert davranırım."

"Aklından bile geçirme." Yine de Valerian *Emily*'nin dikkatinin dağıldığını hissetmişti. Kulübe gerçekten de karanlıktı, şimdi bunu belirtmişti ve Osgood'la astları arasındaki anlaşmazlıktan söz etmişti. Ayrıca yatak odasında onun giysilerini çıkarmak için hiçbir harekette bulunmamıştı ve öpücükleri de ölçülüydü.

Talepkar değil, şefkatli.

Valerian gömleğini başına geçirip sedir sandığın üzerine örttü. "Briggs nikâhımızdan sonra emekli olacak mı?"

Emily yastığını sertçe yere vurdu. "Şu anda Briggs'in adını duymaktansa yatağımızı Bayan Cheaverton'ın keçileriyle paylaşmayı tercih ederim Valerian."

Sahte bir neşe çabası yoktu, hem de hiç. "Yani yatağı Briggs, Bayan Cheaverton, Troke, Caleb ve Tobias ile mi paylaşacağız?"

Emily sırt üstü uzandı. "Oldukça kalabalık bir girişim. Flört etmeye pek alışık değilim. Seni tüm kalbimle arzuluyorum Valerian, ama zihnim aynı anda on dört farklı konuda gevezelik ediyor. Beni biraz daha öp, eminim gürültü kesilecektir."

Pantolonundan dışarı adım attı, bu da herhangi bir gözlemciye, kendi şaşkınlığına rağmen, henüz arzuyla dolup taşmadığını belli ediyordu. Kalktığından beri iki kez kendini tatmin etmişti ve bu sadece beklentisini azaltmak içindi.

"Yargıç olarak toplam sekiz davaya baktım," dedi neredeyse sarkmış olan üyesini düşünerek. "İkisini delil yetersizliğinden reddettim, birini de görüşmeye aldım ama şu anda sekizinin de yeniden görüşülmesi gerekiyor. Nasıl oluyor da yargıçların ve avukatların çocukları oluyor?"

Emily'nin gülümsemesi çarpıktı. "Seni gerçekten seviyorum Valerian Dorning. Davalarınızı önemsemeniz, bu iş için doğru kişi olduğunuz anlamına geliyor."

Ve onu seviyordu. Çılgınca. "Hadi sarılalım ve sen de bana seni rahatsız eden on dört konudan bahsedebilirsin."

Emily yatağın pencereye en yakın tarafına kaydı ve Valerian ona sarıldı. Emily'nin itiraz etmesini diledi -hayır, benimle tutkulu bir aşk yaşamalısın!

Gelecekteki ilişkilerinin iyiliği için, kabul etmesindeki acelecilik rahatlatıcıydı.

Önerisinin onu rahatlattığı açıktı.

Emily, Valerian'ın kolunu beline dolayarak, "Briggs emekli olmayı göze alabilir," dedi. "Erkek akrabaları para konusunda çok kötü yöneticilerdi, bu yüzden kendi parası konusunda çok dikkatli. Ama emekli olma kararı elinden alınacağı için surat asıyor, ya da benim en iyi teorim bu."

"emin misin?"

"Olumlu. Babam bana sözleşmesini okuttu, böylece görevlerinin tam olarak ne olduğunu bilecektim. Her şeyi okudum - insan her zaman sözleşmenin tamamını okumalı - ve para konusunda endişelenmesi mümkün değil. Babam ailesinin maddi açıdan ona hiçbir faydası olmayacağını biliyordu ve bu yüzden alışılmadık derecede cömert davrandı."

"Ama onu rahatsız eden bir şey var."

"Hayal kırıklığıyla büyür. Bana diğer davalarından bahset."

Valerian ona anlattı ve anlatırken ağırlıklarının çoğunu kaybettiler. Bayan Tolliver, arkadaşının yarım tomar parşömen çaldığına ikna olmuştu; arkadaşı ise ucuz mürekkep çok kötü leke bıraktığı için fazladan birkaç yaprak kullandığında ısrar ediyordu ve lekeli davetiyeler gönderilemezdi, değil mi?

"Bu durumu nasıl çözdün?" Emily parmaklarıyla onun koluna tembelce bir desen çizerek sordu. "Briggs babam için davetiye yazmaktan nefret ederdi ama çok güzel bir el yazısı vardı ve bu konuda benden çok daha hızlıydı."

Emily ve Briggs gittikten sonra Osgood'un davetiyelerini kim yapacaktı? "Bayan Tolliver'a ucuz mürekkep sayesinde tasarruf edilen paranın büyük olasılıkla fazladan kağıt almak için harcanan parayla karşılaştırılabilir olduğunu belirttim. Daha kaliteli mürekkep almasını ve kağıt tüketimini daha yakından takip etmesini önerdim. Casriel, Bayan Tolliver ve Bayan Grimstead'in yılda yaklaşık iki kez kavga ettiklerini söylüyor, bu yüzden muhtemelen kış boyunca benden önce gelecekler."

"Ve şimdiden bundan korkuyorsun."

"Bundan korkmuyorum." Ayrıntıları Emily ile paylaşmadan önce korktuğu kadar değil. "Sence Caleb ve Tobias ne hakkında kavga ediyorlardır?"

Bir an sessiz kaldı, sonra yorganı ikisinin de üzerine çekti. "Kim bilir? Gerçekten de kadar yorgun olduğumu fark edince şaşırdım. Benim berbat bir *nişanlı* olduğumu düşüneceksin Valerian, ama biraz gözlerimi kapatabilir miyim?"

Onun omzunu okşadı. "Sen dinlen, ben de aynısını yapacağım."

Bu yakınlık gerçek ve değerliydi ama yine de... Valerian'ın planladığı şey bu değildi. Hem de hiç. Casriel'e göre evlilik hayatı bir dizi ayarlamadan ibaretti ama ne tür bir aşık çift mevcut fırsattan yararlanamayacak kadar meşgul olabilirdi ki?

Emily ya uykuya daldı ya da uyuyormuş gibi yaptı, Valerian ise arzusunu dizginledi, çünkü artık sevişmeyeceklerine göre bedenleri bir kez daha istekliydiler.

Salon seansları tam bir hayal kırıklığıydı, doğrudu ve Emily'nin Briggs ve Osgood'la olan durumu da can sıkıcı görünüyordu. Bu kucaklaşma farklı bir şeye dönüşseydi, Valerian Emily'ye özel bir lisans yerine, postanın ona el yazması için ret mektupları getirdiğini söylemenin bir yolunu da bulabilirdi. Bazıları kısa, bazıları kibar, her biri bir öncekinden daha fazla hayal kırıklığı yaratıyordu.

Ve tüm bu endişelerin yanı sıra, hâlâ Addison Topsail denen adamı merak ediyordu. Madem amaç kurnazlıktı, neden son derece etkileyici bir ata binmişti? Bir isim hakkında neden bu kadar beceriksizce yalan söylenmişti?

Valerian bu son sıkıntıyı en azından araştırabilirdi. Addison Whoever hâlâ bölgedeyse, Valerian'ın yargıç olarak ondan bazı cevaplar alma yetkisi vardı. Bu kararlar birlikte uykuya daldı ve tamamen camdan yapılmış, ışık dolu bir ev hayal etti.

"BU BİR FELAKET, SİZE SÖYLÜYÖRÜM." Caleb kütüphanede volta atıyor, botları rahatsız edici bir şekilde halının üzerinde gümbürdüyordu. "Bunu önceden tahmin etmeliydin, Tobias. İkimizden daha üstün bir taktikçi olduğunu iddia ediyorsun ve o hödük Dorning'in Emily'mi alıp gitmesine izin veriyorsun."

Caleb, Osgood'un bu hödük hödüğün damadı olacağını açıkladığından beri sabahtan beri söylenip duruyordu; Osgood bu durumdan oldukça memnun görünüyordu.

"Dorning bir kontun oğlu ve kardeşi," diye yanıtladı Tobias, "ve görünüşe göre yerel bir toprak sahibi. Bu gerçekler hakkında bilgi edinme zahmetine katlansaydınız, şu anda böyle bir evcil hayvanın içinde olmayabilirdiniz."

Caleb kendini bir okuma koltuğuna attı. "Lanet olası bir hayvanın içinde değilim."

Hiçbir sekiz yaşındaki  ocuk daha somurtkan olamazdı. Tobias iki brendi doldurdu, oysa saat  ğleyi ancak geçmişti.

Caleb içkiyi zayıf bir gülümsemeyle kabul etti. "Evcil hayvan beslemiyorum, lanet olsun sana, ama konyak için teşekkürler. Emily ne düşünüyor olabilir?"

"Seçimi yapan organ beyni olduğu için bilemiyorum ama durumu mantıklı bir şekilde değerlendirirseniz, yaklaşan nik hının bizim yararımıza olduğunu görürsünüz. Bu arada mutlu çift özel bir ruhsatla evlenecek."

Brendi sadece vasattı, muhtemelen Pepper Ridge mülküyle birlikte taşınan son d kk ndı. Emily asla böyle etkileyici olmayan bir stok yapmazdı.

Caleb bir yudum almadan önce durakladı. " zel bir lisansı nereden bilebilirsin ki? Briggs son zamanlarda mezarın sessizliğini ele geçirdi ve ikimizi de böyle bir ayrıntıyı ağzından kaçıracak kadar önemsemiyor."

"Demek ara sıra önündekini fark ediyorsunuz. Etkilendiğimi söyleyebilirim."

"Bu içkiyi senin etkilenmiş suratına fırlatabilirim, Tobias. Emily de seni reddetti, biliyorsun."

Bu nokta Caleb'i kayıtsız konyağın teselli edemeyeceği kadar teselli etmişti. "Osgood bizim kur yaptığımız taraftı," dedi Tobias, "aşağı yukarı. Emily'nin doğuştan gelen sezgileri, kibar sosyetenin ona getirdiği sınırlamalar ve eski skandal tehdidi arasında, Londra'daki servet avcıları ve küçük oğullar arasında bir koca bulmak üzere değildi."

"Yok olmak üzere olan küçük oğluyla *evleniyor*, seni ahmak. Eğer istihbaratınız doğruysa, özel izinle."

"Ama bu evliliğe hiçbir anlaşmayı beraberinde götürmüyor Caleb. Bütün para Osgood'un pençesinde ve bu Emily'nin mirasçı olma ihtimali için hiç de iyiye işaret değil, değil mi?"

Caleb içkisini bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "? Krallığın en önde gelen varislerinden biri evliliğine sırtındaki giysilerle mi giriyor? Osgood kafayı mı yedi?" Caleb ayağa kalktı ve tekrar halının üzerinde volta atmaya başladı. "Buna izin vermeyeceğim, Tobias. Emily benim için çok değerli ve Dorning'i yakın mesafeden atından vurmak istesem de Emily'nin aşağılandığını görmek istemiyorum."

Sanki Osgood Pepper'a babalık görevi uğruna çeyrek milyon sterlini çarçur etmesini söylemeye niyeti varmış gibi kapıya doğru yürüdü.

"Dur Caleb, yoksa atından inen Dorning olmayacak. Emily'nin gözüne girmenin tek amacı onun servetini güvence altına almaktır."

"Bütün mesele bu değil, Tobias. Asla bütün mesele değil. Bunu ona yapamazdım."

Gerçekten de sağduyunun önünde romantik düşüncelerden büyük bir engel yoktu. "Hassasiyetinizi alkışlarken, Osgood'un kurnazlığını daha da çok alkışlıyorum. Eğer Dorning bir servet avcısıysa, Emily'yi mihrapta terk edecektir. O zaman Emily kullanılmış mal olacak, babasına öfkelenecek ve bir kocaya daha da çok ihtiyaç duyacak."

Caleb halının üzerinde geri geri yürüdü. "Ona kullanılmış mal deme. Hiçbir beyefendi bir kadına bu şekilde hitap etmez. Eğer Dorning ağlayarak ayrılırsa, haksızlığa uğrayan taraf Emily olur ve bu durum nişanlanmaya dönüşmeden önce Dorning'in niyetini göremediği için Osgood'un suçu olur." Yerine oturdu ve konyağını tek yudumda bitirdi. "Aşağılık şeyler."

"Özümüzde hâlâ kâtibiz, değil mi?" Tobias kendi dokunulmamış bardağına bakarak şöyle dedi. "Osgood'un konyağını bedava olduğu için içiyoruz, kaliteli içkilerle domuz içkileri arasındaki farkı bilsek bile. Osgood, Emily'nin yerleşimlerini finanse etmeyi reddetmekten fazlasını yaptı."

"Bunları nereden biliyorsun?" Caleb'in gözlerindeki ifadeden sakinleştiği ve her zamanki dayanağı olan kendi çıkarına yeniden odaklandığı anlaşılıyordu.

"Tobias, "Bu eski ev pek çok tadilat gördü ve muhtemelen daha da görecek" dedi. Resmi salonun hemen dışında bir dolap var.

resmi salonun resmi yemek odası olduğu zamanlarda ısınma kileri olarak kullanılıyordu. Osgood Dorning'i kabul ettiğinde-"

"Acıktığını ve öğle yemeğı için erken bir tepsi alacağını söyledi. Seni hödük, kulak misafiri olmaya gittin."

"İstihbarat topladım. Osgood, Dorning'e karşı açık sözlüydü. Emily'nin babasının onayıyla Dorning'le evlenebileceğini ama babasının parasından bir kuruş bile alamayacağını söyledi. Dorning, Osgood'un bu evliliğe onay vermesinden memnundu." Bu gülünç derecede romantik jest, aristokrasinin aptal olduğunun ebedi bir kanıtıydı.

"Bir yiyemezsin," diye gözlemledi Caleb. "Bir kış gecesi ısınmak için kullanamazsın. Umarım Emily neye biliyordur."

"Eğer evlilik ."

Caleb, Tobias'a öyle bir baktı ki, aşık-talip, asabi-genç-arkadaş ve vicdanlı-iş adamı rollerinin hepsinin sadece Caleb'in çok iyi dikilmiş ceketler gibi giyip çıkardığı roller olduğu anlaşıldı.

"Düğünün olup olmaması beni ilgilendirmez, Tobias. Artık senin planlarının bir parçası olmayacağım. Adam'la yaptığın o iş huzurumu kaçırdı ve beni sonsuza dek lanetlenme korkusuna soktu. Adam'ın Antipodlar'da rahatça geliştiğini bilmeseydim, geceleri uyuyamazdım."

"Hayat olağanüstü derecede adaletsizdir ve biz bu büyük gerçeğı Yüce Tanrı'nın iradesine atfetmeliyiz."

Caleb iki bardağı da aldı ve büfeye götürdü. Tobias'ın el değmemiş içkisini sürahiye geri koydu ve kendi bardağını kimsenin temiz sanmayacağı kadar uzağı yerleştirdi.

"Hayat bir çift fazla çalışan memur için adil değildi ama Osgood Pepper bize karşı fazlasıyla adil davrandı."

Tobias, "Ve biz onun için bir çift kâtibin defterlerine baktığı kadar özenle çalıştık," dedi. "Adam bir kez daha bir sorun olduğunu kanıtlıyor. Osgood, Dorning'i Emily ile kardeşi hakkında konuşması için uyardı. Briggs, Adam'dan aylardır mektup gelmediğini doğruladı ve 'ın İngiltere'ye döndüğüne inanmak için nedenlerim var."

Caleb yavaşça döndü, etrafı kitaplar ve konyakla çevrili bu zarif eski odada güzel bir görüntü oluşturdu. Emily bir gün Caleb Booth'u bu kadar küçümsememiş olmayı dileyebilirdi ama Tobias'ın şu anda bu olasılığı düşünmeye gücü yetmezdi.

"Adam Pepper'ın neyin peşinde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Neredeyse eminim ki, onu arabadan çıkarken gördüm.

"Dün, geçit törenindeki 15. Süvari Birliği kadar cesurdu."

Caleb'in ifadesi alışılmadık bir şekilde ciddileşirken, evin içinde bir yerlerde bir kapı çarparak kapandı.

"Adam buraya sadece sorun çıkarmak için gelmiş olabilir, Tobias. Emily'ye suçlamalar yöneltecek, Osgood'a tamamen kabul edilemez teoriler aktaracak, her türlü skandala yol açacak. Buna izin veremeyiz."

"Hayır," dedi Tobias, gerçek bir pişmanlık ve daha da gerçek bir kararlılık hissederek. "Buna kesinlikle izin veremeyiz."

ADAM, İngiltere'ye dönmenin bir hata olduğunu kabul etmeye hazır bir şekilde, yanında getirdiği az sayıdaki eşyayı paketliyordu. İyi niyetli ama ciddi bir hataydı ve planladığı ziyareti sebepsiz yere fazla uzatmıştı. Emily onun çağrılarını görmezden gelecekti, çünkü şimdi gerçeği itiraf ederek ne kazanabilirdi ki?

Çitlerin arasında gizlenmeye devam etmek riskliydi ve Adam yarın gece Helen Thelwell'den bavullarını alıp bir tekneye binerek-

Kapıya hafifçe vurulunca her zaman çizmesinde taşıdığı bıçağa uzandı.

"Benim," dedi bir kadın sesi. "Köyün yarısı aval aval bakmaya gelmeden aç şu lanet kapıyı."

Adam bıçağı kınına soktu ve kapıyı açtığında Emily'nin koridorda dikildiğini gördü, üstü örtülüydü ve sabırsızlık saçıyordu.

"Sen geldin."

"Sen benim kardeşimsin. Her zaman geleceğim. Uzun süre kalamam ve şartlı tahliyenin ihlal ettiğin için aptallık ettin ama benim-"

Onu kollarının arasına aldı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Seni Pepper Ridge'de şaşırtmamalıydım," dedi ona sarılarak. "Bir buluşma ayarlayacak sabrım yoktu ve seni bahçede bulmayı planlamamıştım, ama ."

Adam onun sarılışında bir tereddüt sezmiş olsa da, o da ona sarıldı.

"Beş dakika önce gelmiş olsaydın," dedi, "niyetimle birlikte karşıma çıkacaktın. Seni ne ele geçirdi, Adam? Ve neden hala buradasın?"

Onu bıraktı, peçelerini geriye attı ve ona dalgın dalgın baktı ama hepsi yanılttı. Uzun zamandır kayıp olan kardeşi için gülümsemedi, sevinç gözyaşları dökmedi, özür de dilemedi.

"Osgood'la barışmak istedim," dedi Adam, "ve seninle de." Emily sadık kız kardeş rolünü oynamış, muhtemelen babasının emirlerine karşı gelerek mektup üstüne mektup göndermişti. Mektuplarının her biri endişe, güvence, aile haberleri ve umutlu dileklerle dolu mükemmel notalara sahipti. O da aynı şekilde cevap vermişti, çünkü bir mahkûmun mektupları nadiren özel olurdu.

Artık birbirlerine karşı dürüst .

"Çok kızgındım," dedi Emily, "babama kızgındım, senin yerine geçtikleri için Tobias ve Caleb'e kızgındım, babamı ikna edemediğim için kendime kızgındım. Seni çok özledim, Adam. Babamla ve benimle mantıklı konuşabilirdin ve son beş yıl sensiz çok uzun geçti."

Beş yılın ne kadar uzun olabileceğinin yarısını bile bilmiyordu. "Babam gerçekten iyileşiyor mu?"

"Şimdilik. Eğer ilaçlarını alır ve sağduyulu davranırsa, sağlığı oldukça iyi. Son zamanlarda bağırp çağırmaya ve tehdit etmeye başladı, oysa aylardır korkunç derecede uysaldı."

"Nişanlın Osgood'la iyi anlaşıyor mu?" Bu önemliydi, çünkü Adam bu kez İngiltere'den ayrıldıktan sonra, şartlı tahliyesini bozduktan sonra geri dönemezdi.

"Papa bir duruma bakar ve 'Bundan nasıl kazançlı çıkabilirim' diye sorar. Valerian'ın yaklaşımı ise 'Burada nereye hizmet edebilirim? Kimin yardıma ihtiyacı var? Ne yapılması gerekiyor?' Babamın Valerian hakkında ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yok,

Ama Valerian babamı idare etme konusunda son derece yetenekli. Valerian'ı örnek alacağım ve keşke onunla daha önce tanışsaydım."

Osgood Pepper'ın bakış açısı sadece işinin ehli işadamlarının bakış açısıydı. Adam onları bir sınıf olarak hor görmeyi öğrenmişti, çünkü mahkûm emeğini acımadan sömürüyorlar ve kolonileri yağmalanmayı bekleyen ganimetler olarak görüyorlardı - tabii bu arada kutsal ayinleri de hiç kaçırmıyorlardı.

Ama Adam kendi babasından nefret edemezdi, şimdi bile. Osgood aynı durumda olan her ebeveynin yapacağı şeyi yapmıştı.

"Valerian'ınız mahkumiyetimin ayrıntılarını biliyor mu?"

Odada hem pencerenin yanında bir okuma koltuğu hem de yazı masasının arkasında bir sandalye olmasına rağmen Emily oturmamıştı. Onun yerine Adam'ın çantasının içindekileri incelemeye başladı.

"Valerian genellemeleri bilir. Babamın maça onay vermesinin iki şartı vardı. Bu çok iyi yapılmış bir gömlek."

"İtalyan."

Gülümsemesi genç Emily'yi akla getirdi. "Toskana ipeği mi, Adam? Dut bahçelerimizden birinden mi?"

"Papa'nın İtalyan eyaletlerindeki bazı bağlantılarıyla ticari bir girişim kurdum."

Gömleği yeniden katlarken gülümsemesi kayboldu. "Babamla yarışacak mısın?"

"Hayır, dut tohumları ve dut fideleriyle ilgileneceğim. Dünyanın belli bölgeleri ikisine de doyamıyor."

Yatağın üzerinde, açık valizinin yanına oturdu. "Dünyanın bazı bölgeleri çok uzakta. Keşke o banka çekini kimin imzaladığını bilseydim, Adam. Sen daha Adam Smith Pepper diyemeden ben onlara kanun çıkarırdım."

Sesi çok kederli, çok içtendi. "Emily, bana yalan söylemene gerek yok. Caleb duruşma başlamadan önce her şeyi açıkladı ama ayrıntılar konusunda çok hassas davrandı."

"Ne kadarını?"

"O banka çekini imzaladığını biliyorum. Eğer bu savunmayı yapsaydım, senin nakliyenin ya da olası ölümünü vicdanıma yüklerdim."

Şu anda sizi temin ederim ki Botany Körfezi'nde hiç de iyi durumda olmazdınız. Orada kadınlar azdır ve onların-"

Emily ardından yataktan kalktı. "Caleb sana *benim* o banka çekini imzaladın mı?"

"Açık bir dille ifade etmedi ama olayı . Şüphelerini benimle paylaştığı için memnun olduğumu söylemeliyim. Aksi takdirde babamın sırf benden kurtulmak için suçlamada bulunduğunu düşünecektim."

"Adam, *sen neden bahsediyorsun?* Kimseden çalmak için bir nedenim yoktu. Babam kendi paramı kendim idare etmem konusunda ısrar etti ve benim de fazlasıyla vardı. Kendi kullanımım için bir banka taslağı imzalamaktansa, Strand'de çıplak dolaşmayı tercih ederdim. Güney güneşi aklını mı başından aldı?"

Adam'ın anlayabildiği kadarıyla kadının şaşkınlığı gerçektir. "Lütfen sesinizi alçaltın."

"Beni ağır bir suçla itham ediyorsunuz ve bana kendime saklamamı söylüyorsunuz-" Durakladı ve bir nefes verdi. "O banka çekini ben imzalamadım imzalamış olsaydım bile neden paraya çevirdiniz?"

"Çünkü Cuma bankacılığını ben yapıyordum. Hamiline yazılı senet, her Cuma yaptığım gibi, yatıracağım ya da nakde çevireceğim senet yığınıyla birlikteydi. Papa'nın kasadaki paraya ekleme yapmak istediğini düşündüm."

Emily masanın arkasındaki sandalyeye çöktü. "Bundan hoşlanmıyorum, Adam. Hem de hiç hoşuma gitmiyor. Beş yıl boyunca kendime senin korkunç bir hata yaptığını, babamın bir taslağı imzaladığını unuttuğunu ya da aylar önce imzalayıp kaybettiğini söyledim. Senin ya da babamın kötülüğüne inanmaktansa her şeyi yapardım. Şüpheliler arasında olduğumu bilmiyordum. Caleb hiç ima etmedi ve sır tutma konusunda o kadar da iyi değil."

Adam yatakta onun boşalttığı yere oturdu. "Görünüşe göre sır saklamakta çok iyi -muhtemelen bencilce nedenlerden dolayı- ama bu gelişme hiçbir şeyi değiştirmiyor. Belki de dediğin gibidir ve babam sadece imzalı bir taslağı bir kenara koymuştur ve bir memur da bunu bankaya eklemiştir. Ben hâlâ şartlı tahliyemi bozmuş bir mahkûmum ve babam hâlâ kendi babamın malını zimmetime geçirdiğime inanıyor."

Düşünceli bir sessizlik oluştu. Pencerenin ötesinde, ana caddeden gelen toynak sesleri, caddedeki arabaların şingirtilerine karışıyordu.

bir koşum takımı ve işine giden bir İngiliz köyünün müziğı.

"Suçlu Caleb mı?" Emily ayağı kalkıp pencereye ilerleyerek sordu. "Tobias mı? Geç kaldığın için onu azarladığın için seni sevmeyen bir memur mu? Babamın rakiplerinden biri senin göz mü yumdu? Babam kumaş işinde herkesin birbirini gözetlediğini söylüyor ve ben bazen düşünüyorum-"

"Emily, hayır." Adam onu nazikçe pencereden uzaklaştırdı. "İntikamcı bir adalet meleğı gibi bu işe karışamazsın. Caleb seni babamın ofisinde *gördü*."

"Babamın ofisini sık sık ziyaret eden çok sayıda insan var, Adam. Bu benim ya da senin suçluluğına dair kesin bir kanıt sayılmaz. *Caleb* son zamanlarda neredeyse tüm gününü babamın ofisinde geçiriyor, Tobias ve bir çift kâtip de öyle. Uşaklar oraya girip çıkıyor. Günün ilk işinde bir hizmetçi temizlik yapıyor. Caleb'in daha iyi bilmesi gerekirdi."

Yine de Caleb'teorisi hapisteki bir adam için çok mantıklıydı. Caleb teorilerini paylaşmakta o kadar ikna edici bir şekilde tereddüt etmişti ki, parmakla göstermeye o kadar isteksizdi ki, sadece ipuçları ve imalarla uğraşmaya o kadar dikkat etmişti ki.

"Eğer masumsan," dedi Adam yavaşça, "o zaman seni suçlamaktan daha iyisini bilemezdim. Babamın kanunları senin yerine benim üzerime yıkacağı fikri her şeyi açıklıyordu. Babam hırsızlığı tamamen örtbas edemezdi -banka kayıtları paranın çekildiğini gösteriyordu- ve ertesi gün para hâlâ benim elimdeydi. Duruşmada, seni suçlamadan yapabileceğim savunmayı yaptım."

Emily kollarını kavuşturdu. "Yani Tobias'ı, Caleb'i, katipleri ya da babamın kendisini bu işe bulaştırmadın. Babam ve ortaklarının her zaman birbirlerinin depolarında casusları olduğunu ima etmedin. İğrenç bir planın kurbanı oldun ve hırsızlık yapan kız kardeşini kahramanca kurtardığını düşündün."

"*Babamdan* mı şüpheleniyorsun?" Binlerce kilometre kara kara düşünürken, yıllarca gerçekleri yeniden gözden geçirirken, Adam bu olasılığı hiç düşünmemişti.

"Eğer Tobias tutarsızlığı fark etmemiş olsaydı, Pazartesi sabahına kadar parayı kasaya koymuş olurdunuz ve babam da kimsenin haberi olmadan parayı oradan alabilirdi."

"Neden kendinden çalışıyorsun?"

Emily hanın sunduğu en iyi ve yine de oldukça mütevazı olan odayı dolaşmaya devam . "Parayı kişisel çıkarları için kullanmak için işten çalmak, kendinden çalmakla aynı şey değil. Ortakları var Adam. Onlar sessiz yatırımcılar, doğru, ama bu onların da parası. Buraya gelip sana veda etmeyi düşünmüştüm. Şimdi kalp ağrımın yanında bir de baş ağrım var."

"Babamın da paraya ihtiyacı yoktu, Em. Kimseden çalmak için bir nedeni yoktu." Ancak Caleb, Tobias ve diğer tezgâhtarların bir nedeni vardı.

Emily eldivenli elini alnında gezdirdi. "Cevap istiyorum Adam. Keşke bu durumu Valerian ile tartışabilseydim."

"Yapmamalısın. Önce beni tutuklamak ve asıl suçla ilgili soruları daha sonra sormak onuruna yakışır. Bu soruların cevapları beş yıldır saklanıyor. Sana nerede yazacağımı söyle."

"Abbotsford," dedi. "Valerian'ın malikânesi hiç de uzak değil... Hayır, bana henüz oradan yazamazsın. Valerian ve ben hasada kadar Dorning Hall'bir kulübede kalacağız, sonra bana Abbotsford'dan yazabilirsin. Valerian, izin biletini aldıktan sonra orada hoş karşılanacağını söyledi."

Çok yüce gönüllüydü ama bu izin artık asla verilmeyecekti. "Geçmişe burnunu sokmayacağına söz ver Emily. Buradan en azından bu kadar teselli ile ayrılmama izin ver."

"Babama ne bildiğini sorabiliriz."

"İnatçı," dedi Adam, onu bir kez daha kucaklayarak. "İnatçı, inatçı, inatçı. Babamdan hiçbir şey isteyemiyorum. Beni daha önce bir kez tutuklatmıştı. Şimdi bana adil bir duruşma yapacağını nereden biliyorsun? Ölmek üzere olan bir babanın karşısına geçmişî düzeltmek için bir şansla çıksaydım, daha anlayışlı olabilirdi. Bana onun sağlığının iyi olduğunu ve hâlâ suçlu olduğuma inandığını söylediniz."

Emily'nin verecek bir cevabı yoktu. Ona yaslandı, daha iyi düşünmesi gereken değerli, sevgili bir kardeşti.

"Sizinle ahıra kadar yürüyeyim," dedi. "Temiz hava hoşuma gidiyor ve Bournemouth yakınlarında yaşayan bir arkadaşım için satın almak istediğim kiralık bir atları var."

Adam'ın kalbi yorgun küçük bir parçası Emily'nin daha fazla kalmak için onunla tartışacağını umuyordu ama Emily yüzündeki peçeyi indirdi, retikülünü ve şemsiyesini topladı ve Adam'ın ona bereketli bir şekilde boş olan avlunun içinden geçen yürüyüş yoluna kadar eşlik etmesine izin verdi.

"Sana nereden yazacağımı söylemediğini fark ettim, Adam."

Hayır, yazmamıştı. "Bournemouth'un hemen batısındaki Toftrees Malikânesi'nde yaşayan dul Bayan Helen Thelwell adına bana yazın. İngiltere'den ayrıldıktan sonra uğrayacağım bir sonraki limanı mektupla kendisine bildireceğim. Ben onun için Bay Adam Carmichael'ım. Beni, son beş yıldır orada servet kazandıktan sonra Antipodes'ten dönen bir işadamı olarak tanıyor. Kendisi de Avustralya'da zaman geçirdi." Adam neden kendisine "Bay Adam Carmichael" demeyi akıl edememişti?

Carmichael geçen gün atlı adam tarafından sorgulandığında? Çünkü aldatma, ironik bir şekilde, onun doğasının bir parçası değildi, işte bu yüzden.

Araba görüldüğünde Emily, "Gitmeni istiyorum," dedi, "ve buna mecbur olmandan nefret ediyorum."

"Nerede olduğumu talibine söz ver."

Emily, Adam'ın yanında yürüyordu, görünüşe göre bir yaz günü dışarıda dolaşan bir başhemşire, hatta belki de dul bir kadındı.

"Valerian'a dürüstlük sözü verdim, Adam. Ona kesinlikle gönüllü olarak ayrıntı vermeyeceğim, ama bana asla yalan söylemedi ve onun saygısı benim en büyük hazinem."

Muhtemelen Emily'nin en fazla güvence buydu ve bu da bir şeydi. "Pepper Ridge'den buraya arabayla mı geldin?" diye sordu.

Emily'nin başını sallamasıyla bir seyis fırladı.

"Valerian'ın çabaları sayesinde yetkin bir kırbaççı oluyorum. Taşradaki bir hanımefendi genellikle kendi başına araba kullanır. Briggs köye tek başıma geldiğim için şüphesiz dehşete ."

"Onun arkadaşlığından kaçmak için mi evleniyorsun, yoksa bu Dorning denen adam gerçekten başını döndürdüğü için mi?"

Seyis sağlam bir köpek arabası getirip dizginleri tutarak sessizce dururken Emily, "Ben de emin değildim," dedi. "Ama Valerian'ı seviyorum ve onun karısı olmayı dört gözle bekliyorum. O sabırlı biri,

Nazik, mantıklı ve bir koca adayının olması gerekenden daha anlayışlı. Onunla evleneceğim için çok mutluyum ama sizden ayrıldığımda Pepper Ridge'e kadar ağlayacağım."

Adam onu ahırın gölgeli iç mekânının mahremiyetine çekti. "Ağlama, canım. Artık tüm niyet ve amaçlarım dünyayı dolaşmakta özgürüm. Ben varlıklı bir insanım ve gerçekten de günlerimin çoğunu başka bir adamın sayım evinde geçirmekten mutlu degildim. Artık gereken hasta bir baban olmadığını ve seninle geçmişin hatalarını bir kenara bırakabileceğimizi bilmek beni sevindiriyor."

Sırf bir kardeşini ziyaret etme ayrıcalığına sahip olmak için kementle flört eden bir adam için güzel bir konuşma.

Emily bir adım daha yaklaştı ve ona uzun, sıkı bir sarılışla sarıldı. "Seni çok seviyorum ve seni her zaman dualarımda tutacağım, ama seni özlemekten asla vazgeçmeyeceğim." Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı. Yürümeye devam etti ve yardım almadan aracına bindi. Dizginleri eline aldı ve ata gıdıkladı, Adam'a doğru bir kez bile bakmadı.

EMILY sonraki yirmi dört saat içinde *kaynamak* fiiliyle yakın bir tanışıklık geliştirdi. Briggs, Caleb ve Tobias'bakışlarına rağmen yemekte neredeyse babasıyla yüzleşecekti ama şüpheleri, korkuları ve en kötü kâbusları dışında yüzleşebileceği özel *bir* şey yoktu.

Caleb ve Tobias da yemek boyunca oturmuş, babalarının şarabını yudumlamış ve bifteklerini yemişlerdi. Emily suçlunun kim olduğunu, hatta tam olarak ne elde etmeyi umduğunu bile çözememişti. Kahvaltıda odasına bir tepsi götürmüş ve ona neredeyse hiç dokunmamıştı, çünkü tüm baş ağrılarını sona erdirecek bir baş ağrısıyla uyanmıştı.

Pepper Ridge'den ayrılıp mütevazı bir kulübeye yerleşmeye ve babamı tembel bir hizmetçinin merhametine bırakmaya hazırlanırken bunun hiçbir önemi yoktu.

"Çok titiz bir iş çıkarmışsınız," dedi Jasper'a, Tom'la birlikte ana süitin salonunda onun önünde ayak ayak üstüne atarken. Emily çocukların düzgün bir şekilde giydirilmesi ve ayakkabılanması için emir vermişti, bu yüzden en azından o gergin ayaklar iyi oturmuş botlara sahipti.

"Emin olmak için hepsini iki kez kontrol ettik," dedi Jasper, "bayan. Her tahtayı ve çiviye."

Ve muhtemelen mümkün olduğunca yavaş saymışlardır, sağ . Solgunluklarının bir kısmı gitmişti ve her iki çocuk da daha az zayıf görünüyordu.

"Kâhya çabalarınızın karşılığını size ödeyecek ve ben de genç uşaklara ya da iş adamlarına ihtiyacı olan tüm ev halkına sizi tavsiye etmekten mutluluk duyarım. Çeyizimi Dorning Hall'a taşımamda bana yardımcı olmanızı umuyordum." Bu umut çok yakın bir geçmişe aitti.

"Affedersiniz, bayan?" Tom sordu.

"Gelin kıyafetlerim, çarşaf larım, gümüşlerim ve benzeri şeyler. Önümüzdeki hafta içinde Dorning malikanesine gitmek üzere Pepper Ridge'den ayrılacağım. Biri bunları dikkatlice saymalı ve paketlemeli."

Jasper odanın ortasına yığılmış tahtalara hayranlıkla bakmaya başladı ve Emily yaklaşan nikâhını ailesi dışında ilk söylediği kişilerin hiç tanımadığı bir çift mahalleli olduğunu fark etti.

"Hizmetçilerinizin çeyizinizle ilgilenmesi gerekmiyor mu, hanımefendi?" Tom sordu.

Tom bu soruyu ortaya attığına göre Emily hizmetçilerine pek güvenmiyordu. Kuşkusuz Briggs'e hikâyeler anlatmışlardı.

"Kâhya genellikle gümüş, porselen ve çarşaf larla ilgilenir. Bu kesinlikle hizmetçilere göre bir iş değildir. Oradan başlayalım, olur mu? Pepper Ridge'den benimle ayrılacaklar konusunda kafa karışıklığını önlemek için bir envanter daha çıkarmanız gerekecek."

Çocuklar birbirlerine baktılar. "Envanter işinde iyiyizdir," dedi Jasper. "Sizin için iyi bir iş çıkaracağız."

"Güveneceğini biliyorum." Bu büyük, tozlu, kırsal gösteriş anıtında başka kime güvenebilirdi ki? Valerian'ın küçük kulübesi, tam olarak bir aşıklar sığınağı olmasa da, gerçekten bir sığınak niteliği kazanmaya başlamıştı.

Kapı açıldı ve babam koridorda durdu. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

"Mutfağa gidin çocuklar," dedi Emily. "Aşçıya söyleyin, iyi yapılmış bir işi ödüllendirmek için uygun bir çay molası vereceksiniz."

Kapıya doğru koşuşturdular, Papa'ya kenara çekilmesi için zar zor zaman tanıdılar.

"Ah, gençlik," dedi. "Bedensel iştahlarla tanımlanır, tıpkı yaşlılığın bedensel rahatsızlıklarla tanımlanması gibi."

"Çocuklardan çeyizimin envanterini çıkarmalarını ve benim için paketlemelerini istedim. Valerian özel ruhsatın her an gelmesini bekliyor."

Babam salona girdi ve sanki burayı daha önce hiç görmemiş gibi etrafına bakındı. "Bay Dorning'e kardeşinizden bahsettiniz mi?"

"Kardeşimin bir adı var ve evet, Adam'ın durumu hakkında bildiklerimi Valerian'a anlattım." Emily'nin sol şakağına vuran baş ağrısı savaş tamtamina dönüştü. "Asıl soru şu baba, Adam'ın işlediği iddia edilen suç hakkında ne biliyorsun? O banka çekinde senin imzan vardı."

Babam tozlu, süslü tavan sıvasını incelemeyi bıraktı. "O taslakta benim imzam taklit edilmiş, Emily. Sahte diyorum sana. Hamiline yazılı bir poliçeye yüzlerce sterlin yatırdığımı bilirim ama o lanet şeyi asla imzalamadım."

Emily kerestelerin üzerinde duran çivi kovalarını devirmek yerine ellerini yumruk yaptı. "O zaman neden zararı sessizce karşılamıyor, hesaplarınızı daha yakından takip etmiyor ve Durham'daki memurların yarısının ofisinize uğramasına izin vermiyorsunuz? Neden birkaç yüz pound için tek oğlunuzun hayatını riske atıp itibarını zedeliyorsunuz?"

Babam tahta yığınının üzerine oturmuş, yaşlı bir adamın iç çekişiyle ofluyordu. "Adam'ın hayatı asla risk altında değildi. Hapishanedeki gardiyanlara rüşvet verdim. Nakliye gemisinin kaptanına rüşvet verdim. Briggs'e kardeşinin gemiye aldığı battaniyelerin içine para diktirdim. Bir ilaç deposu ve iyi, iyi yapılmış giysileri emin oldum. Botları da. Bir adamın hayatı tek bir çift sağlam çizmeye sahip olup olmamasına bağlı olabilir."

İlginç. Emily, Adam'ın şortunun astarına para dikmişti. "Rüşvet kabul eden insanlara güvenilmez baba. Sen

bana bunu öğretti." Emily'nin küçük bir kısmının yerini şaşkınlık almıştı. "Eğer Adam'ın suçlu olduğunu düşünüyorsanız, güvenliğini sağlamak için neden bu önlemleri aldınız? Bildiğiniz kadarıyla ölüme mahkûm edilmiş olabilirdi."

Babam başını salladı. "Yargıçların takdir yetkisi vardır. Bir mahkeme üyesine rüşvet verdiğimi söylemek doğru olmaz ama ölüm cezası ihtimalini en aza indirmek için elimden geleni yaptığım kesin. Sayın Yargıç ve ben birbirimizi yıllardır tanırız, kızı depomuzdan bir parça ipek çalmaya çalıştığından beri. Genç bayanın kötü bir alışkanlığı vardı, bu yüzden istediği her şeyi çalabileceği ve babasının kayıpları karşılayacağı bir sistem ayarladık. Bu düşündüğünüz kadar sıra dışı bir durum değil."

"Anlamıyorum," dedi Emily, ses tonunu medeni tutmayı zar zor başararak. "Bir yargıcın kızı bir lark için değerli bir kumaş alıyor - defalarca - ve bu *küçük bir kötü alışkanlık*. Kardeşim yapmadığı bir hırsızlıkla suçlanıyor ve sen onu utanç içinde dünyanın öbür ucuna mı gönderiyorsun? Tek bildiğin, baba, o banka çekini Caleb imzaladı, ya da Tobias, ya da ben kendim yapmış olabilirim."

Babam aniden sadece yaşlı değil, aynı zamanda sadece birkaç hafta önce olduğu gibi zayıf, başarısız bir adam gibi görünerek kendi üzerine eğildi.

"Kızım, suçlunun sen olabileceğini çok iyi biliyorum. İşimizi bilen herkes senin de en az kardeşin kadar, hatta ondan daha fazla suçlu olabileceğini hemen anlayabilirdi."

Bakışları üzgündü, hatta hayal kırıklığına uğramıştı.

Söylenmeyen sonuç, Emily'nin zihnine korkunç bir gerçek olarak kendini gösterdi: Babam çocukları arasında seçim yapmış, *Emily'nin* suçlu taraf olduğuna ve *Adam'ın* cezayı çekmeye en uygun kişi olduğuna inanmıştı.

"Anlayamıyorum..." diye başladı sıkılmış dişlerinin arasından, "Baba, neden bana bu konuda ne bildiğimi *sormadın*? Neden en az olası olana atladın... Sana kızsam mı, daha çok kızsam mı, yoksa beni yargılamadan bir nakliye gemisine atmadığın için teşekkür mü etsem bilemiyorum. Önümüzdeki haftadan sonra Pepper Ridge'e sık sık gelmeyeceğimi söylemem yeterli."

Ve babamın evliliğini onaylamasını sağlamak için tüm gelin payından vazgeçtiğini düşünmek.

Emily'nin bu konuda söyleyecek daha çok şeyi vardı, büyük olasılıkla daha çok bağıracaktı ama Valerian eldivenli parmaklarıyla kapının pervazına vurdu ve odaya girdi.

"Davetsiz misafirleri haber verecek bir uşağımız yok mu?" Babam ayağa kalkarak sordu. "Yoksa yaşlı çocuk sonunda ödülüne mi gitti?"

Valerian, Emily'yi resmen selamladı ve sonra babama başıyla selam verdi. "Benim işim biraz acil ve özel. Sizinle konuşabilir miyim, lütfen, Bayan Pepper."

Bu selamlaşmada hiçbir sevgi belirtisi yoktu ve Valerian'ın *Bayan Pepper* versiyonu düpedüz uğursuzdu.

Babam kapıya doğru yürüdü. "Ağlamaya geldi, bakalım ağlamayacak mı? Geleceğini biliyordum. Tanrıya şükür bu saçmalığı çok az kişi öğrenecek, ama dedikodular eninde sonunda yanlış kulaklara ulaşacak. Sen söz konusu olduğunda hep öyle olur kızım."

Bu hakaretler yağarken Valerian'ın yüz ifadesi değişmedi. Babası kapıda durdu ve Emily'ye acıyan bir bakış fırlattı.

Valerian'a göre, Papa'nın bakışlarında tam bir küçümseme vardı. "Korkak."

"Babam bir şok geçirdi Valerian, lütfen onu affet. Gün son derece yorucu geçti ve buraya ağlamak için gelmediğini biliyorum."

Valerian kapıyı kapattı ve kilitledi. "Size üzülerek belirtmek isterim ki Bayan Pepper, vardığınız sonuç pekâlâ yanlış olabilir."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Valerian gecenin yarısında dönüp durmuş, sarhoş olmaya çalışmış ve üçüncü konyaktan önce sürahiyi bir kenara bırakmıştı. Karanlık küçük kulübesinde dolaşmış ve yaz ayının altında oturmuştu, düşünceleri mantıklı kareler oluşturmayı reddediyordu.

Emily ona yalan söylemişti, hiç değilse ihmal ederek ve ona aralarında dürüstlük olacağına dair söz verdikten sonra.

"Ben de mi senden çaldım?" Emily bir kova çivinin üzerine yerleştirilmiş bir çekici eline alarak sordu. "Botanik girişiminden zimmetine mi geçirdin? Belki de bir sulh yargıcının emri üzerine imzanızı taklit ettim, gerçi bunu yapmak için Bayan Cheaverton kılığına girmem gerekirdi. Belki de Bayan Tolliver'ın kimliğine büründüm ya da gecenin karanlığında kulübenize girip gümüşlerinizi mi çaldım?"

Kızgınlık, incinmişlik ve yorgunluk Valerian'ın üzerine ezici bir ağırlıkla çökmüştü ama yine de Emily'nin hileleri yüzünden terk edilmek üzere olan suçlu bir gelin gibi tepki vermediğini bilecek kadar akı kalmıştı.

"Çalınmaya değer çok az gümüşüm var. Sen neden bahsediyorsun?"

Çekici, sanki bir kırbaçtan daha ağır değilmiş gibi elden ele savurdu. "Sanki düşüncelerimin, duygularımın, fikirlerimin bir ağırlığı varmış gibi, birileri ne hakkında konuştuğumu bilmek istiyor. *Times*'a bir ekspres gönderin."

"Emily, iyi değil misin?"

"Evet Valerian, iyi değilim." ekici savurdu ve çivi dolu kovayı büyük bir gürültüyle yere düşürdü. "z babam, zaten düzenli aralıklarla istediğim gibi kullanabileceğim yüzlerce varken, ondan yüzlerce sterlin alacağımı düşünüyor. Sevgili kardeşim hırsızlık yapacağımı düşünüyordu, Caleb buna ikna olmuştu, Tobias da şüphesiz erkek kalabalığının görüşüne katılıyordu ve işte buradasın, neşeye katkıda bulunmaya hazır görünüyorsun. *Kadınsı mizacım* bir kargaşa içindeyse beni bağışlayın."

Kovayı yerde yuvarlanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde tekmeledi ve geniş bir kavis çizerek çivi izleri bıraktı.

Valerian'ın gözyaşları, özürler, yalvarışlar gibi tepkilere hazırladığı şey bu değildi.

"Osgood seni bu kadar üzecek ne söyledi?" *Ve şu çekici bırakır mısın lttfen?*

"Sana kardeşimin hırsızlıktan tutuklandığını söylemiştim," dedi, gözlerini ona dikerek. "Babam şimdi Adam'ın suçlanmasına ve gönderilmesine izin verdiğini doğruladı çünkü babam asıl suçlu olan beni koruduğunu düşünüyordu. Anlaşılan ikisi de beni koruduklarına inanıyorlarmış. Bana sorsalardı, onlara kendimi korumayı tercih ettiğimi söylerdim. Bu çekici pencereden içeri fırlatmak istiyorum Valerian. Camın kırıldığını duymak istiyorum."

Pencereye gitti, sonra geri çekildi. "Aşağıda kimse yok."

Emily pencereden iki metre uzakta durdu, kolunu şampiyon bir kriket atıcısı gibi çevirdi ve çekici savurdu. Pencerenin alt erevesi kırıldı, cam aşağıdaki kaldırım taşlarına çarptı ve ardından ağır bir yükün ime çarpmasının yumuşak gümbürtüsü duyuldu.

"Artık ikimiz de silahsız olduğumuza göre," dedi Valerian, "belki bana seni bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu söyleyebilirsin."

"fke içindeyim," dedi, kırılan camı ve dökülen çivileri incelerken yüz ifadesi tatmin olmuştu. "Tam olarak bu kelime. Hâlâ evlenecek miyiz?"

"Bu," dedi Valerian, "dn ahırda bir adamla neden tutkulu bir şekilde kucaklaştığınıza bağlı.

uydurma bir isim ve size *sevgili diye* hitap ediyor."

"Bizi gördün mü?"

"Bu bir inkâr değil, Emily, ya da bir açıklama. Öylesine büyülenmişim ki, muhtemelen ikisine de razı olurum."

"Sana asla yalan söylemem Valerian, ama yine de sana yalan söyledim. Şüpheleriniz anlaşılabilir. Bunun için özür dilerim." Boş kovayı aldı ve pencerenin üst kısmına doğru sert bir hamle yaparak o bölmeyi de paramparça etti.

Özrü bir başlangıçtı ama neye yönelik olduğunu Valerian bilmiyordu. "Bazen nezaket uğruna yalan söylemek gerekir. Bunu bir kitapta ya da başka bir yerde yazmıştım." Belki Casriel dışında kimsenin okumadığı bir kitap. "Şimdi de beni pencereden aşağı mı atmayı düşünüyorsun?" Şu anki ruh haliyle bunu yapabilirdi.

"Eğer size gerçeği söylersem, hayatım boyunca sevdiğim birini ölüme mahkum etmiş olurum. Eğer şimdi sana yalanı itiraf etmeyi reddedersem, bana dürüstçe saygı gösteren tek adamla geleceğimi kaybederim. Bu odanın daha fazla pencereye ihtiyacı var."

Durumun daha fazla aydınlığa ihtiyacı vardı. "Sana geldim Emily, çünkü gerçeği duymak istiyorum. Sana çok değer veriyorum ve ahırdaki davranışların hakkında söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Kuşlar koro halinde şafağı selamlarken o da bu rotaya karar vermişti. Hayatının en sefil gecesini takip eden güzel bir yaz günü daha.

"Yargıçlık yapıyorsunuz," dedi, Hollanda örtüsüyle kaplı bir kanepeye çökerek. "Ben sanık sandalyesinde bir mahkûm değilim Valerian."

Onun yanında yerini aldı. "Kendi öğütlerini tutma gücüne ve hakkına sahipsin, Emily. Bunu biliyorum. Buraya suçlamak için değil anlamak için geldim. Geleceğimi sensiz hayal edemiyorum, nasıl anlamlı bir şekilde devam edeceğimi göremiyorum... Seni seviyorum."

Onu şiddetli bir özlem, dipsiz bir şefkat ve sınırsız bir saygıyla seviyordu, bu da mevcut durumu *dayanılmaz* kılıyordu. Yine de sessizce onun yanında oturuyor, büyük olasılıkla daha fazla mülke zarar vermeyi planlıyordu ki Osgood Pepper ne kadar suçlamada bulunursa bulunsun Valerian onu asla tutuklayamazdı.

"Emily, senin değer verdiğin birini darağacına göndermemek için elimden geleni yapacağım, yargıç olarak yeminimi bozmak dışında. Karı koca olamasak bile aramızda gerçeklerin olmasını isterim. Ahırda ne gördüm?"

Emily, kırık camların güzel bir yaz gökyüzünü çerçevelediği kırık pencerelerden dışarı baktı. "Neden kendini ahırda göstermedin?"

Sorusunda bir yumuşama belirtisi var mıydı? "Neredeyse o adamı yumruklarım ile karşılayacaktım ama gördüklerimi düşünmek için zaman istedim. Tesadüf eseri, kucağınızdan hoşlanan adamla kısa bir süre tanıştım ve bir beyefendiye benziyordu. Daha da önemlisi, size sağduyu borçluyum. Saygınlığınız benim için önemli ve bu karşılaşma belli ki sizi üzmüş." Valerian *kalbi kırılmış* diyebilirdi ama dürüstlük bile diplomasiye bir miktar zemin bırakmalıydı.

Belki de bunu da yayınlanmamış bir kitabına koymalıdır.

"Nişanı mektupla da bozabilirdin," dedi Emily. "Başkente gittiğini bana bildirmesi için unvanlı kardeşini . Başka biri olsa daha kolay bir yol seçerdi. Sen tanıdığım en terbiyeli insansın Valerian. Neden benimle bu şekilde yüzleşiyorsun?"

Bir itirafta bulunmasını, ruhunun fark edemediği bir parçasını ortaya çıkarmasını istiyordu. "Bir yüzleşmeden ziyade bir tartışma yapıyoruz Emily. Senden sadece bana güvenmeni isteyebilirim. Eğer bana çekilmemi ve seni rahatsız etmeyi bırakmamı söylersen, tam olarak bunu yapacağım."

"Ben senin kadar cesur değilim," dedi terliğiyle dağılmış tırnaklarına basarak. "Siz gerçeklerle yüzleşin, ben de retikülüme uygun bir şemsiye seçmekle meşgul olayım, aptal babam da ofisinde saklansın."

Valerian, Osgood Pepper'ın mırıldandığı hakareti duymuştu - *Coward*- ve bunun acı bir ihtiyarın Parthian atışı olduğunu biliyordu. Yine de bu yakıştırma canını yakmıştı. Küçük, karanlık bir kulübede yemek tarifleri çevirmek ne kadar cesaret isterdi? Köylülere dans öğretmek için? Başkaları tarafından yürütülen ticari bir girişim için defter tutmak? Köydeki kavgaları çözmek için?

"Sence ben cesur muyum?"

"Senin öyle olduğunu biliyorum," dedi Emily. "Hayata dürüstçe bakıyorsun, kendi keyfinin merceğinden değil. Gerçeklerle yüzleşıyorsun ve gösteriş yapmıyor ya da aptallıklara katlanmıyorsun. Her durumda *kendinden* emin bir şekilde ilerliyorsun. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum ama etrafınızdakilere normalde olduklarından biraz daha iyi için ilham veriyorsunuz. Ya da çok daha iyi."

Emily'nin biraz huysuz olan hayır duası Valerian'ın kalbine soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi yerleşti. Emily onun yanına sokuldu, ayaklarını yukarı çekti ve Valerian bir kolunu onun omuzlarına doladı. Artık düşünebiliyor, mantığı ve akli bir kez daha yönetebiliyordu. Emily ona yalan söylemeyecekti ama çok değer verdiği birini koruyordu.

Gerçeklerin, duyguların ve izlenimlerin parçalarını zihinsel olarak sıraladı, kenarları eşleştirdi ve eksik parçalar üzerinde kafa yordu.

Tabii ya. Bariz sonuç üzücü, rahatsız edici ve görmezden gelinmesi daha iyiydi ama Emily Valerian'ın doğasını kendisinden daha net görmüştü. Bazı adamlar kılıçlarını sallayarak savaşa girecek cesarete sahipti. Diğerleri kendi sağlıklarını düşünmeden hastalıkları tedavi ederdi. Diğerleri ise gerçeği söyledikleri için asiller tarafından dışlanacaklarını bile bile Lordlar Kamarası'nda ayağa kalkmışlardı.

Valerian'a sıradan ilişkilerin gerektirdiği dağınık, acı verici, karmaşık gerçeklerin üstesinden gelme yeteneği verilmişti. Ailesi bunun için daha iyiydi ve Casriel de sonuç olarak ona yargıcılık görevini vermişti.

Lanet olası sulh yargıcının işi. "Kardeşin Adam'la ahırda karşılaştın, değil mi? Onunla tanıştın ve ona veda ettin."

Emily başıyla onayladı. Adam ona mendilini uzattı -gösteriş için olmayan yumuşak, eski bir mendil- ve sonra Emily ağlamaya başladı.

"DORNING bu erken saatte bir telefon daha ediyor." Tobias, Osgood'un son zamanlarda farkına bile varmadığı bir şeyi yaparak, memurları ofisten uzaklaştırmak için önlem almıştı. "Sanırım yüce özel lisans geldi."

"Casriel Kontu'nun güvercinleri var," diye cevap verdi Caleb, bir İtalyan ipek tüccarından kumaş satın alma teklifinin üzerine kum serperek. "Beelzebub'ın domuz ahırında daha uzun süre mahsur kalacaksa bizim de güvercinlerimiz olmalı." Ayağa kalktı ve kapıyı kapattı. "Adam Pepper'ı köyde gördüğünüzü doğruladınız mı ve eğer öyleyse, bilinmeyen yerlere kaçmak için sağduyulu davrandı mı?"

Caleb açıkça durumun böyle olmasını umarken, Tobias daha acımasız bir düzen anlayışına sahip olmakla gurur duyuyordu.

"Eğer Emily'nin içi rahat edecekse, Caleb, eğer şefkatli Dorning'yle bir aile kuracaksa, kardeşinin onu bir daha rahatsız etmeyeceğini bilmesi gerekiyor."

"Sonra, Adam'ı o nakliye gemisine bindirerek ona iyilik yaptığımızı söyleyeceksiniz ve Emily'nin tek kardeşini beş yıl sonra ilk kez görmenin bir zahmet olduğunu düşündüğünden şüpheliyim."

Vicdan, ölçülü olduğu sürece iyi bir şeydi. "Dün dokunaklı bir buluşma yaşadılar ve umarım birlikte geçirdikleri zamanın çoğunu Adam'ın mahkûmiyetinin ayrıntılarını ayrıştırarak geçirmemişlerdir. Adam'ın Portsmouth'a götürülmesi için gerekli düzenlemeleri yaptım, orada kendisine kovuşturmaya uğrayan bir kara adamı olarak bir gemiye katılma fırsatı verilecek."

Caleb kalemini avuçlarının arasında evirip çevirerek tüyün dönmesini sağladı. "Peki ya bu seçeneği reddederse?"

Cezai hüküm yerine Donanma'da görev teklif etmek taşra yargıçları arasında yaygın bir uygulamaydı. Teorik olarak herkes bundan faydalanıyordu; suçlu hapsedilmekten kurtuluyor, Donanma tatsız bir uygulama olan baskıdan kaçınıyor ve yerel hapishane de doyurulması gereken bir boğaz daha yükünden kurtuluyordu. Barış zamanı basın çetelerinin yapacak daha az işi olduğu anlamına geliyordu, ancak Britanya'nın dalgalara hükmetme kararlılığı nedeniyle, denizde biraz deneyimi olan istekli askerler hala bir rıhtım bulabiliyordu.

Tobias, "Eğer Adam bir donanma gemisinde görev almayı reddederse," dedi, "o zaman şansını kanunla denemeyi seçmiş demektir. Donanmada birkaç yıl geçirmenin sağlığı yerinde olan bir adama zararı olmaz. Denizciler oldukça iyi besleniyor, Donanma şu anda herhangi bir savaşta yer almıyor ve Adam da deniz yaşamına aşina."

Caleb kalemi bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Denizciler iskorbütten ölür, Tobias. Zavallılar her zaman iskorbütten, vebadan, tifüsten ya da yabancı limanlara musallat olan her türlü beladan ölüyorlar. Denizde kayboluyorlar, korsanlar tarafından esir alınıyorlar."

"Gecikmiş vicdan gösterin artık eğlenceli olmaktan çıktı Caleb. Adam sağlıklı ve zaten yabancı limanlarda çok zaman geçirdi. Eğer hastalığa yenik düşecek olsaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Adamlarım bu öğleden sonra Portsmouth yolunda ona rastlayacak ve garip baba-oğul buluşmalarından korkmamıza gerek kalmayacak."

Caleb, Osgood'un devasa masasının arkasındaki yerini aldı. "Neden bu buluşmaya izin vermiyorsunuz? Her şeyin bir yanlışı anlaşılma olduğunu kabul edebilirler, Adam kendi işine bakabilir ve kimsenin korkunç bir hastalıktan ölmesine gerek kalmaz. Adam'ın Emily'yi bu işe bulaştıracığını sanmıyorum, hele de bu son aşamada."

"Elbette yapmayacak." Tobias bir ahmağa hitap ederken olabildiğince nazik konuştu. "*Seni bu işe bulaştıracak.*"

"*Ben* hiçbir şey imzalamadım," diye karşılık verdi Caleb. "Senin de imzaladığından şüpheliyim ama Emily'nin hatalı olduğunu öne süren sendin. Bu konuyu düşünmek için beş yılım, Emily'yi düşünmek için de beş yılım vardı. O bir hırsız değil. Kendi suçunu örtbas etmek için bu masalı uydurmuş *olman* daha muhtemel."

"Cennetin tahtı adına, seni bunun için çağırmalıyım."

Caleb, Kelt düğümü desenleriyle işlenmiş gümüş bir mektup açacağı aldı. "Masum olduğundan kuvvetle şüphelendiğimiz, düşüşü bize büyük bir servet kazandıran bir adamı etkilemeyi planlıyorsunuz ve şimdi de *benimle* onur alanında mı buluşmak istiyorsunuz?"

Mektup açacağını ters çevirdi, gümüş parlıyordu. "Kır havası seni aptallaştırıyor, Tobias. Osgood'un imzasını ben taklit etmedim, sen de etmediğini iddia ediyorsun ve Adam da muhtemelen masum. Geriye Emily kalıyor -ki ben şahsen onun şüpheli olduğundan şüphe etmeye başladım- ya da bu dramın yazarı olarak Osgood'un kendisi. Asıl soru neden ve şimdi bu konuda ne yapmalıyız?"

Caleb, en azından Osgood'un imzası söz konusu olduğunda, becerikli bir yalancı ve usta bir kalpazandı. Yine de, eğer tahrifat *yaptıysa*

Adam'ın yıllar önce yeniden ortaya çıktığını düşünürsek, bulabildiği her bahaneyle Dorset'ten uzak durması gerekirdi.

Yine de Caleb'in, eğer suçlu olan kendisiyse, masumiyet kisvesine sadık kalarak kazanacağı çok şey vardı.

Tobias, "Banka dekontunu kimin imzaladığı bu saatten sonra pek önemli değil," dedi. "Birileri beş yıl önce Adam'ın ülkeden gitmesini istedi ve amaçlarına ulaştılar. Adam'ın kendi iyiliği için, seni, beni, Jacob'ı ya da Emily'yi suçlamasına fırsat vermeden, ne kadar erken gönderilirse o kadar iyi olur."

"Hanımefendiyi şimdi düşünmen ne güzel, Tobias. Düşüncenizden etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

Caleb hakaretlerine devam edemeden Osgood kapıyı iterek içeri girdi. "Kâtiplerim nerede ve yapılacak bir iş varken siz ikiniz neden boş boş oturuyorsunuz?"

Caleb masanın arkasındaki koltuktan kalktı. "Londra'ya gitmeyi tartışıyorduk, tabii ki bu konudaki kararınızı size bırakıyoruz. Emily'nin düğünü aklınızın bir köşesinde olmalı ama eminim o yerleştikten sonra siz de Kasabaya döneceksiniz. Londra'ya gitmekten ve depo ofisinin işlerin yeniden başlaması için hazır olmasını sağlamaktan mutluluk duyarım. Hava birkaç gün güzel olacak gibi görünüyor ve ben de yolculuğu seve seve yaparım."

"Ben de öyle," dedi Tobias. "Aslında Caleb ve ben birlikte seyahat edebiliriz.

Sadece ve bir saat içinde yola çıkmak üzere hazırlanalım."

HAWTHORNE VE MARGARET çocukları bir günlük alışveriş için Dorset'e götürmüşlerdi, yani Valerian'ın güvenebileceği tek bir erkek kardeşi kalmıştı -şu an için en kötüsü.

"Varsayımlarla konuşmak zorundayım Casriel, ama tüm dikkatinizi bana verirseniz memnun olurum."

"Dinliyorum." Casriel bir yığın yazışmayı gözden geçirmeye devam etti.

Yarı yarıya dinliyordu, bu belki de Valerian'ın onurunu zedelemek içindi. "Bir seçimle karşı karşıyayım. Bir yargıç olarak, mevki ve makamına saygı duymadan yasaları uygulayacağıma dair yemin ettim. Ayrıca çok değer verdiğim bir kadına evlilik teklif ettim. O bayana yıkıcı bir darbe indirmeden yargıçlık yeminimi yerine getiremem ki bunu yapmaktan nefret ediyorum. Bu konuyu bana emanet etti ve ben de pek bilmiyorum... Söylediğim tek bir kelimeyi bile duydunuz mu?"

Casriel çizmelerini masasının kenarına dayadı ve katlanmış ve mühürlenmiş bir mektubu kurutma kâğıdının üzerine fırlattı.

"Unutmadan, bu dün Worth Kettering'den sana geldi. Senin adına yatırım yaptığını fark etmemiştim."

"Yatırım yapması için ona hiç para göndermemiş olsaydım, öyle olurdu." Valerian mektubu cebine tıktırdı, çünkü bu mektup büyük olasılıkla Worth'tan değil Jacaranda'dan geliyordu. Şüphesiz kardeşini Kasaba'ya gidip yavrularına hayran kalması için teşvik ediyordu. "Grey, içinde bulunduğum durum ciddi. Eğer görev yeminime ihanet edersem, kendime ve aileme utanç getiririm."

Aileden bahsetmek Casriel'e lanet olası faturalarını ve mektuplarını bir kenara bırakması için ilham vermeliydi. Bunun yerine, ağır kahverengi kâğıda sarılmış bir paketi eline aldı. Kâğıt yırtılmıştı ve paketin üzerinde ne bir kurdele ne de bir ip vardı.

"Bu da senin için geldi. Bu senin ."

Valerian masanın önünde volta atıyordu, bir beyefendinin etrafındakileri rahatsız etmemek için volta atmayacağını ya da kıpırdamayacağını bilse de.

Casriel'in biraz rahatsız edilmeye ihtiyacı olabilirdi. "Şu anda kitabımı tartışmak istemiyorum." Kardeşlerinin kitabı ona neden iade ettiği konusunda da spekülasyon yapmak istemiyorum.

"Bilmiyor musun?" Casriel gözlüklerinin kenarından ona bir bakış attı. "Tom'unu okumaya başladım - sadece orada burada bir sayfayı gözden geçirmekle kalmadım. Yapacak işlerim varken bunu yapmamalıyım ama o lanet şeyi yazmak için birkaç saatini harcamışsın. Görgü kurallarına hiçbir zaman sizin sunduğunuz açıdan ; saygı, hemcinslerine karşı nezaket, Yaratıcı'nın tüm eserlerine karşı bir terbiye ve saygı görevi olarak. Bu kavramı, birbiriyargıladığımız bir keyfi kuraldan çok daha fazla seviyorum."

"Grey, Tanrı aşkına, şu saçma sapan kitabı unut!" Valerian el yazmasını, dövülmeye çok ihtiyacı olan bir kardeş gibi sırttan ağabeyinin elinden kaptı.

"Bağırdın," dedi Casriel. "*Bana*."

Valerian kardeşine vurmak yerine kâğıt demetini şöminenin koydu. "Varsayımsal gerçekleri düşünün: Bir adam hırsızlık suçundan naklediliyor. Cezasının bitmesine iki yıl kala sahte bir izin bileti düzenliyor, sahte kimlikle seyahat ediyor ve görünüşte ölmek üzere olan babasına veda etmek için İngiltere'ye dönüyor."

Casriel artık gülümsemiyordu. Ayağa kalktı, botları yere çarpıyordu. "Devam et."

"Babası ölmüyor, ama bunun pek bir önemi yok. Ölümü bir noktada yakın görünüyordu. Nakledilen adamın İngiltere'ye dönmesinin cezası bir kement. Eğer yasanın gerektirdiğini yaparsam, kısa bir süre önce babasını kaybetmek üzere olan ve ailesinden çok az kişi kalan bir kadının kalbini kırmış olacağım. Mahkûmun masum olduğunu savunuyor ama bana gerçek suçlunun kim olduğunu söyleyemiyor ve hüküm verildikten sonra bunun pek bir önemi kalmıyor."

Casriel gözlüklerini pencereye doğru kaldırdı, sonra işlemeli bir mendille camları parlattı. "Yani doğru çatalı kullandığım sürece masada istediğim her şeyi söyleyebilir miyim?"

"Neden ?"

"Şuradaki kitap." Gözlükleriyle işaret etti. "Yazar, centilmenliğin bir dizi davranış değil, davranışlara ilham veren bir dizi değer olduğunu iyi bir şekilde ortaya koyuyor. Bana öyle geliyor ki, eğer bir adam haksız yere hüküm giymişse, onu saygılı bir evlat olduğu için darağacına göndermek oldukça acımasızca."

"Kanunlar serttir, kötü niyetli kişileri caydırmak için daha iyidir."

"Sycamore, Oak'ın çıplak resim koleksiyonundan kaç kez çaldı?"

"Sayısız kez."

"Yine de," dedi Casriel, gözlüklerini tekrar takarak, "Babam küçük kardeşimizi ağır bir şekilde cezalandırdı. Ona İncil'den ayetler ezberletti, onu kontesin oturma odasına hapsetti."

ekmek ve peynir tayına koydular, eyerde zaman geçirmesini engellediler. Sycamore gözetlemeyi ve ispiyonlamayı bıraktı mı?"

Casriel bu benzetmeyle bir noktaya değiniyordu. "Cam sinsi ve dikizleme konusunda şeytani bir zekaya sahip oldu."

"Kesinlikle, o halde sert cezaların, özellikle de masum olanlara uygulandığında, daha yüksek bir amaca hizmet ettiği kurgusundan vazgeçelim. Bu adamın şartlı tahliye ihlalini görmezden gelebilirsiniz ve dünya daha kötü durumda olmaz."

"Hayır, yapamam. Yemin ettim ve bir adamın sözü . Ben zengin değilim Grey. Özellikle değilim. Ash gibi baro için çalışmadım. Oak gibi harikulade tuvaller boyayamam. Hawthorne gibi bitkileri yetiştirme yeteneğim yok ve Tanrı biliyor ki Worth Kettering'in uykusunda yapmayı başardığı gibi bir kuruşu üçe çeviremem. Ben sadece beyefendi dediğimiz o sıradan türden biriyim ama onurumun için bir değeri var. Yemin yemindir."

"Sen büyük bir adamsın-" Casriel ayağa kalkarak başladı. "Ben büyük bir adam olmak için yemin etmedim!"

Kont tekrar yerine oturdu. "Bana ikinci kez bağıyorsun. Pekâlâ, mecazi anlamda da olsa ben de bağıracağım. Babam bana çocuklarından bir tek senin bir tek senin, Valerian- için hiç endişelenmediğini söyledi. Elini attığın her işte başarılı olacağına ve evinin sonsuza dek itibarını koruyacağına inanıyordu. Kardeşlerimizin yanında bunu inkar edeceğim ama babam bu konuda kesinlikle haklıydı."

Valerian, bu ezberden konuşmanın Emily'nin kardeşine karşı dava açmakla ne ilgisi olduğunu merak ederken bile ona baktı.

"Babam ne zaman-?"

Grey onu susturmak için el salladı. "Birazdan fazla içtiği ve kardeşlerimizin özellikle sorun çıkardığı her durumda. *Valerian her babanın gurur bir evlattır. Siz neden Valerian gibi olamıyorsunuz?* Bu soruyu sık sık duydum ve terbiyeli, edepli, kendine sahip, küçük kardeşime daha çok benzemeye karar verdim."

Valerian masanın karşısındaki sandalyeye çöktü, kalbine beklenmedik bir sıcaklık doldu. "Beni gördü. Orada olduğumu biliyordu." Belki de

Babam Valerian'ın yıllar önce o ağaçta casusluk yaptığını bilmiyordu ama yine de onu *görmüştü*.

"Hepimiz seni görüyoruz," diye devam etti Grey. "Sen her zaman tartışmaların ortasında nasıl devam edeceğini bilen önemli bir adamsın. Kavgaya tutuşmadan önce saman ekiplerini ayırıyorsun. Onlar kavga *ederken* sen kardeşlerini çözüyorsun. Evrensel olarak seviliyor ve saygı görüyorsun ama kendi değerle ilgili genel kanaati paylaşıyor gibi görünmüyorsun.

"Her ne olursa olsun," diye devam etti, "şu anda nasıl bir seçim yaparsan yap, seni destekleyeceğim ve ne kadar can sıkıcı olursak olalım, senin bizi sahiplendiğin gibi, ben seni kardeşim olarak gururla sahipleneceğim. Emily'nin de aynı yolu seçtiğinden şüpheleniyorum, bu da neden sana güvendiğini açıklıyor."

Grey sesini yükseltmemişti ama ilginç bir noktaya değinmişti. "Emily bir keresinde her zaman nasıl hizmet edebileceğimi araştırdığımı söylemişti."

Valerian bunu pek iltifat olarak görmemiş, onu aşırı hevesli bir uşağa benzetmişti ama bu kadar küçümsemekle hata etmişti. "Müstakbel eşime ve kayınvalideme ve genel olarak adalet davasına yapabileceğim en büyük hizmetin, eğer Adam Pepper uygun taraf değilse, o nakliye gemisinde kimin olması gerektiğini belirlemek olduğuna inanıyorum."

Casriel bir kez daha çizmelerini masanın üzerine koydu ve postaları sıralamaya devam etti. "Varsayımsal *olarak* nakledilen bu adamın yerinde olsaydım, Portsmouth'tan kalkan bulabildiğim en hızlı gemiye binerdim. Muhtemelen durum hakkında sandığından daha fazla şey biliyor, gerçi bana ondan ismiyle bahsetmemiştin."

Valerian ayağa kalktı, kardeşini kulaklarından yakaladı, tacından öptü ve kapıya doğru yürüdü.

"Adam kim? Ben Adam diye birini tanımıyorum. Lütfen özel ruhsat geldiğinde beni bilgilendirin."

Casriel kalın bir mektubu eline aldığı anda eli kapının mandalındaydı. "Sanırım bu o."

"O belgeyi canın pahasına koru Casriel ve yarın gün batımından önce benimle birlikte ayağa kalkmaya hazırlan ya da alternatif olarak beni ölümcül bir şekilde sarhoş et."

Casriel ruhsatla birlikte selam verdi. "Her zamanki gibi hizmetkârınız Valerian."

Valerian selam verme zahmetine girmedi. Koşar adım ahıra doğru ilerledi.

Bir durumda neye ihtiyaç duyulduğunu BELİRLEMEK, sadece basmakalıp sözler söylemek ve uygun bir derinliğe boyun eğmek değil, o durumu incelemek anlamına geliyordu. Valerian dörtmala Pepper Ridge'e geri dönerken, elindeki gerçekleri ve ihtiyaç duyduğu cevapları sıraladı. Clovis'i Pepper Ridge arazisine bağlayan patikaya götürecek dönüşü yapmak yerine, Valerian atını köye ve Adam Pepper'ın bilinen son yerine giden yola gönderdi.

Otuz metre sonra Valerian, Bay Prentiss Ogilvy ve onun üç itibarsız . Adamlardan biri bir köpek arabasının dizginlerini tutuyordu, yanındaki arkadaşı bankta oturuyordu, Ogilvy ve dördüncü adam ise sıska atlara binmişlerdi. Dördü de köyün yarım mil dışında, yoldaki bir dönemecin etrafındaki gölgelikte uzanıyorlardı.

"Ne tesadüf," diye düşündü Valerian, Clovis'i durma noktasına getirerek. "Bay Dorning." Ogilvy şapkasının kenarını çekiştirdi.

"Şapka almak için güzel bir gün.
değil mi?"

"Yolda aylaklık etmek için güzel bir gün," diye karşı çıktı Valerian, "son duyduğuma göre Portsmouth'ta dürüst bir iş arıyormuşsun."

Arabada dizginleri tutmayan adam yumruğunu gelişigüzel kalçasına dayadı, bu da ceketinin kapağını geriye itme etkisi yarattı. Valerian en sevdiği kravat iğnesi üzerine bahse girebilirdi ki, adamın belinde, gözlerden uzakta bir bıçak vardı.

"Yine de Bay Dorning," diye yanıtladı Ogilvy, "şu anda buradayız ve istediğimiz kadar burada kalmakta özgürüz. Sağduyulu bir adam bizi rahat bırakırdı." Ogilvy gülümsedi ama gözlerinde kırbaçlanmış bir köpeğin kızgınlığı ve bir farenin kurnazlığı vardı.

Osgood Pepper kendi oğlunun Ogilvy'nin eline düşmesini ayarlar mıydı?

Evet, yapardı. Büyük olasılıkla Pepper oğlunu sulh yargıcına teslim etmektense İngiltere'den zorla sürgün etmek istiyordu. Ama Osgood Pepper bu adamlara bir kez daha güvenecek kadar aptal mıydı?

Valerian öyle düşünmüyordu. "Aslına bakarsanız Bay Ogilvy, haklarınız konusunda yanılıyorsunuz. Siz, efendim,"-Valerian arabadaki adamı işaret etti-"ceplerinizi açın lütfen."

Adam, eyerde daha dik oturan Ogilvy'ye sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Böyle bir şey yapmayacak. Smithy orada kendi işine bakıyor, sen ise rahat bıraksan iyi edeceğin konulara burnunu sokuyorsun."

"Burada yanılıyorsunuz," dedi Valerian. "*Sulh hâkimi* olarak, tüm yabancıların ne amaçla geldiklerini ve niyetlerini sormakla yükümlüyüm. Serseriler hâlâ tutuklanabiliyor, biliyorsunuz ve bazı geri ruhlar gezgin talihsizlerin arabanın kuyruğundan kırbaçlanıp zorla memleketlerine geri gönderilmesi gerektiğine inanıyor."

"Kırbaçlanmak istemiyorum," diye mırıldandı adam. "Kralın adamının bu işe burnunu sokması hakkında hiçbir şey söylemedin, Ogilvy."

"Sus," diye tersledi Ogilvy.

At sırtındaki adam, "Evet, öyle," dedi. "Denizdeyken yeterince kırbaç ."

Valerian Ogilvy'ye, "Nezaketen," dedi, "size bazı tavsiyelerde bulunacağım. Clovis uykulu bir canavara benziyor ama oldukça zinde, kiraladığınız dırdırcılarla boy ölçüşebilir. Yasal bir soruşturma yürütürken benden kaçmaya çalışırsanız sizi geçebilirim. Dürüst olmak gerekirse, bu egzersiz hoşuma gider ve sizi neyle suçlayacağıma dair yasal bulmaca daha da hoşuma gider. Görevi başındaki bir sulh hakimine saldırmak ya da başka bir şekilde rahatsız etmek ciddi bir muhakeme hatasıdır, kaçmak ve kaçmak da aynı derecede bilgisizliktir. Bazıları bu kötü tercihleri ölümcül hatalar olarak değerlendirebilir."

Atlı adam bineğini Ogilvy'ninkinden uzaklaştırdı.

Ogilvy, "Biz de diğer İngilizler gibi hava almakta özgürüz," diye karşılık verdi. "Kanun böyle."

"Ama hava almıyorsun, değil mi?" Arabadaki adam dizginleri tutan arkadaşına bir şeyler fısıldarken Valerian cevap verdi. "İyi bir şey ve ben seni yakaladım. Tekrar.

Size ne ödenmiş olursa olsun"- kölelere anlamlı bir bakış gönderdi-"ya da ne *vaat* edilmiş olursa olsun, bu bölgede zaten güvenilmez ve işsiz olarak biliniyorsunuz. Üçünüz buraya cepleriniz boş ve işsiz olarak döndünüz. Bu da üç kolay tutuklama anlamına geliyor ve dördüncüyü nasıl suçlayacağıma karar vermeden önce şüphelilerimin üçüyle de dikkat çekici konuşmalar yapacağım."

"Artık tutuklama yok," dedi dizginleri tutan adam. "Benden bu kadar Ogilvy. Bir daha gönderilirim karım beni fena döver." Atlı adam bineğini yola doğru yönlendirirken o da arabayı beceriksizce kenara çekti.

"Ben Portsmouth'tan yanayım," dedi. "Sana tekrar bulaşmamam gerektiğini bilmeliydim, Ogilvy. Para vermiyorsun ve yandaki adam haklı. Sen sahtekârsın. Daha da kötüsü, tembelsin, bütün alıp bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakıyorsun."

At arabası doğruya doğru gıcırdayarak ilerlerken, atlı da arabanın yanında ilerliyordu.

"Yapılacak en akıllıca şey onlarla gitmek," dedi Valerian, "yoksa seni Osgood Pepper'ı dolandırmaktan tutuklayabilirim. Kullanılmış kitaplarını Portsmouth'a hiç taşımadınız ama yine de taşıma ücretini ondan aldınız."

Bu Valerian açısından tamamen spekülasyondur, ama yeterince basit bir sonuçtu.

Ogilvy, "Lanet olsun sizin işgüzarlığınıza," diye karşılık verdi. "Lanet olsun siz yüksek ve güçlü ukalalara ve sizin-"

Valerian ellerini eyerinin kulpunun üzerinde kavuşturdu ve güzel yaz gökyüzünü inceledi.

"-kendini önemseyen, meraklı, kibirli bir şekilde etrafta dolanıyorsun. Dünyanın sizin için var olduğunu sanıyorsunuz, ama yaşamak için hiç çalışmak zorunda kalmadınız. Hayatta hiçbir yerin olmamasının, hiçbir yerde hoş karşılanmamanın ne demek olduğunu hiç bilmedin. Sen ve senin süslü-"

Bir çift atlı, her birinin eyerinin arkasında büyük bohçalar yuvarlayarak virajın etrafından dolandı.

Caleb Booth ve Tobias Granger dizginleri ele aldılar ve Ogilvy'nin yüz hatları bir duygu değişimine uğradı. Dalkavukça bir gülümseme sabahın erken saatlerinde kayboldu, bunu bir şaşkınlık parıltısı izledi, ardından bir alay geldi, sonra da omuz silkti.

"Hepinizin canı cehenneme," dedi Ogilvy, topuklarını atının yanlarına vurarak. At arabasının gittiği yöne doğru koşmaya başladı.

"Beyler," dedi Valerian, "iyi günler. Siz de Dorset'in güzel havasının tadını çıkarmaya niyetli misiniz, yoksa ağır suçlardan tutuklanacak mısınız? Belki de bu konuyu tartışırken handa bir bira içmeliyiz. soru?"

Valerian'ın Ogilvy'nin işe alınmasından hangisinin sorumlu olduğuna dair hiçbir fikri yoktu -büyük olasılıkla ikili komplo kurmuş ya da Osgood Pepper'ın emrini yerine getirmişlerdi- ama atını köye doğru ilk döndüren Caleb Booth olmuştu.

"İyi bir yaz birası kaçırılmamalı," dedi. "Gel bakalım, Tobias."

"Sen bensiz git," dedi Tobias. "Dorset kırsalının güzelliğini takdir etmek için yeterince zaman harcamadım."

Bir başka atlı virajı dönerken Caleb bunu düşünüyor gibi görünüyordu, eyerinin arkasına dünyevi mallardan oluşan bir bohça da takılmıştı.

"Bay Addison Topsail," dedi Valerian. "Size keyifli bir gün dilerim. Granger, Booth ve ben dostça bir sohbet için hana doğru yola çıktık. Bize katılmanızı öneririm, buralarda yollarda serseriler dolaşıyor ve ayrıca varış noktamızın han yerine Pepper Ridge olmasını öneririm."

Bay Topsail yolu inceledi. "Ruffians?"

"En az dört kişiler," dedi Valerian, "ve silahlı olduklarından şüpheleniyorum. Biraz itibarsız ama büyükçe bir köpek arabası kullanıyorlardı ve koltuğun altındaki bölme rahat olmasa da bilinçsiz yetişkin bir adamı rahatlıkla taşıyabilirdi. Kimse suçsuz bir yolcunun başına böyle bir şey gelmesini istemez."

Valerian Adam Pepper' hiçbir söz veremezdi ama kimin suçsuz kimin suçsuz olmadığını belirlemeyi Emily'ye ve vicdanına borçluydu.

Tobias Granger atını yolun kenarına doğru kaydırды ve Adam Pepper yolu kapatmak için bineğini döndürdü.

"Pepper Ridge'e," dedi, "ve eğer kaçmak istersen, Tobias, lütfen bil ki benim için takip eden değil, takip edilen olmak

Peşine düşmek tatlı bir rahatlama olurdu ve avcım Shire'daki her şeyi terlemeden geride bırakabilir."

"Her şey," dedi Valerian, Clovis'i dizleriyle öne doğru iterek, "kralın adaleti dışında. Pepper Ridge'e, beyler."

Onları Pepper Ridge bahçesinin yanından dolanarak geçen patikaya götürürken üçü de onun arkasında tırıs gidiyordu. Sessizlik içinde ahıra ulaştılar ve atları, selam bile vermeden ahıra koşuşturan seyislere teslim ettiler.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Valerian ana süitin oturma odasında Emily'yle değerli bir çeyrek saat geçirmiş, elini okşamış ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermişti. Sonra da Kont'a danışması gerektiğini söyleyerek koşar adım Dorning Hall'a gitmişti.

Emily bundan hoşlanmamıştı ama kaç yargıç müstakbel aile üyelerini tutuklamak gibi bir zorlukla karşı karşıya kalmıştı ki? Yine de Valerian onun güvenini istemişti ve evlilik karşılıklı güven egzersizinden başka neydi ki?

Hem ön yolu hem de yan bahçeyi iyi gören müzik odasında bir tur daha attı, ancak çeşmenin etrafını saran beyaz deniz kabuğu şeridine ne kadar bakarsa baksın, büyük bir doru ata binmiş yakışıklı bir atlı görünmedi.

"Eğer şu anki meşguliyetinle evlenmeye kararlıysan," dedi Briggs, "onun yokluğuyla başa çıkmayı öğrenmen iyi olur. Erkeklerin günlerini şımarık genç kızların yanında dans ederek geçirmekten daha iyi yapacak işleri vardır."

Adam'ın hayatı tehlikedeydi. Babamın hayatı da son zamanlarda tehlikedeydi. Londra'dan özel bir ruhsat geliyordu ve babam Emily'nin anlayamadığı nedenlerden dolayı evlilik anlaşmasını imzalamaktan kaçınıyordu; Briggs'e göre sorun, sevgi dolu bir ağabeyin yokluğuna duyulan kız çocuğu sabırsızlığı mıydı?

"Son beş yıldır," dedi Emily, büyük arpın yanından geçerken, "*başa çıktım*. Ondan önce bile, okuldayken bile başa çıktım. Annemin ölümüyle başa çıktım. Annemin ihanetiyle başa çıktım."

İlk aşkım. Kardeşimin işlemediği bir suç için dünyanın öbür ucuna gönderilmesiyle başa . Uyum sağlayamadığım bir toplumla başa çıktım. Benden nefret eden vals partnerlerimle başa çıktım. Ev sahibesi olarak hizmet etmemi beklerken bile babamın beni işinden dışlamasıyla başa çıktım."

Briggs piyanonun başında durmuş, sakince müziği sıralıyordu. "İkinci bir arabacı kimsenin ilk aşkı değildir ve bir hanımefendi asla hız-

"Briggs, bir kontun oğluyla evleneceğim, bu da fikirleri önemli olanlar için yeterince hanımefendi olduğumu gösteriyor."

Briggs müzik sehpasına bir Mozart sonatı koydu, Emily'nin bin parçaya ayırmak istediği mutlu, şekerleme gibi bir müzik. Camları kırmak, bir kova çiviye tekmelemek ve Valerian'ın üzerine ağlamak içindeki ejderhayı serbest bırakmıştı ve ejderha kızgın olsa da aynı zamanda kendinden emin, kararlı bir canavardı.

Briggs, "Derslerimi daha yakından dinlemiş olsaydın," diye karşılık verdi, "yoksul bir küçük oğulla yetinmek zorunda kalmayabilirdin. Baban bu maç yüzünden hayal kırıklığına uğradı Emily. Bana sorarsan bu durum onun sağlığına zarar veriyor."

Ki öyle yapmadım. "Babamın vicdan azabı muhtemelen sağlığına zarar veriyor ve Tanrı biliyor ki benim de ruhuma zarar veriyor. Geleceğin için ne gibi planlar yaptın, Briggs?"

Emily Briggs'in gitmesini istiyordu, bu da rahatsız ediciydi. Briggs geçmişle, Adam'ın sözde suçunun aileyi parçalamasından önceki zamanla, babamın bu kadar hastalanmasından önceki yıllarla bir bağlantıydı. Onu şimdi göndermek nezaketsizlikti, hanımefendiliğe *yakışmazdı*.

Yine de içgüdüleri Emily'yi, Briggs'in pencereden atılmasa bile kapıdan dışarı itilmesi gerektiği konusunda uyarıyordu.

"Siz Bay Dorning'in yanına yerleşene kadar geleceğimle ilgili hiçbir plan yapmayacağım. Bunu yapmak, evlilik seçiminizle ilgili olarak hissetmediğim bir iyimserlik sergileyecektir. Kiraya verecek parası yok, kasabada çok az varlığı var ve bir çiftlik ya da başka bir şey dışında pek bir beklentisi yok. Elinde şapkanla babanın yanına döndüğünde, sana uygun bir arkadaşlık sağlamak için yine burada olacağım, ancak şu anda etrafta dolanmanın bugün bitmeden beni bir megrim ile secde ettireceğine yemin ederim."

Sana bir megrim göstereceğim. Emily parmaklarını arpın telleri üzerinde gezdirdi, sonuç uyumsuz bir arpejdi. "Senden yapmanı istediğim tek şeyi yaptın mı Briggs?"

Briggs kaşlarını şaşkınlıkla çatmış gibi yaptı. Emily bu ifadeyi biliyordu, Briggs'in kaşlarını çatarak şaşkın ve sorgulayan bir bakışa dönüşmeden önce ne kadar süre öyle kalacağını da biliyordu.

"Pardon?"

"Senden annemin evlilik anlaşmasının şartlarını bulmanı istedim, sen de bulacağını söyledin."

Briggs ellerini kucağına koydu ve başını öne eğdi. "Yapacağım, kesinlikle yapacağım, ama son zamanlarda ev halkı o kadar altı ve yedi oldu ki isteğiniz aklımdan çıkmış."

Emily, Briggs onu bir ağıt ya da mersiye ile etkilemeyi düşünmesin diye piyano tuşlarının üzerindeki kapağı kapattı. "Aklından hiçbir şey kaçmıyor. Debrett's'i neredeyse ezberlemişsin. Son on yılda Almack's'ta kupon verilen herkesi tanıyorsun. Aile avukatlarına yazmam ve babamın imzasını taklit etmem gerekiyorsa, bunu o anlaşmaların şartlarını öğrenmek için yapacağım."

Tüm şehitlik iddiaları ortadan kalktı. "Yapmamalısın. İmza taklit etmek yok, Emily. Baban bunu öğrenir ve dehşete düşer. Bu konuda bana söz ver."

Emily, duvarlarda asılı kemanları, viyolaları ve gitarları parçalamamak için müzik odasının ortasındaki yerini alarak uzaklaştı.

"Herkes benim bir suçlu olduğumu mu düşünüyor? Ya bana annemin evlilik anlaşmalarının şartlarını söylersiniz ya da babamın imzasını taklit etmeme gerek kalmaz. Müstakbel hakim *kocamı, yalancı* babamla yüzleştireceğim ve babamı, annemin anlaşmaları uyarınca hakkım olan meblağları açıklamaya zorlayacağım."

Briggs ayağa kalktı, ellerini eteklerine götürdü. "Yasayı kendi babana karşı kullanmayı nasıl düşünebilirsin? Osgood'u o eski anlaşmalara bağlı kalmaya zorlamak yakışıksız olur."

Bir kadının bir noktaya değinmesi gerektiğinde bir kova çivi ve sağlam bir çekiç neredeydi? "Babamın onlarca yıl önce evlilik anlaşmaları imzalayıp, şimdi ne paraya ihtiyacı varken ne de benim seçimime itiraz etmek için bir nedeni varken tek kızına verdiği sözü tutmaması

yakışksız olmanın ötesindedir. Annemin ailesi evlenirken doğmamış çocuklarına, özellikle de kızlarına bakardı. Annem bir mirasçıydı ve evlilik anlaşmalarının amacının yarısı aile parasının aile üyelerinin refahı için kullanılmasını sağlamaktır."

Varlıklı bir aileden gelen hiçbir kız evlilik anlaşmalarının işleyişinden habersiz değildi. Annem şüphesiz kendi atalarından para ya da mülk miras almıştı. Eğer yaptığı düzenlemeler tipikse, bu servet ölümünden sonra çocukları için emanet olarak bırakılmıştı ve Emily de aynısını kendi çocukları için yapacaktı.

"Şu an doğru zaman değil," dedi Briggs, zaten düzgün bir şekilde istiflenmiş olan müzikleri yeniden düzenlerken. "Baban daha az üzgün olduğunda, kendi durumun çözüldüğünde, belki o zaman anlaşmalar konusu tekrar ele alınabilir. Zamanlama önemlidir, Emily. Bunu sana kaç kez hatırlatmak zorunda kaldım?"

"Zamanlama son derece önemli, bu yüzden doğruca odana çıkacaksın, annenin anlaşma şartlarını bulacaksın ve bugün bana teslim edeceksin, yoksa seni ve eşyalarını İngiltere'de nereye seçersen seç, bir sonraki sahneye koyduğumu göreceğim. Babamın da bunu yapmama engel olacağını sanmayın. Ona çok kızgınım ve o da bunu biliyor."

Briggs müzikle uğraşmayı bıraktı. "Kızgınlığın ötesinde misin? *Kızgınlığın da ötesinde misin?* Yıllardır senin huysuzluklarına ve yanlış adımlarına, nankörlüğüne ve rehberliğime kulak vermek istemeyişine katlandım. Seni yetiştirilme tarzının yansımalarından korumaya çalıştım, elimden geldiğince sana rehberlik ettim ve şimdi *canın* mı sıkıldı? Emily Pepper, senden utanıyorum."

Birkaç hafta önce, hatta birkaç gün önce, bu en keskin yargı Emily'nin kararlılığını yok edebilirdi. Şimdi ise Valerian'ın örneği onu güçlendiriyordu. Bir yüzleşmenin verimli olması için gürültü, patırtı ve rahatsız edici duygular kaçınılmazdı.

Emily parmağını şöminenin üzerinde gezdirdi ve başparmağıyla tozları sildi. "Çok dramatik, Briggs, ve hiç de konuya uygun değil. Doğrudan sorulardan kaçırıyorsun, bana verdiğin sözünü tutmuyorsun ve ben daha yeminimi etmeden evliliğimi sabote etmeye çalışıyorsun. Günlüklerinize bakın ya da toplanmaya başlayın. Aslında, Jasper ve Tom'u

İsterseniz size yardımcı olabilirler. Çok çalışkandırlar ve kendilerine verilen her türlü görevde tamamen güvenilirlerdir."

Briggs'in bakışlarındaki şaşkınlık bu kez gerçekte ve biraz da tatmin ediciydi.

Briggs kapıya doğru ilerlerken, "Senden kurtulmayı çok istiyorum," dedi. "Gerçekten de öyle."

"O zaman gitmeden önce anlaşma şartlarını not edin ve son maaşınızı nereye göndereceğimi söyleyin."

Bu bir koklama ve çarpılan bir kapıya neden oldu.

Emily boş odada yüksek sesle, "Bir hanımefendi asla kapıları çarpmaz," diye düşündü. "Belki de Valerian bunu o güzel kitaplarından birine koymalı."

Emily Briggs'i özlemeyecekti, bunun farkına varması ne üzüntü ne de suçluluk yaratmıştı. Briggs bir arkadaştan çok bir mürebbiye olmuştu ve özel yeteneklerine duyulan ihtiyacı fazlasıyla karşılamıştı.

"Babamı özleyecek miyim?" Emily mırıldandı. Bir sonraki yüzleşmesi Osgood'la olacaktı ve bunun için Valerian'ın dengeleyici varlığı takdir edilecekti. Birinin beş yıl önce işlenen suçu çözmesi gerekiyordu - Adam tarafından değil, ona karşı işlenen suçu.

VALERIAN, Tobias, Caleb ve Adam'ı Pepper Ridge'in ön kapısına giden merdivenlerden yukarı çıkarırken iki şey biliyordu. Birincisi, Adam'ın suçluluğuyla ilgili gizem çözülmeliydi. İkincisi, Emily bu cevapları bizzat duyma fırsatına sahip olmalıydı.

Hanımefendi ana merdivenin başında durmuş, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Tobias ve Caleb'in Londra'ya gittiğini sanıyordum."

"At sırtında," gözlemledi Valerian, "rahat bir araba ve dört kişi varken. nedenini kendime sordum. İyi günler Bayan Pepper. Sanırım bu adamı tanıyorsunuz." Caleb ve Tobias'ın omuzları üzerinden fuayedeki randevulara bakan Adam'a işaret etti.

Emily sakince başını salladı ama Valerian'ın gözünde soğukkanlılığının altında bir miktar solgunluk vardı. "Anlaşılan bir görüşme yapacağız," dedi. "Çay için zili çalayım mı?"

Emily *tartışma* sonuçlanmadan önce bir çaydanlık ve birkaç fincan tabağı kırmaktan hoşlanabilirdi. "Çay çok makbule geçer. Resmi misafir salonu bu toplantıyı ağırlamak için yeterince büyük. Bay Osgood Pepper ve Bayan Briggs de çağrılmalı."

Emily merdivenlere öfkeli bir bakış fırlattı. "Bir uşak göndereceğim."

"İzin verirsiniz," diye mırıldandı Tobias, "Bayan Briggs'i getirebilirim."

Daha önceki olaylarda son derece az nezaket gösteren bir adamdan ilginç bir nezaket örneği.

"Sanmıyorum," dedi Valerian. "Misafir salonuna, lütfen." Kardeşlerinin arasında olsaydı, en yakınındaki kardeşini ensesinden kelepçeleseyebilirdi. Ama bunlar Emily'nin adamlarıydı ve durumun gerektirdiği her türlü kelepçelemeyi yapmayı hak ediyordu.

Salonda yeterince oturma yeri vardı ama Caleb ve Tobias bundan yararlanmak yerine ayakta kaldılar. Odanın tek bir çıkışı vardı ve Valerian Adam'a kapıya en yakın sandalyeye oturmasını işaret etti. Emily'nin kardeşi kaçmaya niyetli birini durdurabilirdi.

Emily onlara katıldığında, ateşin yanındaki iki kanatlı sandalyeden birine oturdu. "Briggs birazdan gelir. Uşağa gerekirse onu bedensel olarak buraya getirmesini söyledim."

Biraz sonra Briggs geldi, yuvasından bir tavuk kadar sinirli görünüyordu. "Bunun anlamı *ne-Adam*?" Kapının yanındaki püsküllü sandalyeye çöktü.

Adam ayağa kalktı ve eğildi. "Bayan Briggs."

Bir uşak çay servisini getirdi ve Valerian Emily'nin karşısındaki sandalyeye oturup teorileri düşünürken çayını doldurdu. Adam'ın Antipodes'e gönderilmesi kimin işine yaramıştı? Osgood, Tobias ve Caleb yararlanırken Emily yararlanamadı. Briggs'e gelince...

Osgood Pepper'ın gelişi bu spekülasyonu kesintiye uğrattı. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Bir tartışma yapıyoruz," dedi Emily. "Valerian . Otursana baba."

Pepper salona hışımla girdiğinde oğlunun yanından geçip gitmişti. Adam kapının yanında duruyordu ve Pepper onu beş yıldır ilk kez görüyordu.

Osgood oğlunu dikkatle inceleyerek, "Buradasın," dedi. Yüz ifadesinden hiçbir duygu, ne sevinç, ne rahatlama, ne de üzüntü okunuyordu.

"Merhaba baba. Seni iyi gördüğüme sevindim."

Pepper birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen de oldukça iyi görünüyorsun, seni aptal."

"Baba." Emily'nin sesi yumuşak, hatta tatlıydı. "Otursana. Şimdi."

Pepper kanepenin bir köşesine çöktü. "Hangi yola girersen gir, Dorning," dedi, "bunu ihtiyatlı bir şekilde yapmanı rica ediyorum. Birkaç ay önce ayrıldığımızda Londra'da eski söylentiler dolaşıyordu. Bunca yıldan sonra, eski bir aile skandalının neden bu kadar yakın zamanda yeniden ortaya çıktığı konusunda hiçbir fikrim yok, ama iş ilişkilerim titiz bir dürüstlük konusundaki itibarıma dayanıyor."

"Oğlunuzun hayatı tehlikede," diye cevap verdi Valerian. "Kızınızın mutluluğu tehlikede olabilir ve siz *iş anlaşmalarınızla* mı ilgileniyorsunuz?"

"Onlara bırakmam gereken tek şey işim."

"Aptal olma," diye mırıldandı Briggs. "Sağlığınız oldukça iyi durumda ve çocuklarınızın sizin paranıza ihtiyacı yok."

Emily fincanını ve tabağını alıp önünde tuttu. "Bunu *nereden* biliyorsun, Briggs?"

Briggs minderin üzerinde bir o yana bir bu yana kaykıldı, yine akla kuluçkaya yatmış bir tavuk görüntüsü getirdi. "Anneniz ikinize de iyi bir miras bıraktı. Para yıllardır faiziyle birikiyor. Anlaşma şartlarını gözden geçirdim. Babanıza danışmadan önce bunları size açıklamaya hazır değildim."

Emily çayından yavaşça bir yudum aldı, sakinliği porselenin -ya da belki Briggs'in- kıyametini haber veriyordu.

"Veronica," dedi Osgood usulca, "bu kadarı yeterli."

"Bu," dedi Valerian, "neredeyse işe yaramayacak. Bayan Briggs, Adam'ın banka çeklerini taklit etmesi için bir başka nedeni daha ortadan kaldırdı. Annesi ona para bırakmış, Adam da bunu büyük olasılıkla reşit olduğunda öğrenmiş. Fonlar ne zaman ödenecek?"

Briggs, Osgood'a duygularını ifade eden bir bakış gönderdi
Onlara sen söyle, yoksa ben .

"Adam için," dedi Osgood, bakışları oğluna dönerek, "fonlar yirmi sekizinci doğum gününde hazır olacaktı, ki bu geçti. Emily içinse evlendiğinde ya da yirmi sekizinci doğum gününde, hangisi önce gerçekleşirse. Parayı Botany Körfezi'ne gönderme riskine girmeye cesaret edemedim, o mesafeyi kat etmek değerli bir şey için tehlikeli."

Caleb Booth halıyı, Tobias Granger ise taç pervazını inceliyordu. Bu terimleri ya biliyorlardı ya da önemsemeleri için bir neden yoktu.

"Ve bu fonlar Emily'nin talep edebileceği herhangi bir iğne parasına ek olarak mıydı?" Valerian sordu.

Osgood başını salladı ve o da hafif yıpranmış bir halıdan büyülenmiş gibi göründü.

Adam kapının yanındaki sandalyeye çöktü. "Yani Emily'nin sahte bir banka çekine ihtiyacı yoktu. Babamın da benzer şekilde bir motivasyonu yoktu, tabii beni bir nakliye gemisinde hayatımı riske atacak kadar sevmiyorsa, ki buna inanmak istemiyorum."

"Her türlü önlemi aldım," diye karşılık verdi Osgood, damarlı eli kanepenin kolunu kavrarken, "her türlü önlemi, senin iyiliğin için mümkün olan her türlü güvenceyi aldım. Lanet olası koloni valisi senin adına araya girdi ve bunun bana neye mal olduğunu söylemekten nefret ediyorum."

"Koloninin lanet olası valisi benim adıma müdahale *zorunda kalmamalıydı*," dedi Adam, "ama senin ve Emily'yi koruduğumuzu anladım."

Emily kaşığını çay fincanına vurarak, "Kesinlikle değildin," dedi. "Bir an için bile, Adam. Babamın imzasını taklit ederek senin kadar az şey kazandım. Caleb ve Tobias için aynı şey söylenemez."

Onlara gülümsedi, dişleri fincan ve tabağının üzerinde parlıyordu.

Valerian çay tepsisini dizine birkaç santim daha yaklaştırdı. "Booth, Granger, ikinizin de hem nedeni hem de fırsatı vardı. Tam da o gün, Pepper ailesinin dört kişilik arabasıyla Londra'ya gitmek yerine at sırtında köyden uzaklaştığınızı gördüm. Arabacı gideceğiniz yeri size bildirecekti.

İşveren. Bu da doğrudan sermayeyi hedeflemediğinizi gösteriyor. Ne diyorsunuz?"

Tobias, "Portsmouth'ta satılık bir ticaret gemisine bakmak istiyorduk," diye cevap verdi. "Londra'ya gidiyorduk ama Caleb'e Osgood'un uyandırmadan gizlice yapabileceğimiz bir dolambaçlı yol önerdim. Bir gemiyi yeniden tasarlamak ucuz ya da basit bir girişim değildir ve geminin kendisinin de incelenmesi ."

"Hayır," dedi Emily, "öyle değildi. Usta bir gemi ustası gibi ben de çizdiğin planlara baktım. O da senin aptalca fikirlerini tamamen çürüttü."

"Bana geminin adını ver," dedi Valerian. "Limanda olduğunu ve satılık bir tüccar gemisi olduğunu doğrulayacağım. Bay Pepper'ın size olan güveni haklı çıkacak ve biz de dikkatimizi beş yıl önceki olaylara odaklayabileceğiz."

Ortaya gergin bir sessizlik çıktı. Emily dışında kimse çay içmiyordu ve Briggs koltuğunun en ucuna tünemişti.

"Yıkanmayacak," dedi Caleb, kendini kanepeye atarak. "Doğruca Londra'ya gidiyorduk, Tobias'ın son beş yıldır biriktirdiği her kuruşu çekip beni garip açıklamalar yapmak zorunda bırakacağından şüpheleniyorum, ama açıklayacak bir şeyim yok."

"Dene," dedi Emily. "Çok sıkı dene, Caleb."

Öne doğru oturdu, kollarını kalçalarına dayadı, bakışlarını boş ocağa dikti. "İşte bildiklerim. Birisi Osgood'un adına üç yüz elli poundluk bir banka çekine imza atmış. Cuma sabahı çek boştu, gün sonunda para Adam'ın elindeydi ve Adam çekleri bozdurmak için bankaya götürdü. Osgood o taslağı imzalamadığına yemin ediyor. Tobias da imzalamadığını söyledi, pek sahteci sayılmazdı. Geriye suçlu olarak Emily ya da Adam kalıyordu, ikisi de babalarının imzasını iyi biliyordu. Emily'yi suçlayacak değildim. Tobias ve ben Emily'nin bu işe bulaşmaması gerektiği konusunda hemfikirdik."

"Benim hiçbir nedenim yoktu," diye tersledi Emily. "Tobias'ın benden daha fazla nedeni vardı. Müdür maaşı alan eski bir memurdu, yatırım yapmak için çok az parası vardı ve herhangi bir tür servet biriktirmek için uzun, zorlu bir tırmanış

Servet. Senin benden daha fazla nedenin vardı, Caleb. Sayım odasındaki memurların böyle bir nedeni vardı ama Adam'ın ."

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" Caleb karşılık verdi. "İğne paranızın yeterli olduğunu, babanıza söyleyemeyeceğiniz özel borçlarınız olmadığını nereden bilebilirdim? Adam'ın parasını ahlaksızlık ya da oyun için çarçur etmediğini nereden bilebilirdim? Tobias böyle bir hata yapmayacak kadar dikkatli ve ben de yeterince cesur değilim."

"Cesursun," dedi Tobias. "Bazen aptalca."

Caleb hafifçe gülümseyerek, "Teşekkür ," diye cevap verdi. "Sen sadece aptalsın ama bizi tam anlamıyla besleyen elden çalacak kadar aptal değilsin. Yine de Emily'nin suçlu olduğuna ikna olmuştunuz - görünüşe göre hatalı bir sonuç."

"Belki de aptalca bir sonuç," diye Valerian. "Bay Pepper, bu konu hakkında ne söyleyeceksiniz?"

"O banka çekini ben imzalamadım ama birinin öğrendiğimde ortalığı ayağa kaldırdım. Bu benim aptallığımdı. Kâtipler beni duydu ve buna göre sorgulandılar ama benim işimde kesin olan bir şey varsa o da rekabetin her yerde casusları olduğudur. Birilerini sorumlu tutmak zorundaydım, yoksa İtalyanların geleneklerini kaybedecektim ve o zamanlar onlar benim çabalarım için çok önemliydi."

Ayrıca büyük olasılıkla Fransız ablukası altındaydılar, yani Osgood kaçakçılarla iş yapıyordu. Pek de nazik bir grup sayılmazlardı.

"O zaman neden," dedi Adam sessizce, "*tek oğlunuzu* bir başkasının yanlışından sorumlu tutuyorsunuz? Eğer Emily'nin suçlu olduğuna ikna olduysanız, neden onunla yüzleşmediniz ve ona açıklama fırsatı vermediniz?"

Emily'nin bakışları düşünceli bir hal aldı, sonra fincanını ve tabağını bıraktı. "Babam birini koruyor," dedi, "ama o kişi ben değilim."

Valerian da Emily'yle neredeyse aynı anda aynı sonuca . Emily'ye fincanını ve tabağını uzattı ve Adam'ın doğrudan tek çıkışın önünde durduğunu fark etti.

"Briggs," dedi Valerian, "hiçbir şeyi itiraf etmene gerek yok, ama bunca yıldan sonra gerçeği açıklamam yalanlarından rahatsız olanlara karşı büyük bir nezaket olur."

VALERIAN nazikçe konuştu, yargılayan bir adam gibi değil, zaten mahkûm edilmiş birinin cezasını açıklayan bir adam gibi. Emily onun nezaketinin suçluya değil -Briggs'in suçlu olduğu açıktı- Emily'nin kendisine, Adam'a, babasına ve hatta biraz da Tobias ve Caleb'e karşı olduğundan şüpheleniyordu.

Ve belki biraz da bir suçluya bile borçlu olunan doğal centilmenliğe bir selam olarak.

Briggs yumuşak, solgun ellerini kucağına koydu, bir hanımefendinin elleri gibiydi ama yine de Briggs bir hanımefendi değildi, değil mi?

"Veronica, dilini tut," dedi babam. "Bütün bu tartışmayı ciddi bir yanlış anlamaya bağlayabiliriz."

Briggs onun bakışlarına karşılık verdi, aralarında sessizlik içinde bir şeyler konuşuluyordu. Emily umutsuzluğu ve pişmanlığı ayırtılabiliyordu ama etiketlenemeyecek kadar ince başka duygular da havada asılı duruyordu.

"Paraya ihtiyacım vardı," dedi Briggs. "Kardeşim Marshalsea hapisanesindeydi ve şimdiden verem belirtileri gösteriyordu. Eğer onu oradan çıkarmasaydım, benim için kayıp olacaktı. Sizler tek kardeşinizi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Hiçbir erkek beni eş olarak istemedi, ailem çoktan gitmişti ve Jemmy sahip olduğum tek akrabamdı."

Osgood başını salladı. "Ben olsam-"

"Hayır, yapmazdın, Osgood Pepper." Briggs'in sesi kızgın olmaktan çok üzgündü. "Borcunu ödeyemeyen borçlular konusunda çok iyisin. Ticari çıkarlarınız söz konusu olmadıkça hiç acımıyorsunuz. Bir yargıcın kızı serbest kaldı, ama benim kardeşim çıkma umudu olmadığı iğrenç bir hapishanede hayatını çürütmek zorunda kaldı."

"Kanunları ben yapmıyorum," dedi Osgood. "Seçtiğim alçağa oy verebilmek için bile bir mülk satın almak zorunda kaldım. Kardeşini borca sokmadım, ama Veronica, eğer bana gelseydin, seni

sana borç falan verebilirdim. Benden çalmaya çalışmana gerek yoktu."

"Babamın imzasını taklit ettin," dedi Emily, suçun kabul edildiğini duymaya ihtiyacı vardı. "Sen de benim gibi davetiye gönderme konusunda çok pratik yaptın ve sorunlarını bir kalem darbesiyle çözme şansı gördün. Parayı ne zaman geri alacaktın?"

"Kasalar genellikle açık bırakılır," diye yanıtladı Briggs, "hem burada hem de Londra'da. O da olmazsa, Osgood her zaman şifreleri kurutma kağıdının alt tarafına not eder. Pazar sabahı ev halkının geri kalanı ayindeyken parayı geri almak yeterince kolay olurdu."

Tobias ve Caleb bir kez olsun sessiz kalırken Valerian konuştu. "Ama banka hesap defteri çekilen parayı gösterecekti. Bu gerçeği nasıl saklamayı planlıyordunuz?"

"Tobias'tan haftalık hesapları doğrudan bana getirmesini istemiştim," dedi. "Ona bunu Emily'yi ticari defterlerle tanıştırmak için kullanmak istediğimi söyledim. İşlemi yarım yamalak belgeleyebilirdim ve kimse çok yakından bakmazdı."

Tobias rahatsız görünüyordu. "Emily zaten her türden deftere aşinaydı ve daha fazla defter incelemek isteseydi, bunlar ofis dolaplarında altı derinliğe yığılmıştı. Bu yüzden şüphelendim ama ne olursa olsun, Osgood Cumartesi sabahı erken saatlerde masasında haftenin banka hesapları geldi. O belgeyi incelemeye başlamadan önce belgeyi alma imkanım yoktu. Hırsızlık ortaya çıktığında, Briggs'in Emily'yi korumaya çalıştığı sonucuna vardım."

Emily bakışlarını arkadaşına çevirerek, "Ve Briggs," dedi, "şüphesiz senin hatanı teşvik etmenin avantajını fark etmiştir. Babam zimmetine para geçiren bir kadının darağacına gönderebilirdi ama kendi kızını değil. Briggs, sen kardeşini kaybedersen, benim de kendiminkini kaybetmem gerektiğine mi karar verdin?"

"Bana yalvardı," dedi Osgood. "Konunun peşini bırakmamam için yalvardı ama Tobias kızımı töhmet altında bırakan birkaç söz söylemişti. Emily sık sık sosyal yazışmalarda, pişmanlıklarda ve her türlü belgede imzama kopyaladı. Emily iş yazışmalarında sık sık benim yardımcım olurdu ve

ofis rutinlerimi biliyordu. Tobias ve Caleb gibi katipler de hırsızlıktan haberdardı. Kendi çocuklarımla benden cezasız bir şekilde çalmasına izin verirsem nasıl bir tüccar olurum? Bir örnek etmeliydi."

Bu da babamdı, aptalca bir kararın sorumluluğundan kendini kurtarmaya çalışıyordu. "Bir memuru ibret olsun diye cezalandırabilir, karaktersiz diye kapı dışarı edebilir ve Tobias'a sessizce birkaç sterlin verebilirdin. Sen de bu işte suç ortağısın baba. Bana kendi adıma konuşma şansı vermedin. Meselenin nasıl çözüleceğini benim yerime sen seçtin."

"Ve sen de benim için seçtin," dedi Adam. "Neden baba? Suçumu inkâr ettim, sana verdiğim sözü asla tutmadım ama yine de bir nakliye gemisine bindirilip dünyanın öbür ucuna gönderilmeme izin verdin."

"İyi yapmışsın," dedi Osgood, çenesi yukarı kalkarak. "haline bir bak. Hale ve zinde, biraz körlükten daha fazlasına sahipsin. Bu işten çok sıkılmıştın ve ben de kendi ellerimle inşa ettiğim şeyi devralman için bir çatı katına kaçıp yulaf lapası höpürdetecek değildim. Caleb ve Tobias sürekli bizi birbirimize düşürmeye çalışıyordu ve sen de unvanlı adamlarla ve aylak varislerle takılmaya başlamıştın."

"Onlar *benim arkadaşlarımdı*," diye karşılık verdi Adam. "Okulda tanıştığım iyi ailelerden gelen genç adamlar. İşte tam da bu yüzden beni üniversiteye mahkûm ettiniz. Şimdi cezamı tamamladığımı varsaysak bile beni sokakta tanımaya cesaret edemiyorlar."

Ama Adam cezasını tamamlamamıştı ve ortada korkunç bir sorun vardı. Emily, "Kardeşimi işlemediği bir suç için uzaklara gönderdin," dedi, "ve güvenine ihanet eden bir kadını yanında tuttun. Şimdi bu konuda ne yapacaksın baba?"

Bir yargıç olduğu için bunu söylemek babama düşmezdi. Emily göz ucuyla Valerian'a baktı ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Yüzü o kadar sakindi ki, yeni komşularla bir çay tepsisine daha katlanıyor olabilirdi. Hatta ona hafifçe gülümsedi bile.

Onu bu yüzden kaybetmeyeceğim. Bu farkındalığın verdiği rahatlama fizikseldi, ağır bir yükün hafiflemesi idi ve Emily'ye daha fazla cevap için baskı yapma cesareti verdi.

"Yılın başlarında Kasaba'da başlayan söylentiler," dedi. "Seninle başladılar, değil mi Briggs?"

"Veronica?" Babam dürttü.

Başını salladı. "Emily bir koca bulduğunda, benim bir görevim olmayacaktı. Çatınız altında kalmam için bir neden yok. Bir pozisyona ihtiyacı olan, yaşlanmış bir refakatçi olurdum."

"Demek beni yanlış elbiseler giymeye teşvik ettin," dedi Emily geçmişini düşünerek. "Benim için beceriksiz Fransızca öğretmenleri tuttun, varlıklı ve karakterli genç erkekler yerine servet avcılarıyla çıkmamı önerdin. Maaşını korumak için sosyal hayattaki başarıyı sabote ettin."

Briggs başka tarafa baktı. "Sadece maaşımı korumak için değil. Bana mükemmel bir karakter yazdınız, biliyorum ve ben de başka bir görev bulabilirdim. Bu ailenin güvenine bir konuda ihanet ettim ve er ya da geç bir eş bulacaktınız - şahit olun, Bay Dorning şu anda aramızda oturuyor. Ben sadece olmak istedim..."

Babamın yanında. Briggs sessizce izleyip endişelenirken neredeyse ölüyordu.

Valerian Emily'ye bir tabak kek uzattı. Kibarlık olsun diye bir tane aldı ama bu jest basit bir misafir ağırlama nezaketinden çok daha fazlasını ifade ediyordu. Peppers ve hizmetkârları bir tartışma yapıyorlardı, Emily'yi şaşırtacak kadar sessiz, hüzünlü ama dürüst bir tartışma.

"Emily'nin suçlu olmadığından ne zaman şüphelenmeye başladınız?" Valerian soruyu Osgood'a yönelterek sordu.

"Bu biraz zaman aldı," dedi Osgood. "Konu suç olduğunda adaletin çarkları hızla döner. Ben daha çok Adam'ın geçişinin güvenli ve durumunun olabildiğince rahat olmasını sağlamakla meşguldüm. Şüphelerim sonunda Tobias ve Caleb'in üzerine düştü ama onlar da farklı davranmıyorlardı ve bana değilse bile birbirlerine sadıklar. Üç yüz elli poundun kısa vadeli getirisi için uzun vadeli kazancı tehlikeye atmazlardı.

"Sonra Emily bir Londra sezonunu daha bir eş bulamadan geçirdi. Güzel, iyi giyimli, akıllı... Her erkek ona karısı demekten gurur duymalı. Ben sadece bir tüccarım, dükkanın kokusuyla ağır bir şekilde kirlenmişim, ama zengin bir tüccarım. I

Parlamento'da birkaç koltuğu kontrol ediyor ve Emily'nin mirası önemli . Birileri onun eş arayışına müdahale ediyordu ve en mantıklısı da her gece ayaklarını masamın altına koyuyordu. Bunu fark ettiğimde oldukça hastaydım, Adam'ın iki yıl daha görev süresi vardı ve işlediği suçla ilgili söylentiler Londra'ya ulaşmıştı.

"Daha da kötüsü," diye devam etti, "herkesi doğru suçlunun bulunduğuna ikna etmek için çaresizlik içinde, Adam'a karşı ihanete uğramış bir babaya uygun bir tavır takındım. Bunun için üzgünüm evlat. Çok üzgünüm ama o sırada kız kardeşini koruduğumu sanıyordum."

"Demek Dorsetshire'a geldin," dedi Valerian. "Hiçbir yerin arka köşesine, huzur içinde ölmeyi düşünerek mi?"

Osgood'un bakışları Adam'a döndü. "Veronica bana Emily'nin Adam'la yazıştığını söyledi ve Botany Körfezi'ndeki gözlerim ve kulaklarım bana Adam'ın tasmayı çıkardığını söyledi. Benimle arasını düzeltmek için eve geldiğinden şüpheleniyordum, beni ölümün eşiğinde sanıyordu."

"Ölümün eşiğindeydin," diye araya girdi Emily. "İlaçlar işe yaramazsa yine olabilirsin."

"Öyleydim ama sen ve senin beni iyi görme konusundaki inatçı kararlılığın galip geldi. O zamana kadar yapabileceğim tek şey Adam'ın şartlı tahliyesini gerçekten ihlal edip etmediğini görmek için burada beklemektir. Londra'daki dedikodular taşraya kaçmayı makul bir seçenek haline getirdi ve burası satışa çıktı."

"Adam'a bir özür borçlusun baba," dedi Emily. "Bana da bir özür borçlusun ama en büyük zararı kardeşime verdin." Briggs'in Adam'a bir özürden çok daha fazlasını borçlu olduğunu Emily belirtmekten kaçındı.

Valerian limonlu çay keki seçti. "Belki de Adam düşüncelerini bizimle paylaşmalı."

"Babamı affedebilirim," dedi Adam, hâlâ kapının önünde bir nöbetçi gibi dururken. "Benim kendimi koruduğuma inandığım gibi, o da Emily'yi koruduğuna inanıyordu. Ama Bayan Briggs'e karşı daha az merhametliyim, o beni sadece suçlu olarak nakledilme rezaletine mahkum etmekle kalmadı, Emily'nin geleceğine de müdahale etti."

Emily bir zamanlar zorlu bir müttefik olduğunu düşündüğü eski arkadaşına baktı. "Meseleyi senin ellerine bırakıyorum, Adam. Benim geleceğim

daha umut verici olamazdı, sizinki ise her zaman haksız bir mahkumiyetin gölgesini taşıyacak."

Babam, Emily'nin annesinin ona verdiği sade bir altın eşya olan cep saatini incelemeye başlamıştı. "Oğluma güvenmediğim için elbette üzgünüm. Ben de senin hakkında en kötüsüne inandığım için üzgünüm Emily, ama o zaman göz önünde bulundurduğumda, fırsatım olsaydı meseleyi farklı bir şekilde ele alacağımdan emin değilim."

"Bana kuşkularından söz edebilirdin," dedi Adam. "Bana yazabilirdin."

"Babana karşı duyduğun öfkenin sömürge hayatının sıkıntılarına dayanmana yardımcı olabileceğini düşündüm. Emily seni durumumuzdan haberdar etti ve ben de erken dönmeni istemedim, ama işte ."

Adam pencereye doğru ilerledi ve yarı profilden Emily'ye baktı. "Bunca yıl boyunca, bir gün kız kardeşimin işlediği suç için özür dilediğini ve fedakârlığım için bana teşekkür ettiğini duyabileceğimi düşündüm. Aradığım telafi buydu; bana verdiği zararın kabul edilmesi, pişmanlığın ifade edilmesi. Şimdi Emily'nin de günah işlediğini görüyorum. Belki de kralın adamının nasıl devam edeceğimize dair bir fikri vardır, çünkü İngiltere'de yasal olarak kalamadığım için ne yapacağımı şaşırmış durumdayım."

Adam dönüp Emily'nin karşısındaki alçak masada rahatça uzanan Valerian'a baktı. "Bay Dorning, siz yargıcsınız ve bir suçlu aramızda cezasız oturuyor. Siz ne diyorsunuz?"

Emily, Adam'ın onun fikrini sormamış olmasına sevinmişti, çünkü Briggs hem sırdaş hem hain, hem bir tür dost hem de suçlu olmuştu.

"Ben de senin bakış açını duymak isterim," dedi Emily. "Adam gibi ben de çoğu hoş olmayan çelişkili duygular içindeyim."

Yine de, kalbindeki tüm kaosun ortasında bir gerçek açıktı: Valerian durumu çözebilirse çözecekti ve sonra Emily onunla evlenecekti ve Tanrı adına, bir daha kimse huzurlarını bozamayacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Valerian'ın kardeşinin hukuk kitaplarında okuduğu hiçbir şey, aile ya da mahalle kavgalarında karşılaştığı hiçbir şey onu Veronica Briggs'in Pepper ailesine yaşattığı duruma hazırlamamıştı.

Haksızlığa uğrayan taraflar Adam, Emily ve Osgood'du, ancak hiçbiri haksızlığı yapan için bir ceza önermeye istekli değildi.

"Bayan Briggs," dedi Valerian, "dileyeceğiniz bir özür var mı?"

Briggs ona ters ters baktı, ki bu beklenen bir şeydi. Köşeye sıkışmıştı, muhtemelen bir ilmikle karşı karşıyaydı ve müttefikleri yoktu.

"O parayı çalmaya çalıştığım için pişman değilim," dedi. "Kardeşim o kokuşmuş hapisane lağımında *öldü*, sefil ve yalnız öldü çünkü zengin müşterilerine faturalarını zamanında ödeyecekleri konusunda güvenmişti. Güveninin karşılığını acı, ölüm ve adaletsizlikle aldı. Herhangi bir kız kardeş de aynı şeyi yapardı."

"Hayır," dedi Valerian, "yapmazdı. Başka bir kız kardeş Osgood Pepper'dan borç isteyebilirdi, o zengin müşterilerin hesap vermesini sağlamak için Pepper'ın yardımını isteyebilirdi, masum bir adam bu yüzden nakledilmeden önce hatasını kabul edebilirdi. Adam Pepper beş yılını bir mahkûm olarak, sahip olduğu küçük ailesinden binlerce kilometre uzakta geçirmiştir. Emily'nin sosyal itibarı senin müdahalelerin yüzünden sarsıldı ve kim bilir Osgood'un sağlığı da çocuklarının iyiliği için duyduğu endişe yüzünden neredeyse mahvoluyordu. Bir suç işlemeyi seçtiniz. Bu konuda yalan söylemeyi seçtin."

Bunun söylenmesi gerekiyordu. Faturalarını ödeyemeyen aristokratlar ticaret hayatının üzücü bir gerçeğiydi ve borçlu unvanlıysa, hilesi yüzünden hapse atılamazdı. Bu sorun -ve Valerian bunu bir sorun olarak görüyordu- Briggs'in bir azarla kurtulmasına izin vererek çözülemezdi.

"Çaresizdim," dedi Briggs, sesi alçaktı. "Pozisyonumda yeniydim. Osgood'un bana geri ödemesi yıllar sürecektir bir borç vereceğine dair hiç umudum yoktu. Bildiğim kadarıyla beni anında geri çevirirdi ve ben de kardeşimden daha kötü durumda olurdum."

"Ben asla-" diye başladı Osgood.

Emily elini kaldırdı. "Sus, baba. Briggs eve katılmadan önce bir ay içinde iki arkadaşını işten çıkardın. İşe alım ajansının bunu ona bildirdiğinden eminim."

Valerian, Briggs'in suçunu hafifletecek argümanlarla pek ilgilenmiyordu. "Bu durumun herhangi bir parçası için üzgün müsünüz?" diye sordu.

Boudica'nın Roma Londinium'unun için için yanan kalıntılarını incelemesi gibi odanın etrafına baktı. Eğer herhangi bir pişmanlık hissettiyse bile, bu duygu yüz ifadesinin hiçbir yerinde belli olmuyordu.

"Fakir olduğum için üzgünüm," dedi. "Emily'nin, adına bir çiftlikten başka bir şey olmayan küçük bir oğulla yetinmeye razı olduğu için üzgünüm. Adam Avustralya'da ait olduğu yerde kalamayacak kadar akılsız olduğu için üzgünüm. Çok şey için üzgünüm."

Ama kurbanları için üzgün değildi, en azından bunu kabul etmiyordu ve bu da Valerian'ın kararını kolaylaştırıyordu.

"Sen Avustralya'ya aitsin," dedi. "Seni sahtecilikle suçlayabilirim. Osgood'un sana karşı tanıklık edeceğinden, Caleb ve Tobias'ın da Adam ve Emily'yi nasıl zan altında bıraktığını anlatarak onun anlattıklarını destekleyeceğinden şüpheleniyorum. Sadece bu suçlamalar bile İngiltere'de bir daha düzgün bir iş bulamayacağınız anlamına gelir ve geçerli suçlamalar olacaktır. Üç aylık oturumların başlamasına daha haftalar var ve aradaki sürede, Osgood sizi burada ev hapsinde tutmaya razı olmazsa, yerel hapishanenin misafirperverliğinden faydalanabilirsiniz."

Briggs'in ağız bir çırpıda kapandı. "Bunca zaman sonra beni tutuklamaya cesaret edemezsiniz."

"Cesaret edebilirim. Davranışlarınız yasaları, ahlakı ve vicdanı rencide ediyor. Yaralı bir haysiyet ve haklı bir öfkeyle ortalıkta dolanmanıza izin vermek, sağduyuyu da rencide etmek olur. Birçok suç işlediniz ve hiçbir bedel ödemediniz."

"Dorning," dedi Osgood, "bu gerçekten gerekli mi?"

Valerian arkasına yaslanarak, "Hayır," dedi. "Briggs bana Botany Körfezi'ne giden bir gemiye bineceğine ve orada en az yedi yıl kalacağına dair söz verirse, meselenin yeterince ele alındığını düşüneneğim. Bay Granger ve Bay Booth'un da ona Antipodes'e kadar eşlik etmek isteyeceklerini sanıyorum."

Caleb sert bir bakışla Osgood'a baktı. Tobias ilginç bir şekilde hemen Caleb'a baktı.

"Yeni Güney Galler mi?" Caleb söyledi. "Briggs'e Avustralya'ya kadar eşlik etmemizi mi istiyorsun?"

Emily'nin ifadesi tutukluydu, Caleb ise meraklı görünüyordu.

Valerian, "Briggs'in sözünü tutup ülkeyi terk edeceğine güvenmiyorum," dedi. "Osgood'un parasını alıp oğlunu nakliyeye, kızını da rezil bir kız kurusu olmaya mahkûm edecekse, gözetim altında tutulmalı."

Tobias bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Avustralya mı? Ne için dünyanın öbür ucuna gitmemi bekliyorsun?"

Caleb, Adam'ın boşalttığı koltuğa oturdu. "Macera için mi? Fırsat için mi? Adam zenginleşmiş gibi görünüyor ve o bir mahkûm."

"Zenginleşti," diye karşılık verdi Tobias, "çünkü Osgood onun önünü açtı."

Adam kollarını kavuşturdu. "Şanslı olduğum ve çok çalıştığım için başarılı oldum. Babam Avustralya'daki valilerin yarısına rüşvet verebilirdi ama bu beni zengin yapmazdı."

Tobias ona baktı. "*Zengin* misin?"

Osgood da Adam'a bakıyordu. "Eee?"

"Avustralya her şeyi istiyor," dedi Adam, "bağ üzümlerinden sağlam çiftlik hayvanlarına, dokuma tezgâhlarına, değirmenlere, tarım aletlerine kadar. İnsan toplumunun ihtiyaç duyduğu her şey muhtemelen eski yerleşimlerde bir alıcı bulabilir."

"Dut ağaçları var mı?" Osgood sordu.

Adam başıyla onayladı. "Macarthur Parramatta'daki mülküne birkaç tane dikti. Neredeyse yirmi yıl sonra, geliyor gibi görünüyorlar."

Valerian ayağa kalktı. "Tüm bunlar çok ilginç ama Bayan Briggs'ten henüz haber alamadım. Madam, gayri resmi bir sürgünü kabul eder misiniz, yoksa suçlamada bulunmalı mıyım?"

"Aptal olma, Briggs," dedi Emily de ayağa kalkarak. "Arkanda acı dolu bir iz bıraktın ve yeni bir başlangıç yapabilirsin. Avustralya'da fazla kadın olmadığını duydum. Gururunu bir kenara bırakıp sorabilirsen babam sana bir miktar tazminat önerebilir. Adam'ın sana söyleyecek birkaç sözü vardır şüphesiz."

Kesinlikle. Valerian, Adam ve Briggs'in hiçbir yargıcın istemeyeceği bir anlaşmaya varacaklarına dair eyerine bahse girmeye hazırды. Her ikisinin de ileriye bakmasını ve geçmişi geride bırakmasını sağlayacak önemli şartlar.

Osgood saatini kapattı ve Emily ona bir bakış fırlattı. "Baba, söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Adam, Briggs ve ben şartları tartışacağız."

"Briggs?" Valerian sordu. "Ne olacak? Ağır ceza mı yoksa yeni bir başlangıç mı?"

Briggs huysuz görünüyordu, Caleb ve Tobias ise öfkeyle fısıldaşıyorlardı.

"Gideceğim," dedi. "Gideceğim ve İngiltere'den kurtulacağım."

Ve senden de iyi ki kurtulduk. "Emily," dedi Valerian elini uzatarak, "bana bahçede bir tur atma lütfunda bulunabilir misin?"

Osgood, Adam ve Briggs'i anlaşmalarının ayrıntılarını özel olarak halletmeleri için yalnız bırakmak istiyordu. Daha da önemlisi, Emily'yle yalnız kalmak, onun bu zor ve yorucu alışverişin ortasında söylediği tüm sözleri duymak istiyordu.

Emily, Valerian'ın elini tutarken, "Çaydanlığı kırmayı dene, Briggs," dedi. "Bir kadının ruh halini iyileştirmek için işe yarar. Bay Dorning, biraz temiz hava kulağa hoş geliyor."

Adam, "Siz ikiniz," dedi ve Tobias ile Caleb'in fısıltılı tartışmalarını kesip ona baykuş gibi bakmalarına neden oldu. "Üzerinizi çıkarın ve babanızla aranızdaki meseleleri halledene kadar Londra'ya gitmeyi düşünmeyin."

Caleb ve Tobias kapıdan çıkarken babamın kaşları kalktı ama bu kez dilini tuttu. Bayan Briggs kanatlı koltuğunda oturmuş, tahttan indirilmiş bir kraliçe gibi sessizce öfkeleniyordu.

"Merak ediyorum," dedi Adam, "Avustralya'da yaptığım ağır işler ve vali beni fark etmeden önce çektiğim sıkıntılar, Emily'nin seninle geçirdiği yıllar kadar zor muydu?"

Briggs, "Ben ona karşı görevimi yaptım," dedi. "Harika bir şekilde idare edecek. Bay Dorning onun üzerine titriyor, o da Bay Dorning'in üzerine titriyor. Kasabadaki o zıplayan ninniler onun dikkatini çekmeye değmez."

Adam, Briggs'in benzerleriyle ceza kolonilerinde çok karşılaşmıştı. Çoğu düpedüz suç işlemişti, ama onların yüce görüşlerine göre, hiçbir yanlış Merry Olde'dan sürülmeyi hak etmiyordu. Bu nedenle suçlu kendisini kraliyet merhametinin alıcısı olarak değil, daha ziyade iğrenç bir adaletsizliğin kurbanı olarak görüyordu.

Öfke kuşatılmış bir ruhu ayakta tutar. Aynı zamanda o ruhu tuzağa düşürür. Akıllı mahkûmlar -çoğunluğu- bunu öğrenir ve Adam gibi kaderlerini en iyi şekilde değerlendirirlerdi. Briggs'de henüz akıllı bir mahkûm görüntüsü yoktu.

"Emily'nin hayatını zorlaştırdın," dedi Adam, "benim ve babaminkini de. Senden istediğim şey şu ve Dorning'in ne talep edeceğimi çok iyi bildiğinden şüpheleniyorum: Tüm bu karmaşada hiçbir çıkarı olmayan iki üst düzey hizmetlinin şahitliğinde tam bir itiraf yazacaksın. Bir kopyasını bana, bir kopyasını babama ve bir kopyasını da uygun gördüğümüz şekilde kullanmak üzere hazırlayacaksın. Avustralya'ya varana kadar bu itiraflarla ilgili hiçbir şey yapmama konusunda anlaşacağız. Orada yeni bir kimlik edin - bunu yapmak çok kolay - ve tam af için dilekçe verdiğimde kanun seni bulamayacak."

"Peki ya boynumu ilmiğe geçirmeye meyilli değilsem?" Briggs karşılık verdi. "Aslında para hiç kaybolmadı. Para benden değil, sizden alındı."

"Ama sahtecilik," dedi babam sessizce, "sen yaptın Veronica ve sahtecilik büyük bir suçtur. Adam'dan, benden ve Emily'den *beş yıl* çaldın. Beş yıl boyunca bir aile olabilirdik. Kardeşini kendi aymazlığı ve aptallığı yüzünden kaybettin. Tek yaptığım sana cömert ücretlerle iş teklif etmekken, neredeyse oğluma ve Emily'nin tek kardeşine mal oluyordun."

Briggs sandalyesinden fırladı. "*Bana acıdın*. Hiç istemedim sana acıyorum, seni aptal adam. Ölümüne çalışmamak için birinin sana göz kulak olmasına ihtiyacın vardı, ama bana gösterdiğin ilgi bir üstün astına gösterdiği ilgiydi. "Emily'ye göz kulak ol," dedin bana, sanki o kadının birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesine ihtiyacı varmış gibi. Hastalanmanı ve neredeyse ölmeni izledim ve bana söylemen gereken tek şey 'Emily'ye iyi bak' oldu. Şimdi Emily bir koca buldu ve senin için üzülecek ve telaşlanacak kimse kalmadı. Size yalnız yaşlılığınızda mutluluklar dilerim."

Adam sert bir çıkış yapacaktı ama Briggs'in yanaklarından iki damla yaş süzüldü. Küçümsenmemiş -sadece acınmış- bir kadının *bile* tirat atmaya hakkı vardı.

"Seni asla yanıltmadım," dedi babam ona düz beyaz bir mendil uzatarak. "Yaptığın şeyin büyüklüğünden şüphelenmeye başladığımda, yetkilileri işe karıştırmaktansa kendi tavsiyelerime uydum. Tek başına bir kadındın, kardeşin için yas tutuyordun ve yaptığın kötülüğün geri dönüşü yoktu. Seçeneklerim öfke ya da acımaydı. Benden merhamet gördüğünüz için memnun , çünkü çok az kişi görür. İtiraflarını yazacaksın ve sonra benimle ilgili görüşünü daha az sertleştirebilecek diğer şartları tartışacağız."

Briggs ağlamaya başlamadan önce Adam kapıyı açtı. "Düşüncelerinizi kâğıda dökmek için kütüphaneyi rahat bir yer olarak bulacağınıza eminim." Bu büyüklükteki bir evin kütüphanesi olurdu ve o kütüphanede kâğıt, kalem, mürekkep ve kum bulunurdu.

Adam bir sonraki soruyu sormadan önce Briggs'in uzaklaşmasını bekledi. "Baba, *diğer terimlerden* bahsederken, onları düşünmüyorsun değil mi-?" Briggs'in üvey anne olması düşünülemezdi.

"Tabii ki hayır. Briggs ilişkimizin doğasını değiştirmeye çalıştığında ona da söylediğim gibi, annen benim için tek kadındı."

Tanrım, babam kendisinden bir şeyler çalan kadını geri çevirdiği için kendini *suçlu* hissediyordu. "Briggs'in cüretkârlığından mı yoksa kurbanlarından birinin gözüne girmeye çalışmasından mı daha çok etkilendiğimi bilemiyorum.

-Ya da onun suçlandığını görmek istemeyişiniz."

"Emily'nin seni sevdiği gibi o da kardeşini seviyordu. Veronica'ya o lanet parayı istemeden vermeliydim, ama Jemmy Briggs veremden ölmeden önce sarhoş ölecekti. Tembel, çekici, sarhoş bir entrikacıydı ve o bunu göremedi."

"Karmaşık bir ağ mı?"

Osgood cep saatine takılı altın zinciri parmakladı. "Geride bırakmayı umduğum eski bir iş. Birbirlerine girmeden önce Caleb ve Tobias'ın izini sürebilir misin? Senin ticari içgüdülerinden ve pazarlık masasındaki ustalığından yoksunlar ama kesinlikle hırsları tam. Kolonilerde geçirecekleri birkaç yıl onlara iyi gelecek ve benim de huzurumu yeniden tesis etmelerine yardımcı olacaktır."

İltifatlar son derece iç açıcıydı. Babası Briggs'i suçtan koruduğu için asla özür dilemeyebilirdi, kendi çocuklarından şüphelendiği için asla özür dilemeyebilirdi, ama küçük bir şekilde pişmanlıklarını kabul etmişti.

"İngiltere'den ayrılmam gerekiyor," dedi Adam. "Bunu hiçbir şey değiştiremez." "Uzun süre uzak kalmanıza gerek yok. Sevgili kız kardeşin

unvanlı bir aileyle evleniyor. Bu ailenin Kettering adında bir adamla bağlantısı var ve hükümdarın kulağına sahip olduğu söyleniyor. Kendi servetim bu durum için kullanılacak ve Emily'nin niyetinin yeteneklerini hafife almayın. Görünüşte zararsız bir taşra beyidir ama Valerian Dorning, Kral George'a denize atlamasını söyleyebilir ve bunu güvenilir bir sırdaşın dostça tavsiyesi gibi gösterebilir."

Ya da boynuna ilmik geçirilmiş bir adama yerel yargıçla bir çay içmeye gelmesini söyleyin ve bunu samimi bir davet gibi gösterin.

"Dorning'i onaylıyor musun, baba?"

"Emily'nin yerleşim yeri olmadığını söylediğimde kirpiklerini bile kırpmadı. Onu onaylamaktan daha fazlasını yapıyorum. Hayranım

onu."

"Peki Briggs ile görüşeceğiniz ek şartlar neler?"

"Bunlar hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi, ama şunu söylemem yeterli, onun yararı için mirasını önemli miktarda azaltmaya niyetim yok."

Yani babam bu mirası mütevazı bir miktarda azaltacaktı, çünkü umutsuz planlara ve acı önlemlere sürüklenen bir kadın için hala üzülmüyordu.

"Caleb ve Tobias'ı bulacağım," dedi Adam. "Emily'nin düğününe katılmak ve bir arkadaşımı da davet etmek istiyorum, eğer izin verirseniz?"

"Bir arkadaş mı?"

"Bournemouth yakınlarında yaşıyor. Emily ile iyi anlaşacaklarını düşünüyorum. Onunla bazı ticari yatırımlar konusunda görüşmeler yapıyorum."

Babam gülümsedi, bir an için daha genç ve daha şeytani bir adam gibi göründü. "Sen hiçbir zaman ayaklarının altında ot bitmesine izin veren biri olmadın. Eminim gelin ve damat arkadaşınızı hoş karşılayacaktır, ben de öyle."

Ve bu, babamın sadece pişmanlığını dile getirmesinden ve hatta kraliyet affından bile daha iyiydi. Bu aileye tekrar hoş geldin demekti.

"BRIGGS'E KARŞI AŞIRI KORUYUCU HİSSEDİYORUM," dedi Emily, eli hâlâ Valerian'ın elindeydi, "ve onu boğmak istiyorum."

"İkisini de yapmana gerek yok," diye karşılık verdi, ama onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu. "Gölgelikten yararlanalım."

"Ben hiç bağırma duymadım. Babam artık en iyileriyle bile bağırabiliyor ve Adam da bağırma yarışında hiç fena değil."

Babam, Adam ve Briggs'le birlikte. "Bağıra çağıra maç yapacak mıyız sence?"

Emily köşke çıkan basamakların dibinde durakladı. "Beni tatmin ederken bağırarak istiyorum. Göklere kadar bağırarak istiyorum."

Valerian elini onun koluna koydu. "Konu değişikliği olarak, müstakbel Bayan Dorning, bu iyi olur."

Onun yanağını öptü, bu da göğsünü koluna bastırmak gibi hoş bir etki yarattı. "Sence ne konuşuyorlardır Valerian? Babamın Briggs'ten hoşlandığını sanmıyorum ama kız söz konusu olduğunda biraz suçluluk hissediyor gibi görünüyor."

"Muhtemelen yle. Eğer kardeşinin durumuna müdahale etseydi, tüm bunlar yaşanmayabilirdi."

Emily merdivenleri çıkarken yol gösterdi. "miydi?"

"Bazı borçlular alışkanlık olarak paralarını idare edemezler. Belki de Osgood, Briggs'in kardeşi hakkında bunu biliyordu. Borç istemedi ve Osgood talihsiz Jemmy'yi kurtarmadı, bu yüzden ne olabileceğini asla bilemeyeceğiz, ama babanı kurtarmaya hazır mısın Emily?"

Emily gölgelerin arasında, sırtı eve dönük bir şekilde oturdu ve Valerian da onun yanına indi.

"Babamın ne şekilde kurtarılmaya ihtiyaı var? Yıllardır olmadığı kadar sağlıklı, işler gelişiyor ve Caleb ile Tobias'ın Güney Denizleri'ne yelken açmasıyla birlikte, eminim onlarla birlikte her türlü projeye imza atacaktır. Ayrıca Adam geri döndü ve Lizbon ya da Toskana'da beklemesi gerekse de babam o mesafeleri kat edebilecek kadar zinde." Bakışları biraz kederli bir hal aldı. "Adam ve babam saatlerce iş konuşabilirler."

Valerian bir kolunu sevgilisinin omuzlarına doladı, çünkü o da kendini biraz kederli hissediyordu. Görgü kuralları insanın hemcinslerini düşünmesinden başka bir şey değildi ve Valerian Emily'ye görgü kurallarından çok daha fazlasını borçluydu.

Yükümlülüğünün onu çoğu zaman karısını özlemek zorunda bırakacak olması ve işine bağlı Peppers'ın arasında kendini *trop* hissetmesi hiç önemli değildi.

"Sözleşmeleri okudun, Emily benimkini, her kelimesini. Hayatların ve servetlerin kaybıyla sonuçlanabilecek bir erkek kibri yangınını durdurmak için bir gemi ustası getirdin. Osgood'un yazışmalarını yaptın, işlerini biliyorsun, ürünlerini *giyiyorsun*. Modacılar terzilerden daha fazla ipek ve ince yn satın alırlar ve modacılar kadındır."

"Valerian..."

Onu öptü. "Ailemin bir unvanı var ve sabun ve poşet satmak, bitki çayları karıştırmak ve moda olmasını çok istediğimiz dükkanlar açmak gibi bir girişimde bulunuyoruz. Küçük kardeşim bir oyun cehennemi işletiyor. Kayınbiraderim finans işleriyle uğraşıyor. Küçük oğulların, hatta unvanlı ailelerin ticareti küçümsediği günler hızla azalıyor. Karımın başarılı bir kumaş işinde parmağı olması benim için bir gurur kaynağı Emily."

Gerçek buydu. Emily onun için her zaman bir gurur kaynağı olacaktı ama hangi gerekçeyle onunla gurur duyabilirdi ki? Elbette Abbotsford'da başarılı olacaktı, Tanrı'nın izniyle sadık bir koca ve baba olacaktı, ama bu yeterli olacak mıydı?

"Kadınlar şirket yönetmez, Valerian. Briggs bu konuda son derece netti."

Belki de Avustralya Bayan Briggs için yeterince uzak değildi. "Briggs bu yalanı söylerken de diğer sahtekârlıklarında olduğu gibi kendi çıkarını düşünüyordu. Leydi Jersey sadece bir bankanın ortağı değil, aynı zamanda en büyük ortağı. Kuzeyde Bayan Mountain adında bir kadının iki binden fazla fayton atı, onları ahıra koyacak kadar hanı ve fayton yapan bir dükkanı var. Sadece aile mesleğine el atmış ve bunda da oldukça başarılı olmuş. Kadınlar değirmenlere, okullara, çiftliklere, mağazalara ve daha fazlasına sahiptir. Önemli karmaşıklıkta hayır işlerini yürütüyorlar. Ülkedeki hemen hemen her evi onlar yönetiyor."

Onun elini tuttu. "Karımın, uzmanlığına ihtiyaç duyulan bir zamanda aile işinden uzak durduğunu düşünmek istemem. Baban senden yardım istemeyecektir ama bence sen onunla pazarlık yapabilecek konumdasın."

Emily ona doğru eğildi. "Nasıl pazarlık?"

Valerian gözlerini kapadı, amaçladığı şeyin kokusunun ve hissinin tadını çıkarmak, hiç beklemediği bir kaderi kabullenmek için daha iyiydi.

"Osgood'a söyle, işten pay almak yerine anlaşmalarını saklasın."

"Anne miras bırakıldı Ben Para, Valerian. Papa olabilir olmak İsteddiği kadar cimri olsun, zorlukla işi yoktu."

annemin bana bıraktığı şey hakkında."

Şey, hayır, ama Valerian Osgood'un törenden sonra parayı serbest bırakacağından oldukça emindi. "Annen sana ne yapmanı söylerdi?"

"Babamın kulaklarını kutula. Annem ve babam sürekli iş konuşurlardı. Annem ticari bir mesele yüzünden babama birden fazla kez sesini yükseltti. Babam da onu dinlemeyi öğrendi. Dediğiniz gibi: Güzel kumaşların alımının çoğunu kadınlar yapıyor ve biz onları metrelerce giyiyoruz."

Hareket etmeden, Emily'nin duruşunda bir şeyler değişti. Zorlu bir aile yüzleşmesi yüzünden bitkin düşmüş bir kadın yerine, babasının inatçılığını üstlenme düşüncesiyle enerjik görünüyordu. Belki de annesinin anısı bunu yapmıştı, ama Valerian onun cesaretlendirmesinin de buna katkıda bulunduğunu umuyordu.

Emily, "İşten bana da bir pay kalacak," dedi. "Babamın Adam'ın işi yönetmesini ve bana raporlar göndermesini istediğini sanıyorum."

"Adam bir süre daha burada olmayacak, Emily. Kardeşin dünyayı gördü. İngiltere ile bağlarını kopardı ve sadece seninle ve Osgood ile uzlaşmak için geri döndü. Osgood'un seçtiği gün rotasını değiştirmesini ve kendi işlerini bırakmasını bekleyemezsin. Annenin ona bıraktığı parayı sessizce toplamalı ve aceleyle İngiltere'den uzaklaşmalı. Caleb ve Tobias Antipodes'i fethetmek için yola çıktılar ve geriye sadece sen kaldın."

"Babam işe alabilir-

" *Babam* Ogilvy'yi işe aldı."

Bu onu ayağa kaldırdı ve volta attırdı. "Yaptı ve Ogilvy'nin ilerleyişine bir kez bile bakma zahmetine girmedim. Lanet sözleşmeyi okumadığından bile şüpheleniyorum ve şimdi de amaçlarına uygun olmayan gemileri satın almaktan bahsediyor."

"Gemiler çoğul mu?"

Durdu, bakışları evin üzerindeydi. "Nerede yaşayacağız Valerian?"

"Burada, Dorset'te biraz zaman geçirmem gerekecek ama eğer istediğiniz buysa Abbotsford'u kiralayabilirim ve Hawthorne da kâhyam olarak hizmet eder." Valerian barıştan vazgeçmek istemiyordu.

kendi dönümlük arazisi ve sessizliği, ailesinin oturduğu yerin yakınında ev diyebileceği bir yer. Bir İngiliz beyefendisi her zamanki gibi mülk sahibiydi.

Ancak her zamanki gidişat Emily'ye uymayacaktı ve bu nedenle her zamanki gidişattan vazgeçilmesi gerekebilirdi.

Yüzü ona dönüktü, ifadesi oldukça sertti. "Mutlu olmak için neye ihtiyacın olduğunu soruyorum Valerian. Kendimi babamın işlerine gömebilirim ama çocuklarla kutsanacağımızı umuyorum. Kendi kendilerini yetiştirmiyorlar ve aristokratların çocuklarına sevgiyle yetiştirilecek hazineler olarak değil de hizmetkârların omuzlayacağı bir yük gibi davranmalarına hiç saygı ."

Ona nasıl da hayrandı. "Babam bir aristokrattı. O ve kontesleri, yardım alsalar da kendi çocuklarını yetiştirdiler." Valerian ayağa kalktı, çünkü Emily'nin Osgood'un işlerini yönetme fikrinde şu an için yapabileceği kadar ilerleme kaydettiğini hissetmişti.

Emily aralarındaki mesafeyi kapatarak, "Çocuklarımıza iyi bir anne olacağım," dedi. "Annem babamı hizada tutmayı ve bana ve Adam'a bakmayı başardı. Kumaş işiyle ilgilenecek misin?"

İyi niyetli bir yalanı, gerçeği gölgelemeyi düşündü. İkisi de diğerlerinden daha çok değer verdiği kadına hizmet etmeyecekti.

"Elbette bir aile üyesinin yardım talebini asla geri çevirmem, Emily, ama kumaş endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Başkalarının ihmal ettiği işleri yaparak faydalı olmayı seviyorum ama yine de son derece cahil olduğum bir alanda pek de etkili olamıyorum. Benim uzmanlığım tartışmaları yatıştırmak, karmaşık sosyal durumları yönetmek. Sanırım siz buna küçük diplomasi diyorsunuz."

Bunun için de beyefendilik dışında gerçek bir meslek yoktu.

"Kitabın ne oldu?" diye sordu. "Kitabınızı yazarken eğlendiniz mi?"

Kitabı. Hangi hayali günde bir kitap yazabileceğini düşünmüştü ki? "Her dakikasını çok sevdim. Kalemimi elime aldığımda, diğer tüm endişelerim ve kaygılarım yok oldu ve kendimi etkili ve anlamlı iletişimin zorluğuna kaptırdım."

Sorun da buydu. Bir beyefendi evliliğine anlam katardı ama aynı zamanda *anlam* da katmalıydı. Emily, Osgood'un ticaret imparatorluğunun batmasını önlerken, Valerian Abbotsford kiracılarını çağırmaktan başka hangi anlamlı çabaya yönelebilirdi?

"Daha fazla kitap yazmalısın." Emily vardığı sonuçtan kesinlikle emin . "Kimse seni cesaretlendirmezken sen taslağında ısrar ettin. Başka bir adam bunu sadece bir eğlence olarak görüp bir kenara atacakken sen yayıncılara değerlendirmeleri için gönderdin. Daha fazla kitap için fikirlerin Valerian, biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kollarını onun beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı. "Çünkü seni seviyorum. Çünkü her fikrini tüm dünyanın duyması için haykırmaya gerek olmadığını biliyorum. Kendi fikirlerini kendine saklıyorsun ama aklın asla boş durmuyor."

Onu kollarıyla sardı, kucaklamanın yüzünü göremeyeceği anlamına gelmesinden memnundu. "Çocuklara görgü kurallarını öğretmek için *Ezop Masalları* gibi bir şey hazırlamak isterdim. Neden sıramızı bekleriz? Neden mevkiimiz ne olursa olsun karşılaştığımız herkese nezaket gösteriyoruz? Neden tepside asla kibar olandan fazlasını almayız? Çocuklar hikayeleri sever ve gençken özellikle etkilenmeye açık ve iyi kalpliyizdir. Bir çocuğa görgü kurallarını öğretirseniz, mesleği ya da makamı ne olursa olsun bir centilmen olur."

Ve böyle bir kitap *anlamlı* olacaktır. Belki çok büyük değil Kazançlı olacak, belki birkaç yıl içinde unutulacak ama anlamlı olacak.

"O zaman sen de öyle yapacaksın," dedi Emily. "Sen de botanik işlerinde ailene yardım edeceksin, kardeşlerini idare edeceksin, Abbotsford'un işlerine bakacaksın, yargıçlık yapacaksın ve çocuklarımıza babalık edeceksin. Ben onların annesi, babamın iş vicdanı ve evimizin hanımı olacağım." Ona daha sıkı sarıldı. "Bu çok karmaşık olacak Valerian. Sonsuz bir meşguliyetimiz olacak."

Valerian sonsuza dek mutlu olacaklarını umuyordu. Bir kontun oğlu ya da zengin bir varis için alışlagelmiş beklentilere göre değil,

ama kendi yüreklerine göre.

"En önemli kısmı unuttun Emily."

Ona doğru baktı. "Toplantılar mı? Derslerde senin dans eşin olmaktan mutluluk duyarım Valerian, gerçi bu tamamen bir davranış. Dansım çalışmak istiyor, biliyorum."

"Derslerde ve tüm iyi geceler valslerinde benim partnerim olacaksın, ama en önemlisi seni seveceğim ve umarım sen de bana karşılık vereceksin ve böylece tüm meşguliyet ve karmaşa yönetilebilir olacak."

Öyle olacağını biliyordu, çünkü Emily'yi tanıyordu ve kendi güçlerini ve yeteneklerini biliyordu.

"Haklısınız, tabii ki. Bağrıışmaları duyuyor musun?"

Caleb, Tobias ve Adam görünüşe göre birbirlerine girmişlerdi ve sert ses tonları bahçede yankılanıyordu. "Onlar sadece empatik davranıyorlar. Gerçekten bağırmaya başladıklarında müdahale edeceğiz."

Emily içini çekti, Valerian onun alnına bir öpücük kondurdu ve o an, evdeki fikir ayrılığına neden olan her neyse Valerian'ın bunu keyif alacağını ve Emily'nin de muhtemelen bu işe el atacağını bildiği için daha da tatlı bir hal aldı.

Evlenecekler ve iş ya da başka türlü her türlü macerada ortak olacaklardı.

"Cebinde ne var?" diye sordu, tutuşunu gevşeterek. "Genelde çok şık ve mükemmel görünürsün ama ceketinin cebinde kâğıt çıtırtıları duyuyorum."

Valerian elini cebine attı ve Grey'in günün erken saatlerinde kendisine iletği mektubu buldu.

"Benden bir mektup-" Jacaranda'nın düzenli yazısını görmeyi umarak mektubu açtı. Onun yerine Worth Kettering'in karalaması karşıladı onu. "Kayınbiraderimden."

"Peki, ne yazıyor? Babam Bay Kettering'in skandal yaratacak kadar zengin olduğunu söylüyor ki bu da babam için büyük bir övgü."

Valerian mektubu açtı, Sycamore'un boyundan büyük işlere kalkıştığına dair kısa bir uyarı ya da belki de Jacaranda'nın ayaklarına kapanmak için Kasabaya gelmesini emreden bir yazı bekliyordu.

"Kitabımı beğendi," dedi Valerian yavaşça. "Kitabı bizzat Kral George'a gösterdi."

Bir sonraki anda Valerian koltuğuna geri dönme zorunluluğu hissetti.

"Devam et," dedi Emily, onun yanına çökerek. "Kral kendini görgü kurallarının hakimi sanıyor, değil mi? Avrupa'nın ilk centilmeni ya da öyle bir şey. Sanatın hamisi, kıyas kabul etmez bir saray adamı."

"Kral 'hem zekâmdan hem de konu bilgimin genişliğinden etkilendi'. Majesteleri kitabı iki cilde ayırmamı önerdi; biri erkeklere, diğeri kadınlara hitap edecek ... Fena fikir değil."

"Bunu yapabilir misin? Bir kitabı ikiye bölebilir misin?"

Valerian zihnini Emily'nin sorusuna odaklamaya çalıştı ama *kral kitabını seviyordu*. Krallığın hükümdarı *kitabını seviyordu*.

Valerian bölümleri sıralamayı düşünürken, "Materyali gözden geçirebilirim," dedi. "Biraz bayanlar için, biraz da erkekler için ekleyebilirim. Bu fikir aslında zekice."

Evden gelen gürültü giderek arttı, şiddet tehdidi seviyesine ulaşmamıştı, sadece canlı bir fikir ayrılığının müziğiydi.

"Dahası var mı?" Emily mektuba bakarak sordu. "El yazısı berbat."

"Worth'un pek bir özelliği yok ama Jacaranda'ya bayılıyor, Jacaranda da ona. Diyor ki..." Valerian kesik kesik yazılmış yazıya daha yakından baktı. "Diyor ki..."

Mektubu yere bıraktı ve tamamen Emily'ye sarıldı.

"Ne?" diye sordu, ona tekrar sarılarak. "O ne diyor?"

Valerian mektubu eline sıkıştırdı ve hemen ona sarılmaya geri döndü.

Emily mektubu göz hizasına kadar getirmeyi başardı. "Dougal MacHugh kim?"

"Kendisi Londra'daki en başarılı ev tavsiyeleri yayıncısıdır. Kitapları, imkanları olan ve sosyal iyileşme arzusu taşıyan ailelerin ticaretini çekmek isteyen her dükkanda bulunuyor. O... kitabım için mükemmel. Kitaplarım için."

"*Kralın desteği onu ikna etti...*" Emily mektubu bankın üzerine fırlattı. "Daha sonra okuyacağım. Belki de çerçeveletmeliyiz. Adam, Tobias ve Caleb'e karşı yumruklarını kullanırsa onu tutuklayacak mısınız?"

Valerian onu öptü, çünkü bir erkek hayalleri gerçekleştiğinde, bu hayalleri kendisiyle paylaşan kadını öpmekten başka ne yapabilirdi ki?

"Onu tutuklamamı ister misiniz?"

"Çay keklerini sunarken kurnazca yasal ceza tehdidinde bulunmanız hoşuma gidiyor. Bu çok şık ve her zaman-"

Onu biraz daha öptü ve ne olduysa oldu, o gün kimse birbirine girmede ama bunun tek nedeni Valerian ve Emily'nin araya girip hem çay kekleri hem de tehditler savurmaları ve her ikisini de yaparken çok eğlenmeleri idi.

EPİLOG

Valerian gözlüklerinin kenarından Emily'ye baktı. "Sycamore ziyaret etmekle tehdit ediyor. Sevgilerini yolladı."

Gözlüklü Valerian, Emily'nin hayal gücüne her türlü evlilik uçuşunda ilham veriyordu. Gece geç saatlerde, gözlüğünden *başka bir* şey takmadan yatağında kitap okuma alışkanlığı vardı...

Artık tamamen giyinikti ve Abbotsford'un çalışma odasının ocağındaki ateş neşeyle yanıyordu ama Emily'nin ilk çocuğunun dört aydan kısa bir süre sonra doğacak olmasına şaşmamalıydı. Ne de olsa bir kadın kocasının bilimsel çıplaklığına ancak bu kadar dayanabilirdi.

"Cam'e söyle, bir sonraki toplantıya onu da götürebileceğimiz zaman gelsin," dedi Emily, işlemekte olduğu bebek elbisesinin eteklerine bakarak. "Yerel hanımlar onunla ayakta durmaktan hoşlanacaktır."

Valerian kardeşinin mektubunu bir kenara bıraktı. "Bugün Kettering'den de haber aldım."

"İyi haber mi?" Worth Kettering, Emily'nin fonlarının yönetimini devralmıştı ama o ve Valerian, Emily'nin annesinden miras kalan para dışında Osgood'dan herhangi bir ödeme almayı reddetmişlerdi. Dorning ailesinden, defterleri Valerian'ın gözetiminde tutulan botanik işinden elde edilen üç aylık kârın mütevazı bir yüzdesini alıyorlardı. "Çiçek parası" ve Valerian'ın yazılarından elde edilen gelirler tasarruf için bir kenara ayrılmıştı.

Valerian gözlüklerini çıkararak, "Worth çok iyi haberler gönderdi," dedi. "Kral Adam'ı affetmeyi kabul etti, ama anladığım kadarıyla

Osgood önce Carlton House ve Pavilion'a dönümlerce ipek hediye etmek zorunda kaldı."

"Babam her iki binayı da ipek ile kaplayabilir ve masrafı zar zor hissedebilirdi. Adam'ın iyiliği için rahatladım, yine de adalet ipek rüşvet gerektirmemeli. Belki Adam bebeğin vaftiz törenine katılabilir."

Adam onların düğününe katılmıştı. Tören Dorning ailesinin şapelinde, şahitlerin sadece aileden olduğu sessiz bir toplantı olmuştu. Margaret Dorning, Emily ile birlikte ayağa kalkmış; Casriel Kontu sağdıç olarak görev yapmış ve düğün kahvaltısı Dorning Hall'un arka terasında doyurucu bir aile yemeği olmuştu. Adam aynı gün gün batımından önce ayrılmıştı ama Milano'dan düzenli olarak mektup yazıyor ve Bayan Thelwell'e de mektupla kur yapıyor gibi görünüyordu.

"Hâlâ gelecek hafta Londra'ya gitmek istiyor musun?" Valerian ayağa kalkıp pencereye giderek sordu. Son yağın kar sadece on beş santimdi. Güzel olmasına yetecek kadar ama seyahati engelleyecek kadar değil.

"Bebek doğduktan sonra bir süre seyahat etmek istemeyeceğim. Eğer şimdi babama bakmazsak, yaramazlık yapmaya kalkışacak."

Valerian döndü ve kalçalarını pencere pervazına dayadı. "Bayan MacLellan'ı işe aldığına pişman mısın Emily? Hâlâ Londra'ya taşınabiliriz, biliyorsun. Dorning House'da kalabilir, hatta kendi mülkümüzü satın alabiliriz."

Valerian'ın kitapları son derece iyi iş çıkarmıştı ve el yazması henüz tamamlanmamış olmasına rağmen çocuk kitabı abonelikleri hızla artıyordu. Ona sık sık her yerde yazabileceğini söylüyordu ve Emily de ona inanıyordu.

"Gel yanıma otur," dedi Emily, nakışını iş sepetinin üzerine katlayarak. "Bir itirafım var."

"Kulağa ilginç geliyor." Valerian kanepede ona katıldı ve bir kolunu omuzlarına koydu. "Yaramazlık mı yaptın?"

"Kahvaltıdan önce sana yaramazlık yaptığımdan beri değil. Bunun babamın kumaş işiyle ilgisi var."

Valerian minderlere yasladı ve gözlerini kapattı. "Londra'ya taşınmak istiyorsun. Pekala, . Sana izin verebilirim.

Abbotsford dışında, doğru kiracıyı bulmak biraz zaman alabilir ve-

Emily iki parmağını kocasının dudaklarının üzerine koydu. "Babamın işini yönetmek istediğimi sanıyordum Valerian, babamın olmama asla izin vermediği yönetici olmak istediğimi."

Parmaklarını sıcak bir kavramayla sardı. "Ve?"

"Değil ve. *Ama*. Ama kumaşla o kadar da ilgilenmediğimi fark ettim. Babam beni bu işten uzak tutmaya çalışıyordu çünkü önce ondan bir şeyler çalacağımdan endişeleniyordu, sonra da çok büyük ve zengin bir işletmenin bile kibar toplumun gözünde hala korkunç bir tüccar *dükkanı* olduğunu fark etti."

"Kibar toplum değişiyor Emily ve sen iş dünyasında çok başarılısın. Üstelik babanın heveslerini dizginleyecek birine ihtiyacı var, çünkü Caleb ve Tobias Avustralya'da kumaş züppesi olarak harika vakit geçiriyorlar."

"Avustralya'ya başsağlığı dilerim." Briggs Avustralya topraklarına ayak bastıktan sonra bir ay içinde bir koca bulmuştu ve Emily o zamandan beri ondan haber almamıştı - Emily de sormamıştı, sormaya da niyeti yoktu. "Babama gelince, Bayan MacLellan onun heveslerini dizginliyor ve bunu yapmak için sesini yükseltmesine bile gerek kalmıyor."

Valerian ona baktı. "Londra'ya gitmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, burada Abbotsford'da kalmayı tercih ettiğimi söylüyorum. Senin yazman gereken kitaplar var, ben Margaret'bitki tariflerini öğreniyorum, Pepper Ridge'deki tadilat bizim gözetimimizi gerektiriyor, Hawthorne sana danışmadan botaniklerle ilgili neredeyse hiç karar vermiyor, Casriel Dorning Hall'daki yıkım ve yeniden inşa konusunda sürekli senin fikrini soruyor. Meşgulüz, mutluyuz, yakınlarımızda ailemiz var ve yakında ebeveyn olacağız. Hiç vefatından sonra babamın işlerinden bir noktada ben sorumlu olacağım. Şimdilik *evde kalalım* Valerian ve Londra'nın biz olmadan da yoluna devam etmesine verelim."

"Emin misin?"

Onu nasıl sevdiğini. Onu dinlemesini, ona her şeyi anlatabilmesini, ondan bir çocuğu olmasını ne kadar çok seviyordu.

"Abbotsford büyüklüğünde bir evi idare edebilecek yeterlilikteyim ve bunu yapmaktan zevk alıyorum" dedi. Kiracılarımızla birlikte olmaktan, Dorset'te tohum ve nal fiyatları konusunda pazarlık yapmaktan hoşlanıyorum. Bu da bir iş, biliyorsunuz."

Kanepeden kalkmak için manevra yaptı -giderek hantallaşan bir çaba

-Ve Valerian'ın kucağına oturdu. "Beni pusuya düşürdün," diye etti onu öperek. "Ne istediğimi ve ne istemediğimi tam olarak bildiğimi sanıyordum. Dorset'in dünyanın öbür ucunda olduğunu sanıyordum ama şimdi... sen buradasın ve ev de burada ve" -bebek tekmeledi, Valerian bunu hissetmiş olmalıydı- "bebek de benimle aynı fikirde. Burası evimiz."

Valerian öpücüğe karşılık vererek, "Sen evindesin," dedi. "Sen benim evimsin ve Londra'da bir hafta daha geçirmesek bile bundan memnun olacağım. Bu çocuk oldukça canlı."

Emily, Valerian'la birlikte cıvılcıvılcı çocuklarının tadını çıkarabilmek için ona iyice sokuldu. "Bu bebeğe ne isim verelim?"

"Valerian, Emily'nin şakağına bir öpücük kondurarak, "Dorning geleneğine uygun olarak botanik bir isim mi tercih ediyoruz, yoksa vermek istediğiniz bir Pepper soyadı var mı?" diye sordu.

"Klasik isimleri severim. Bunu bir daha yap lütfen."

Tekrar yaptı ve Emily'nin fevkalade hassaslaşan göğüslerine nazik bir okşama ekledi. Bundan sonra işler yatay bir yönde ilerledi ve Emily ancak bir saat sonra bebeğin adı konusundaki tartışmaya devam edebildi.

Takip eden aylar boyunca, çocuk doğana ve Adam Amcası vaftiz babası, Jacaranda Teyzesi de vaftiz annesi olarak Calantha Terpsichore Dorning adını alana kadar pek çok benzer tartışma yaşandı. Çiçekleri severdi, dans etmeyi severdi. Zarif tavırları vardı ve iş konusunda da oldukça başarılıydı!

SEVGİLİ OKUYUCULARIMA

Sevgili okuyucularıma,

Valerian birkaç kitaptır beni büyülüyor ve kardeşlerini yola getiriyor ve ben de *onu* kimin büyüleyebileceğini merak ediyordum. Emily Pepper öne çıktı ve çılgın şamata hemen . Peki ya Hampshire'ın vahşi doğasında tek başına kalan sevgili Oak'ımız?

Ne biliyorsun, Oak o kadar da yalnız değil. Eskiden çok başarılı bir ressamla evli olan dul Bayan Verity Channing, Oak'ı kendisi için bazı tabloları restore etmesi için tutmuştur. Oak, başarılı bir portrecinin tek adresi olan Londra'yı gözüne kestirmiştir ama Verity için çalışmanın ona sağlayacağı para ve itibarı da reddedemez.

Sonra dul kadının hazineleri arasında skandal yaratacak bir sanat eseri bulur ve işler fazlasıyla hassaslaşır. Öpüşme gerçekleşir, bu da tüm durumu daha da karmaşıktırır. Alıntılar aşağıda ve [**Bir Kadının Rüyası Gerçek Oldu**](#) Mayıs ayında [**web mağazamdan**](#), Haziran ayında ise [**büyük perakende platformlarından**](#) temin edilebilecek.

Ki bu çok uzak, değil mi? Neyse ki bir sonraki **Haydutlardan Zenginlere** hikâyem, [**A Duke by Any Other Name**](#), Nisan ayında çıkıyor. Leydi Althea Wentworth, Mayfair'in balo salonlarında sefil bir şekilde başarısızlığa uğradıktan sonra, Yorkshire'ın kırsal sosyetesine girmeye karardır. Planı, huysuz, münzevi ve aynı zamanda bir dük olan komşusunun işbirliğine bağlıdır. Nathaniel, Duke of

Rothmere, kibar toplumun bir parçası olmak istemez ama kimsenin Althea'ya kötü davranmasını da kabul edemez.

Bir dük ne yapabilir ki? Şey, evet. Daha fazla öpüşme, ki bu da işleri daha da karmaşıktırıyor. Alıntı aşağıda.

Ayrıca daha önce yayınlanmış ve artık piyasada bulunmayan antolojilerdeki novellaları [bir A Duke Walked](#) araya getirmekle ([into House Party](#) "bu konudaki ilk girişimim), Ash ve Cam Dorning için hikayeler düşünmekle ve Regency whodunitsim **Lady Violet Mysteries**i kemirmekle meşgulüm, meşgulüm, meşgulüm. Yakında çıkacak tüm [kitaplarımı Bookbub](#)'ve ön siparişlerimi takip etmek için beni da takip etmeniz yeterli. Ayrıca her zaman indirimli bir kitabımın olduğu [Fırsatlar](#) sayfamda da göz atabilirsiniz. (**Gerçek Onur'un** çıkışında biraz aşırıya kaçtım - tüm Şubat ayı boyunca üç kat indirim var).

Kitapları nerede bulursanız bulun, iyi okumalar!

Grace Burrowes

[Bir Kadının Rüyası Gerçek](#) Oldu'dan bir alıntı için okumaya devam edin!

ALINTI-BİR HANIMEFENDİNİN RÜYASI GERÇEK OLDU

Oak Dorning, çok başarılı bir ressamın dul eşi olan Verity Channing için eski tabloları restore etmek üzere geçici bir görev kabul etmiştir. Oak'ın hedefleri, başarılı İngiliz portre sanatçılarının tek mekânı olan Londra'da yatarken, Verity sanatla, Londra'yla ya da portrelerle hiçbir şey yapmak istememektedir. Derken Oak, Verity'nin sanat koleksiyonu arasında gizlenen büyüleyici bir hazine bulur ve muhtemelen başka beklenmedik yerlerde de...

Küvet Oak'ın boyutlarındaki bir adam için biraz sıkışık, ama idare etti ve Dorset'ten gelen günün soğuk ve bitmek bilmeyen yolculuğundan sonra suyun sıcaklığı mükemmeldi. Temizlendi ve arkasına yaslandı, su biraz daha soğuyana kadar ıslanmaktan mutluydu.

Berbat hava yüzünden gece bastırmıştı ve Oak'ın odası sadece mumlar ve ocakta yanan ateşle aydınlanıyordu. Bayan Channing görünüşe göre yakacak konusunda cimrilik etmiyordu ve sanatçıların cereyanlı çatı katlarında kalması gerektiğine de inanmıyordu.

Oak'ın yatak odasında rahat bir oturma odası vardı ve her iki odada da şömine yanıyordu. Yatak odasındaki giyinme dolabı Oak'ın gezgin bir tüccardan ziyade bir misafir olduğu hissini daha da pekiştiriyordu.

Soluk, mavi damarlı bir peynirden bir ısırık daha aldı ve bir yudum mükemmel Porto şarabıyla yıkadı. Kafasında tartışmaya başlamıştı: küvette uyuklamak mı yoksa su soğumadan dışarı çıkmak mı?

-O sırada paravanın diğer tarafından sessiz bir çıtırtı duyuldu.

"Valizi kendim açarım," dedi, uyumaktan vazgeçerek. "Zahmet etmene gerek yok. Ben sonra bakarım." Tanrı'nın izniyle giysileri tamamen ıslanmamıştı. Sandıkları muhtemelen birkaç gün daha Merlin Hall'a ulaşmayacaktı ve nemli gömlekler katlanılmaması gereken bir ıstıraptı.

Bir uşağın neşeli bir selam vermesini ya da kahya Bracken'ın onaylamayan bir yorum yapmasını bekliyordu. Onun yerine sessiz bir hışırtı duydu.

"Halloo," dedi Oak, ateş perdeleri odanın çoğunu görmesini engellese de doğrulup oturarak. "Kim var orada?" Bir hizmetçi yanırlıklı odasına mı girmişti? Birisi yanında getirdiğı birkaç eşyayı tüfikle çalmayı mı düşünmüştü?

İsteksizce ayağı kalktı, üzerinden küvete su akıyordu ve soğuk hava zihnindeki uyuşukluğu kovalıyordu.

"Göster kendini," dedi bir havlu kapıp ortasına sararak. "Her iki odada da fazladan bir kova kömür var zaten."

Oak, ateş perdelerinin üstünden koridora açılan kapıyı gördü. Odadan yumuşak ayak sesleri geliyordu ama loşlukta tek seçebildiğı, kapının ardındaki büyük karanlığa doğru kayan bir gölgeydi.

"Lanet olsun." Usturasını çalan bir hırsız bunu yapamazdı. Oak kendini küvetten kurtardı ve açık kapıya doğru fırladı. "Her kimsen buraya geri dön. Bir misafirden bir şey çalmak doğru değildir." Gerçi Oak tam olarak bir misafir sayılmazdı. Merlin Malikânesi'nin bir çalışanıydı, bir sanatçıdan ziyade bir zanaatkârdı.

Koridordaki hava oturma odasındaki havadan bile daha soğuktu ve Oak, üzerinde havludan başka bir şey olmadan yabancı bir evde koşturduğunu fark edene kadar kapısından iki metre bile uzaklaşmamıştı.

Ayak sesleri halı kaplı bir köşede kaybolurken aniden durdu. "İsa kundakta. Ben ne-?"

Bir boğaz temizlendi.

Oak yavaşça döndü, bir eliyle havlusunu beline sardı.

"Kundak bezlerini görüyorum," dedi kadın. "Yüce Tanrı'nın oğlunun karşımda durduğundan oldukça şüpheliyim."

Koridorun gölgelerinde siyaha yaklaşacak kadar koyu patlıcan rengi bir elbise giymişti ve elinde soğuk esintide titreyen bir mum taşıyordu.

"Oak Dorning, Yüce ile bir akrabalığım yok. Eğilirdim ama sadece havlu giyen bir adam olduğum için daha da gülünç görünmek istemem."

Ona değerlendirici bir bakış attı. "Sizi temin ederim Bay Dorning, gülünç görünmüyorsunuz, yine de neden biraz utangaç olduğunuzu anlayabiliyorum. Ben Verity Channing."

Oak, en azından kardeşi Hawthorne'la kıyaslandığında, kendini çok zayıf buluyordu. Valerian'la kıyaslandığında, tuvaleti ve davranışları cilasızdı. Casriel'in kasaba bronzundan yoksundu. Ash'in iş kafası, Sycamore'un kurnazlığı ya da Willow'un soğukkanlılığı onda yoktu.

Ancak Verity Channing, Oak'ın neredeyse çıplak halinden ilgisini çeken bir şeyler görmüştü. Bakışlarında fesat bir merak değil, Oak'ın bir konunun taslağını çıkarmayı düşünürken yaptığı türden bir değerlendirme vardı. Işık bu özel teni nasıl etkilemişti? Biraz farklı bir açı daha mı açıklayıcı olurdu? Daha mı dürüsttü?

Mum ışığının gurur okşayıcı olduğu söylenirdi ama Oak'ın Verity Channing'i incelemek için ayırdığı birkaç dakika içinde, varsa bile kusurlarını gizlemek için gölgeye ihtiyacı olmadığı sonucuna vardı. Gözleri hafifçe eğikti; güçlü burnu, dolgun dudakları ve kıvrık kaşları için mükemmel bir tamamlayıcıydı. Yüz hatları nadir görülen bir simetriye sahipti ve ideal oranlarda bir araya geliyordu. Kaşlar, çene, çene, yanaklar... bir insan yüzünün tüm yapıları onun fizyonomisinde zarafet ve güç, güzellik ve mükemmellik arasındaki dengede sunuluyordu.

Tek kelimeyle büyüleyici bir kadındı. Bakması o kadar güzeldi ki, Oak bir an için üzerinde sadece bir havlu olduğunu, bunun onun olduğunu unuttu.

ve soğuk bir koridorun ortasında aval aval ona baktığını unuttu.

"Size bir iyilik borcum var Bay Dorning," dedi mumu indirirken.

"Bugün erken saatlerde çamurdan bir araba çıkardınız ve Dante'yi uzun, soğuk bir yürüyüşle Salon'a dönmekten kurtardınız. Bu nedenle, bu buluşmanın koşullarından kimseye bahsetmeyeceğime söz veriyorum."

Oak onun kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlayamıyordu ama sözünü tutacağına inanıyordu ve bunun için Tanrı'ya şükreliyordu çünkü kardeşleri bu karşılaşmayı öğrenselerdi gülmekten kendilerini alamazlardı.

"Bu buluşmanın koşullarını *unutmuş* olabileceğinizi sanmıyorum, hanımefendi? Belki de hafızanızdan silmişsinizdir?"

Odasına dönmek için onu geçmek zorundaydı. O kadar hafif, o kadar şeytani gülümsemesi bunu bildiğini gösteriyordu.

Yaklaştı ve mumu ona uzattı. "Bana eşlik etmek zorunda kalan herkesin dikkatini dağıtmak için nefesinin altında mırıldanan yaşlı bir kadın olduğumda, seni sadece bir havluyla gördüğümde hâlâ hatırlayacağım." Adamın göğsünü, kollarını, omuzlarını, sonra da yüzünü yavaşça inceledi. "Bu anı beni gülümsetecek. İyi akşamlar Bay Dorning. Kahvaltıda görüşürüz, ama -benim için üzücü bir şekilde- *sizden* biraz daha az göreceğime inanıyorum. Böylesine iyi bir numunenin akciğer hummasına yakalanmasını kimse istemez."

Kadın karanlığa doğru uzaklaştı ve Oak koridorda kalıp düşüncelerini sıraladı. Erkek ya da kadın hiç kimsenin kendisine böylesine içten bir takdirle baktığını hatırlamıyordu. Bu ilgi sinir bozucuydu, ama aynı zamanda... tuhaf bir şekilde memnuniyet vericiydi.

Ve bu kalıcı tatmin duygusunun yanı sıra, çoğunlukla görsel duyuları aracılığıyla deneyimlediği bir şeyi kâğıda dökmek için bir sanatçının ağrıyan ihtiyacına sahipti - ama tamamen değil. Havada bir parça tarçın, bir erkeğin kendisini içgüdüsel olarak etkileyen bir kadına karşı hissettiği gibi bir farkındalık zonklaması vardı.

"O gülümseme," diye mırıldandı, havlusunu toplayıp oturma odasına dönerken. "O bilmiş, arsız, dışı..."

Üç uşak küvetle ilgilenmek için geldiğinde Oak bunu fark etmedi bile. Kanepede havlulara sarınmış bir şekilde oturmuş, Verity Channing'in gülümsemesini çizmeye çalışıyordu.

A Lady's Dream Come True kitabınızı sipariş edin ve ***A Duke by Any Other Name kitabından*** bir alıntı için okumaya devam edin!

ALINTI-BAŞKA BİR ISIMDE BİR DÜK

Rothmere Dükü Nathaniel ile tanışmak için başvurduğu kibar yöntemler Leydi Althea Wentworth'u tamamen başarısızlığa uğratmıştır. Becerikli bir kadın olarak, amacına ulaşmak için alışılmadık yöntemlere başvurmuştur...

Althea misafirini görmeden önce duymuştu. Rothhaven'ın gelişi, arabasına doğru değil Lynley Vale malikânesini çevreleyen parkın tam karşısından gelen hızlı bir toynak sesiyle haber verilmişti.

İri bir at böyle bir gök gürültüsü yaratırdı, kibar bir dörtnala koştuktan vazgeçerdi. Althea salonunun penceresinden hayvanın yaklaştığını görebiliyordu ve ilk aklına gelen, ancak korkmuş bir hayvanın bu kadar hızlı gidebileceği oldu.

Ama hayır. At ve binicisi mükemmel bir ritimle yolun kenarındaki duvarı aştılar, kenara saptılar ve yukarı doğru devam ettiler, Tanrım, doğrudan çeşmeye nişan almışlardı. Siyah at acımasız mermere ve sıçrayan suya gittikçe yaklaşıırken Althea gözlerini kaçırıyordu.

"Meryem, Tanrı'nın Annesi."

Bir başka yumuşak sıçrayış - fıskiye bir santimse beş metre yüksekliğindeydi - ve mükemmel bir iniş, ardından atın hızını hemen kontrol etti. İğdiş, kendisiyle gurur duyduğu ve daha büyük mücadelelere hazır olduğu her halinden belli olan bir tırısla aşağı indi.

Binici atın boynunu okşadı ve hayvan sakinleşerek başını eğdi, yanları kabardı. Bir ödöl verildi ve bir kez daha okşandı,

Althea'nın seyislerinden biri atı almak için can atmadan önce. Rothhaven -bu sadece korkunç dükün kendisi olabilirdi- mahmuzlarını çıkarmak, şapkasını çıkarmak ve siyah eldivenli elini cehennem çukuru kadar karanlık saçlarında gezdirmek için ön basamaklarda yeterince durakladı.

"Söylentiler doğru," diye mırıldandı Althea. Rothhaven eski Vikinglerin ölçülerine göre inşa edilmişti ama onların açık renkleri ve mavi gözleri ondan esirgenmişti. Sanki Althea'nın casusluk yapacağını biliyormuş gibi başını kaldırdı ve Althea geri çekildi.

Bakışları Ocak ayındaki bir Yorkshire gecesinden daha soğuktı ve bu da Althea'nın onun hakkında duyduklarına tam olarak uyuyordu.

Pencereden uzaklaşıp ocağın yanındaki berjer koltuğa oturdu ve bu özel durum için seçilmiş bir kitabı açtı. Özenle giyinmiş, şık ama fazla telaşsız giyinmiş ve saçlarını da benzer bir özenle şekillendirmişti. Rothhaven çok az insana onun üzerinde ilk izlenimi bırakma şansı verirdi, bu da Althea'nın hayranlık duyduğu bir başarıydı.

Sesler antreden yukarı doğru süzüldü, ardından merdivenlerde botların ayak sesleri duyuldu. Rothhaven böylesine büyük bir örnek için hafifçe hareket etti ve sesi uzaktaki bir top gibi gürledi. Kapıya hafifçe vurulduğunda Strensall, Rothhaven Ekselansları Nathaniel'i anons ediyordu. Dükün kapı aralığından geçmek için eğilmesine gerek kalmadı, ama bu yakın bir şeydi.

Althea kitabını bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve bir santim bile aşağıya inmeden tam olarak hürmetkâr bir derinlikte reverans yaptı.

"Lynley Vale'ye hoş geldiniz, Majesteleri. Sizinle tanışmak bir zevk. Strensall, çayı getir ve süslemeyi de esirgeme."

Strensall kapıya doğru fırladı.

"Ben düşmanım ile ekmek kırmam." Rothhaven Althea'ya doğru yürüdü ve ona ters ters baktı. "Lanet olası çay yok."

Gözleri ürkütücü bir yeşildi, dalgalı kara kaşları ve Yorkshire kırlarının kayalıkları ve tepeleri kadar köşeli yüz hatları vardı. Yanında funda ve at kokuları getirmişti, hoş bir kombinasyon. Kırsalda çılgınca koşturmasına rağmen kravatının üzerinde pırıl pırıl parlayan tek bir altın vardı.

"Ekselanslarının görgüsüzlüğünü eforu takip edebilen gıcıklığa bağlayacağım. Bir tepsi, Strensall."

Dük daha yakına eğildi. "Bir tepsi getirirse zavallı Strensall'ı kâbuslarla lanetlemekle tehdit edeyim mi?"

"Bu hiç sportmence olmaz." Althea gözlerini dikmiş uşağına bir bakış fırlattı ve uşak koşarak uzaklaştı. "Öfkeli biri olarak tanınıyorsunuz ama halk benim geçişimin sütün kesilmesine ve bebeklerin sancılanmasına neden olduğunu iddia etseydi ben de biraz asabi olurum. Hiç kimse sizi onur kırıcı davranışlarda bulunmakla suçlamadı."

"Siz leydim, savaş domuzlarını benim bahtsız mülkümün üzerine salacak kadar alçalmışken onlar da alçalmayacaklar." Adam bir santim bile geri çekilmedi ve Althea bu kadar yakından daha ince bir koku yakaladı. Vadideki zambak ya da yasemin. Çok hafif, zarif ve beklenmedikti, tıpkı gözlerindeki yosun yeşili gibi.

"Okumanız yok galiba," diye devam etti, "yoksa 'öngörülebilir gelecekte misafir ağırlamayacağız' ifadesinin ne sizi ne de hayvanlarınızı Rothhaven Hall'da istemiyoruz anlamına geldiğini anlardınız."

"En yakın komşunuzdan gelen kısa bir telefona ev sahipliği yapmak pek eğlenceli olmaz," diye karşı çıktı Althea. "Oturabilir miyiz?"

"Oturmayacağım," diye karşılık verdi. "Lanet domuzlarınızı bahçemden geri alın hanımefendi, yoksa hafta bitmeden onları kesime gönderirim."

"Yaramaz hanımlarımın gittiği yer burası mı?" Althea kanatlı koltuğuna oturdu. "Uzun zamandır gezintiye çıkmamışlardı. Sanırım bahar havası onları gezip teşvik etti. Geçen sonbaharda pazarı incelemeyi akıl ettiler ve yazın da Pazar ayinlerine katılmaya karar verdiler. Komşularımızın çoğu sürümüzün sosyal eğilimlerini eğlenceli buluyor."

"Eğer sürünüz şu anda bahçemde davetsizce dolaşmasaydı, eğlenebilirdim. Bu boyutlardaki bir hayvanın başıboş dolaşmasına izin vermek sorumsuzluktur ve bir dükün kız kardeşinin neden domuz yetiştirdiği benim hayal gücümü tamamen alt üst ediyor."

Çünkü Rothhaven hiçbir zaman fakir olmamıştı ve olmayacaktı. "Oturun majesteleri. Bana sadece görgüsüzlerin bahçeyi ziyaret etmek isteyen bir ev tekiri gibi salonda dolaştığı söylendi."

Althea'ya sırtını döndü -çok kabaydı- ama soğukkanlılığını toparlamak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bunu küçük bir zafer saydı, çünkü o için birçok gerekmişti.

Bir unvan aldığından beri birkaç dakika geçti ve soğukkanlılığı güzel bir bahar günündeki ekinleri gibi asi kaldı.

Gerçi gerçek söylense de, bayan domuz vardı vardı biraz

son gezilerinin yönü konusunda *cesaretlendirdi*.

Rothhaven Althea'ya döndü, bakışlarındaki ateş yakıcı bir küçümsemeye dönüşmüştü. "Yoldan çıkmış domuzlarını topraklarımdan geri alacak mısın, almayacak mısın?"

"En basit konuşma nezaketine bile uymayan bir adamla bu konuyu tartışmayı reddediyorum." Elini karşıdaki koltuğa doğru salladı ve bu hareket muhteşem dükalık boyunun uzamasına neden olunca, Ekselanslarının odadan çıkmasından korktu.

Onun yerine sandalyeye oturdu ve tıpkı Lucifer'in taç giyme töreni cübbesini düzenlemesi gibi binici ceketinin kuyruklarını çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedi Althea. "Bu şekilde yürüdüğünüzde bir kadının boynuna ağırlar giriyor. Meyve bahçeniz benim evimden en az bir mil uzakta."

"Ve rüzgar altında, daha da acısı. Belki de mahalleyi kokularıyla güzelleştirmek için domuz yetiştiriyorsunuzdur?"

"Aynı amaçla at, koyun ya da inek beslediğinizden daha fazla değil, Majesteleri. Ya da belki de hayvanlarınız Rothhaven Malikanesi'ne sinen yaygın kükürt kokusunu gizliyordur?"

Dük'ün çenesinde bir kas seğirdi.

Althea konuğunu daha fazla tahrik edemedi ve çay tepsisi geldi ve mutfak, verilen talimatlara uygun olarak becerilerini sonuna kadar kullandı. Strensall devasa gümüş tepsiyi Althea'nın önüne koydu -güzel gümüş, süslü değil- ve eğilerek geri çekildi.

"Çayınızı nasıl alırsınız, Majesteleri?"

"Sade, ama çaya kalmayacağım. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde domuzlarınızı toplaması için domuz çobanınızı göndereceğinize dair beni temin edin ve ben de sizinle vedalaşayım."

O kadar çabuk değil. Rothhaven'ı bir arama yapması için ikna eden Althea, onun bu kadar kolay kazanmasına izin verecek değildi.

"Ne kadar istesem de size bu güvenceyi veremem majesteleri. Bu hanımlara çok düşkünüm ve oldukça değerliler. Aynı zamanda da özeller."

Rothhaven pantolonunun bir kıvrımını düzeltti. Althea daha önce hiç siyah binici kıyafeti görmemiş olmasına rağmen ona çok yakışmıştı.

"Hayvanlarınızın kaprisleri beni ilgilendirmez, Leydi Althea." Ses tonundan Althea'nın kaprislerinin onun için aynı derecede önemsiz olduğu anlaşılıyordu. "Ya onları geri alırsınız ya da tüm shire tüten domuz pastırması kokusuna bürünür."

Blöf yapıyordu, her ne kadar ikna edici olsa da. Birçok nedenden ötürü kimse ilkbaharda domuz kesmezdi. "değerini biliyor musun?"

Toynaklı domuz eti için yarım kilo başına kuruşuna kadar doğru bir fiyat verdi.

"Yanlış," dedi Althea, ona bir fincan çay doldurup uzatarak. "Bunlar benim en iyi damızlıklarım. Büyükkannelerini ve annelerini dayanıklılıkları ve büyük, sağlıklı yavrular üretebilmeleri için seçtim. Bahçedeki bir domuz, bir ailenin zorlu bir kışı atlatması ya da açlıktan ölmesi arasındaki fark olabilir, eğer o domuz aynı zamanda büyük, başarılı yavrular da üretebiliyorsa. Artıklarla yaşayabilir, çok az bakıma ihtiyaç duyar ve aile bütçesine ek bir yük getirmeden yılda iki kez bir düzine domuz yavrusunun sütten kesildiğini görebilir."

Dük önce dumanı tüten çay fincanına, sonra Althea'ya, sonra tekrar fincana baktı. Bu onun sunabileceği en iyi Çin siyahıydı ve özel salonundaki iyi porselenlerde servis ediliyordu. Eğer şimdi misafirperverliğini küçümserse, Althea... ağlayabilir miydi?

Gözyaşları onu etkilemezdi ama görünüşe göre mükemmel bir fincan çay onu baştan çıkarabilirdi.

"Hayırsever bir girişim olarak domuz mu yetiştiriyorsunuz?" diye sordu.

"Onları çeşitli nedenlerle yetiştiriyorum ve birçoğunu cemaatin yoksullarına bağışlıyorum."

"Neden para bağışlamıyorsunuz?" Çayından temkinli bir yudum aldı. "İnsan en gerekli şeylere para harcayabilir ve yoksulların çoğunun bahçesi yok."

"Eğer bir bahçeleri yoksa, çocukları taş toplayıp kuru taş duvarlar inşa etmeleri için kırlara gönderebilirler, değil mi? Bir ya da iki sezon sonra, domuz, barınağının toprağını gerçekten de çok verimli hale getirmiş olacak ve barınak taşınabilir. Buna karşılık madeni para çalınabilir."

Bir yudum daha. "Zavallı kutudan mı?"

"Tabii ki fakir kutusundan. Ya da çocuklar açken o para İncillere harcanabilir."

Bu yanış bir konuşma yönüydü, Althea'nın kalbine çok yakın, hayallerine çok uzaktı.

"Komşum bir radikal," diye düşündü Rothhaven. "Ve bir domuz ordusuyla hem yoksulluğu hem de dukalık mahremiyetini fethediyor. Yine de, o domuzlar ait olmadıkları yerde ve sahip olmak yasanın onda dokuzudur. Ya kaldırırsınız ya da uygun gördüğümü yaparım."

"Eğer domuzlarıma zarar verersen ya da sürüyü satmak için dağıtırsan, seni dava ederim. Mülkümün kontrolünü yasal olarak ele geçirdiniz -domuzlar dolaşacak- ama bu domuzları ziyan eder ya da sürümü kendi çıkarınız için dönüştürürseniz sizi mahkemeye veririm."

Althea bir tabağa üç sandviç koyup ona ikram etti. Din değiştirme davasını kaybedecekti, yasalar konusunda yanıldığı için değil -doğruydu- ama adam bir dük olduğu için, hem de herhangi bir dük olmadığı için. Rothhaven Malikânesi'nin çok değer verilen korkunç düküydü, yerel bir gurur abidesiydi. Bölgedeki sipahiler Rothhaven'ın sonuçlarına karşı kendilerinden daha korumacıydılar.

Ancak davalar, özellikle komşular ya da aile üyeleri arasında skandallara yol açıyordu. Ayrıca mahkemeye çıkmayı, avukatlar ve avukatlarla görüşmeyi de içeren karmaşık bir süreçti. Mülkünü nadiren terk eden ve arayanları kabul etmeyen bir adam ne pahasına olursa olsun bu sıkıntılardan kaçınırdı.

Rothhaven tabağı yere bıraktı. "*Değerli* geri almanız için size ilham vermek için ne yapmalıyım? Benim kendi domuz çobanım var, biliyorsunuz. Yarım yüzyıldan uzun süredir domuzlarla uğraşan yetenekli bir ihtiyar. Hayvanlarınızı kralın otoyoluna taşıyabilir."

Althea bu olasılığı hiç düşünmemişti ama geri adım atmaya da cesaret edemedi. "Domuzlarım kendi domuz çobanlarına düşkündür. Onu her yerde izlerler ama mahallede kendi başlarına isyan ettikten sonra toparlanmak için zamana ihtiyaçları olacak. Deyim yerindeyse bütün gece dans ettiler ve biraz dinlenmeleri gerekiyor."

Althea akli başında bir kadının neden böyle davrandığını anlayamıyordu ama her bahar kendini güneye sürüklüyor ve

Londra sezonu boyunca aynı saçmalığa maruz kaldı.

Bu yıl farklı olacaktı.

Rothhaven biftekli sandviçinden bir ısırık alarak, "Öyleyse yarın onları getirmesi için domuz çobanını gönder," dedi. "Benim domuz çobanım yardım edecek ve bir daha ne ben senin kapını çalacağım ne de sen benimkini." Ona tek kelime etmeden azarlayan sivri bir bakış gönderdi.

Althea'nın kardeşi Quinn bu tür bakışlar atmayı öğrenmişti ve düşesi de kaşlarını kaldırmayı hassas bir sanat haline getirmişti.

Ben alay konusu olurken. Althea'nın aklına, bir akranının varisi, yakışıklı, sevilen ve omzunun üzerinden bakabilecek kadar uzun boylu bir adamla odayı döndükleri an geldi. Vals yaptıkları süre boyunca arkadaşlarına gözlerini devirmiş, uzun süredir acı çeken bir şehit edasıyla bakmış ve Althea'nın servetinin peşine düşüp onu pohpohlamaya yönelik sözler söylerken bile onu alay konusu olarak göstermişti.

Kendi kız kardeşi Constance eve dönerken arabada bunu ona bildirene kadar onun oyununu fark etmemişti. Ev sahibesi müdahale etmemiş, hiçbir refakatçi ya da beyefendi genç züppeden hesap sormamıştı. Dans için Althea'ya teşekkür etmiş ve tüm nezaketiyle bir sonraki partnerine kadar ona eşlik etmişti ama Althea bir şakanın daha hedefi olmuştu.

"Sizi memnun edemem, Majesteleri," dedi Althea. "Domuz çobanım York'taki kız kardeşini ziyaret ediyor ve hafta sonuna kadar dönmeyecek. Gecikme için özür dilerim ama domuzlarımı bahçenizde serbest bırakmam bu tanışmaya vesile olduysa bundan memnunum. Ben de mahremiyetime önem veririm ama aklım başımda değil ve hassas bir konuda size danışmam gerekiyor."

Eliyle yarım sandviçi işaret etti. "Aklının sonuna mı geldin? Bu uzun ve zorlu yolu kat etmenize ne sebep oldu?"

Kibar Toplum. Zenginlik. Ayakta durmak. Althea'nın bir zamanlar gıpta ettiği ve yönetme becerisinin çok az olduğu tüm büyük nimetler.

"Bebek istiyorum," dedi, durumunu hiç de planladığı gibi ifade etmemişti.

Rothhaven sanki vahşi bir yaratık gelmiş gibi tabağını yavaşça yere bıraktı. homurdanma ve Çıtlatma içine ve salonda.

"Bu sen tamamen

deli mi? Kimse böyle bir şeyi duyurmaz ve ben de konumda değilim..." Ayağa kalktı, boyu bir kez daha yüksek bir küçümseme izlenimi yarattı. "Kendim çıkacağım."

Althea da ayağa kalktı ve Rothhaven onu tek eliyle kanepenin arkasına fırlatabilecek olsa da, sözlerine değer verdi.

"Kendinizi övmeyin, Majesteleri. Sadece bir aptal sizin gibi huysuz, karamsar, içine kapanık, kibirli bir örnekle çocuk sahibi olmak ister. Ben bir aile istiyorum, tam da her kızın değer vermek için yetiştirildiği bir hedef. Bunda utanılacak ya da uygunsuz bir şey yok. Bir dükün kız kardeşinin yapması gerektiği gibi davranmayı öğrenene kadar, kabul edilebilir bir eş bulma umudum yok. Sen bir düksün. Karşılaştığım zorluğu anlayabilecek biri varsa o da sizsiniz. Sizin beş yüz yıllık bir soy ve aile geçmişiniz var, benim ise..."

Bu, prova ettiği gibi etkili bir açıklama değildi ve Rothhaven'ın ifadesi okunamaz hale gelmişti.

Büyük bir eliyle işaret etti. "Sen...?"

Althea onu önce çaya, sonra da yemeğe davet etmeyi denemişti. Onu çağırmayı denemişti. Onunla tesadüfen karşılaşma umuduyla saatlerce dizginli yollarda at sürmüştü, ama onu kırlarda dörtnala koşarken, dizginli yol kadar uysal bir şeye aldırmadan görmüştü.

Onu iki kez çağırmış, ancak kapıda geri çevrilmiş ve bu kadarını bile düşündüğü için iki kez mektupla azarlanmıştı. Althea'nın cephaneliğinde sadece tek bir silah kalmıştı, strateji sadağında tek bir ok, istenen sonucu verme olasılığı en düşük olanı.

Gerçeği biliyordu. "Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi sandalyesine çökerek. "Gidecek başka yerim yok. Hayatımın geri kalanını alay konusu olarak geçirmeyeceksem, uygun bir eş bulmak için dua edeceksem, yardımaınıza çok ihtiyacım var."

[A Duke by Any Other Name](#) kitabınızı sipariş edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

